

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

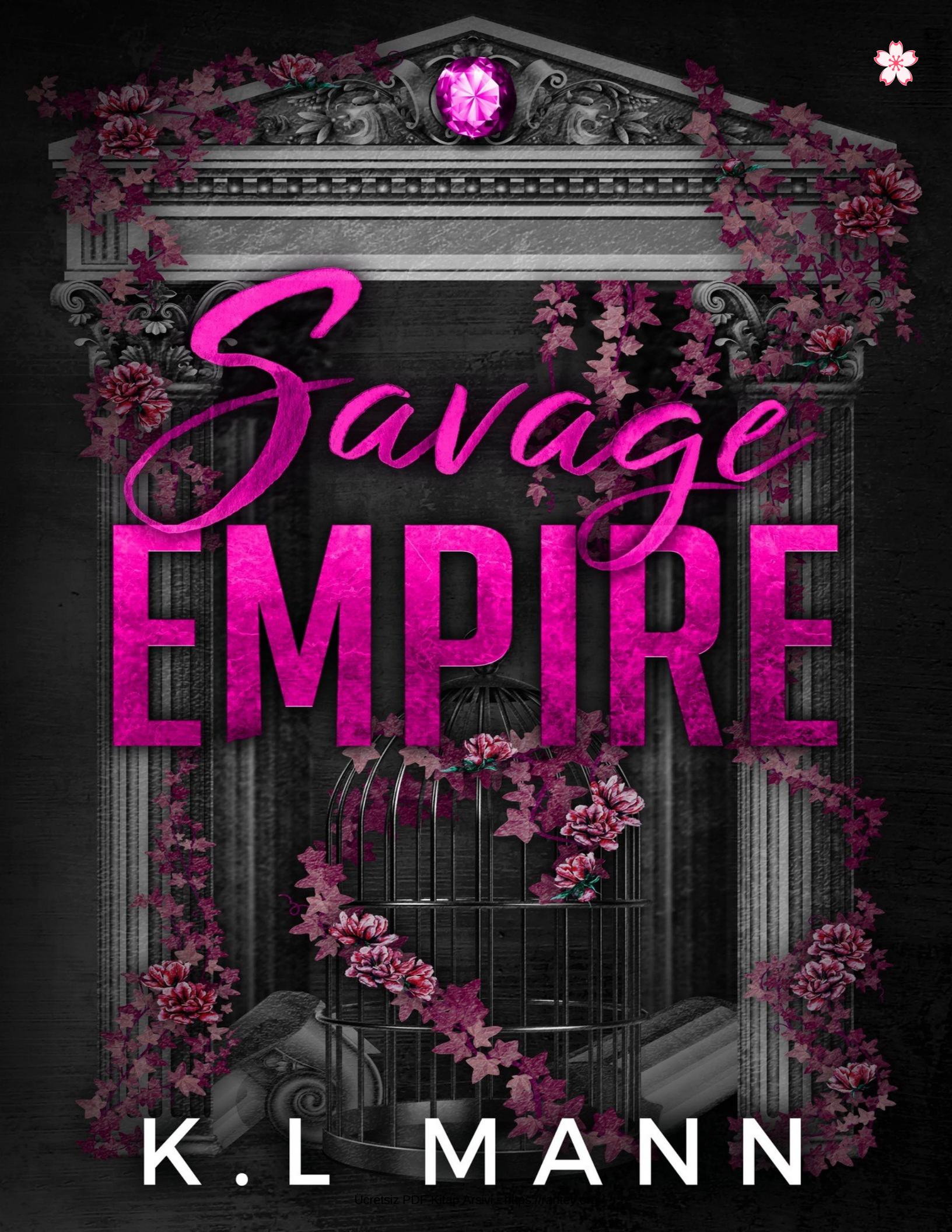
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Savage EMPIRE

K. L MANN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Vahşı İmparatorluk

K.L Mann

İçindekiler

[Karakter Dizini](#)

[Oynatma Listesi](#)

[Yazarın Notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Epilog 1](#)

[Epilog 2 Son Not](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Diğer Bazı](#)

[Eserler](#)

Telif Hakkı © 2025

Tüm Hakları Saklıdır

K.L Mann'ın Fikri Mülkiyet Hakkı

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez, ancak ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar hariçtir.

Bu yapımda anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Düzenleme - [K.Morton Düzenleme Hizmetleri](#)

Kapak - [Maldo Designs](#)

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

Karakter Dizini

Todorov Ailesi

Rayna Todorov: Bulgar Hainin Kızı, Casa Nostra Ward, 24.

Yordan Todorov: Rayna'nın Küçük Kardeşi, Casa Nostra Ward, 16.

Damyan Todorov: Mafya Haini, Ölmüş.

Moretti Ailesi

Dante Moretti: Baba, 52 yaşında (Capo)

Cesar Moretti: Amca (Ölmüş)

Apollo Moretti: En büyük oğul, 33 (Gelecekteki Capo)

Leon Moretti: Oğul, 31 (Underboss)

Cassio Moretti: Oğlu, 30 (Danışman)

Elio Moretti: İkiz Oğlu, 27 (Varlık Yönetimi) **Emilio**

Moretti: İkiz Oğlu, 27 (Aile Elçisi) **Armani Moretti:** Oğlu, 25 (Silah Eğitmeni) **Nico Moretti:** İkiz Oğlu, 23 (Yaptırımcı)

Remo Moretti: İkiz Oğlu, 23 (Hacker)

Matteo Moretti: En Küçük Oğlu, 21 (Kararsız)

Jade Moretti-Morozov: Tek kızı, 20.

Ana Moretti: Mafya Prensesi, Cassio'nun Kan Bağlı Eşi 20-21.

Dmitri Morozov: Jade'in Kocası, 24 (Gelecekteki Pakhan)

Ivan Morozov: Jade'in kayınbiraderi, 20 yaşında (gelecekteki infazcı) **Cesar Ivan Moretti-Morozov:** Dmitri ve Jade'in erkek bebekleri.

Isobella Anla Moretti-Morozov: Dmitri ve Jade'in kız bebekleri. **Cleo Moretti:** Leon'un eşi, 25 yaşında.

Bastian Moretti: Leon ve Cleo'nun oğlu, 4 yaşında (Gelecekteki yardımcısı)

Leo Moretti: Leon ve Cleo'nun evlatlık oğlu, 3 yaşında.

Isobel Moretti: Cassio'nun ilk eşi, vefat etti.

Angel Moretti: Cassio'nun rahmetli oğlu.

Melani Moretti: Emilio'nun eşi, 26 yaşında (mirasçı)

Valerio Moretti: Emilio ve Melani'nin oğlu, 4 yaşında (gelecekteki büyükelçi)

Mila Moretti: Emilio ve Melani'nin kızı, 2 yaşında.

Alina Moretti: Moretti Boy'un annesi, (vefat etmiş)

Martha: Ailenin aşçısı, evin bakıcısı, 56 yaşında.

Diğer Karakterler

Abramo Giuliani: Casa Nostra'nın varisi.

Romeo Giuliani: Abramo'nun Kötü Babası.

Adrian Russo: Apollo'nun en iyi arkadaşı.

Natalie Russo: Adrian'ın eşi.

Sienna Bianchi: Rayna'nın en iyi arkadaşı, 19 yaşında.

Javier Cabrera: İspanyol bodyguard mafyası The Guard'ın varisi, 24 yaşında.

Anton Morozov: Dmitri ve Ivan'ın babası.

Anya Morozov: Dmitri ve Ivan'ın kız kardeşi, 18 yaşında. **Anatoly Petrov:** Morozov Mafyası üyesi, Guard, 21 yaşında. **Lord:** William Sallow, Empire Academy'nin hükümdarı.

Killian Knight: Ana'nın üvey kardeşi, The Kings'in varisi, 30.

Colton Wyatt: Outlaws'un varisi, 24 yaşında.

Çalma listesi

Headlock — Imogen Heap
Sun Bleached Flies — Ethel Cain One
Last Breath — Creed
Just Pretend — Bad Omens
My Immortal — Evanescence
Soap — Melanie Martinez
Boşluğu Doldur — The Weekend & Lily Rose
Depp Hiçbir Şeyi Kaçırarak İstemiyorum —
Aerosmith
Okyanusta Bir Damla — Ron Pope
Kanayan Aşk — Leona Lewis
Özür Dile — OneRepublic
Tag, You're It — Melanie Martinez
Işığı Açık Bırak — Tom Walker
Buldum — Amber Run Beni
Unutma — CLOVES
Solmuş — Alan Walker
Tanıştığımız Gece — Lord Huron
Sıkıldım — Billie Eilish
Helyum — Sia
Yıldızları Kovalamak — Eric Pop

Yazarın Notu

Savage Empire, **geniş** bir oyuncu kadrosuna sahip ve bulduğu aileye büyük önem veren bir mafya romantizmi. Karanlık temaların yanı sıra müstehcen sahneler de var.

Olası TW/CW

Açıkça ifade edilen küfür ve şiddet Eşine şiddet
(MMC tarafından değil)
Kardeşlerin velayeti
Travma
Hamilelik Silahlar
ve Cinayet
Prezervatifsiz Seks
Ağlama/Panik
İşkence ve Cinayet
Hamile bir kadının öldürülmesi (geçmişte,
bahsedilmiştir) Bir bebeğin öldürülmesi
(geçmişte, bahsedilmiştir)

Listelenen uyarılarla ilgili endişeleriniz veya sorularınız varsa lütfen bana ulaşın. Ruh sağlığınız önemlidir.

Eğer sizin tipiniz, faturalarınızı ödeyen ve tavırlarınıza katlanan, sinir bozucu derecede kendini beğenmiş, zengin ve huysuz mafya adamlarıysa, bu kitap tam size göre.

Birinci Bölüm

Apollo

Moretti ailesinin düğünlerinde, bir tür krizi çözmem gereken bir durum olmadı. Dokuz oğlun en büyüğü olarak, üçü evli olan, kutsal olaylarda çatışmaları gizlice çözme konusunda uzman oldum.

Leon'un düğününde rahip sarhoş olarak geldi. Ben onunla ilgilenip yerine başkasını getirirken, o akılsızca konuşuyordu. Kardeşim ve karısı *hala* bunun olduğunu bilmiyorlar. Yıllardır evliler ve şimdi iki çocukları var.

Emilio'nun düğününde, gelin giyinirken süitine gizlice bakmaya çalışan iki muhafızı öldürdüm. Bunu tek bir damla kan dökmeden ve kimseyi uyandırmadan yaptım. Onlar da şimdi iki çocuk sahibi, ama Leon ve eşi Cleo'nun aksine, karşılıklı sevgi ve hayranlıktan oluşan bir bağları var. Onlar, tüm görücü usulü evliliklerin mahkum olmadığına dair klasik bir örnek.

Benden ve Leon'dan hemen sonra doğan kardeşim Cassio iki kez evlendi ve her seferinde benim yardımına ihtiyaç duydu. İlk düğününde, önceki gece fırtına çıktı ve kilisenin üç penceresi kırıldı. Kardeşim gelmeden önce tüm pencereleri değiştirdim ve yağmur damlalarını temizledim. Ne yazık ki, beş yıl sonra karısı ve bebeğinin doğum sırasında hayatını kaybetmesini engelleyemedim.

İkinci düğününde, ben nikah memuru olarak görev yaptım. Moretti Kan Evliliği ritüelini gerçekleştirdim ve her ne kadar bir kriz durumu olmasa da, tüm etkinlik birkaç gün içinde aceleyle organize edildi. Tören öncesindeki günlerde uyuduğum saatleri bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Yeni gelinini güvende tutmak ve onun zihninin doğru durumda olduğundan emin olmak, başlı başına tam zamanlı bir işti.

Ailemin düğünlerle ilgili pek de parlak olmayan geçmişini düşünürsek, bütün akşam bir şeyler ters gitmesini bekledim. Küçük kardeşim Jade, birkaç saat önce kocasıyla evlendi. Evet, kocasıyla. Dmitri Morozov, bir yıldan fazladır sözleşmeli kocasıydı. Beklenmedik hamileliklerinin ardından belgeleri bizzat ben imzaladım. Kız kardeşimin durumu nedeniyle, ikizleri törene daha aktif olarak katılabilecek duruma gelene kadar uygun bir tören düzenlemeyi beklemeyi tercih ettiler.

Ve şu ana kadar hiçbir sorun çıkmadı. Az önce, en küçük *aptal* kardeşim Dmitri'nin küçük kız kardeşine yaklaştığında, neredeyse bir çatışma çıkacağını bekliyordum. On sekiz yaşındaki kız, Matteo masalarına doğru yürürken, iki amcası ve Pakhan babası tarafından korundu. Görünüşe göre, kızla dans etmek için kendini kelepçeleme fikri ve çekiciliği işe yaramıştı. Matteo'nun insanlarla ilişkilerinde beni hem rahatsız eden hem de etkileyen bir yanı var. Tabii ki, ikincisini asla kabul etmem.

Anya Morozov, üç yıl önce en iğrenç suçlardan birinin kurbanı oldu. Kendi annesinin önderliğinde ve talimatıyla bir grup adam onu içten dışa parçaladığında henüz on beş yaşındaydı. Duyduğum kadarıyla, bir zamanlar ulaşılmaz ve yetenekli bir balerin olan Anya, o günden beri ne dans etti ne de evinden çıktı. Yani, bu geceye kadar.

Erkeklerin ilgisinden ve dokunmasından hoşlanmadığı da biliniyor, bu yüzden kardeşim kendini onun sahte kimliğine bağlamak gibi parlak bir fikir buldu. Kardeşimin cazibesi mi, yoksa kızın kendini güvende hissetmesini sağlayacak kadar ailesinin yanında olması mıydı, bilmiyorum, ama kız Matteo ile alışılmadık bir dansı paylaşmaktan heyecan duyuyor gibiydi. Kardeşimin planı geri tepmemiş ve yavaş yavaş Rus prensesle dans etmeye başlamış olsa da, yakında başka bir şeyin ters gitmeyeceğinden emin değilim.

Özellikle bu düğünde *en çok* sorun çıkacağını tahmin ediyordum. Bu, evimizden, yani güvenli bölgemizden en uzak yerde düzenlediğimiz etkinlikti. Jade, aşık olduğu yerde evlenmek istedi ve tabii ki babamız da onu reddedemedi. Şu anda bulunduğumuz bu ıssız ada, mafya, sendikalar, çeteler ve suç örgütlerinin yeni nesillerini gönderdikleri prestijli bir üniversite olan Empire Academy'nin ev sahipliği yaptığı yerdir. Bu gece katılanların neredeyse tamamı, bu programdan mezun oldukları için adayı yakından tanıyor.

Jade ve Dmitri, kutlamalarını bu kutsal toprağın harabe bölümünde yapmaya karar verdiler. Bu alan, yüz yıllık ağaçlar ve yıkık tarihi binalarla çevrilidir. Empire Academy güvenli bir yer olması için tasarlanmıştır ve bu özelliğini korumak için bir dizi yasa ile donatılmıştır. Yine de, ben insanların yasalarına güvenmiyorum. Caydırıcı önlemler, suçluları caydırmak içindir, ancak suçluların suç işlemelerini tamamen engellemek mümkün değildir.

Kutlamaların bitmesine yaklaşık bir saat kaldığına göre, herhangi bir sorun çıkmayacağına inanmak istiyorum. Ancak bu düşünce çok erken gelir, çünkü ensemde bir karıncalanma hissedirim. Hoş olmayan bir ses havaya yayılır ve ben hemen alarma geçerim. Omuzlarım düzelir ve duyularım aşırı odaklanmış bir duruma geçer.

Mücadele sesi zayıf ama yakından geliyor. Tüm ailem şu anda görüş alanımda ve bu da bana, yaşanan çatışmanın en çok değer verdiğim kişileri etkilemediğini garanti ediyor. Kulaklarımın titremesini ve tüylerimin diken diken olmasını görmezden gelebilirim. Şüphelerimi ve içimdeki bir şeylerin çok ters gittiğine dair hissi göz ardı edebilirim.

Yapabilirdim... ama yapmayacağım.

Bakışlarımı resepsiyondan ayırarak, yavaşça o bölgeden uzaklaşıyorum ve giderken her şeyi dikkatle inceliyorum. Çok ince bir ayrıntı ama ayaklarım yosunlu çimlerden ayrılıp Empire Academy'nin plajındaki siyah kuma basarken, bir çatışmanın belirgin sesini duyuyorum.

Bunu duyan tek kişi ben değilim; kardeşim Cassio da hemen arkamda, aynı yönde beni takip ediyor. Düğünden uzaklaştıkça, bağırışların sesi daha da belirgin hale geliyor.

Harekete geçmek için birbirimize tek kelime etmemize gerek yok, ikimizin de adımları hızlanıyor. Durum gözümüzün önüne geldiğinde, göğsümde öfke kabarıyor, boğazımın arkasında yanan sıcak bir öfke ateşi.

Casa Nostra ailesi için çalışan bir kadın, iri yarı bir genç çocuğun etrafında manevra yapmaya çalışırken, yetişkin bir adam ikisini de sıkıştırıyor, bağırıyor ve çocuğu geriye doğru itiyor.

Casa Nostra, şu anki Capo ve oğlu Abramo nedeniyle özellikle acımasızlığıyla tanınan bir İtalyan çetesi. Onlarla ittifakımız, Emilio'nun grubun en tanınmış ikinci patronlarından birinin kızı Melani ile evlendiğinde kuruldu.

Catering şirketi, kendi bölgelerinde genç erkek ve kadınları istihdam ederek diğer mafya gruplarının etkinliklerinde çalışan bir işletmedir. Onlar sivil değiller ve bu nedenle, çalışırken gördükleri yasa dışı faaliyetleri bildirmemektedirler.

Bunların hiçbirisi, bu kabul edilemez davranışın neden küçük kız kardeşimin resepsiyonundan sadece birkaç metre uzakta gerçekleştiğini açıklamıyor. Neden bir erkek Moretti ailesinin yakınında bir kadına saldırmak için bu kadar aptalca davranır, anlamıyorum.

"Yemin ederim Federico, ona elini sürme," diye tehdit ediyor kadın, aralarına girmeye çalışırken sesi kısık çıkıyor. Uzun siyah saçlarının bazı kısımlarına parlak sarı saçlar örülmüş, dalgalar renkleri karıştırıyor ve genç adama zarar vermeden adamları ayırmaya çalışırken sertçe sallanıyor.

"Bana istediğin kadar vurabilirsin, ama küçük kardeşime bir kez bile dokunursan, uykunda seni zehirlerim! Karılar her zaman bu tür şeylerden paçayı kurtarır, ben de istisna olmayacağım."

Daha önce de ona vurmuştu.

Onun bu kadar rahatça istismara uğramaya razı olması, bunu açıkça gösteriyor. Bir yanım kardeşini korumak isteyen bu kadına hayranlık duyarken, diğer yanım ise sadece öfkeleniyor ve tiksiniyor. Casa Nostra'nın mülkiyeti olsun ya da olmasın, o bir Moretti etkinliğinde ve bu da bizim korumamız altında olduğu anlamına geliyor.

Bir saniye daha dinlemeden, üç büyük adımla çatışmaya giriyorum. Kolumu geriye çekip öne doğru sallıyorum, yumruğum o *stronzo* Federico'nun yüzünün yan tarafına çarpıyor. Ceset gibi yere düşüyor, vücudu siyah kuma çöküyor. Okyanus dalgaları, bizden sadece birkaç metre uzaklıkta sahile çarpıyor, bu ses rahatlatıcı olmalı ama sadece damarlarımda dolaşan öfkeli kanı daha da alevlendiriyor.

Mümkün olduğunca çok acı vermek için içimdeki ilkel arzu beni çağırıyor, bu tür bir kana susamışlık genellikle kardeşim Nico'ya atfedilen bir şey.

"Pislik herif," diye küfrediyorum ve hızla kaburgalarına tekme atıyorum.

Yukarı bakıyorum, ağzı açık kalmış genç çocukla göz göze geliyoruz, o geri adım atıyor, hala ablasını koruyor. "Vay canına! Sen Apollo Moretti'sin."

Bana tamamen şok, hayranlık, korku ya da hepsinin karışımıyla mı baktığını anlayamıyorum. Parlak yeşil gözleri iri ve bu kadar genç görünmesine rağmen oldukça uzun boylu. Ama yine de, zayıf bir yapısı var ve catering işinde çalışıyor, bu yüzden görüldüğünden daha yaşlı ve sadece yetersiz beslenmiş olabilir. Sonuçta, Casa Nostra'nın personelinin çoğu, bölgelerindeki daha az varlıklı ailelerden geliyor.

Adımı duyunca kadın nefesini tutuyor. "*Ne oluyor?*"

"Adın ne, evlat?" diye soruyorum, Cassio da yanıma gelirken başımı ona doğru eğiyorum. "Ve o... o senin kız kardeşin, değil mi?"

"Yordan Todorov," diye cevaplar kendinden emin bir şekilde. "Rayna benim kardeşim ve ben çocuk değilim, on altı yaşındayım." Göğsü şişer ve benim huzurumda sakin kalabilme yeteneğine şaşırırım.

Ondan daha yaşlı ve daha iri adamlar benimle göz göze geldiklerinde neredeyse altlarına işemişlerdi, ama o, hiç şüphesiz korkup uzak durması için yetiştirilmiş bir adamla karşılaştığında kendine hakim olan sırık gibi bir on altı yaşındaki genç.

Todorov İtalyanca bir soyadı değil, Bulgarca. Ve yanılmıyorsam, bu ikisinin hangi aileden geldiğini çok iyi biliyorum. Rayna, Casa Nostra'ya gelin gitti, lanet olası bir pisliğe zincirlendi. Ne yazık ki, bu çok eski bir hikaye. Barışı korumak için satılan bir hainin kızı. Babasının suçları yüzünden kardeşinin öldürülmesini nasıl engellediğini bilmiyorum.

Ama kesinlikle bilmek istiyorum.

Yordan'ın kendinden emin tavrına gülümseyerek dudaklarım kıvrılır. "On altı yaş, bizim dünyamızda bir erkeğin *yaşıdır*," diye onaylarım. "Erkeklerin ailelerine zarar verenlere ne yaptığını öğrenmek ister misin?"

"N-ne?" Rayna kardeşinin arkasından kekeliyor ama ona bakmıyorum bile. Yordan'ı değerlendirmekle, elindeki göreve nasıl tepki vereceğini izlemekle çok meşgulüm. Teklifim sadece öğretmekle kalmıyor, aynı zamanda bir sınav da.

Yapılması gerekeni yapmaya nasıl tepki vereceğini bilmek istiyorum. Tereddüt edecek mi? Kız kardeşinin intikamını almak için bu fırsatı kaçırmayacak mı? Onu yetişkin bir adamın öfkesinden korumak için yeterince erkekti, ama işi bitirebilecek mi? Onda bu özellik var mı?

Bir can almaya muktedir mi? Bu öneri karşısında gözlerinde heyecan parıldadığında, cevabımı bulduğumu anladım.

"Ne yaptıklarını biliyorum," diyor Yordan, sesi kararlı ve emin.

"İyi." Omuzlarımı geriye doğru çekerek gülümserim. Cassio'ya dönerek, yerde yarı baygın halde yatan pislığe doğru işaret ederim. "Ocean?"

"Ocean," kardeşim onaylar.

Empire arazisinde öldürmek kesinlikle yasaktır. Aktif bir sömestr boyunca, bu kural makul ölçülerde adayı çevreleyen sulara da uygulanır. Ancak okul tatilde ve Cassio ile ben ne yaptığımızı biliyoruz. Siyah saten kravatımı çıkarıp kuma atıyorum ve eğilip Federico'yu bir kolundan tutarken kardeşim de diğer kolunu tutuyor.

"Bizi takip et," diyorum Yordan'a. Genç, kız kardeşinin endişeli itirazlarını görmezden gelerek hemen dinliyor.

Onun itirazlarını anlamıyorum. Kardeşi de tıpkı kendisi gibi bu dünyaya geldi. Ellerini kanla lekelemek kaçınılmazdı. *Özellikle* de Damyan Todorov'un oğlu olarak. Bu ikisinin kimden geldiğini biliyorum, ama Cassio henüz olayı çözemedi sanırım. Damyan, büyüdüğü küçük Bulgar mafyasından hırsızlık yaptığı için yedi yıl önce idam edildi.

Sendika, New York'ta, birkaç küçük suç örgütüyle ortak bölgede faaliyet gösteriyordu. Bu ikilinin nasıl Abramo Giuliani'nin gözetimine düştüğünü tam olarak bilmiyorum.

The Outfit çevresinde olup biten her şeyi bilmek benim işim. Ama ailemi doğrudan etkilemediği sürece, bazen bir şeyi araştırmak, elde edeceğim fayda kadar sorun yaratabilir.

Belimize kadar gelen buz gibi okyanus suyuyla karşılaştığımızda, cinayet yasağından muaf tutulacak kadar adadan resmi olarak yeterince uzaklaşmış oluruz.

Sırtımın altından bir tabanca çıkarıp, Yordan'ın açık avucuna sıkıca yerleştirdim. "Kız kardeşin, senin öldüreceğin."

Bunu kabul ederken gözlerinde en ufak bir korku bile yok.

"Ne oluyor lan?" Federico geveliyor. "Ona beni öldürmesini söyleyemezsin! Benim kim olduğumu biliyor m u s un?"

Kim olduğunu çok iyi biliyorum.

"Karısını döven bir adam mı?" diye soruyorum.

Cassio sırtarak ekliyor, "Korkak bir pislik mi?"

"O her şeyi hak ediyor," diye bağırır. "Hiç dinlemiyor. Bana hizmet etmesi gerekiyor!"

Glock'u kuran Yordan, namluyu Federico'nun kafasına dayar. "Onu dövdüğün için seni öldüreceğimi söylemiştim. Rayna, senden daha kötü biriyle kalma riskini almak istemedi, bana yalvardı. Ama onun bir daha senin gibi bir pislikle uğraşmasına izin vermeyeceğim."

Her korkak gibi, öfkesi hızla korkuya yenik düşer. "Ben senin kardeşinim," diye mantık yürütmeye çalışır.

Yordan etkilenmez. Gözleri kararır ve "Kim demiş?" diye sorar.

Bang.

Çıkan silah sesi hızlı ve kesindir. Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirir, içimi gurur gibi bir duygu kaplar. Yordan pişmanlık duymadan öldürmüştür, tıpkı benim yapacağım gibi, tıpkı herhangi bir Moretti'nin yapacağı gibi, kız kardeşini korumak için ölümcül güç kullanmıştır.

Cassio ve ben ölü ağırlığı bırakıyoruz, ceset yavaşça uzaklaşırken kan karanlık suya sızmaya başlıyor. Yordan gözlerini kırıştırıyor, silahımı geri vermek için elini uzatıyor. Ama artık o silah benimmiş gibi gelmiyor.

"Sen sakla," diyorum, kıyıya doğru başımı sallayarak ve onu okyanustan çıkarmaya başlıyorum. "Bu, erkeklerin ailelerine zarar verenlere ne yaptıklarını hatırlatması için olsun."

"İhtiyacım olabilir," diye düşünür, yüzünü buruşturarak gülümser. "İki Moretti'nin yardımıyla Abramo Giuliani'nin adamlarından birini öldürdüm. Kendimi savunmaya bile başlamadan kafamı uçurmaya çalışacaktır."

Böyle bir şey olmayacak.

Göğsümde tanıdık bir koruma duygusu yükselir. "Abramo'yu bana bırak," derim ona sert bir sesle. "Oraya geri dönmeyeceksin."

Ağır suyun son kısmını geçerken adımları sendeliyor. "Geri dönmeyecek miyiz?"

"Hayır, bizimle eve geliyorsun."

Düşünmeden önce bu açıklamayı yapıyorum. Yine de pişman değilim. Bu ikisini Outfit bölgesine giden uçağa bindirip göndereceğim. Daha önce birçok kadına yardım ettim, bu da onlardan farklı olmamalı.

"Öyle mi?" Yordan ağzı açık kalır, ayakları nihayet kuru, siyah kumsal kumuna basar. Cevap vermek için ağzımı açarım, ama şoktan sessiz kalırım.

"Bu ne cüret?" Rayna, çılgın yeşil gözleri ve pembe dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle bize doğru fırlayarak sorar. "O sadece bir çocuk, insanları öldürmekle ne ilgisi var! Ona ölüm cezası verdin."

Bana bağırdı mı?

İnanamama ve eğlence duygusu aynı anda beni sardı. Daha önce bir kadın bana bağırmış mıydı?

Kimsenin bana karşı sesini yükseltmeye cesaret ettiğini sanmıyorum, özellikle de kim olduğumu ve neler yapabileceğimi öğrendikten sonra.

Huh.

Kızmalı mıyım, kızmamalı mıyım, bilmiyorum. Bunun yerine, tamamen şaşkınım ve bu durumu nasıl ele alacağımı bilmiyorum.

"Kız kardeşine eşyalarını toplamasını söyle," diye Yordan'a talimat veriyorum, kardeşlere bakarak. "Bu gece batı binasında kalacağız, orada bir oda ayarlayacağım. Yarın sabah saat dokuzda jetle ayrılacağız."

"Neden bahsediyorsun?" Rayna şok ve öfkeyle başını geriye atıyor. "Seninle hiçbir yere gitmiyoruz. Seni tanımıyoruz bile."

Yine o ses tonuyla konuşuyor. Bu kadın doğuştan bu kadar küstah mı, yoksa zamanla mı böyle oldu? "Sizin fikrinizi sormadım."

Abramo'nun gazabından kurtulmak istiyorsanız, bizimle geleceksiniz."

Kollarını kavuşturdu, kulaklarından buhar çıkacakmış gibi görünüyordu. "Ne yani? Asla ödeyemeyeceğim bir bedel karşılığında bana özgürlük mü vereceksin? Hayatta olmaz! Bir gardiyanı başka bir gardiyanla değiştirmeyeceğim."

"Eminim ki benim rehineleri tutmaya pek meraklı olmadığımı anlayacaksın."
Kesinlikle küstah ve tavırlı olanları da.

"Ödeme yapılmayacak," diye bilgilendirir Cassio, öfkeli kadını sakinleştirmek için sesini yumuşatarak. "Morettiler kadınlara göz kulak olur, soru sormaz, tazminat talep etmez. Kardeşini korumak istiyorsun, değil mi? Ailemizle güvende olacaksın."

Rayna, bizim düşündüğü gibi düşman olmadığımızı fark ederek içine kapanır. Yüzünde beliren utanç ifadesini hiç sevmediğimi fark ederim. Birkaç saniye önce öfkeli ve sert davranıyordu ve bu tamamen yersiz değildi. Tanımadığı iki adam, küçük kardeşinin gözlerinin önünde birinci derece suç işlemesine yardım etmişti.

Güvenlik umudu karşısında tüm o öfke yok mu oluyor?

Belki de Federico'ya bu kadar hızlı bir ölüm verilmemeliydi.

"Dokuz," diye zamanı tekrarlıyorum ve ıslanmış takım elbise ceketimi çıkarıyorum.

Rayna bana dik dik bakıyor, ben ise gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

Demek ki, içinde hala biraz kin kalmış.

"Hazır olacağız," diyor Yordan, kız kardeşinin elini tutarak. "Teşekkürler." Cassio başını sallayarak ayrılıyor. "Biri sizi rahatsız ederse, bize gelin."

Yordan kabul eder ve ben ikisini son bir kez gözlerimle izlerim.

"Çalışmaya dönmeyin. Artık Casa Nostra'nın bir parçası değilsiniz. Düğün partisine katılın ya da batı binasına gidin. Adamlarım sizi yerleştirecek."

Arkalarındaki ağaçların arasında bir adamın gölgesini fark edince, Rayna'nın itiraz etmesine izin vermeden, tek kelime etmeden oradan ayrılıyorum. Kardeşlerin birbirleriyle yumuşak bir şekilde tartıştıklarını duyuyorum ve kendime gülümsüyorum, sonra yüzümü ciddi bir ifadeye büründürüyorum. Beni kimin beklediğini çok iyi biliyorum ve onun beni gülümserken görmesine izin vermem. Artık vermem.

"Will," diye selam veriyorum, ondan birkaç adım ötede durarak.

William Sallow, İmparatorluk Akademisi'nin Lordu. İlişkimizin çalkantılı olduğunu söylemek yetersiz kalır. Gençliğimizden beri rakip, arkadaş ve aradaki her şey olduk.

Son zamanlarda, aramızda bir anlaşmazlık var. Kız kardeşime erkek arkadaşının öldürüleceğini düşündüren, cellatla gösterişli bir şekilde dolaşmasından sonra, ona affetme şerefini bahsetmedim. *Teknik olarak*, Morettiler onu affetti. Sonuçta, Jade'in düğününün burada yapılabilmesinin sebebi bu.

"Suya kan bulaştırdığım için bana zorluk çıkaracaksan, dramatik davranışlardan vazgeç, ikimiz de kanunlara aykırı bir şey yapmadığımızı biliyoruz."

Will'in çenesi seğıirdi. "Aslında, onu kumda öldürebilirdin diyecektim."

Ben küçümseyerek burnumu çektim. "Yani senin değerli kurallarından birini çiğnediğim için intikam olarak beni öldürebilirdin, öyle mi?"

Karanlık gözlerinin arkasında bir tür acı dans ediyor. "İkimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz."

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Will bunu pek sık yapmaz. "Gecenin geri kalanının tadını çıkar, Apollo."

Adım onun dilinde hayalet gibi yankılanıyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Will başka bir şey söylemeden ormana kayboluyor ve beni orada bırakıp, aramızdaki etkileşimi düşünmeye devam ediyorum.

Yüzümü ovuşturarak iç çekiyorum. *Ne boktan bir gece.*

İkinci Bölüm

Rayna

"Gitmiyoruz." O canavarın yanından uzaklaşır uzaklaşmaz, keskin sözler dişlerimin arasından fırlar — o canavar, görünüşe göre Apollo Moretti'ymiş.

The Outfit'in vahşi varisinin, küçük kardeşimin Federico'yu öldürmesine yardım ettiğine inanamıyorum. Bu kadar şokta olmasaydım, öfkeden titriyor olurum. *Kim olduğunu sanıyor da hayatımıza girip onu geri dönülmez bir şekilde değiştiriyor?*

Aptalca yakışıklı yüzü ve etrafını saran boğucu hakimiyet havasıyla. Apollo Moretti mafya kraliyet ailesinden ve davetsiz bir şekilde hayatımı utanmadan paramparça etti. Müdahale etmek için izin istemedi, hoşuna gitmeyen bir şey gördü ve onu yok etti. Apollo gibi erkeklerin onay veya af dilemeye ihtiyacı olmadığı için bunu yapmaya hakkı olduğunu düşündü.

Siktir et onu ve siktir et onu.

O pislik kocamı idare edebilirdim. Onun gözünde iyi kalmayı ve kontrol edilemediğinde bir iki tokat yemeyi biliyordum.

Mükemmel bir durum değildi, biliyorum. O adamdan nefret ediyordum. Yanında olmak bile iğrençti. Ama Federico ile evli olmak, beni ve Yordan'ı güvende tutuyordu. Hain bir babanın çocuğu olmak, pek çok lüksü size sunmazdı.

Evlenmem için bana atanan adamın beni sadece ara sıra fiziksel olarak dövmesi bir lütuf sayılabilirdi.

Ama şimdi o öldü ve kardeşim onun kanını ellerine bulaştırdı.

"Gidiyoruz Rayna," kardeşim cevap veriyor, sesi hiç olmadığı kadar kararlı ve sert. En azından bana karşı.

"Bu insanlara güvenemeyiz," diyorum dişimi sıkarak. "Bunu nasıl yaparsın, Yordan? Abramo bunu öğrendiğinde ne yapacağını biliyorsun!"

Herkes, Casa Nostra'nın gelecekteki liderinin hiçbir tür itaatsizliği kabul etmediğini bilir. Ve babası, son zamanlarda ne kadar zor bulunur olsa da, ondan daha da acımasız olabilir.

"Yüzüne yumruk attı, Rayna," diye bağıırır Yordan, açıklaması muhtemelen uyandığımda gözümün moraracağını hatırlatır. Midemde biriken korku ve öfkeyle yüzümdeki zonklamayı görmezden gelmek kolaydır. "Bir yıl önce seni ittiğinde onu öldürmek istedim, geçen ay sana tokat attığında da yine öyle, ve her seferinde benden saklandığından eminim. Bana izin vermedin, ama bu sefer bana başka seçenek bırakmadı."

"Onunla başa çıkabilirdim." Boğazımdaki ağır suçluluk duygusunu silmeye çalışarak zorlukla yutkunuyorum. Yordan'ı karşılaştığım en kötü istismarlardan korumaya çalıştım, ama o her zaman algısı güçlü bir çocuktü. Utancımı silkelerek devam ediyorum, "Az önce ne yaptığının farkında değilsin."

Küçük kardeşim aniden yürümeyi bırakır, omurgası sertleşir. "Az önce ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Bir karar verdim ve senin beni pişman etmene izin vermeyeceğim. Apollo artık bize göz kulak olacak. Korkmuyorum. Abramo Chicago'yu yönetiyor olabilir, ama izinsiz Outfit bölgesine adımını atamaz. Aralarında bir anlaşma var."

Gerekçesi mantıklı, ama intikam peşinde olan adamların ne kadar ileri gidebileceğini hafife alıyor. "Bunu bilemezsin! Tanrım, Yordan, sen... bu gece birini öldürdün. Bunu asla geri alamazsın..."

"Geri almak istemiyorum. Artık beş yaşında değilim, Rayna! On altı yaşındayım. Bir erkeğim.

Yetişkin bir adam. Beni her zaman olacak olan şeyden koruyamazsın."

Yordan'ın gözleri vahşi ve karanlık, bir gün onu kurtarmayı umduğum bir ateşle yanıyor. Yetiştirmesine yardım ettiğim küçük çocuk artık o kadar da küçük değil ve bu, henüz kabullenmeye hazır olmadığım acı bir gerçek.

O asla normal bir hayat yaşayamayacak; bunu doğduğu günden beri biliyorum. Yine de, içindeki iyiliği korumak için elimden gelen her şeyi denedim. Zaman bizi yakalayacaktı, ama gerçekliğin acısını inkar edemem. Bizim dünyamızda, erkeklerin hüküm sürdüğü ve kadınların korunduğu ya da hapsedildiği dünyada, Yordan geri alamayacağı bir adım attı.

O artık bir mafya üyesi. Bir can aldı ve bunu yaparak, aramızdaki dinamiği resmen değiştirdi.

"Apollo ile gidiyoruz," diyor, gözleri emir ve kararlılıkla dolu. "Ona güveneceğiz ve sen de nazik olacaksın. O az önce hayatımızı kurtardı. Frederico'nun seni yumruklamakla yetineceğini mi sanıyorsun? O kadar saf değilsin. Bu adamların nasıl çalıştığını, istismarın seni öldürene kadar nasıl büyüdüğünü biliyoruz."

İkimiz de onun bana ne yapmam gerektiğini söyleyemeyeceğini biliyoruz. Teknik olarak, ikimiz de birbirimize gerçekten emir veremeyiz. İlişkimiz her zaman kardeşlikten çok anne-oğul ilişkisine daha yakındı, ama ben onun ebeveyni ya da vasisi değilim. İkimiz de Casa Nostra'nın himayesindeyiz ve Yordan'ın şimdiye kadar benim talimatlarımı dinlemesinin tek nedeni, karşılıklı sevgi ve saygıdır.

Artık hayatta kalmak resmi olarak aramıza girdi. Ve bana hiçbir şey yapmamı emredemese de, kendi yoluna gidebilir. Ben de ona emir veremem ve o da benim onu asla terk etmeyeceğimi biliyor. Eğer Moretti ailesiyle birlikte bu adadan ayrılmaya gerçekten kararlıysa, ben de aynısını yapmak zorundayım.

Önceliklerimi değiştirmem gerekiyor. Yordan'ı Apollo'nun teklifinden vazgeçirmeye çalışmak boşuna olacaktır. Onu benim tarafıma çekecek sağlam bir planım ya da güvenlik garantim yok ve bu gerçek tek başına onun haklı olduğunu fark etmeme neden oluyor.

Apollo sadece en iyi seçeneğimiz değil, tek seçeneğimiz.

Koruyucu içgüdülerim kindar doğamla çatıştı ve kafese kapatılmış bir yırtıcı hayvan gibi tepki verdim. The Outfit'in varisine bağırdım. Gözünü kırpmadan ve hiçbir sebep göstermeden boynumu kırabilecek bir adama.

Siktir.

Siktir.

Neden böyle yapıyorum?

Neden yanlış insanlara saldırıyorum?

Derin bir nefes alıp Yordan'ın elini tutup sıktım.

"Özür dilerim, *milichko*." Çocukluk lakabı, sessiz bir özür olarak dilimden dökülüyor. *Tatlım*.

Yordan her zaman en tatlı çocuktur. Onu çok erken büyümek zorunda bırakarak, o tatlılığını güç için feda etmek zorunda bırakan acımasız bir dünyada yaşıyoruz.

"Bizim için böyle bir hayat istememiştim."

"Biliyorum Rayna," diye cevaplar, gözleri ve sesi yumuşar. "Korkmuş olduğunu biliyorum. Korktuğunda hep kızgın olursun."

Alt dudağım titriyor. O çok zeki.

"Bu, başımıza gelebilecek en iyi şey," diye devam eder Yordan, elini saçlarının arkasından geçirerek. Kısa, dalgalı kahverengi saçları, kaşlarının hemen üzerinde sallanır. "Morettiler, Casa Nostra'ya hiç benzemiyorlar. Bizi baskı altında tutmadan bize bakacaklar. Onları duymuşsundur, biliyorum. Onlar *iyidir*."

"Şüpheli olduğum için beni suçlayamazsın, Yordan. Kimseye körü körüne güvenmem, özellikle de bir mafya üyesine."

Kafasını hafifçe sallayarak onaylar. "Öyleyse, tetikte ol. Ama onları tamamen uzaklaştırma, *sestrá*. Onlara ihtiyacımız var."

Sorun da bu, değil mi?

Onlara *ihtiyacımız var*.

Ve ihtiyaç duyulmak onlara tüm gücü veriyor.

Hayatım ne kadar büyük değişiklikler yaşarsa yaşasın, sonunda yine de güçsüz bir konumda kalmaya mahkum oluyorum.

Gözlerimi kaçırıp iç çekiyorum. "Göreceğiz."

"Hey," diyor Yordan, elimi sıkarak. "Her şey yoluna girecek. Her zaman bir çözüm buluruz, değil mi? Her şey yolunda giderse, bu bize kalacak güvenli bir yer sağlayacak. İş bulacağız..."

Gözlerim yanıyor, gözyaşları akmak üzere. "Onlar için asker olmaya çalışacaksın, değil mi?"

"Bu bir onur olur, Rayna. İnkâr edemezsin, The Outfit buradaki en iyisidir. Hayatımız boyunca rahat ederiz. Adamlarına aile gibi davranırlar."

"Senin için kurşun yemen beklenen bir aile," diye acı bir şekilde cevap veriyorum. "Bu benim seçimim, senin değil."

Bunu göreceğiz.

Onu korumak için geçmişte sayısız şey yaptım ve aynı şeyi yapmaya devam etmek için şeytanla bile anlaşma yapardım.

"Merhaba!" diye seslenen neşeli bir ses, düşüncelerimden beni koparır.

Parlak beyaz bir kumaşın parlamasıyla gözlerim fal taşı gibi açılır. Uzun, koyu renk bukleleri etrafına dökülen güzel bir genç kadın, geniş, nazik gözleriyle bize bakmaktadır. Üzerinde sanki özel dikilmiş gibi duran ipek bir balo elbisesi vardır. Ve muhtemelen öyleydi, çünkü lanet olası gelinle yüz yüze gelmiş olmalıyız. Jade Moretti-Morozov. Dante Moretti'nin kızı, hayatımı mahveden adamın kız kardeşi ve gelecekteki Rus Pakhan'ı Dmitri Morozov'un karısı.

"Bize katılacağınızı duydum." Gerçekten samimi bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Lütfen kendinizi evinizde hissedin!"

Yordan, sanki Victoria Secret mankeniyle karşı karşıya gelmiş gibi ona hayran hayran bakıyor ve ben de ondan daha iyi tepki vermiyorum galiba.

Sersemliğimden kurtulup ona göz kırpyorum. "Rahatsız etmek istemiyoruz..."

"Saçma," diye kesiyor sözümü. "Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli olur. Apollo'nun misafirleri benim misafirlerimdir."

Apollo'nun misafirleri.

Gözüm seğiriyor, adam bizi şimdiden sahipleniyor.

Bizi nasıl geçip buraya geldi ki? Biz iç kesimlere doğru yürümeye başladığımızda ormana doğru gidiyor gibi görünüyordu.

Yüzümü buruşturmamaya çalışarak ona sıkı bir gülümseme attım. "Uzun bir gün oldu..."

"Tabii ki," diye cevaplar Jade, hiç alınmamış gibi. "Neden binaya gitmiyorsunuz? Kardeşim de çocuklarını yatırmak için oraya gidiyor. Sizi oraya götürür ve uyumak için kıyafet verir."

Onun nazik jestini reddetmek için sözler dilimin ucunda, ama o çok hızlı davranıyor.

"Leon," diye seslenerek birini çağırır.

Birkaç saniye içinde, küçük bir çocuğu kucağında tutan uzun boylu sarışın bir adam yaklaşır. Güçlü çenesi ve keskin mavi gözleri Apollo'nunkinden daha belirgindir, ancak daha açık saçları ve ten rengi olmasına rağmen, aralarındaki benzerlik şaşırtıcıdır. Jade ise Apollo'nun kızı olabilir. İkisi, yaş farkı göz ardı edildiğinde, neredeyse ikiz gibidir.

Bu ailenin tüm üyeleri doğal olmayan bir güzelliğe mi sahip?

"Merhaba, tatlı çocuk," diye seslenir, önce kucağındaki çocuğu selamlayıp sonra kardeşine bakar. "Hey, yeni arkadaşlarımızı batı binasına götürüp boş bir süite yerleştirir misin? Apollo'nun yanındalar."

Tamam, bu kız çok nazik, ona ters cevap veremem... ama biz Apollo *ile birlikte* değiliz.

"Tabii," diye kabul eder. "Cleo ve Melani, Emilio, Anatoly ve diğer çocuklarla birlikte oraya gidiyorlar bile.

"Sen en iyisisin." Ellerini çırparak öne eğilir ve oyunbaz bir öpücükle çocuğun yanağına öper. "*Sogni d'oro*, küçük Leo. Babana karşı uslu bir çocuk ol, tamam mı?"

"*Buonanotte*, Jaja," diye utangaç bir sesle cevaplar Leo.

"Ah, yumurtalıklarım," diye haykırır Jade. "Bu değerli yaratıklardan bir tane daha yapmaya karar vermeden önce gitmeliyim. Sabah görüşürüz!" Gözlerinde rüya gibi bir bakışla, adeta uçarak uzaklaşır.

O tamamen ortadan kaybolduktan sonra, Leon ikimizi süzer. "Apollo'nun misafirleri, ha?"

Sesinde eğlence var, ama gerçek bir merak değil. İçimden bir ses, Jade gibi onun da kardeşiyle konuştuğunu söylüyor. Apollo bizim hakkımızda kaç kişiye daha gevezelik etti acaba?

"Pek sayılmaz," diye homurdanıyorum, yumruklarımı sıkarak.

"Leon Moretti," diyor Yordan sonunda, sersemliğinden çıkıp şaşkın bir sesle. "Dostum, sen bir efsanesin."

Sarışın adam gülerek, oğlunu kalçasında kaydırıp elini uzattı. "Bu yeni bir şey. Leon yeter, sen kimsin?"

Kardeşim açgözlülükle elini sıkar ve gururla adını söyler. "Yordan Todorov. Bu da kardeşim Rayna."

Elini tutmadığımı fark edince, o da elini uzatmadı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Yordan," diyor başını sallayarak. "Gelin, ikinizi yerleştireyim." Başını bir yana eğerek düğünden uzaklaşacağımız yolu işaret ediyor.

Yordan tereddüt etmeden adamın peşinden gider. "Teşekkürler."

"Önemli değil." Leon omuz silker. "Todorov, *tova e bŭlgarsko ime, nali?*" *Bu Bulgarca bir isim, değil mi?*

Omurgam dikleşir. Dilimizi çok doğal bir aksanla ve ustalıkla konuşuyor, sanki yıllardır konuşuyormuş gibi.

"Da," diye cevaplar Yordan, yüzü daha da aydınlanır. Bulgarca'ya geçerek ekler, "*Çok iyi konuşuyorsunuz. Kaç dil biliyorsunuz?*"

"Sadece üç. İtalyanca, İngilizce ve Bulgarca. Rastgele gibi görünüyor, değil mi?"

Yordan gülümser. "Evet, öğrenilmesi en yaygın dil değil.

Çoğu insan İspanyolca veya Fransızca öğrenir."

Leon gülümser, mavi gözleri parlar. "Bir zamanlar babamın çalıştırdığı Bulgar dadıya oldukça aşık olmuştum. Sanırım sekiz yaşındaydım ve o kadar etkilenmişim ki, on yaşına basmadan önce akıcı bir şekilde konuşmaya başlamıştım."

Bu neden bu kadar sevimli?

"Demek romantik birisin?" diye düşünürüm, soru o kadar doğal bir şekilde ağızından çıkar ki, istesem de engelleyemem.

Ne? Ne? Ne?

Yabancılarla asla böyle konuşmam. Soğuk ve mesafeli bir yüz takınırım ve bunu asla değiştirmiyorum. Asla.

"Bir zamanlar," diyor, sesindeki önceki coşku kayboluyor.

Sormamalıydım galiba. *Harika*.

Eski ama bakımlı bir tuğla binaya yaklaşan Leon, dışarıda bekleyen adamlara başını sallar. Burası lanet olası Fort Knox gibi çevrilmiş ve ailenin yarısı hala düğün resepsiyonunun tadını çıkarıyor, yani henüz buraya gelmediler. Neden özellikle bu bina seçildi merak ediyorum. Belki de uçaklara en yakın konaklama yeri olduğu içindir.

Ailemin kirliliği ve Yordan'ı savunmasız genç yaşında bırakamama durumum nedeniyle, Empire Academy'ye öğrenci olarak hiç gitmedim. Ama çalışırken etrafa bakındığımda, Jade'in neden burada evlenmeyi seçtiğini anlayabiliyorum. Manzarasının güzelliği yadsınamaz ve adanın her santimetresine işlenmiş bir tür karanlık bir çekiciliği var.

"Beni takip edin, ikinize de giyinecek kıyafetler getireyim. Burada kendi valizleriniz yok mu? Birini gönderip bulmasını sağlayabilirim."

Bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum. Bagaj mı? Hiç sanmıyorum.

Casa Nostra catering şirketi için çalışmak, sadece giydiğimiz kıyafetler ve cebimizdeki kontrollü telefonla geldiğimiz anlamına geliyor. Ne fazla, ne eksik.

"Bagaj yok," diyor Yordan üzümlere, kendine bakıp ıslak kıyafetlerini işaret ederek. "Sadece bu berbat üniformalar var ve benimki hala... şey, ıslak."

"Sorun değil, ben hallederim. İki küçük çocuğum olduğu için sürekli fazla eşya götürürüm. Giydiklerinizi kaçınılmaz olarak kirlitmeleri ihtimaline karşı yedek giysilerim olması gerekir."

O günleri hatırlıyorum.

Yordan iki yaşındayken ben on yaşındaydım. O yaşta sevimli kardeşim sadece nefes alarak bile ortalığı kirlitebilirdi.

"Teşekkür ederim," dedi kardeşim, her kelimesinde minnettarlık vardı. "Bu iyiliğin karşılığını ödeyebilirsem lütfen bana söyle."

Leon başını eğerek Yordan'ın teklifinin samimiyetini değerlendirir. "Bu sefer gerek yok. Ama gelecekte teklifini aklımda tutacağım."

Zaten oluyor.

Onun gelecekte Yordan'ı hiç düşünmemesi gerektiğini haykırmak ve bağışlamak istiyorum. Bu ailenin içine daha fazla çekilmesine gerek yok.

Leon bizi ikinci kattaki meşe kapıya götürüyor, bir kez kapıyı çaldıktan sonra yavaşça açıyor. Hemen karşımızda yeni ve güzel bir yüz beliriyor. Leon'un karısı olmalı.

Saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, arkadan kahverengi dalgalı saçları sarkıyor ve yüzünü çerçeveleyen sıcak bal rengi perdelik kaküller var. Ela

gözleri bana doğru daralıyor, yüzünde makyaj yok ama cilt bakımını yeni bitirmiş gibi parlıyor.

"Bu kim?" diye soruyor, dumanlı sesi Leon'a yönelirken bakışları bana sabitlenmiş durumda.

"Apollo'nun misafirleri," diye açıklıyor Leon, sessizce odaya girerken. "Jade benden onlara kıyafet getirip bir oda vermemi istedi. Hemen dönerim. Yordan ve Rayna, bu benim eşim Cleo."

Bana attığı soğuk ve güvensiz bakış, Leo'yu kollarının arasına alırken bile ısınmıyor. Leo, Cleo'nun pijama tişörtüne sarılıyor, kendini onun yanına sokuyor, küçük ayakkabıları Cleo'nun tayına çarpıyor. Cleo düşün kıyafetini değiştirmiş, daha önce tatlı servisi yaparken siyah bir gece elbisesi giydiğini gördüğümünden eminim.

"Bastian uyudu mu?" diye sordu Leon, bizi kapıda bırakarak üç valizin yanına doğru yürüdü.

"Az önce uyudu," diyor ona, oğlunu sıkıca sararak. "Apollo'nun misafirleri olduğunu bilmiyordum."

Leon, kadının sesindeki şüpheli hissederek içini çeker. "Bu yeni bir gelişme. Yarın bizimle birlikte dönecekler, sanırım onları bir yere yerleştirecek."

Yordan ve ben birbirimize gizlice bakarız. Bu bizim için yeni bir haber.

Burnunu kırıştırır. "Ve şimdi aynı çatı altında uyumak için yabancılara güvenecek miyiz?"

Başkaları bu sorudan rahatsız olabilir, ama ben tamamen katılıyorum. Bu insanlara hiç güvenmiyorum. Jade ne kadar nazik olursa olsun, Leon ne kadar sıcakkanlı görünürse görünsün, insanlar asla göründükleri gibi değildir.

Leon, elleri giysilerle dolu olarak kapıya dönerken derin bir nefes alır. "Bu ailenin bir üyesine zarar vermeye çalışırsan başına ne geleceğini biliyorsun, değil mi?"

"Ölmek isteseydim, intihar ederdim," diye cevaplar Yordan açıkça. "Daha hızlı ve çok daha az acı verici olurdu."

Leon, sanki "*bak*" der gibi kardeşime işaret eder.

"Peki ya o?" Cleo bana bakarak, benim de bir cevap vermemi bekliyor.

Çenemi sıkarak, sonunda onun bakışlarına karşılık verdim. "Buraya gelmemizin tek nedeni, yirmi dakika önce kocamın bana yumruk atması. Senin gelecekteki patronun, kardeşimden intikam almak için onu öldürmesini emretti. Apollo, Yordan'ı bu eylemin sonuçlarından koruyacağına söz verdi. Kardeşimi korumak için bir adamın beni dövmesine izin verdiğem, şimdi bu güvenliği tehlikeye atacağımı mı sanıyorsun?"

Benim öfkeli konuşmamın ardından etrafımızda garip bir sessizlik hakim oluyor. Yordan boğazını temizliyor ve Cleo göz teması kurmayı kesiyor.

"Uzun sürmesin." Bize sırtını dönerek, uykulu küçük Leo'ya yumuşak bir sesle İtalyanca konuşmaya başlar.

Leon bizi koridora doğru götürür ve arkasından kapıyı kapatırken iç çeker. "Böyle bir açıklama yapmana gerek yoktu Rayna. Cleo... güvensiz biridir, ama

sorumlu kişi o değil. Apollo sana guveni yorsa, onun kararını sorgulama hakkı yok."

Teknik olarak hakkı olmayabilir, hatta haddini aşmış olabilir, ama anlamıyormuş gibi davranmayacağım.

"O bir anne," omuzlarımı kaldırarak cevap veriyorum.

"Evet," diye onaylıyor, bir kez başını sallayarak. "Öyle."

Üçüncü Bölüm

Apollo

Kardeşlerime az önce olanları anlatıp, bazı ayrıntıları stratejik olarak atladıktan sonra, gürültülü partiden uzaklaşıp bir telefon görüşmesi yapmaya karar verdim.

Gece karanlığı derinleştikçe ada havası daha serin ve daha ferah oluyor. Gölgeleler, özellikle bugünkü etkinlikler için asılmış sayısız parıldayan ışığın yansımasıyla, yüksek ağaçların etrafında dans ediyor. Takım elbisem hala sıırıslıkla olmasaydı, bu durumu rahatlatıcı bulurdum. Bunun yerine, esinti rahatsız edici bir soğukluk yaratıyor ve bu işi hallettikten sonra giyinmem gerektiğini hatırlatıyor.

Abramo üçüncü çalınişta cevap veriyor. "Kız kardeşinin düğünü sırasında neden beni arıyorsun?" Çeviri: *Neden beni arıyorsun ki?*

Parmaklarım telefonumu sıkıca kavıyor, küçük cihazı ezmek üzere. Sırf sesi bile günümü mahvedebilir. Abramo her zaman kendini beğenmiş bir tavır sergilemiştir ve gençliğimizde bile hiç anlaşıamadık. Barış antlaşması imzalamış olmamız, babalarımızın yaptığı en akıllıca hareket olabilir. Kendi başımıza bırakılsaydık, muhtemelen birbirimizi parçalardık.

Nezaket ve rol yapmayı bırakmışken, hemen konuya gireyim. "Yordan ve Rayna Todorov senin bölgene dönmeyecekler. Artık The Outfit tarafından korunuyorlar."

Açıklamamın ardından gergin bir sessizlik hakim oldu. Tartışmaya, onun aşırıya kaçtığını ve kuralları çiğnediğini söyleyerek şikayet etmesine hazırdım. Onun gülmesine hazır değildim.

"Öyle mi?" diye gülüyor. "Peki Federico bu konuda ne düşünüyor?"

Öyle mi? Bunu eğlenceli buluyor, öyle mi?

Dudaklarım cüretkar bir sırıtışa bükülür. "Artık hiçbir şey hissetmiyor, sanırım. Yüzmeye gitti, ömür boyu sürececek bir yüzmeye."

"Öyle mi?" Abramo'nun eğlencesi bir anda yok oldu.

Evet, öyle.

"Karısına şiddet uygulayan bir eğilimi olduğunu biliyor muydunuz?" Bir başka duraklama.

"Hayır, bilmiyordum."

Ona inanıyorum, can sıkıcı bir şekilde. Abramo çoğu zaman şiddet eğilimli, sadist bir pisliktir, ama kadın dövücü değildir, bu özelliği desteklemez veya onaylamaz.

Ama ikimiz de babasının aynı şekilde düşünmediğini biliyoruz. İçimden bir ses, o aşağılık herifin Rayna'ya nasıl davranıldığını çok iyi bildiğini söylüyor. Ya umursamıyordu ya da daha da kötüsü, babası kim olduğu için ya da sırf kadın olduğu için bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Zayıf cinsiyet, diye iddia ederdi.

O adamın ayaklarımın dibinde kanlar içinde yatmasını görmek için tarif edilemez şeyler yapardım. "Yeterince açık, artık Moretti'nin mülkiyetindeler. Senin tarafında bir sorun beklemeli miyim?"

Bu sefer tereddüt yok, düşüncelerini toparlamak için duraklama ya da düşünüyormuş gibi görünmek için sessizlik yok.

Kendi kendine küfür ediyor. "Hayır. Onları alabilirsin."

"İzin istemiştim."

"Bu üstünlük taslayan tavrın bir gün ölümüne neden olacak," diye uyarıyor Abramo, her kelimesinde zehirli bir tonla.

"Belki," diye mırıldandım, onun kötü niyetli tahmininden etkilenmeden. "Ve belki de bunu, koruman altında olması gereken kadınları kontrol etmek için bir fırsat olarak kullanmalısın."

Onu bir okul çocuğu gibi azarladığım için bana minnettar olacağını sanmıyorum, ama bunu birinin yapması gerekiyor. Bölgemizdeki bir kadın kocası, babası veya ailesinden biri tarafından istismara uğrarsa, bana veya kardeşlerimden birine gelmesi gerektiğini bilir. Sorunu çözeceğimizi *bilir*. Halkının en savunmasız üyelerini güvende tutamıyorsan, gerçekten güçlü mü sayılırsın?

"Casa Nostra'nın öyle çalışmadığını ikimiz de biliyoruz, Apollo." *Babam hayatta olduğu sürece öyle değil*. Söylemeyeceği sözleri neredeyse duyabiliyorum.

Sonraki sözlerimi dikkatlice seçiyorum. "Belki de bunu değiştirmek istiyorsan, yardım istemelisin."

Yine gülüyor. "Ödemek istemediğim bir bedel karşılığında yardım mı?"

Romeo Giuliani'nin ölmesini görmek, ödeme olarak fazlasıyla yeterli olur. Karşılığında bir iyilik bile istemezdim. Genel olarak, barış anlaşılmamız nedeniyle, iyilikler

genellikle fazla zorluk çekilmeden karşılıklı olarak verilir.

"Bedelsiz. Arkadaşlar arasında küçük bir yardım ne olabilir ki, hmm?"

Biz arkadaş değiliz. Yakın bile değiliz. Ama mesaj yine de ona ulaşır.

"Bunu aklımda tutacağım," diyor, sesinde herhangi bir tepki veya duygu belirtisi yok. "Rayna ve Yordan sana teslim edilecek ve Federico'nun ailesi halledilecek. Dikkatli davranmayı unutma. O bir hainin kızı, şiddet uygulayan bir kocasından daha çok korkması gereken şeyler var."

Onun kendisine bağlanmaya bu kadar istekli olması ve erkeklere karşı tamamen güvensiz olması gerçeğine bakılırsa, onun haklı olabileceğini söyleyebilirim. Ama acaba o, söylediğinden daha fazlasını mı biliyor? Dışarıdan biri ona zarar vermek için aktif olarak çaba sarf etmiş olabilir mi? Onu ve Yordan'ı Casa Nostra'nın gözetimine sokan koşullar neydi?

Abromo'dan bilgi almaya çalışacak olsam da ne olacak ki?

Remo'ya ihtiyacım olan her şeyi araştırmasını söyleyeceğim ve ayrıntılar için birkaç arkadaşım ile iletişime geçeceğim.

"Aklımda tutacağım. Hoşça kal."

O veda etmeden telefonu kapattım.

Nefesimi verirken omuzlarım düştü. Daha fazla direnç bekliyordum, ama konuşmamızın bu kadar sorunsuz geçmesine pek şaşırmadım. Abramo ateşli bir adam olabilir, ama aynı zamanda benim bir şey istediğimde, onun onayı olsun ya da olmasın, bunu elde edecek güce sahip olduğumu bilecek kadar akıllıdır.

Hâlâ, babasının Abramo adına Jade'e evlilik teklifi yapma cüretini gösterdiğine inanmıyorum. Küçük kız kardeşimi o korkunç aileye teslim etmektense, ailelerimiz arasında savaş başlatmayı tercih ederim.

"Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var, evlat?" Babamın sesi arkamdan kulaklarıma ulaşıyor.

"Yaşlılıkta kulak misafiri mi oluyorsun?" diye sarkastik bir şekilde soruyorum ve topuklarımı döndürerek onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Konuşmamı duymak için işitme cihazının sesini açman mı gerekli?"

Dante Moretti, bir erkeğin kendisine bu kadar açıkça saygısızlık etmesine asla izin vermezdi, şaka olsun ya da olmasın. Ama ben onun için sadece bir erkek değilim, onun ilk çocuğu, *varisiyim*.

Bana gülümser. "Bu alaycı tavrını amcandan almışsın, ama o burada olmadığı için ona bir şey yapamıyorum."

Cesar amca bir yıldan fazla bir süredir aramızda değil ve onun kaybı hepimizi farklı derecelerde hala derinden etkiliyor. Babam ancak son zamanlarda onun hakkında bu kadar rahat ve esprili bir şekilde konuşabilmeye başladı. Kırk yılı aşkın bir süre boyunca yan yana yaşadıktan sonra, kardeşi olmadan yaşamayı öğreniyor.

Cesar'ın her gün kan ve riskle uğraşan bir infazcı olarak kırk bir yaşına kadar yaşamış olması etkileyici. Ama bizimki gibi mafya hayatının genellikle ölümcül sonuçlar doğurmadığı bir ailede, bu yine de şok ediciydi. Sayısız yıldır var olduğumuz ve çevremizdeki sendikalarla çoğunlukla barış içinde yaşadığımız için, ölüm bize pek uğramaz.

"Eğer denersen, Dante Moretti tarafından dövülmeye razı olan birini bulabileceğinden eminim."

"Komik," dedi, kollarını kavuşturarak. "Bana ne yaptığını söyle, evlat."

Sanki henüz bilgilendirilmemiş gibi konuşuyor. Kardeşlerim çenelerini tutamıyorlar. Ama babam kızgın değil. Onun yerini Capo olarak almama yıllar kaldığı için, harekete geçmek için onun iznini almama gerek yok. Bana aşıladığı içgüdü ve değerlere göre hareket etmemi bekliyor. Sadece benim ağzımdan bu sözleri duymak istiyor.

"Birkaç sokak köpeği aldım."

Kaşlarını kaldırarak başını eğdi. "Ve bu sırada bir ceset bıraktın."

Değersiz bir ceset.

"O kadına vurmuştu."

"Mmm," diye mırıldandı babam. "Peki bu kız, onu korumaktan daha fazlasıyla ilgileniyor musun?"

Bu soruları beklemeliydim. Dante Moretti benim için bir eş ve çocuktan daha çok istediği bir şey yok. Bu süreci aceleye getirmeme ilgisizliğim onu son derece strese sokuyor.

"Yirmi dakika önce dul kaldı."

"Ve sen onu ondan kurtardın," diyor gülümseyerek. "O da bana bu davranışım için bağırdı."

Gözlerinde şaşkınlık belirir. "Öyle mi? Çok cesur bir kız olmalı..." "Rayna," diye tamamlarım, onun bilgi almaya çalıştığını bilerek. "Rayna ve Yordan Todorov." Kaşları yukarı kalkar. "Damyana Todorov'un çocukları mı?"

"Sanırım öyle." *Bundan her zamankinden daha eminim. Abramo bunu neredeyse doğruladı.*

"Zavallı çocuklar," diye üzülen mırıldanır. "Bir hainin ismine bağlı olmak hiç kolay değildir."

Çoğu suç örgütü bizimki kadar makul ve bağışlayıcı değildir. Babam, çocukları ebeveynlerinin yaptıkları için cezalandırmayı asla düşünmezdi. Ama birçok mafya üyesi, bir hainin ailesini ibret olsun diye kullanırdı.

Elbette, bizi gerçekten ihanet edenlere merhamet göstermiyoruz. Ama bu süreçte masum kan ve canlarını suçlayacak kadar alçalmayız. Biyolojik ailenizi seçemezsiniz, bu yüzden onların suçlarının bedelini ödemek zorunda kalmamalısınız.

Onaylayarak homurdanırım. "Çocuk on altı yaşında, öğrenmeye açık görünüyor."

Babamın dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme belirir. "Ona akıl hocalığı yapmayı mı planlıyorsun?" "Kız kardeşi bunu kolaylaştırmayacaktır."

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırır. "Daha önce hiçbir zorluk seni durdurmadı ki?" "Jade'den daha fazla karışyorsun, farkında mısın?"

"Sana bir eş seçip yerleşmen için on yıldan fazla zaman verdim," diye hatırlatır bana. "İnan bana evlat, henüz müdahale etmenin ne *demek olduğunu görmedin.*"

Yarı yürekli bir hayal kırıklığıyla ona bakarak kollarımı kavuşturup iç çekerim. "Bir kız arkadaşına ya da bir hobiye ihtiyacın var."

O sadece gülümser. "Sana da aynısı, evlat. Sana da aynısı."

Gözlerim huysuz bir çocuk gibi yuvarlanmak üzere. Bunu tahmin etmeliydim.

"Şimdi git üstünü değiştir, yoksa öleceksin."

Hırsla, uzaklaşmak için harekete geçiyorum. Zaten giyinmeyi planlıyordum, ama Dante Moretti son sözü söylemeyi seviyor.

"Oh, Apollo?" der, derin sesinde eğlenceyle karışık bir ton vardır. "Bu kızla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Acaba sana yine bağırarak mı, bunu görmek isterim."

"Yatma vaktin geçmedi mi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum ve uzaklaşmaya devam ediyorum.

"Öyle olmadığı için şanslısın. Eğer yatakta olsaydım, ıslak takım elbisenle düğünde oturmak zorunda kalır, korumasız bir şekilde oradan ayrılmayı reddederdin."

Örnek olarak, son söz.

Onun değerlendirmesi ne kadar doğru olduğu biraz can sıkıcı.

Dördüncü Bölüm

Rayna

Yordan'ın Leon'un kıyafetlerine ne kadar iyi uyduğu beni neredeyse ağlatıyor. O her zaman zayıf tarafta olmuştur, istediği gibi kas yapmaya yetecek zamanı ya da imkânı hiç olmamıştır. Ama o çok uzun, on altı yaşında 1,85 metreye yaklaşıyor. Federico'nun yanına taşındığından beri, para konusunda endişelenmeden daha fazla yemek yiyebiliyor.

Federico en üst düzey bir pislikti, ama zengin bir orospu çocuğuydu ve bizi aç bırakmadı. Krallar gibi yaşamıyorduk, ama yoksulluktan da çok uzaktık. Küçük kardeşim sıcak bir yatakta, kendi yatağında uyuyabiliyordu ve boş mide rahatsızlığı çekmeden uykuya dalabiliyordu. *Güvendeydi.*

Ve Federico'nun çok daha kötü olabileceğine inancımı koruyorum. Beni itip kakıyordu, sinirleniyordu ve kendimi zayıf hissettiriyordu. Ama beni yatağına zorla sokmadı ve Yordan'a asla zarar vermedi. Yirmi bir yaşında ona bağlanmak idealden uzaktı, o zaten kırk üç yaşındaydı ve ilk tanışmamızda midemi bulandırmıştı.

Yine de başka seçeneğim yoktu. *Bulgar mafyasının* babamın peşinde olduğunu ondan önce biliyordum. Her zaman bu kadar soğuk ve içine kapanık değildim. Arkadaşlarım vardı. Hem de çok. Birlikte büyüdüğüm, güvendiğim kadınlar.

erkekler onları kol süsü ya da odalarını süsleyen bilgisiz nesneler gibi görürken dinlemeyi bilen kadınlar.

Babamın izlendiğini ve liderlerinden para çaldığından şüphelenildiğini öğrendim ve harekete geçmem gerektiğini biliyordum. Yordan sadece on üç yaşındaydı, ama onun genç yaşının onu intikam peşindeki adamlardan kurtaracağına güvenemezdin. Babamız yıllar boyunca milyonlarca dolar çalmıştı ve yakalanacaktı. İdam edilecekti, bunu hiçbir şey engelleyemezdi. Bu kaçınılmazdı.

Aynı şeyin küçük kardeşime de olmasına izin veremezdin.

Neyse ki Damyana, konuşkan bir sarhoştur. Arkadaşlarımdan biri bana bilgi verdiği aynı gece, Romeo Giuliani hakkında geveleyerek eve geldi. Onun ölümünü isteyenler sadece kendi patronları değildi, aynı zamanda Casa Nostra'nın Capo'suna da haksızlık etmişti. Romeo'nun kardeşini hastaneye ve sonunda da mezara gönderen oydu. Damyana, *adamın görmemesi gereken bir şey gördüğünü* söyledi. Bu yüzden onu vurdu.

Adamın Romeo'ya adını söyleyecek kadar uzun yaşayacağını hiç beklemiyordu. Kardeşi ameliyatta öldü, ama kötü şöhretli Capo kimin sorumlu olduğunu biliyordu. Babamın akıllı bir adam olmadığı çok açıktı. Sonuçta karısı öldüğünde aklının çoğunu kaybetmişti. Yordan sadece beş yaşındaydı ve ben on üç yaşına yeni girmiştim. O öldü ve kardeşim benim sorumluluğum oldu.

Ben de bu sorumluluğu çok ciddiye aldım.

Ben de koruyucu ve çaresiz bir abla olarak yapabileceğim şeyi yaptım. Romeo'yu aradım ve kardeşimin hayatını kurtarmak için bir anlaşma yaptım.

Uzun zaman önce yaşanan anılardan kendimi silkeledim ve Yordan'a tekrar baktım, kaşlarını çatmamak için kendimi zor tuttum. Leon Moretti onun yaşının neredeyse iki katı olmalı, ama tişörtü ve pijama pantolonu ona sadece biraz büyük geliyor. Gözlerimin önünde yabani ot gibi büyüyerek çok hızlı bir şekilde yetişkin oldu.

"Seni her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Yordan geçici yatağına uzanır ve burnunu kıvrarak bana bakar. "Neden bu kadar duygusal davranıyorsun?"

Ben de öfkeyle, yarım ağızla azarlayarak yastığımı ona fırlatıyorum. "Eskiden duygusal olduğum zamanları severdin, *milichko*. Sarılmalarımı ve kucaklamalarımı seven tatlı kardeşim."

Gözlerini devirip yastığı geri atar. "Yıllar önce, belki." "Beni ne kadar sevdiğini hatırlamıyormuş gibi davranma," diye alay ederim,

. Şu anda yatmak için çok huzursuzum, ancak konaklama yerimiz nispeten rahat.

Bizi yerleştirdikleri oda yeterince güzel. İki adet tek kişilik yatak, tüylü bir halı, birkaç küçük şifonyer ve duşlu özel bir banyo var. Neredeyse kamp yapıyormuşuz gibi hissediyorum. Yeterince çabalarsam, kendimi burada küçük bir aile gezisi yaptığımıza ikna bile edebilirim. Bizi buraya getiren tüm saçmalıkları unutabilir ve sadece huzur ve sükunetin tadını çıkarabilirim.

"Beni şekerlerle rüşvet verdin," diyor, gülümsemesini saklayarak.

Fırıncılık yaparken yaşadığımız tüm güzel anıları hatırlayarak gülümsüyorum. Pastacılıkla uğraşmak her zaman hoşuma gitmiştir, ancak her zaman bunu yapabilecek maddi imkânımız olmamıştır. Çirkin dünyadan kaçmak için güzel tatlılar yapıp onlara bakmak ve hayran olmak çok yararlıydı.

"Sen tatlılar için yalvardın," diye karşılık veriyorum. "Her zaman ham ürünleri yemek istedin. Çok sabırsızdın."

Yordan gülümser, ama koridordan tanıdık bir ses duyulunca gülümsemesi söner. Apollo, bir gardiyan ya da ailesinden biri ile konuşmaktadır. Kapıya doğru ilerlerim ve Yordan bana endişeli bir bakış atar.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece onunla konuşacağım."

"Rayna," kardeşim yalvarır. "Bunu mahvetme."

"Karıştırmayacağım," diye söz veriyorum, sesim kararlı. "Sadece bizim için ne planları olduğunu soracağım. Burada kal, Yordan. Yetişkinler gibi konuşmamız lazım."

Odanın dışındaki aydınlık koridora çıkmadan önce onun itiraz etmesine izin vermiyorum. Çoraplı ayaklarım serin beton zemine değiyor ve titriyorum, başımı kaldırıp Apollo'yu sadece birkaç metre ötede görüyorum. Konuştuğu kişi çoktan uzaklaşmaya başlamış ve Apollo bana yaklaşmam için cesaretlendirircesine bakıyor.

İstediği kadar meydan okuyabilir, ondan korkmuyorum.

Omurgam dikleşir ve ona doğru büyük adımlarla yürürüm, kollarımı göğsümün üzerinde kalkan gibi kavuştururum.

"Evet?" diye sorar, sesi dumanlı bir şekilde uzar.

"Burası senin odan mı?" Arkasında duran kapıyı işaret ediyorum. "Bizi gözetlemek için yanına mı yerleştirdin?"

"İki yataklı boş bir oda olduğu için yanıma yerleştirdim," diye cevaplar yumuşak bir sesle. "Bu yüzden mi buraya fırtına gibi geldin? Konaklaman hoşuna gitmedi mi?"

Ona bir saniye bile inanmıyorum. Bizi yakınında tutmak istedi, muhtemelen onu soyup kaçacağımızı düşündü. Pislik.

"Bana ve kardeşimden ne istediğini bilmem gerekiyor," diyorum, sesimdeki gerginliği gidermeye çalışarak. "İkimiz için bir planın varsa, şimdi söyle. Habersizce bir şey yapmaya kalkışırsan hoş karşılamam."

Dili şaklıyor, gözlerinde iğrenç bir eğlence parıldıyor. "Öyle mi?"

"Evet," diye tıslayarak yaklaşıyorum, yüzümde öfkeli bir ifade beliriyor. "Kocamın bana fiziksel şiddet uygulamasını izin verdiğim için benim korkak ve zayıf biri olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama şüphesiz, hayatımda yaptığım her şey Yordan içindi. Ona herhangi bir şekilde zarar vermeyi planladığını en ufak bir şekilde sezdiğimde, seni ortadan kaldırmak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmeyeceğim."

Apollo hiç korkmuyor. Tabii ki korkmaz. Silahsız bir kadının onu tehdit etmesi, onun için korkutucu bir şey değil, aksini düşünmek için o kadar da naif değilim. Yine de demek istediğim şey aynı.

"O halde tekrar soruyorum, bize ne yapmayı planlıyorsun?"

Bana bakıyor, gözleri yüzümde bir şey arıyor. Ne görürse görsün, sonunda konuşmaya ikna oluyor.

"Ailem bir apartman binasına sahip, bir nevi güvenli ev gibi. Bu bölgedeki aile içi şiddet veya insan ticareti mağdurlarına temiz ve güvenli daireler kira bedelsiz olarak sunuluyor. Yirmi dört saat güvenlik ve rahat yaşamak için ihtiyacınız olan her şey var. Orada Yordan ve sizin için bir yer var."

Beynim kısa devre yapıyor, bu bilgiyi tamamen ve tamamen inanmadan sindirmeye çalışıyor.

"Hepsi bu mu?" diye alay ediyorum. "Sadece iyilikseverliğinden dolayı bize kalacak bir yer verdiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Bir kez olsun, yüzündeki soğuk kayıtsızlık kaybolur. Kızgın bir ifadeyle, gerçekten kırılmış gibi bakar. "Başka ne nedenim olabilir ki, Rayna?"

Aklıma en az yirmi tane geliyor. Hiçbiri listelenmeye uygun değil. Suçlamaları hoş karşılamayacağını sanıyorum.

Onu sorgulamaya devam etmeye karar verdim.

"Peki ya para ne olacak? Kendimizi nasıl geçindireceğiz? Yordan'ı bizim güvenliğimiz karşılığında asker yapmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim."

"Elbette, isterseniz iş arayın," diye cevaplar Apollo, sıkılmış bir sesle. "Buna ihtiyacınız olmayacak. Yemek, faturalar ve ihtiyaçlarınız konaklamanızın içinde olacak. Yordan hiçbir şeye zorlanmayacak, siz de dahil. Bana gelip öğrenmek isterse, sizi memnun etmek için onu geri çevirmeyeceğim."

Yutkunuyorum. Neden bu kadar iyi konuşan, zeki bir piç olmak zorunda ki? *piç kurusu olmak zorunda?*

Her şeye bir cevabı var.

"Peki, misafirliğimiz ne kadar sürecek?" diye meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "İki yabancıyı ne kadar süreyle finanse etmeyi planlıyorsunuz? Bir hafta sonra mı, bir ay sonra mı evden çıkarılacağız?"

"Sen çok güvensiz birisin, biliyor musun?"

"Sen çok şüpheli birisin, biliyor musun?" diye terslik yapıyorum. "Bunun ne kadar inanılmaz olduğunu anlıyor musun? İnsanlar böyle şeyler yapmaz. Karşılığında hiçbir şey beklemeden yardım etmezler. Kimse o kadar cömert değildir, herkes bir şeyler ister."

"Sen bile mi? Ne istiyorsun, Rayna?"

"Ne istediğim hiç önemli olmadı, şimdi bunun değiştiğini iddia etme, Apollo."

Gözü seğirir. "Sanırım biraz inançlı olman gerekecek."

"İnanç mı?" Acı bir şekilde güldüm. "*İnanç* mı? Benim gibi bir kadının *inanç* gibi saçma bir şeye sahip olabileceğini düşünüyorsan, sandığımdan daha fazla hayalperestsin."

"Gerçekten neden korkuyorsun?" diye sordu, sanki onu yorduğum için iç çekerek. "Burada ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?"

"Bizi kontrol et, bizi izole et," diye başlıyorum, ona bağırmanın çalışarak. "Bence küçük kardeşimi çalacaksın, onu senin akılsız uşaklarından biri yapacaksın,

. Bize istediğin her şeyi yapabileceğini ve kimsenin seni durduramayacağını düşünüyorum. Ve sana güvenmenin neden imkansız olduğunu göremiyorsan, bence sen tamamen cahilsin."

Nefesimi verip kendimi sakinleştirerek ona doğrudan baktım. "Bizi buradan çıkaracak ve Romeo ile Abramo'dan koruyacak kadar sana güveniyorum. Yordan için. Ama gardımı düşürmüyorum, Apollo Moretti. Senden en ufak bir ihanet sezdiğimde, onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Gelecekteki Capo gözlerini kırptırır, gözleri yüzümden ayrılır ve aşağıya doğru kayar. "Leon'un gömleğini mi giyiyorsun?"

Konuyu aniden değiştirmesine şaşırarak ağzımı açtım. "Beni dinliyor muydun sen? Neden gömleğimi soruyorsun ki?"

Donakalmış bir şekilde lacivert pamuklu tişörtüme bakıyorum, onun dikkatini nasıl çektiğini anlamıyorum. Sade bir tişört, bedenime göre büyük ama başka hiçbir özelliği yok.

Tepki verecek zaman bile olmadan, kalın, damarlı bir el gömleğimin ortasından sıkıca kavrar. Apollo, gömleğimi tutarak beni öne doğru çeker, odasına sokar ve kapıyı arkamızdan çarpar.

"Ne oluyor lan?" diye tısladım ve sanki beni yakmış gibi elini ittim. "Delirdin mi sen? Taşaklarını koparacağım. Bu ne cüret?"

"Çıkar şunu," diye emreder, tehdidi tamamen görmezden gelerek hızla benden uzaklaşır. Kocaman vücudu, göz açıp kapayıncaya kadar odanın diğer ucuna ulaşır.

"Ne dedin sen?" diye bağıryorum. "Kesinlikle çıkarmayacağım!"

Siyah bir kumaş yığını odanın diğer ucuna uçar ve çoraplı ayaklarımın üzerine düşer.

"Değiştir," diyor, emri tartışmaya yer bırakmıyor. Eh, tartışmak için lanet olası bir yere ihtiyacım yok.

"Neden bunu yapayım ki? Bu tişörtün nesi var?" Apollo'nun çenesi titrer. "Bu onun."

"Ne olmuş yani? Lanet bir tişört. Yordan da onun kıyafetlerini giyiyor!"

"Evli bir adamın tişörtü," diye düzeltir Apollo, kollarını kavuşturup sert bir bakış atarak.

"Yarın

Cleo'nun yarın bunu giydiğini görmesini mi istiyorsun? Yordan bir ergen, sen değilsin."

Rahatsız edici bir his midemi sıkıştırıyor.

Cleo kıskanç bir tip mi? Bu yüzden mi tişörte bu kadar kızgın? Dramadan kaçınmaya mı çalışıyor, yoksa bu sadece beni suçlu hissettirmek için yaptığı kontrolcü bir hareket mi?

"Sorun olacaksa neden bana versin ki?" "Kocalar aptal olmakla ünlüdür."

"Kendi kardeşini aptal mı diyorsun?" "Rayna," diye bağıırır. "Gömleği değiştir."

"Siktir git," diye homurdanarak, bana attığı şeyi almak için eğildim. Alaycı bir şekilde ona geri attım. "Senden gelen herhangi bir şeyi giymektense çıplak kalmayı tercih ederim, kendini beğenmiş *pislik*."

"Tamam." Kollarını kavuşturup beni baştan aşağı süzer. "O zaman çıplak dolaş." Ona tokat atma isteği beni bir kamyon gibi çarpar.

"Neden bu kadar sinir bozucu davranıyorsun?"

"Neden Leon'un tişörtünü yataarken giymek için bu kadar heveslisin? Ona şans mı vermek istiyorsun?"

Evli erkekler mi hoşuna gidiyor?"

Bu keskin yorum midemi bulandırıyor.

"Biliyor musun?" Sesimin kısılmaması için uğraşıyorum. "Siktir git sen de, bu lanet tişört de siktir git." Apollo'ya doğru fırlayarak, Leon'un tişörtünü kafamdan çıkarıp yüzüne fırlatıyorum.

The Outfit'in lanet olası varisi önünde sadece sütyen ve bol eşofman altı giydiğimi görmezden gelerek, ona hayalarına yumruk atma fırsatını geri çeviriyorum. Yere düşen siyah gömleği yerden alıp giyiyorum ve saçlarımı yüzümden geriye çekiyorum.

"Evli erkekler benim tipim değil," diyorum karanlık bir sesle, ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum. "Hiçbir zaman kendi tipimi keşfetme lüksüne sahip olmadım. Hayatım boyunca erkekler tarafından satın alındım, satıldım ve zincirlendim. İlgilendiğim tek erkek kardeşimdir, bunu biliyorsun. Ve aksini ima etmen çok alçakça, Apollo."

O da utançtan yüzünü buruşturur. Çok hafif bir buruşturmadır, ama ben bunu gayet iyi görürüm.

"Ve bilgin olsun, kendi tipimi keşfetme fırsatım olduğunda, kendini beğenmiş mafya varislerinin o tipte olmayacağına sana söz verebilirim. Artık, seni isteyen her kadının daha önce ağzını açtığını hiç duymadığını kesin olarak varsayıyorum, seni *pislik*."

Hala öfkeliyim, odama geri dönüp nefes nefese kalıyorum. Yordan bana baykuş gibi göz kırpmıyor.

"Değiştin mi?" diye soruyor, ağzı açık kalmış halde.

"Bunu tartışmayacağım," diye uyarıyorum, ışığı kapatıp agresif bir şekilde yatağa tırmanıyorum.

O, garip bir şekilde boğazını temizledi. "Ee... konuşman nasıl gitti?"

"Umarım vahşi bir hayvan penceresinden içeri girip sikini ısırır." "Ah, o zaman iyi olmuş."

"Uyu artık, Yordan."

Bir an sessizlik, sonra:

"Ben de seni seviyorum, Rayna."

Hayal kırıklığıma rağmen yüzüme sıcak bir gülümseme yayılıyor. "Teşekkür ederim, *milichko*."

Beşinci Bölüm

Apollo

Rayna Todorov, tanıdığım en şaşırtıcı, inatçı ve cüretkar kadın. Dün geceki kavgamız, eve dönmek için özel uçağımıza binerken hala kafamda dönüp duruyor. Bana karşı çıktığı, Leon'un gömleğini sanki lanet bir beyzbol topuymuş gibi yüzüme fırlattığı ve hakarete uğradığını hissettikten sonra sergilediği davranışları.

Onu anlamıyorum. Ona sunduğum şeylerden dolayı minnettar olmak yerine, şüpheci ve öfkeli davranıyor. Vahşi bir kedi gibi, herkesten ve her şeyden, hatta onu beslemeye çalışanlardan bile kaçıyor ve tıslıyor. Tek umursadığı kişi küçük kardeşi gibi görünüyor, ki bu konuda onu suçlayamam.

Ama o beni her şey için suçlayabiliyor gibi görünüyor. Aslında, Rayna Todorov'un benden nefret ettiğini düşünüyorum.

Yine de burada, hala benim gömleğimi giyiyor. Leon'un eşofmanını da çıkarmış, yerine dün geceki siyah pantolonunu giymiş. Giysi seçimi pek ilgimi çekmiyor ama. Bunun yerine, gözlerim yüzündeki morluklara kayıyor.

Gözlerinin altındaki morluklar beni gizlemesi ve görmezden gelmesi zor bir tiksinti ve öfkeyle dolduruyor. Nico'ya kocasını o kadar çabuk okyanusa atmak yerine işkence ettirmeliydim.

Nereye baktığımı belli etmemek için, uçağa binen tanıdık yüzlerden oluşan gruba bakıyorum. Babamın bana sırttığını görüyorum ve Rayna'yı incelediğimi fark ettiğini anlıyorum.

Karışacak, bunu hissedebiliyorum.

Babamı görmezden gelerek iç çekip başımı sabah güneşine doğru eğiyorum. Jade ve Dmitri de dahil olmak üzere büyük ailemizle birlikte kalabalık bir uçuş olacak. İkisi de yakın zamanda geleneksel bir balayı yapmamaya karar verdiler. İkizleri, aileyle birlikte olsalar bile, geride bırakmak için çok küçükler. Ve bir yaşındaki iki çocuğu tatile götürmek, tatilin amacını tamamen boşa çıkarır.

Solumda, Armani inliyor ve dengede kalmak için kız kardeşime yaslanıyor. "Ne dedin? Çok sarhoşum, doğru düzgün duyamıyorum."

Jade alaycı bir şekilde, "Vücuduna çok değer verdiğin için sarhoş olamayacağını söylememiş miydin?" dedi.

Armani dudaklarını büküyor. "Colton bana göz kulak olacaktı."

Ana gülüyor, Jade'in diğer yanında dururken gülümsemesi parlıyor. "Colton da senin kadar akşamdan kalma!"

Uykulu kovboy, dirseğini Ana'nın omzuna dayayarak homurdanır. "Bana grup baskısı yaptı, bebeğim. Ben bir kurbanım."

"Sen bir zayıfsın," diye karşılık verir. "Ona hayır diyebilirdin." "Bu yüze kim hayır diyebilir ki?" Armani sırtarak yavaşça göz kırpar.

Armani ve Colton'ın Jade ve Ana'yı aralarına sıkıştırması şaşırtıcı değil. Dmitri ve Cassio bagajları yüklemeye yardım ediyorlar ve tabii ki eşlerini yalnız bırakmayacaklar.

"Bu çocuklara ne yediriyorsunuz?" Matteo, dramatik bir şekilde gruba doğru yürüyerek sorar. Cesar'ı bir kalçasında, Isobella'yı diğer kalçasında tutarken, onların ağırlığı altında zorlanıyormuş gibi yapar. "Gittikçe iri cüsseli küçük gremlinlere dönüşüyorlar, değil mi?"

Cesar kıkırdıyor ve Matteo'nun saçmalıklarını anlayabiliyormuş gibi dilini çıkarıyor. Isobella sadece esniyor ve koluna sokuluyor.

"Belki de son zamanlarda çok fazla tembellik yaptığın için kas kütlen azalmıştır," diye alaycı bir şekilde Jade, kızını almak için elini uzatır. "Matteo amca artık zayıf, küçük bir aptal, değil mi?"

Kardeşimiz nefesini tutar ve Cesar'ı sıkıca sarar. "Bana nasıl davrandığını duydun mu? Ne *acımasızlık*."

Cesar elini uzatıp amcasının saçını tutar ve sertçe çeker. "Tanrım," Matteo yüzünü buruşturarak homurdanır. "Tamam, tamam, seni şişman demek istemedim. Ne kadar iri ve güçlü olduğumu söylüyordum, seni haylaz."

Ana ve Jade ikisi de güler.

Biniş işlemleri nihayet hızlandığında beklemekten sabırsızlanmaya başlıyorum. On dakika içinde, son yolcular da uçağa binmiş oluyor.

Küçük çocuklu ailelerin çoğu uçağın arkasına geçerken, diğerleri kendilerini en rahat hissettikleri yerlere dağıldılar.

Yordan ve Rayna'yı ortada, çift kişilik koltukta otururken görüyorum. Leon, Rayna'nın karşısındaki koltuğa oturup ona küçük beyaz bir paketi uzattığında, onlara yaklaşıp yaklaşmamayı düşünüyorum.

"Gözün için," diye açıklıyor, Cleo yanındaki koltuğa otururken sessizce homurdanıyor. "Sadece boktan bir ilk yardım buz torbası ama şişliği azaltır."

Rayna tereddüt eder ama kabul eder, parmakları onun parmaklarına dokunur. "Teşekkür ederim."

Leon Bulgarca bir şey cevaplar ve ben bunu anlamadığım için kendime lanet ederim. Onun bu yeteneğinin işime yarayacağını hiç düşünmemiştim, Bulgar sendikalarıyla hiçbir anlaşmamız ya da anlaşmamız yok. O dili sadece yirmi yıl önce dadısıyla konuşmak için öğrenmişti.

Onun, tamamen yeni bir dili akıcı bir şekilde konuşacak kadar büyük bir aşka kapılması bana hiç mantıklı gelmemişti. Ben hiç kimseyi o kadar sevmedim, hele ki benim iki katım yaşında evli bir kadını hiç sevmedim. Ama şimdi onunla birlikte öğrenmiş olmayı ya da en azından bana temel bilgileri öğretmesini dilerdim. Onun Rayna ile benim ne konuştuklarını bilmeden sohbet edebilmesi hoşuma gitmiyor.

İkili, Yordan'ı da sohbete dahil ederek, daha da fazla bilmediğim kelimelerle konuşuyorlar. Rayna'nın temkinli davranışlarına bakılırsa, çoğunlukla nezaket sözleri gibi görünüyor, ama Yordan geniş bir gülümsemeyle rahatça konuşuyor.

"Adın neydi?" diye sorar Cleo, sesi buz gibi soğuk ve aşırı tatlı arasında bir tonda.

Melani'nin yanına, çocuklarının yanına oturmak yerine Leon'un yanına oturmuş olması, Rayna'ya Leon'un gömleğini değiştirmesini söylemekle doğru karar verdiğimi gösteriyor. Cleo, kocasıyla romantik bir ilişkisi olmayabilir, ancak Leon kadınların ilgisini çektiğinde inkar edilemez bir kıskançlık sergileme eğilimindedir.

Rayna, Cleo'nun gergin sorusuna tepki vermeyerek onun bakışlarını karşılıyor. "Rayna Todorov."

"Todorova değil misin?" Leon hafifçe başını eğerek sorar. "Bulgar soyadları geleneksel olarak cinsiyete göre belirlenir, değil mi?"

Rayna yavaşça başını sallar ve cevap verirken başını ona doğru çevirir. "Todorov, İngilizce konuşanlar için daha kolaydır, 'a' harfini eklemek geçmişte insanların Yordan'ı benden ayırmasına neden oldu. Bulgarca konuşuyorsam Todorova'yı kullanırım."

"Tanrı korusun, biri bizim akraba olmadığımızı düşünmesin," diye alay eder Yordan, dirseğiyle hafifçe ona dokunarak.

"Evet," der Rayna kararlı bir şekilde. "Tanrı korusun."

"Tamam, neşeli." Yordan kısa bir kahkaha attı. "Sadece şaka yapıyorum. Ben de aynı ismi paylaşmayı seviyorum. Bundan sonra Yordan Todorova olarak anılacağım, gramer açısından yanlış olan kişi olma sırası bana geldi."

Bu açıklaması Rayna'yı içten bir kahkaha attırır. Hafif ve neşeli, ama dikkatimi çeken bir şekilde melodik bir kahkahadır.

"Kız kardeşim de 'a' harfini kullanmıyor," diyor Ivan aniden. "Tamamen bırakmış. Aynı nedenden dolayı, bizimkiyle tamamen aynı olmasını tercih ediyor. Ve hayatı boyunca Amerika'da yaşamış, bu yüzden normal geliyor."

"Ivan Morozov, değil mi?" diye sorar Yordan, elini uzatarak. "Ben Yordan."

Ivan elini bir kez sıkıyor. "Yüzlerden çok isim biliyorsun, Yordan. İyi bir casus olurdun."

Kabin içindeki hava, Ivan'ın sözlerinin derin anlamını sezerek değişir. Yordan'a iltifat etmiyor, onu suçluyor. Neyse ki, bu yorum genci korkutmuyor, onu güldürüyor.

"Hayır, olmazdım. Ben sinsi, ihtiyatlı ve gözlemci olmaktan çok uzağım. Bir keresinde şampanya kulesine takılıp düşmüştüm."

Rayna gülümsemesini saklar. "Artık kendini affedebilirsin, Yordan. On yaşıdaydın, zaten şampanya kulesinin yakınında olmamalıydın."

Ivan kardeşlerin arasına bakar ve şüphelerini bırakmış gibi görünür. Jade, Dmitri ve bebeklerine yaklaşan herkesi korur. Onun en çok takdir ettiği özelliklerinden biri budur.

Todorov kardeşler için endişelenmesine gerek yok. Bir casusu gördüğümde anlarım ve bu ikisinin de ailemle ilgili kötü niyetleri yok. Rayna benim hayalarımı kesmek isteyebilir, ama bunun soyadıyla hiçbir ilgisi yok, tamamen kişiliğimle ilgili.

"Oturmayacak mısın evlat?"

Omuzlarım gerilir, omzumun üzerinden babama bakarak gözlerimi kırıştırırım. Leon'un Rayna ve Yordan ile konuşmaya devam ettiğini duyabiliyorum, ama seslerini kafamdan uzaklaştırıp Capo'muza hitap ediyorum.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

O gülerek arkasındaki koltuğa oturdu ve karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Bana katıl."

Ben de öyle yapmayı planlamıştım.

Başka bir yere oturmak mantıklı olmazdı.

"Gözlerindeki ışıltıyı sevmedim," diyorum ona açıkça, oturup ellerimi kucağımda birleştirerek. "Bir şeyler planlıyorsun."

"Misafirin konuşmasına çok ilgi göstermiş görünüyordun. Söylesene evlat, ondan başka bir şeye odaklanmak senin için ne kadar zordu?"

"Yanlış oğula soruyorsun galiba." Omuzlarımı kayıtsızca kaldırdım. "Onun gözlerini ondan ayıramayan senin altın oğlun. Belki de düğün yerine boşanmayı planlamaya başlamalısın."

Babam sırtıttı. "Leon iyi bir çocuk. Onu rahat hissettiriyor ve senin düşündüğün gibi ona bakmıyor."

"Bence karısı aynı fikirde olmayabilir."

"Belki de rekabet ortamı, onca yıldan sonra ona olan hislerini dile getirmesini sağlayacaktır."

Tanrım.

"Sabah uyandığında damarlarında dolaşan bir müdahale etme dürtüsüyle mi uyanıyorsun, yoksa sabah kahveni içtikten sonra mı oluşuyor?"

Gülümser. "Bu inatçılığını nereden aldığını bilmiyorum." "Mezara kadar kin tutabilen adam diyor bunu." "Oh, doğru." Babam mırıldanır. "Benim Apollom, benim aynadaki çocuğum."

Çenem titrer. "Son zamanlarda çok sık alaycı bir ruh halindeyim. Jade ve bebeklerle yaşamak seni yumuşatmış."

"Bebeklerden bahsetmişken," der, omzumun üzerinden bakarak.

Başımı çevirince Emilio'nun kızı Mila'ya dar koridorda yürümesi için yardım ettiğini görüyorum. Mila, Emilio'nun iki elini tutmuş, kollarını başının üzerine uzatmış ve neşeli bir gülümsemeye bakıyor. Eteğinde sarı ve beyaz papatyalar bulunan rahat bir yazlık elbise giymiş ve parlak kahverengi bukleleri, uyumlu sarı fiyonklarla iki at kuyruğu şeklinde toplanmış.

"Pa-apa!" diye bağırarak, babasının bacaklarına ulaşmak için yanımdan geçip gidiyor.

Babası tereddüt etmeden onu kucağına alıyor ve bacaklarının üzerine oturtuyor. Mila iki yaşında ama babasının kollarında yaşına göre çok küçük görünüyor. "Merhaba, *piccolina*." Emilio'ya bakıp selam olarak başını sallıyor. "Oğlum."

"Diğer bebeklerden uzaklaşmak istedi," diyor Emilio gülerek. "Sabahın erken saatlerinde çok fazla kaos vardı herhalde."

"Onu suçlayamam," diye mırıldanıyorum.

"Neşeli görünüyorsun," diyor Emilio, dudakları hesaplı bir gülümsemeye bükülürken. "Leon senin kızla flört ettiği için mi?"

Babam gülerek, göğsü eğlenceden titriyor. "Dikkatli ol, bu onun için hassas bir konu."

"O benim kız arkadaşım değil, olsaydı bile Leon'u bir tehdit olarak görmezdim."

"Emin misin?" Emilio kaşlarını kaldırır. "Güzel gülüşlü sarışınlar genellikle oldukça çekicidir."

"Sen iyi bilirsin," derim ciddi bir ifadeyle. "Sen biriyle evlendin." "Elbette."

"Bir dakika sonra kalkış yapacağız," der babam, sohbeti keserek. "Sen de geliyor musun, yoksa sadece Mila mı?"

"Gidip geleceğim, ama kalkış sırasında Isobella'yı kucağımda tutacağım. Jade hala biraz mide bulantısı çekiyor."

"Hoşça kal," der Mila, küçük elini açıp kapatarak babasına el sallar.

Emilio ona parlak bir gülümsemeye karşılık verir. "Hoşça kal tatlı kız." Kızının tepesine bir öpücük kondurur

ve ayrılmak için harekete geçer, ama yürümek için durur.

"Oh, Apollo?" diye tatlı bir sesle sorar. "Leon'u tehdit edici bulmayabilirsin, ama Elio da sohbete katıldı."

Kahretsin. Bu gün daha da dayanılmaz hale gelebilir mi?

Emilio ve Elio tek yumurta ikizidir, ancak son zamanlarda birbirlerinden kolayca ayırt edilebilirler. Emilio saçlarını daha uzun tutar ve yüzünde sakal bırakmaz, Elio ise

düzgün bir saç stili ve genellikle kısa sakalı var.

Emilio ayrıca mutlu bir evliliği var. Elio ise düşünceli ama nazik bir adam ve kadınların ilgisini çekiyor, ama genellikle onun ilgisini çekmeyen türden kadınların. Ama benim en son ihtiyacım olan şey, Rayna'nın onun cazibesine kapılıp ona bağlanması.

"Yani, uçuş boyunca senin yüzüne benzer bir yüzü görmek zorunda kalacak mı?" Dudaklarımı tiksintiyle büzüyorum. "Zavallı şey."

Emilio kaşlarını çatı. "Adi herif."

"Sopacı!" Mila, onu taklit etmeye çalışarak bağırır.

"Evet, Apollo amca tam da sopayı onun..."

"*Gömleğine*," diye araya girer babam, ikimize de onaylamayan bir bakış atarak.

"Küçük, masum kulaklar, çocuklar. Terbiyenize dikkat edin."

"Ben bir şey demedim," diye savunurum, ellerimi kaldırarak. "Söylemene gerek yoktu."

Emilio ayrılmak için işaret alır ve babam torununa bakar, ona sessizce İtalyanca konuşur. Emilio'nun gitmesini izlerim, geçerken gözlerimi ikizine kaydırırım. Elio, Rayna ile özel olarak konuşuyor, ciddi bir bakış ve gizli sözler paylaşıyor. Çenemi sıkarım ve başımı çeviririm, gizlice izlendiğimi fark etmesini istemem.

"O seni çıldırtacak." Babam gülüyor. "Sabırsızlanıyorum."

Beklemeye gerek yok.

Rayna beni şimdiden delirtiyor.

Altıncı Bölüm

Rayna

Görünüşe göre tüm Morettiller kendini beğenmiş pislikler değil. Leon açıkça misafirperver ve nazikti, ama asıl sürpriz Elio'ydu.

Sabah ilk iş onu fark ettim, yüzünü hemen tanıdım, ama kendiliğinden konuşmaya başlamadan onunla iletişim kurmayı reddettim. Adamın bana seslenmesini beklemiyordum, hele ki aramızdaki ortak bağ hakkında özel olarak konuşmasını hiç beklemiyordum. Ama tam da bunu yaptı. Uçakta yanıma oturdu, eğildi ve sanki eski dostlarmışız gibi konuşmaya başladı. Her yönden bizi dinleyen kulaklar varken fazla konuşamadık, ama bana gelmiş olması bile tüm durum hakkında daha iyi hissetmemi sağladı.

Bakın, Yordan gibi isimleri ve tanınmış yüzleri tanıyamayabilirim, ama Elio'yu tanıyorum. Moretti soyadını *tamamen* sevmememin sebebi odur. Evet, aile hakkında genel olarak iyi şeyler duymuştum, ama ben daha iyi biliyordum. Hepsi dünyanın onları gösterdiği kadar harika değillerdi. Elio, bana ahlakının somut kanıtını gösteren tek kişidir.

Onunla birkaç kelime konuştuktan sonra, mükemmel olmadığını bilsem de, artık içeride bir müttefikim olduğunu hissediyorum. Onu yeterince iyi tanımıyorum

kişiliğini tam olarak yargılayamıyorum, sadece karakterinden gördüklerimi biliyorum. En azından Apollo gibi otoriter bir pislik olmadığını biliyorum.

Ayrıca, Elio'dan sakladığım pek çok şey var ve bence o da bunun farkında. Açıkçası, aramızdaki gizli bağı hala yeterince önemsiyor ki, onun ailesinin yanında güvende olduğumu söylüyor. Şimdilik onun sözüne güvenmek zorundayım.

İkinize de kötü bir şey olmayacak, bunu garanti ederim.

Güzel sözler her zaman tutulmaz, ama şimdiye kadar Elio bana yalan söylemedi. Daha da önemlisi, *ona* hiç yalan söylemedi.

Uçağımız indiğinde, yeni müttefikimiz, Apollo ile birlikte ayrılmamız için bize eşlik ederken, Yordan ve benim yanımda kalmakta ısrar ediyor. Kardeşler kısa sözler paylaşıyor, başka bir şey yok.

Apollo, Elio'ya gözlerini kısarak bakar. "Neden bizimle geliyorsun?" Dudakları cevap olarak bir sırtışa yayılır. "Neden olmasın?"

Elio bize *hızlı arkadaşları* dedi ve parlak aracın arka kapısını bizim için açtıktan sonra yolcu koltuğuna oturdu. Apollo, kardeşini kartlarını göğsüne yakın tuttuğu için dövmek istiyor gibi görünüyordu, ama kavga çıkarmadı. Yabancıların önünde onunla tartışmayacaktı. Bu yüzden burnunun dibinde yapılan sessiz anlaşmayı kabul etti ve görmezden geldi. Şimdilik.

Dördümüz havaalanından büyük siyah bir SUV'ye sıkışıp, küçük bir şehre doğru sorunsuz bir yolculuğa başlıyoruz.

"Al," diyor Apollo sürücü koltuğundan. Yordan'a uzanarak, gözlerini yoldan ayırmadan ona şık bir paket uzatıyor.

"Bu ne?" diye sorar kardeşim, beyaz plastik kutunun içine bakarak.

"İkiniz için telefonlar," diye cevaplar Apollo. "Kardeşim Remo, bunları ayarladı ve eskilerini devre dışı bıraktı. Eski bilgilerinizin hepsi orada olmalı. Kişiler, müzikler, fotoğraflar."

Bütün bunları sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi söylüyor. Sanki telefon onun için patates kızartması ya da daha önemsiz bir şey gibi. Muhtemelen öyledir. Moretti ailesinin milyarlarca doları var, bir akıllı telefon onun için muhtemelen bir kuruşun bile değeri yok. Okyanusta bir damla.

"Remo bizimle aynı uçaktaydı," diyorum, Yordan'ın bana uzattığı gümüş rengi iPhone'u şüpheyle alırken. Telefonun şeffaf bir koruyucu kılıfı ve kırılmaz ekranı takılı. "Bunu tam olarak nasıl başardı?"

"Kimin umurunda?" Yordan gülüyor. "Bu çok *hoş*, teşekkürler Apollo." "Rica ederim."

Oh, yani beni görmezden mi gelecek?

Gözüm seğiriyor, Elio bunu fark etmiş gibi görünüyor.

"Remo teknoloji konusunda her şeyde iyidir, hackleme dahil. Ona neye ihtiyacımız olduğunu söyledim ve o da her şeyi uzaktan halletti. Yerel çalışanlarımızdan birine iki yeni telefon almasını ve ona seri numaralarını, IP adreslerini ve tüm o bilgileri vermesini söyledi. Çocuk oyuncağıydı."

"Yani, istediği zaman telefonlarımıza erişebilir mi?"

"İsterse Pentagon'a bile erişebilir," diye alaycı bir şekilde cevapladı Apollo. "Senin bilgilerini karıştırmayacak. Rahat ol."

Rahatlayayım mı?

Onu öldüreceğim.

"Remo iyi biridir," diye ekliyor Elio, huysuz ağabeyine ters ters bakarak. "Sınırı aşmaz."

Şimdilik yatışan ben, şüpheli tavrımı bırakıp iç geçiriyorum. "Telefonların parasını ödeyeceğiz."

Apollo'nun gözleri dikiz aynasına kayar ve benim bakışlarımla karşılaşır. "Hayır, ödemeyeceksiniz." "Senin sadakate ihtiyacım yok," diyorum sertçe.

Yordan burun kıvrır. "Sadaka konusunda hiç sorunum yok."

"İyi, çünkü ikinizden de para almayacağım."

Biliyor musun? Peki.

"Her neyse." Burnumu çekerim. "Parayı boşa harcayın, umurumda değil. Hepsini harcayın. Çıldırın."

Seninle tartışmaktan bıktım."

"Nedense bundan şüpheliyim," diye kuru bir şekilde cevaplar.

Daha fazla tartışmaya girmeyi reddediyorum. Bana migren ağrısı verecek.

Sadece on beş dakika daha garip bir sessizlik geçer ve sonra taze ve modern görünümlü bir binaya varırız. Tipik bir otel büyüklüğünde, belki beş ila yedi katlı, kar gibi beyaz, içini göremeyeceğiniz siyah pencereleri olan bir bina. Kutu gibi ve sade, ama şık bir şekilde.

Hızlı bir asansör yolculuğu bizi en üst kata çıkarır ve huysuz Moretti varisi bizi son varış noktamıza götürür. Yukarı çıkarken, bu binanın her yerinde ve şu anda bulunduğumuz koridorda göze çarpan kameralar gördüm. Bu sürecin her aşamasında itiraz edeceğimi kendime söyledim, ama o şimdiden beni şaşırtıyor. Bu yerin güvenliği hakkında şikayet etsem, hemen saçmalık diyecek.

"Şimdilik burada kalacaksınız," diyor Apollo, güvenli meşe kapıyı açarak.

Bir şifre girmesi ve anahtarla kilidi açması gerekiyordu.

O piç her şeyi düşünmüş.

"Vay canına," diye fısıldadı Yordan, daha yakından bakmak için yanımdan geçerek.

İsteksizce içeri girip donakalırım. Bu yerin her şeyi yeni ve pahalı olduğunu haykırıyor. Yüksek tavanlar, geniş açık alanlar, koyu renkli ve cilalı ahşap zeminler ve yeni boyanmış gibi görünen duvarlar. Birkaç asılı çerçeveyi süsleyen karamsar sanat eserleri ve sanki bu yer için özel olarak tasarlanmış gibi alanı dolduran mobilyalar var.

Büyük, yumuşak kanepeler, masif ahşap masalar, sandalyeler ve daha fazlası. Ve mutfak... *Isus Khristos*, mutfak. Parlak paslanmaz çelik aletler, sonsuz tezgah alanı, taş backsplash ve lekesiz bir gaz ocağı.

"Bunların hepsi bizim için mi?" diye sorar kardeşim, dudaklarında yıllardır görmediğim kadar büyük bir gülümseme belirir.

Apollo homurdanarak onaylar. "Üç yatak odası, iki banyo, kurşun geçirmez pencereler, her şey var. Yatak odalarınız dahil her şey mobilyalı."

Wifi güvenli ve yeni telefonlarınızda zaten açık olmalı, Remo bunu sağladı."

Kardeşim kontrol etmek için cihazını çıkarır. "Sen harikasin." "Diline dikkat et, Yordan!"

Bana gözlerini bile devirmiyor, çok mutlu olduğu için benim onun keyfini kaçırmama izin vermiyor. "Ben de yardım ettim," diyor Elio gülerek.

"Sen pek yardım etmedin ki."

"Senin için Remo ile konuştum."

"İkiniz de harikasıınız," diyor Yordan, onları yatıştırmaya çalışarak.

Onu azarlamadan Apollo konuyu değiştirir. "Acıktıysanız, buzdolabında yemek var..."

Sabırım taşar ve araya girerek sözünü keserim. "Buzdolabında neden yiyecek var? Bizi buraya yerleştirmek için birini kovdun mu?"

Apollo kaşlarını kaldırır. "Bu dairede yıllardır kimse yaşamıyor. Buzdolabında yiyecek var, çünkü ben öyle olmasını sağladım. Kiler de dolu, ben doldurdum."

"Peki ya bizim yemeyeceğimiz yiyecekler varsa?"

Elio güler. "On altı yaşındaki bir çocuğun yemeyeceği yiyecekler mi var?"

Hain.

"On altı yaşında *bir adam*," diye düzeltir Yordan. "Ve hayır, her şeyi yerim. Özellikle de bedava ise."

Apollo, sanki "*gördün mü*" der gibi başını sallayarak onların konuşmasına tepki verir. "Yiyecek bir şey bulamazsan, bağışlayabilirsin."

Onun kendini beğenmiş tavrına kaşlarını çatarak, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Teşekkür etmemi bekliyorsan, unut gitsin. Bunların hiçbirini ben istemedim. Sen bizi kaçırdın."

Yordan, yeni telefonunu kaydırarak burun kıvrır. Kendini evindeymiş gibi hissediyor, Elio ile birlikte kanepede oturmuş, hiçbir şeyi umursamıyor. "Bizi kaçırdığın ve buzdolabımızı doldurduğun için teşekkürler, Apollo."

Ona attığım bakışı ya da Apollo'nun yüzüne yayılan sırıtışı fark etmez. "Rica ederim, Yordan."

Gözüm seğirir. "Yordan, bize bir dakika izin ver."

O inleyerek başını geriye atar. "Daha yeni geldik ve sen beni şimdiden kovuyor musun?"

"Elio, Yordan'ı aşağıya götür ve bir şeyler içirin."

Boynum kızardı. *Öfkeden* kızardı. "Onu bara mı gönderiyorsun?"

"Orası bir kafe," diye cevapladı Apollo donuk bir sesle.

"Kafede oturacak param yok dostum," der Yordan Elio'ya ve ayağa kalkarak onu takip eder.

İkili bizi geçmeden hemen önce, Apollo cebinden bir şey çıkarır. İki parmağıyla siyah bir kartı tutar ve Yordan'a uzatır. "Ne istersen al."

"Bu tehlikeli bir söz," der kardeşim, tereddütle kartı kabul eder.

"Sanmıyorum," der Apollo, başını eğerek.

Elio, Yordan'ı asansöre geri götürür ve koridordaki kapılar kapanır kapanmaz Apollo'ya saldırırım.

"Saçmalamayı kes," derim, göğsümde güvensizlik ve rahatsızlık hissederek.

"Neden bunu yapıyorsun? Bizden ne istiyorsun?"

"Oh, yine mi başlıyoruz?"

"*Bunu mu yapıyorsun?*" diye soruyorum. "Bu ne demek oluyor?"

"Kimseye ve hiçbir şeye güvenmediğin için, tamamen özverili bir şey yaptığım için bana saldırman." Apollo başını eğdi. "Elio hariç tabii, çünkü onu Yordan'la tek başına bırakıp gitmesine hiç itiraz etmedin."

"Elio bizi kaçırmadı."

"Bu mantığa göre, kaçırılmanı da engellemedi."

"Kardeşlerinin lideri değilmişsin gibi davranma, istese bile seni durduramazdı."

Apollo buna gülümser.

"Tanrım!" Hayal kırıklığıyla başımın iki yanını tutarak inlerim. "Saçımı yolacağım. Bu kadar kibirli olmak zorunda mısın?"

"Kim bana kibirli olmamamı söyleyecek?"

Gerçekten delireceğim. Bu kadar kendini beğenmiş bir adamın var olması imkansız ve ben bir şekilde ona borçlu hale geldim. Bu korkunç bir rüya ve uyanmam lazım.

"Neden kendini çimdikliyorsun?"

Aşağıya baktığımda, iki parmağın ön kolumu sıktığını gördüm. Kızaran cildi bıraktım ve kaşlarımı çattım. "Bu lanet olası kabustan uyanmaya çalışıyorum."

"Ve sen benim sinir bozucu olduğumu düşünüyorsun," diye homurdanır Apollo. "Sen tamamen kafa karıştırıcısın, Rayna. Seni istismarcıdan kurtardım ve sen beni Yordan'ı katil yapmakla suçluyorsun. Sana barınak, yemek, telefon sağlıyorum ve sen bana kibirli diyorsun."

"Senden bunların hiçbirini yapmanı istemedim!" diye bağıriyorum, ellerimi sinirle havaya kaldırarak. "Sen gelmeden önce her şey yolundaydı. Her şey kontrolüm altındaydı."

"Gözündeki morluk aksini söylüyor."

"En azından bunu yapan adamdan ne bekleyeceğimi biliyordum," diye yüzümü işaret ederek, sesim titreyerek söyledim. "Seni tanımıyorum ve sana güvenmiyorum. Ondan daha kötü olabilirsin, bunu bilmiyor musun? Zamanını bekliyor ve gardımı düşürmemi bekliyor olabilirsin, sırf bana bunu göstermek için. Yordan'ı korumak zorundayım. Bunu nasıl göremezsin?"

Apollo derin bir nefes aldı. "Niyetimi kanıtlamak için ne yapmamı istiyorsun? Abramo'yu hallettim, sana burayı verdim, daha ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum!" diye bağıriyorum.

"Bak," diyor sakın bir sesle. "Burası senin. Senin ve Yordan'ın. Başka hiç kimse buraya giremez. Anahtarlar sende olacak ve şifreni değiştirebilirsin. Günün her saniyesinde burada durup seni izlemeyeceğim. Şimdilik bu kadarı yeterli olmalı, çünkü sana başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Beni hem mantıksız hem de güvende hissettiren kişi yine o.

"Geldiğinde kapıyı çalacak mısın? Öylece içeri girmeyeceksin, değil mi?" "Evet. Burası benim evim değil, Rayna."

Dudaklarımı ısırarak ayaklarıma bakıyorum. "Yordan'ı terk etmeyeceksin, değil mi? Seni sevdiğini biliyorsun."

"Beni ondan olabildiğince uzak tutmaya çalışacağını sanıyordum," diye Apollo inanamayan bir şekilde cevap verdi.

Ona bakarak başımı salladım. "Bunun için çok geç. O zaten senin ailene takıntılı. Onu sizden uzak tutarak bana kızmasına neden olurum. Onu güvende tutmalısın, Apollo. Siz gangsterlerin genç erkekleri erkek olarak gördüğünüzü biliyorum, ama o hala benim küçük kardeşim. Henüz on altı yaşında. Onun incinmesine izin veremezsin."

Yavaşça nefes verip başını sallar. "Güvende olacak." "Bana yalan söylemesen iyi olur."

İkimiz de başka bir şey söylemeden önce, kapının açıldığını duydum.

"Bak sana ne getirdim," diye şarkı söyleyerek daireye dönen Yordan, gerginliği anında ortadan kaldırır. Plastik bir bardakta krem rengi pembe bir içeceği çevirerek geniş bir gülümsemeyle, "En sevdiğin çay ve hindistan cevizi sütü var. Rica ederim," der.

"Teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle, hediye kabul ederek.

Yordan sırtarak başımın üstüne bir öpücük kondurur ve Apollo'ya kartını geri vermek için yanımdan ayrılır.

Apollo kartı kabul etmez. "O senin."

"Dostum, olmaz," diyor Yordan, başını sallayarak. "Kredi kartını almayacağım. Hediyeler falan sorun değil... ama bu çok fazla."

"Bu ikiniz için. Önümüzdeki birkaç gün içinde birçok şeye ihtiyacınız olacak. Yatak odalarınızda temel banyo malzemeleri ve gerekli giysiler var, ama yeterli değil. Telefonunuzdaki alışveriş uygulamasından istediğinizi talep edin, ürünler ertesi gün elinize ulaşsın."

Apollo bana bakar, tartışma bekler, ama ben tartışacak kadar yorgunum.

"Gerçek para harcarsın, olur mu? Buraya geri gelip, neredeyse hiçbir şeyin olmadığını görmek istemiyorum. Mutlu olmam."

Yordan tereddüt eder. "Ya limitini doldurursam?" Elio başını geriye atarak kahkahalarla güler. Apollo sadece gülümser.

"Eğer o kartın limitini doldurmayı başarırsan, gerçekten çok etkilenirim."

Kıkırdayarak, kardeşim kartı kabul eder ve Leon'un eşofman cebine koyar. "Alçakgönüllü olmaya çalışmakla, rekabetçi doğamın bunu bir meydan okuma olarak kabul etmesine izin vermek arasında kararsızım."

"Bunu bir meydan okuma olarak kabul et," der Elio, komplo kurar gibi sırtarak. "Ama şunu bil ki, Apollo'nun cebini gerçekten boşaltmak için çılgın alışverişler yapman gerekecek. Araba almaya gideceksen, beni de yanına al."

"Kesinlikle olmaz."

Yordan homurdanır. "Yakın gelecekte bir araba almayı düşünmüyorum, kardeşim."

Apollo fısıldayarak mırıldanıyor ve yemin ederim ki, "Çok emin olma" diyor gibi geliyor.

Beni deliye çevirecek ve bunu engellemek için yapabileceğim bir şey var mı bilmiyorum.

Yedinci Bölüm

Rayna

Yordan'ı yıllardır bu kadar mutlu görmemiştim. Bir saattir dairenin her köşesini keşfediyor. Odasına takıntılı, şimdiye kadar kaldığı hiçbir yatak odası veya otel odasından daha iyi olduğunu söylüyor. Oturma odasını da çok seviyor, özellikle de sınırsız ücretsiz yayın ve oyun seçenekleri sunan devasa düz ekran televizyonu. Onun rahat sığınağı olarak ilan ettiği kanepeden bahsetmiyorum bile.

Onun keyfi bu süreci kolaylaştırdı. Apollo'nun kafasını birden fazla kez ısırığımı biliyorum ve hala onu sevmiyorum, ama bu kadar kısa sürede Yordan'ı ne kadar derinden etkilediğini inkar edemem.

Onu düşünmek zorunda olmasaydım, burayı kabul etmek benim için çok daha zor olurdu. Ben inatçı biriyimdir, ama bu tür bir yardımı reddedemem. Bu hayatımı değiştirecek bir şey ve Yordan bunu herkesten daha çok hak ediyor. O, hayatımın en büyük ışığı, en karanlık zamanlarda bile sürekli parıldayan bir ışık. Morettileri seviyor, şimdiye kadar tanıştığı her birini.

Apollo, yarın sabah onu alıp The Outfit'in bölgesi ve işlerini gezdireceğine dair söz verdi bile. Elio, Yordan'ın yanında kalacağına dair güvence verdiği için ben elbette onlarla gitmeyi reddettim. Onu bırakma fikri...

Küçük kardeşim, şüphesiz pek çok can almış iki gangsterle birlikte gün boyu dışarı çıkıyor ve bu beni tedirgin ediyor, ama yine de onu durdurmaya çalışmıyorum.

Hayatımız bu şekilde değişiyor ve Yordan'a zarar vermeden bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Apollo ve Elio bizi yalnız bıraktığından, ikimiz de etrafa bakmayı bitirdik. Şifre değiştirildi ve kardeşim mutfaktan bir şeyler atıştırmaya başladı bile. Bir elinde cips torbası, diğer elinde sporcu içeceği ile kanepeye uzanıp bana dik olarak uzandı.

Mutlu bir şekilde iç çekerek ayağıyla uyluğuma dokundu. "Gülümsemelisin dostum. Burası çılginca. Odandan hoşlanmadın mı?"

Dudaklarımı yukarı doğru çekerek başımı salladım.

Odam güzel. Federico'nun düşün gecemizde beni attığı odadan daha güzel. O yatak odası küçüktü ve tozluydu, yatağı gıcırdıyordu ve kendi banyom yoktu.

Bu oda, eski hapishane odasından daha farklı olamazdı. Geniş ve büyük pencerelerinden ışık doluyor. Kimsenin hiç duş almamış gibi görünen tertemiz bir banyosu var. Yatağım gıcırdamıyor ve dengesiz ayakları üzerinde sallanmıyor. Kraliçe boyutu bir hafızalı köpük şilte, inci beyazı battaniye ve yastıklarla süslenmiş. Mobilyalar birbirine uyumlu ve giyinme odası gereğinden fazla büyük. Koyu renkli ahşap zemin ve beyaz kabarık halı kombinasyonu ile oda Pinterest panosundan çıkmış gibi görünüyor.

Oda, boş bir tuval gibi, herhangi bir renk ve stilden yoksun. Şikayet ettiğimden değil. Zaten genç bir kız olduğumdan beri odamı dekore edemedim. Sadece çok fazla... Bir anda çok fazla yeni şey oldu. Ve Apollo, bunun üzerine daha fazlasını almamızı bekliyor.

Tabii, şu anda sadece birkaç çift giysimiz var ve tuvalet malzemelerimiz sadece iki hafta kadar yeter, ama daha fazlasını almak mı? En azından çok zorlayıcı.

"Evet, güzel," diyorum ona, daha samimi bir gülümseme takınmaya çalışarak. "Bu kadar beğendiğine sevindim."

"Burası şimdiye kadar yaşadığımız en iyi yer, evimizden bile daha iyi."

Kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum. Çocukluğumuzun geçtiği evimiz oldukça büyüktü ve Federico'nun evinden kesinlikle daha konforluydu. Ama neden bu daireyi bizim büyüdüğümüz yere tercih ettiğini anlayabiliyorum. O yerle ilgili eski, *güzel* anılarımızın çoğu sonunda lekelenmişti.

"Bu şehir Chicago'dan da çok daha küçük," diye ekliyor Yordan gülümseyerek. "Gürültü ve trafik yarı yarıya az, çok güzel. Eskiden Pennsylvania'nın sadece Amish halkı ve Hershey çikolata fabrikalarından ibaret olduğunu düşünürdüm. Ama burası da fena değil, değil mi?"

Outfit bölgesi, bu eyaletin büyük bir kısmını ve çevresindeki bazı alanları kapsıyor ve en azından benim bildiğim kadarıyla, merkezini Philadelphia dışında oluşturuyor. Morettiler de New York City'nin ortak bölgesinde faaliyet gösteriyor ve doğu kıyısı boyunca birçok işletmeye sahip.

"Yeterince güvenli görünüyor," diye omuz silkerek cevap veriyorum.

Yordan inliyor. "Hayatta güvenlikten daha önemli şeyler var, Rayna. Federico'dan uzak olduğun için birazcık bile mutlu değil misin? Lütfen bunu kendine itiraf et. Hâlâ o cehennem gibi yerde olmanın daha iyi olacağını düşündüğünü düşünmek hoşuma gitmiyor. Onu öldürdüğüm için hâlâ bana kızgın olamazsın, değil mi?"

Göğsüm acı verici, sızlayan bir ritimle atıyor.

Ben açıklamaya çalışsam bile, o benim zihnimin işleyişini anlayamazdı. Ama yine de ona bu yükü yüklemek istemezdim.

"Sorun yok, Yordan. Sadece yorgunum," diyorum dikkatlice. "Sana kızgın değilim." Şimdi de o kaşlarını çatmamaya çalışıyor.

"Onlara güvenebiliriz, biliyorum." O kadar emin konuşuyor ki, neredeyse gülümsememe neden oluyor. "Elio iyi biri... şey, bilirsin. Ve Apollo beni seviyor, bunu anlayabiliyorum."

"Apollo'ya Elio'dan bahsedemezsin, *milichko*," diye nefes vererek kardeşimin gözlerine bakıyorum. "Bu bizim paylaşabileceğimiz bir bilgi değil."

"Biliyorum," diyor, sesi emin ve samimi. "Sır tutmayı bilirim, Rayna. Bunu biliyorsun."

"Keşke bunu yapmak zorunda kalmasan," diyorum ona sessizce. "Keşke tüm bu kaos ve çatışmalardan uzak, normal bir hayat yaşayabilseydin. Bunu hak ediyorsun."

"Sen de öyle." O, başını sallayarak homurdandı. "Ama ben normal bir hayat istemiyorum, kardeşim. Bu hayatı seviyorum, zor kısımları berbattı, elbette, ama şu anki halimize bak. Apollo bana söz verdi, bir daha asla o hayata dönmek zorunda kalmayacağız."

Göreceğiz.

"Ona mesaj atmalısın," diyor Yordan hafifçe. "Kendini daha iyi hissedeceksin." "Artık çok akıllı ve gözlemcisin, biliyor musun?"

Bu yorumdan en büyük iltifat almış gibi gururlanır. "Bunu ablamdan aldım."

"Yalakalık," diye kıkırdayarak gülümsememi saklarım.

Yordan sırtarak, hızlıca cevap verir: "Grouch."

Yeni telefonumu çıkararak, düşünceli bir şekilde dudağımı ısırırım. Çevik parmaklarımla mesajlaşma uygulamasını açar, yıllardır ezberlediğim telefon numarasını yazarım. Daha önce, kocamın ne zaman telefonumu karıştıracağını bilmediğim için numarayı rehberime kaydetmemek daha güvenliydi. Ama şimdi... şimdi kaydedebilirim.

Onun numarasını 'S' harfi altında kaydettikten sonra, ortak zorluklarımızdan birini yazmaya ve mesajlar göndermeye başladım. Konuşmalarımızın güvenli ve emniyetli kalmasını sağlamak için bir dizi zorlu ifade ve şifreli yanıtlar bulduk; bu yöntem, birçok askeri ve mafya üyesi tarafından da kullanılıyor. Bizimkiler kişisel ve her türlü konuşmaya uyacak şekilde özelleştirilmiş. Mesajlar, telefon görüşmeleri, yüz yüze görüşmeler... Onu meraklı kulaklardan korumak için aklımıza gelebilecek her türlü yöntem.

RAYNA

Kişi listemi kaybettim ve yanlış numarayı aramış olabilirim, Rachel mi?

Her zaman telefonu yanında olmadığı için hemen cevap beklemiyorum. Ama görünüşe göre bugün şanslı günüm. Zamanlamamız tam uydu.

S

Regina? Sen misin?

Rahat bir nefes alıyorum, şifre mükemmel. Rachel McAdams, Regina George rolünde, Mean Girls'e küçük bir selam, hiçbir aptal mafya üyesinin bağlantı kurmayı akıl edemeyeceği bir şey.

RAYNA

Benim. Sana ulaşabildiğime çok sevindim, ben...
Yeni numara yüzünden beni hemen engellemeyeceğinizi umuyorum.

S

Senden haber beklerken tırnaklarımı yiyip bitirdim! Sen ve Yordan iyi misiniz?

Kimse onu izlemediği için gerçek isimlerimizi kullanabilir, telefon faturasını kimsenin gözetlemeyeceği kesin. Ne de olsa bu onun kullan-at telefonu. Elio'nun ona verdiği telefon.

Mesajlarını titizlikle siliyor ve günlük hayatta ailesinin verdiği telefonu kullanırken bu küçük cihazı saklıyor.

RAYNA

Biz iyiyiz! Outfit bölgesindeyiz. Federico öldü, Apollo Moretti bizi bir sonraki hayır işi olarak seçti ve Elio'yu gördüm. Ama tüm bu karmaşayı unut, sen nasılsın?

S

Bütün bunları unutmak mı? Delirdin mi sen? Kaltak, bu delilik. Sen bir film yaşıyorsun. Elio bana söylemeliydi! Onu tokatlayacağım.

Mecazi olarak tokat atacağım demek istiyor. Chicago'dan ayrılmasına izin yok ve o da bu bölgede yakalanamaz. Onun güvenliğinden endişe duymadığı sürece fiziksel olarak onun yanında olmaz. Yani ona düzenli olarak haber vermesi gerekiyor, yoksa o riski göze alır. Bu yüzden o, en çok güvendiğim Moretti. İkisi arkadaş olarak nitelendirilemez, ama o ona hiç kimsenin yapmadığı kadar iyi bakıyor.

RAYNA

Her şey çok hızlı oldu. Apollo, Federico'nun beni itip kakmasını gördü ve . Bizi bu daireye yerleştirdi... bu gerçek dışı bir şey. Bize yeni telefonlar verdi ve Yordan'a kıyafet ve eşya almamız için kredi kartı verdi. Ona bağırdıktan sonra bile bağırma ş olsam

RAYNA

...birden fazla kez.

S

Moretti'nin varisine bağırdın mı? TANRIM, SENİ SEVİYORUM. O da bağırdı mı?

RAYNA

Şaşırtıcı bir şekilde hayır. Sanki olanlara inanamıyormuş gibi bana göz kırptı. rayna

...di benden parasını harcamamı istiyor harcamamı istiyor ve yeterince harcamazsak kızacağını söylüyor. Kim böyle bir şey yapar ki?

S

Muhtemelen inanmadı! Geleceğin Capo'suna bağırdın, seni güzel, pervasız aptal.

S

Yeterince harcamazsan da kızarım. Lütfen benim için o kartı fazladan kullan. Güven bana, o bunu karşılayabilir.

Gülerek başımı sallıyorum.

"Gördün mü, bak, şimdiden kendini daha iyi hissediyorsun," diye övünür Yordan. "Apollo'nun tüm parasını harcamamız gerektiğini düşünüyor." O da güler. "Tabii ki öyle düşünüyor."

RAYNA

Göreceğiz. Şimdi bana nasıl olduğunu söyle!

S

İyiyim. Normal. Ailem bu gece yok, ev hapsi sırasında Love Island'ı arka arkaya izliyorum.

S

Ama şu anda hayatın herhangi bir reality TV programından daha iyi. Beni de haberdar etmen gerekiyor.

RAYNA

Sen de aynısını yaparsan... RAYNA

Orada olamadığım için üzgünüm. Apollo'dan seni de buraya getirmesini isteyebilirim.

Apollo'dan seni de buraya getirmesini isteyebilir miyim? Bunu yapabileceğini kanıtlamak için yapabilir gibi görünüyor. Ve kalabileceğin üçüncü bir yatak odamız var.

S

Olmaz. Benim için rahat yeni düzenini riske atma. Ben iyiyim.

Telefonuma kaşlarımı çatarak üzülerek iç çekiyorum.

RAYNA

Kız kardeşini gördüm.

S

Ona öyle deme.

RAYNA

Üzgünüm. Eğer yardımı olacaksa, onunla konuşmadım. Seni terk ettiği için kafasını koparmadan nasıl konuşacağımı bilemedim.

S

Kahramanım.

Ekranın arkasından onun sırtışını ve gözlerini devirişini neredeyse görebiliyorum.

S

Sorun değil. Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Sen yeni hayatının tadını çıkar, tamam mı? Artık güvenlik için erkeklerin sana vurmasına izin verme. O ailenin çoğu düşüncesiz pislikler, ama kızlara vurmazlar.

RAYNA

Göreceğiz.

S

Vurmazlar. Elio bu konuda yalan söylemez.

RAYNA

Seni buraya getirmeye
çalışmayacağıma söz veremem.

O benim ciddi olduğumu biliyor ve o kadar inatçıysa da ben daha kötüyüm.

S

En azından birkaç ay bekle... S

Seninle ve Yordan'la tekrar birlikte olmak isterim, ama onu öncelikli tut. Benim için şansını zorlama.

RAYNA

Senin için mi? Şansımızı zorlayacağımız tek kişi sensin. Seni seviyoruz, S.

S

Beni ağlatacaksın, seni kaltak.

S

Ben de ikinizi de seviyorum.

RAYNA

Telefonunu sakla, tamam mı? Yakında tekrar arayacağım.

S

Senin adına çok mutluyum. XX.

"Sırada onu kurtarmak var," diyorum Yordan'a, kararlı bir ifadeyle kaşlarını çatarak.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "O bakışını çok seviyorum."

"Şansımızı çok erken zorlamamamız gerektiğini söyledi," diye ekledim, bu düşünceyi değerlendirerek. "Ama Apollo ilk kez *bizden* bir şey istediğinde, tersi değil, harekete geçeceğim."

Yordan düşünceli bir şekilde başını sallar. "Ben de aynı fikirdeyim. Ama dürüst olmak gerekirse, bence o şimdi yardım eder. Özellikle Elio konusunda..."

"Elio hakkında ne hissettiğini biliyorsun. O zaten onun için çok şey riske attı, Yordan. Şu anda her şeyi bilemeyeceğini kabul etmeliyiz." Kardeşim iç çeker. "Öğrenecek, Rayna."

"Biliyorum."

Maalesef, Elio'nun benden öğrenmesinden korkuyorum. S'ye elimden gelenin en iyisini yapıp sırlarını saklayacağıma söz verdim, ama öfkemi kontrol edemeyebilirim. Yıllardır ona yardım edemeyen insanlarla çevrili olmak benim için çok zor olabilir.

"Şu anda sahip olabileceğimiz bir şeye odaklansak nasıl olur?" Ellerimi çırparak kanepeden kalkarım.

"Ne gibi?"

"Yeni evimizde ilk yemeğimizde ne yiyeceğimize karar vermek gibi." Yordan sevinçle bağırır. "*Harika* bir fikir."

Her genç erkek yemek sever, bu evrensel bir gerçektir. Ama benim küçük kardeşim hemen hemen her türlü yemeği kamyon dolusu yiyebilir. Her şeyi sever. Pastalar benim gurur duyduğum tek şeydir, mutfakta benim tek gerçek tutkumdur. Ama ocağı kullanmayı öğrendiğimden beri kardeşim için yemek yapıyorum ve o hiç şikayet etmedi.

Güzel yeni mekana doğru ilerlerken, umut dolu bir gülümsemeyle ona dönüyorum. "Peki, akşam yemeğinde ne istersin?"

Sekizinci Bölüm

Apollo

"Onu neden tanıyorsun?"

Elio, yolcu koltuğuna yaslanarak gülümsedi. "Bir saniye bile sormadan duramadın, değil mi?"

Rayna ve Yordan'dan ayrılır ayrılmaz ona sorular sormaya başladığım için benimle dalga geçiyor. İsteddiği kadar gülebilir, Elio'nun yanında rol yapmaya niyetim yok. O benim küçük kardeşim ve bana saygısızlık sınırına yaklaşırsa, onu düzeltereğimi biliyor.

"Neden, Elio?"

Aracı sürmeye başlamıyorum ya da cevap almadan bu otoparktan ayrılacağımı gösteren herhangi bir hareket yapmıyorum.

İç çekerek, neredeyse gözlerini deviriyor. Sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi. Umarım öyledir, çünkü uçakta Rayna'nın yanına oturduğundan beri beni rahatsız ediyor. Saatlerdir onu azarlamak ve bilgi almak için bekliyorum, ama kardeşim ne tür sırlar saklıyorsa, onu dövemem. Onun üstü olmakla ağabeyi olmak arasında karmaşık bir çizgi var.

Onun için ölürüm, ama benimle dalga geçtiği için de suratına yumruk atarım. "Ortak bir arkadaşımız var," diye cevaplar sonunda.

Gizemli pislik.

Yumruklarım direksiyon simidini sıkıca kavrar. "Kim?"

Gözlerini hafifçe kısararak, yavaşça başını sallar. "Bu kesinlikle seni ilgilendirmez, kardeşim."

"Her şey beni ilgilendirir."

"Bu değil."

Sesi çok emin, çok *kesin*.

Bunu daha fazla zorlamazsam, bana cevap vermeyecek. Belki zorlasam bile, dudaklarını mühürlemeye devam eder. Bu ortak arkadaşımız her kimse, Elio onu önemli görüyor. En azından benden saklayacak kadar önemli. Bir yanım onun bu kararlılığını saygıyla karşılıyor, diğer yanım ise onu dövüş ringine atıp bilgileri ondan zorla almak istiyor.

The Outfit'i yönetmek ve ailemizi düzgün tutmak için bazı şeyleri bilmem gerekiyor. O da bunu biliyor, ama yine de konuşmuyor. Bana söylemeyi reddetmesinin birkaç nedeni olabilir, ama hiçbirisi pek iyi değil.

"Ganimet mi yaptın?"

Elio irkilir, yüzü tam bir inanamama ifadesiyle buruşur. "Bu da nereden çıktı?"

"Eğer öyle yaptıysan, baban evli olmadığın gerçeğinden çok, çocuğu bizden sakladığın için daha çok kızacaktır," diyorum sert bir sesle, onun şokunu görmezden gelerek. "Jade'e nasıl davrandığını gördün, onun tamamen geleneksel biri olmadığını biliyorsun. Rayna'nın tesadüfen tanıştığı bir piç kurusu Chicago'da dolaşıyorsa, bana söylemelisin."

Elio'nun yüzü şaşkınlıktan öfkeye dönüşür. "Gizli bir çocuğum olsaydı, ona piç dediğin anda sana *iki* yumruk atmış olurum."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Bu kelimeyi elbette kasıtlı olarak kullandım. Kardeşlerimi onların kendilerini tanıdıklarından daha iyi tanıyorum. Onları neyin mutlu ettiğini, neyin öfkeliendirdiğini biliyorum. Kardeşlerimden hiçbirisi, çocuklarına yönelik herhangi bir olumsuzluğa tahammül edemez — kurgusal olsun ya da olmasın.

"Bu bağlantı The Outfit için bir tehdit mi?"

Elio öfkeyle soruyor. "Hiç de bile."

"Hoşuma gitmiyor."

"Öyle mi? Hadi canım." Sinirlenerek ellerini havaya kaldırır. "Bunu bilmek istemenin sebebi, meraklı, kontrolcü bir pislik olman mı, yoksa onu senden daha iyi tanıdığım için kızgın olman mı, anlayamıyorum."

Lanet olsun.

Israr edip durursam, belki ondan bilgi koparabilirim, ama açıkça paylaşmak istemiyor. Ve ısrar etmeye devam edersem, ilgimi fazla abartacak. En son ihtiyacım olan şey, kardeşim ve babamın Rayna ile aramda bir şey olduğunu düşünmesi. Elio akıllıdır, sırları ailemizi tehlikeye atacak olsaydı, saklamazdı.

"Öğreneceğim," diye pes etmek yerine söylüyorum.

"Eminim öylesindir," diye mırıldanır. "Ama henüz değil, ve benden değil."

Bu ne anlama geliyor bilmiyorum.

Elio'dan gözlerimi ayırıp, arabayı vitese takıp gaz pedalına basıyorum. Daireye geri dönmek için bir bahane uydurmadan önce bu binadan uzaklaşmam lazım. Rayna'ya hayatına zorla girmeyeceğimi söyledim, bu yüzden ona biraz zaman tanımam lazım. Şimdilik.

Yolculuğumuz yaklaşık iki dakika süren gergin bir sessizlikle başlar. "Binalarının çevresinde kaç tane güvenlik görevlisi var?"

Elio'ya bir bakış attım, keskin bakışlarım onun koyu kahverengi gözleriyle buluştu. Elio ve Emilio, babamın meşhur mavi gözlerini miras almamışlardı. Her zaman aynı yüzü ve aynı koyu çikolata rengi gözleri paylaşmışlardı. Ancak Elio her zaman daha keskin ve daha yoğun kalırken, Emilio görünüşünün daha yumuşak ve daha sıcak olmasına izin vermişti. Onlar tek yumurta ikizler ve en azından benim gözümde birbirlerinden daha farklı olamazlardı.

"Yeter," diye kısa bir cevap verdim.

"Bir bakalım..." diye mırıldanarak sözünü bitirir. "Onların evinden arabayla on dakika uzaklıktayız, deli gibi hız yaparsan beş dakika. Yani, tahminimce. Binada beş, çevrede on mu? Babam, annemin güvenliği için Outfit adamlarını kullanmana ne diyor?"

"Onları güvende tut," diye düzeltiyorum, sinirlenmemeye çalışarak. Ona gösterdiğim her küçük tepki birikip gidecek. "Yordan da orada, ve Casa Nostra'nın intikam almaya çalışabileceği kişi o. Babam benim kararlarım güvenir."

Ve on beş değil, yirmi.

"Ama Casa Nostra'yı hallettin," diye itiraz eder Elio, kaşlarını kaldırarak. "Abramo kardeşleri The Outfit'e vermeyi kabul etti."

"İkimiz de biliyoruz ki bu, intikam için ona karşı çıkacak kadar aptal olanlardan güvende oldukları anlamına gelmez. Ve özellikle aileleri nedeniyle başka güçlerin de işin içinde olup olmadığını bilmiyoruz."

"Ahh," Elio düşünceli bir şekilde başını salladı. "Haklısın. Damyan Todorov, aynı anda üç farklı çeteyi kızdıran hain mi?"

"Üç mü?"

"Kendi küçük Bulgar grubu, Casa Nostra ve İrlandalılar." "İrlandalılar mı?"

Kelly Ailesi mi?"

"Evet," diye onayladı Elio. "Damyan çaldığı paranın bir kısmıyla onları birkaç cinayet işleri için tuttu. Bu yüzden Bulgarlar tarafından çok azarlandılar. Onlar Damyan'ı kendileri öldürmek istediler, ama Abramo ve babası ondan önce davrandılar."

Neden bunu bilmiyordum ki?

Biz İrlandalılarla iş yapmıyoruz, çünkü bizim işimizde tetikçilere ihtiyacımız yok. Birini öldürmek istersek, bunu kendimiz hallederiz. Ailenizin tüm üyeleri hayat sonlandırma sanatında yetkinse, cinayet için dışarıdan birini tutmanın anlamı yok.

Ama ben o ailenin reisi Conner Kelly'yi tanıyorum. Aslında onu oldukça iyi tanıyorum. Bazıları bizi arkadaş olarak bile tanımlayabilir.

Öyleyse neden bundan hiç bahsetmedi?

Aklımda dolaşan milyonlarca soruyu görmezden gelerek, retorik bir soru mırıldanmaya karar verdim. "Tanrım, bu adam kimi kızdırmadı ki?"

Elio'nun benim bilmediğim bir şeyi bilmesi beni mantıksız bir şekilde kızdırıyor, ama aynı zamanda bana bunu zorlamadan anlattığı için de memnunum.

"Onun gitmesini isteyen birçok insan olduğuna eminim." Elio omuz silkiyor. "Sıçanlar, gittikleri her yere hastalık yayma konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahipler. Ve etrafta koşturmayı çok seviyorlar, değil mi?"

Onaylayarak homurdanıyorum.

Damyan bir sıçanın tanımı gibiydi. Hain bir kurnaz. Sadece maddi kazanç için çevresindekilerden çalmıyordu. Sadece güç için sırları satmıyordu. Kendi çıkarları için *aillesine* ihanet etti.

Aile adını da ihanet etti.

Çünkü Bulgarlar küçük bir grup olsa da, Todorov adı bir zamanlar dünyamızda saygın bir yer tutuyordu. Damyan'ın babası kurnaz ama adil karakteriyle tanınıyordu ve tüm bu tarih bir anda lekелendi. Tek bir adamın, tek bir korkak, düşüncesiz adamın eylemleri, aile tarihinin güzel anılarını mahvetmeye yetiyor.

Elio telefonunu kontrol eder ve hafifçe gülümser. "Ne?"

"Yordan bize bir grup sohbeti oluşturdu," der ve yazmaya başlar. "O çocuk bizi şimdiden seviyor dostum. Tam bir küçük kardeş gibi, sence de öyle değil mi? Bana Matteo'yu hatırlatıyor, ama daha az çılgın olanını. Babamın onu evlat edinmeyi düşünmesi bir ay sürer en fazla."

Matteo ile olan karşılaştırmayı görmezden geliyorum, çünkü hiç öyle görmüyorum. Heyecanlı ve neşeli, ama daha on altı yaşında. Kardeşlerimin çoğu o yaşlarda Yordan'a benziyordu.

"Babamın yeterince çocuğu var, sence de öyle değil mi?" Elio omuz silkiyor. "Birkaç tane daha kaldırabilir."

Belki de alabilir. Dante Moretti her fırsatta mantığa aykırı davranan bir adamdır. Çoğu insan, bir avuçtan fazla çocuğa sahip olmanın sorumsuzluk olduğunu, sayıca bu kadar azken hepsine eşit sevgi göstermenin imkansız olduğunu düşünür. Ama babam, bir eşin yardımı olmadan bile hepimizin icabına bakmayı başarmıştır.

Evet, ben ve abilerim yardım etmek için devreye girdik, ama o bize hiçbir zaman bir şey yapmamızı zorlamadı. Leon, Cassio ve ben küçük kardeşlerimize ebeveyn gibi davrandığımızda, bu tamamen bizim isteğimizle oldu. Annemiz bu kadar yok olmasaydı, bu kadar yardım etme ihtiyacı hissetmezdik herhalde.

Sırayla gelen dadılar, Cesar amca, babam ve Martha vardı.

İyi bir çocukluk geçirdik, dünyamızda büyüyen çoğu erkekten çok daha iyi, bu kesin. Evet, babam başka bir oğul daha kabul edebilir, özellikle de artık hepimiz büyüdüğümüz için.

Ama Yordan onun sorumluluğu değil, benim sorumluluğum. "Ne dedi?"

"Yarın istediğimiz zaman onu almaya gelebileceğimiz için çok heyecanlı."

"Öyle olmalı," diye hafifçe cevap veriyorum. "Yoğun ve gizemli programında bize katılmak için zaman ayırıyorsun. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor olmalı."

Yüzümün yan tarafında onun bakışlarını hissediyorum, sorgulayan bir bakış. "Rayna'ya yakın olduğum için bana kızgın olduğunu sanıyordum, çünkü ondan hoşlanıyorsun, ama şimdi sadece kıskanç mısın diye merak ediyorum. Beni özledin mi, sevgili kardeşim? Todorovlar için zaman ayırdığım, ama sana yeterince zaman ayırmadığım için kızgın mısın?"

"Neden Rayna'yı sevdiğimi düşünüyorsun ki? Tek yaptığı bana bağışlamak ve cömertliğime tükürmektir. Onun acımasız tavırları pek de çekici bir özellik sayılmaz," diyorum, sözler dilimde ekşi bir tat bırakıyor. "Ve ben huysuz değilim, seni özlemiyorum, seni yeterince görüyorum. Bu benim normal ruh halim ve sen bunu bilmek için yeterince uzun süredir benimle yaşıyorsun."

Elio homurdanır.

Onu boğmak istiyorum. "Sen ne dersen o, Apollo."

"Aynen," diye onaylıyorum, onun alaycılığını görmezden gelerek. "Ne dersen. Bunu iyi hatırlasan iyi olur."

"Biliyor musun, Jade senin huysuz pislik tavırlarını sevimli buluyor ama açıkçası, artık sıkıcı olmaya başladı," diyor Elio karamsar bir şekilde. "Her zaman bu kadar kapalı ve soğuk olmak zorunda değilsin. Ben senin kardeşinim, her zaman uzak durman gereken başka bir mafya varisi değilim."

Onun sözleri yüzünden midemde hissettiğim rahatsızlığı görmezden geliyorum.

Ben senin kardeşinim.

Sanki bilmiyormuşum gibi söylüyor. Sanki onun için öldürmeyecek, ölmeyecek ve yaşamayacaksam gibi.

Rahatsızlığı silkelerek, kararlı bir ifadeyle yüzümü buruşturarak evimizin garajına giriyorum.

"Sır saklayan biri böyle diyor."

Motorun sesini kesip aramızdaki boğucu yakınlığı ortadan kaldırmadan önce onun başka bir şey söylemesine izin vermiyorum. Kapım arkamda gürültüyle kapanıyor ve Elio'yu geride bırakarak arkama bakmadan doğruca içeri giriyorum. Onunla bu kadar anlamsız bir sohbeti sürdürmek için yapacak çok işim var.

Sabit bir hiyerarşiye sahip kardeşler arasında sürdürülmesi zor bir dinamik vardır. Ben sadece en büyük ağabey değilim, birkaç yıl içinde onların Capo'su olacağım. Benim sözüm kanun olacak ve bu da karmaşık ilişkiler için çok az yer bırakıyor. Bir nedenden dolayı duygusal bağlar kurmam ve duygusal ilişkiler yaşamam.

En yakın olduğum kişiler kız kardeşlerim, yeğenlerim ve kuzenlerimdir. Kız kardeşlerimin kendilerini güvende hissetmeleri için daha yumuşak bir yaklaşıma ihtiyaçları vardır ve kardeşlerimin çocukları daha bebektir. Onlara, kardeşlerim reşit olmadan önce yaptığım gibi davranırım. Çocuklar bu hayata doğmayı seçmezler, bu yüzden bu hayatın getirdiği zorluklara maruz kalmamalıdır. En azından, büyüyene kadar.

Ve hepimiz büyürüz.

Dokuzuncu Bölüm

Rayna

Duşumdan çıkıp saçlarım tam olarak kurumadan kapı zili çaldı. Yordan zili duyduğunda, mutfak tezgahında sütlü kahvemi yudumluyor ve bulabildiğim en rahat kıyafeti giyiyordum. Fırfırlı, bol bir pijama şortu ve ona uyan beyaz bir tişört, misafir beklerken normalde giyeceğim türden kıyafetler değildi. Ama saat daha sabahın sekizi ve dürüst olmak gerekirse, gün başlamadan önce uyanmak için daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyordum.

Seramik kupama inleyerek, küçük kardeşim kanepeden fırlayıp kapıya koşarken onu izliyorum. Aşağı indiğimde onu kot pantolon ve tişört giymiş halde otururken gördüğümde, yakında çıkacağını anlamalıydım. Normalde bu çocuk en az saat 10'a kadar uyur ve mümkün olduğunca uzun süre eşofmanla takılır.

Bugün için doğal olmayan bir heyecan içinde ve bu beni her türlü suçluluk duygusuna kapılıyor. Yordan, Apollo ve Elio'nun ona şehri gezdirdiği bir gün sanki Disneyland'da gibi davranıyor ve ben, onun çok uzun zamandır sıkılmış ve kaybolmuş olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Hey, içeri gel," diye selamladığını duyuyorum, sesi neşeli ve hiç yorgun değil.

Muhtemelen bir bebek gibi uyudu, kendini güvende hissederek ve ertesi sabahı iple çekerek. Gözleri parıldıyor ve kuyruğu kabarık, zor bir gece geçirmiş olamayacak kadar neşeli. Ama o Noel arifesinde bir çocuk gibi uyurken, ben bütün gece endişeyle bir o yana bir bu yana dönüp durdum.

Yeni yatağım, battanilerim ve yastıklarım ne kadar rahat olursa olsun, beynim saatlerce kapanmayı reddetti. Son iki günün olayları sürekli tekrar tekrar zihnimde canlanıp beni *rahatsız ediyordu*.

Ne hissedeceğimi bilmiyorum, bu yüzden her şeyi aynı anda hissediyorum. Duygularım karışık, kafamı karıştırıyor ve beni tekrar tekrar sinirlendiriyor. Çığlık atmak, ağlamak, gülümsemek ve patlamak istiyorum.

Ve bunların hepsi *onun* yüzünden.

Kusursuz bir şekilde dikilmiş siyah, ceketli takım elbise giymiş Apollo, daireye sanki sahibiymiş gibi adımlarını atıyor - ve gerçekten de sahibi. Duygusuz bir ifadeyle, dudakları düz bir çizgi halinde ve çarpıcı mavi gözleri herhangi bir duygu içermiyor gibi görünüyor.

"Hiçbir şey sipariş etmedin," diyor, beni sinirlendiren o kuru ses tonuyla bana hitap ediyor.

Bunun için çok erken.

Ona sert bir bakış attım, tezgâhtaki yerimden ona bakmamış olmayı diledim. Onun varlığını tamamen görmezden gelmeliydim. "Neden benimle konuşuyorsun?"

"Rayna!" Yordan nefesini tutar. "Bu çok kaba bir davranış."

Elio, Apollo'nun peşinden mutfağa girerek gülüyor. Kardeşinden çok daha neşeli görünüyor, gülümsüyor ve gözleri parlıyor. Apollo soğukken o *sıcakkanlı*.

"Bunu hak etti," diyor Elio, Yordan'ın omzuna hafifçe vurarak. "Sabahın bu saatinde bir bayana böyle davranmak çok kötüydü. Benimle birlikte söyle kardeşim. *Merhaba Rayna. Nasılsın?*"

"Yordan istenildiği gibi kıyafet ve ihtiyaçlarını sipariş etti," diyor Apollo, benden başka herkesi görmezden gelerek. "Ama yeterince harcama yapmadı. Tek bir şey bile almadın."

"Dostum, beş yüz dolar harcadım," diyor Yordan, Elio'ya bakarak. "Ne kadar harcamam gerekiyordu ki..."

"Bunu on kez daha yap, belki o zaman bu konuyu kapatır," diye Elio onu keserek tavsiye eder. Kardeşimin çenesinin düştüğünü izlerim. "Merak etme, bugün seni Armani ile tanıştıracam, sana alışveriş yapmayı öğretecek."

"Rayna," diyor Apollo, dikkatimi onlardan uzaklaştırarak.

"Vaktim yoktu," diyorum sertçe.

O, onaylamayan bir şekilde kollarını kavuşturur. "Yordan'ın zamanı vardı." "Yordan akşam yemeği hazırlamadı," diye karşılık veririm.

"*Milinki* ve bifték yedik," der kardeşim, sevgiyle iç çekerek. "On üzerinden on puan."

"Milinki mi?" diye tekrarlar Elio.

"Bizim yaptığımız pierogi gibi bir şey. Yumuşak patates ve peynirle doldurulmuş tavada kızartılmış köfte. Rayna'nınki *en iyisidir*."

Yordan'ın içten övgüsünü duyunca gülümsememeye çalışıyorum. Bu kadar zorlu birkaç günün ardından ona yemek yedirmek, benim gerçekten ihtiyacım olan normal hayatın bir parçasıydı ve onun bundan bu kadar keyif alması kendimi daha da iyi hissetmemi sağladı. Milinki normalde fırında pişirilir ve daha çok ekmeğe benzer. Ama tereyağı ile tavada kızartılınca daha lezzetli olmayan ne var ki?

"Giysilere ihtiyacın var," diye devam ediyor Apollo, sesi alçak ve karanlık. "Dönmeden önce sipariş et, yoksa Yordan'a senin için yaptırırım."

"İğrenç," diye sızlanıyor kardeşim. "Kız kardeşimin iç çamaşırlarını seçmek istemiyorum."

Elio kahkahalarla güldü. "*İç çamaşırları* mı? Kahretsin, belki de striptiz kulübüne uğrayıp sana uygun terimleri öğretemeliyiz."

Yordan'ın gözlerinin yaramazlıkla parladığını görünce, "Aklından bile geçirme" diye talimat veriyorum. Elio'nun şaka yaptığını biliyorum, ama onun kafasına bir fikir takılmasına gerek yok.

"Sadece kıyafetlerini sipariş edeceğini söyle," diye karşılık veriyor Yordan. "Bütün gün burada kalmak istemiyorum. Apollo'nun tüm parasını yakabileceğini söyledin, o yüzden harcayalım gitsin. Çok inatçısın."

"Kız kardeşine karşılık verme," diye Apollo azarlıyor, beni çok şaşırtıyor. "Özür dile."

"Ona ne yapacağını söyleme," diye patlarım. "Ve sen, seni küçük pislik, benim tarafımda olman gerekirdi."

"Ben öyle demek istemedim..."

"Öyle demek istemedin, biliyorum," diye sözünü kestim. "Şimdi gidin hepiniz. Başımı ağrıtıyorsunuz. Striptiz kulüplerine gitmeyin ve dışarıdayken davranışlarınıza dikkat edin. Tamam mı?"

"Evet," diye yankılanır Yordan. Sesini alçaltarak Elio'ya doğru eğilir. "Hâlâ birbirleriyle tartışırken bana karşı ittifak mı kurdular?"

Elio gülerek onu kapıya doğru yürümeye başladı. "Kesinlikle." Apollo bana son bir kez sert bir bakış attı ve "Giysi al" diye emretti.

Siktir git.

"Güzel. Hoşça kal."

Onları takip ederek, ağır kapıyı kapatıp arkalarından sıkıca kilitledim. Kahve, bu berbat sabahın etkisini hafifletmeye yetmiyor. Bir shot tekila ve lanet olası bir Xanax'a ihtiyacım var.

Apollo

"Bu mu?" Yordan, karartılmış Maserati SUV'yi dolaşırken gözlerini kocaman açarak soruyor. "Bu geçen seferki araba değil."

"Bu," diye onaylayarak arka yolcu kapısına doğru başımı salladım. "Bin, gitmemiz gereken yerler var."

İki kez söylemeye gerek yok, yüzünde bir gülümseme belirirken kapıya doğru ilerliyor. Üçümüz de yerleştikten sonra, aynadan onu görüyorum, gözleri aracın içini her santimetresini inceliyor. Siyah deri koltuklar, kurşun geçirmez camlar ve kaplamalar, her şey var.

"Kaç araban var?" diye sorar Yordan, şaşkın bir ses tonuyla. Vites değiştirenken, "Dört" diye cevap veririm.

"Apollo arabalara pek meraklı değildir," diyor Elio, benim kısa cevabımı genişleterek. "Armani, Matteo ve ben daha çok araba toplarız. Açıkçası, ailenin toplamda kaç arabası olduğunu saymak bile zor."

Yordan gülümser. "Kulağa hoş bir sorun gibi geliyor."

"Kesinlikle," diye onaylar Elio, sırtarak. "Apollo'nun bu sabah erkenden kız kardeşini kızdırması dışında, nasıl yerleşiyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Apollo kapıyı açtığı anda yerleştim. Burası şimdiye kadar yaşadığımız en iyi yer. Rayna da yakında ısınacaktır. Burayı sevdiğini anlayabiliyorum, sadece değişimi kabul etmekte biraz yavaş."

"Onun yüzüne karşı inatçı olduğunu söylememelisin ya da misafirlerin önünde ona karşılık vermemelisin," diye azarlarım, onun daha önceki küstahlığını unutmadan. "O senin kız kardeşin, sadece seni korumak istiyor."

"Biliyorum," diyor Yordan, yanakları hafifçe kızararak. "Ama bana çocukmuşum gibi davranıyor ve buna izin vermeye devam edersem, asla durmayacak."

"Ablamın olması hayal bile edemiyorum," diyor Elio anlayışla. "Jade'in bana patronluk taslaması, hatta bir genç olarak bile, imkansız geliyor."

Onun ne yapmaya çalıştığını biliyorum, benim bakış açımı değiştirmeye çalışıyor. Bundan hoşlanmıyorum. Yordan'ı, onun durumunu anlayamadığım ya da onun biraz şımarık olduğunu düşündüğüm için azarlamıyorum. Bunu yapıyorum çünkü kardeşlerinle tartışmanın uygun bir zamanı ve yeri vardır. Karışık bir topluluk önünde neşeyle atışmak ve şakalaşmak normaldir.

Ama Yordan, sinirliyken sınırı aşmanın ne kadar kolay olduğunu ve yabancıların önünde zayıflığını göstermenin, onların kurbanı olmanın en hızlı yolu olduğunu anlamalı.

"Başkalarının önünde söylediklerine dikkat et," diye tavsiye ediyorum, ses tonumu uyarıcı bir tona çevirerek. "Rayna'nın sınırları aştığı herkesin malumu. Seni büyötmeye yardım etti, bu tür bir sorumluluk kolayca atlatılabilecek bir şey değil. Kendini savunmaya devam et, ama kimsenin senin onun için dünyayı yakıp yıkmayacağını düşünmesine izin verme. O senin kardeşin ve artık bir erkek olduğun için, onu korumak için elinden gelen her şeyi yapmalısın."

"Mantıklı," diyor Yordan, derin bir nefes alarak. "Normalde tanımadığımız insanların önünde hiçbir şey söylemem. Sanırım sizler yabancı gibi gelmiyorsunuz bana."

Elio gülümser ve ona bakar. "Haklısın dostum. Artık hepimiz arkadaşız, değil mi?"

İkisinin de bakışlarını üzerimde hissediyorum ve onaylayıcı bir ses çıkarmadan homurdanıyorum. Elio ve Yordan, kardeşim

kardeşim tekrar dönüp ön camdan trafiği izlemeye başladı.

Yordan ellerini dizlerine vurur. "Peki, önce nereye gidiyoruz?"

"Eve," diyorum, imkansız derecede yavaş bir Kia'yı geçip hızla uzaklaşırken. "Babamız sizinle tanışmak istiyor."

Gerçekten ısrar ediyor. *İsrar etmesinden* nefret ediyorum.

"Capo benimle tanışmak mı istiyor?" diye boğuk bir sesle sordu Yordan. "Neden? Tanrım, neden bana söylemedin? Takım elbise giyerdim."

Elio endişeli gence gülümser. "Şu anda takım elbisen yok."

"Bir yolunu bulurdum," diye ısrar eder Yordan. "Onunla buluşmak için hiç çaba sarf etmediğimi düşünecek. Onun beni sevmesini istemiyor musun? Beni başarısızlığa mı mahkum ediyorsun?"

"Kıyafetlerin umurunda olmayacak," diyorum ona kuru bir şekilde. "Kahvaltı yaptın mı?" "Hayır, kahvaltı yapmadım," diyor Yordan boğuk bir sesle. "Bu çok kötü çünkü bu, kusduğumda sadece safra ve asit çıkacak."

"Kusmayacaksın," diye homurdanıyorum. "Bir şey olmayacak. O seni tanırken biz kahve içip kahvaltı yapacağız."

O alaycı bir şekilde başını sallar. "Dante Moretti bana sorular sorarken yemek yiyebileceğimi mi sanıyorsun? Benden nefret edecek."

"Hayır, nefret etmeyecek." Yorgun bir nefes vererek ekliyorum, "Seninle konuşurken telefonuna bakma ve tanıştırıldığında elini sık. Seni bilgi almak için işkence etmiyor, sadece küçük bir sohbet ve düzgün bir tanışma bekliyor, hepsi bu."

Elio onaylayarak başını salladı. "Babam kolay biridir. Sorun olmaz."

"Sen öyle düşünüyorsun çünkü o senin baban." Yordan bayılacakmış gibi görünüyor. "Neden benimle tanışmak istiyor? Ben tam anlamıyla bir hiçim."

"Apollo seni evine aldı, onun için hiç de önemsiz biri değilsin," diye sabırla açıklıyor Elio. "Rayna'yla da tanışmak istiyor, ama o, Rayna onun varisini ateşe vermekten vazgeçene kadar beklemeye razı oldu. Bu da, muhtemelen on yıl sonra onunla birlikte ailece akşam yemeği yiyeceğiz demek, değil mi?"

Yordan şaşkın bir kahkaha atar. "O kadar da nefret etmiyor."

Bundan pek emin değilim.

Yolculuğun son birkaç dakikası, Elio'nun Yordan'a her şeyin yoluna gireceğini söylemesiyle geçer. Kahvaltıyı bitirdikten sonra birkaç farklı yere gideceğimizi söyler. Mağazalar, restoranlar, eğitim merkezleri... Moretti'nin sıradan iş yerleri, böylece bizim işlerimizi anlayabilir.

Aileye kabul edilecek kadar çok şey öğrenmeyecek, ama The Outfit'in nasıl çalıştığını anlayacak kadarını öğrenecek.

Malikanenin ana girişine geldiğimizde Yordan donakaldı. "Tanrım, hepiniz burada mı yaşıyorsunuz?"

"Çoğumuz," diye cevaplar Elio. "İçimizden birkaçı burada doğdu bile." "Siktir, Tanrı'nın gözdeleleri olmak nasıl bir şey?"

Gülmeme engel oluyorum. Bu çocuk...

Pek çok insan mizahıyla benim kararlılığımı kıramaz, ama o çok açık sözlü ve hiç filtre kullanmıyor. Ona bunu kontrol etmeyi öğretebilir miyim acaba, ya da bunu yapmak ister miyim? Onun kişiliğini bastırmasını teşvik etmek yanlış geliyor, ama soğuk ve acımasız birine dönüştürebilmek yararlı bir beceri.

Ön kapıyı açar açmaz kaos başlıyor. Yüksek sesli, geveze bebek sesleri, kahkahalar, çalışan elektrikli süpürge ve hafif müzik, hepsi bir araya gelerek muhteşem bir ses yığını oluşturuyor.

"Kaosa hoş geldiniz," diye şaka yapıyor Elio, Yordan'ın sırtını sıvazlayarak onu eşiği geçmeye teşvik ediyor.

"Merhaba! Hoşça kalın!" Jade koşarak dışarı çıkar, girişten geçip oturma odasına doğru hızla geçer. Bir elinde biberon, diğeri elinde çikolatalı kek tutmaktadır.

Bugün bir misafirimizin geleceğini biliyordu, ama bunun günlük rutinini etkilemesine izin vermedi. Saçları başının üstünde dağınık bir topuzdan dökülüyor ve tişörtü kısa uyku şortunu neredeyse tamamen örtüyor. İkizlerle sabahlar çok telaşlı geçebilir, ama o bunu enerjik bir rahatlıkla hallediyor. Evde bu kadar çok yardımcının olması işleri çok kolaylaştırıyor olmalı.

"Kim geldi?" Matteo'nun Jade'in az önce koştuğu odadan seslendiğini duyuyorum. "Bu benim muffinim mi?"

"Apollo ve arkadaşları," diye cevaplıyor Jade, sanki onu uzaklaştırıyormuş gibi. "Ve siktir git, bu benim."

"Kaba."

"Henüz bunalmadın mı?" diye soruyor Elio, boş giriş holüne doğru ilerleyerek. Yordan, şamdanı, büyük merdiveni ve mermer zeminleri fark ederek şaşkın bir ifadeyle etrafına bakınıyor.

"Burası gerçek gibi gelmiyor," diye inanamadan mırıldanır. "Gerçekten gerçek." Elio gülümser.

"Gel," diye araya girerim, salona doğru başımı sallayarak. "Mutfak bu tarafta."

Onuncu Bölüm

Dante

"Bu yakışıklı genç adam kim?" diye sorar Martha, oğullarımın ve misafirlerinin varlığını bana bildirir. Ömür boyu aşçımız ve birçok çocuğumun bir nevi üvey büyükannesi olan Martha, evimizde herhangi bir protokolü uygulamak zorunda değildir.

Aklındakini özgürce söyleyebilir ve uygun gördüğü şekilde davranabilir. Onu onlarca yıldır tanıyorum ve gerektiğinde sıcak, misafirperver ve profesyonel davranma yeteneğine güveniyorum. Bu nedenle, Apollo'nun yanındaki genci soğuk bir bakışla veya sert bir el sıkışmayla selamlamaz, geniş bir gülümsemeyle ve sadece bir Nonna'nın sunabileceği türden rahatlatıcı bir tavırla ona doğru koşar.

Oğlanın yüzünü iki eliyle kavrayıp iyice incelerken, muhtemelen ona yemek yedirip yedirmeyeceğine karar verirken, ben de eğlenerek gülümsüyorum. Onu çok zayıf bulursa, gizlice protein eklediği tatlılarla onu beslemekten çekinmez, ayrıca dinleyen herkese değerlendirmelerini saklamaz.

"Martha, bu Yordan Todorov. Yordan, bu Martha, o aileden biri," Elio bir beyefendiye yakışır şekilde onları tanıştırır.

Ben gangsterler yetiştirmiş olabilirim, ama onlar özellikle Martha'ya karşı çok nazik gangsterler. Kadın, onlar bebek bezini giydikleri zamandan beri

Onlara saygı göstermeleri için söylenmesine gerek yok, bu kendiliğinden geliyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye cevaplar, sesi neredeyse utangaçtır.

"Ahh, ne kadar iyi bir çocuk," Martha onaylayarak cevaplar. "Onu nereden buldun, hmm?"

"Biraz uzun bir hikaye, ama Apollo Yordan'ı kanatları altına aldı," diye devam eder Elio, Martha'nın heyecanından keyif alarak. "Kız kardeşi ile birlikte sığınma dairelerinden birinde yaşıyor."

"Oh, ne güzel," Martha mutlu bir şekilde coşkuyla, ellerini Yordan'ın yüzünden indirir. "İştahın da yanında mı geldi? Bu sabah seçebileceğin çok şey var, hiçbirinin boşa gitmesini istemem."

"Sana zayıf olduğunu söylüyor," diyor Apollo, Yordan'a kuru bir şekilde. "Tabağını bitir yoksa öfkesini üstüne çekersin."

Martha nefesini tutarak omzundan bir çay havlusu çıkarır ve oğluma yarı yürekten vurur. "Hakkımda dedikodu yayma, evlat."

Apollo kaşlarını kaldırır ve onu ciddi bir bakışla izler. "Otuz yaşın üzerinde olmana rağmen hala senin gözünde bir çocuksun, Martha?"

"Çocuk gibi davranmayı bırakıp, şimdiye kadar yapman gereken evliliği yaparsan çocuk olmaktan çıkarsın," diye cevaplar, onaylamayan bir şekilde kollarını kavuşturur.

Gülümsemeyi saklayarak, sessizce bu etkileşimi izlerken kahvemi yudumlarım. Martha, Apollo yirmi beş yaşına girdiğinden beri bekarlık seçimleri konusunda onu azarlıyor ve hala evlenmeye ilgi göstermiyor. Apollo kadınlarla dolaşmasa da, Martha onun evliliğin kutsallığına karşı kayıtsız tavrını onaylamıyor. Bazı yönlerden oldukça geleneksel olsa da, çoğunlukla onun mutlu olmasını istiyor.

Eşsiz bir hayat yalnız bir hayattır ve Martha bunu deneyimlerinden biliyor. *Ben* de deneyimimden biliyorum.

Yordan'a dönerek, ona hoş bir gülümseme atar. "Gel, yeterince zamanını çaldım. Kahve mi çay mı istersin?"

Cevabını almak için arkasını dönerken, Yordan beni mutfağın rahat bir köşesindeki küçük kahvaltı köşesinde otururken görür. Benim başından beri burada olduğumu fark edince gözleri komik bir şekilde büyür. Beni gördüklerinde birçok erkeğin yüzünde beliren dehşet ifadesine alışkınım, ama Yordan daha çok bir canavar değil de bir ünlü görmüş gibi görünüyor. Bu hem ilginç hem de eğlenceli.

Rahat ve hoş görünmek için elimden geleni yapıyorum ve ona doğru başımı eğiyorum. Oğlanın benim evimde misafir olduğu sürece korkmasını istemiyorum. Benim öfkemi hak edecek bir şey yapmadı, ayrıca onu burada dikkatli olması için korkutmaya gerek de duymuyorum. Özellikle de bir gün ailemizin bir parçası olacaksa, ki şu anki planımız da bu.

Apollo bunu kabul etmek için fazla inatçı ve zor olabilir, ama Rayna'yı ilginç buluyor. Ona, The Outfit'in gelecekteki Capo'su gibi değil, bir erkek gibi, hem de sinir bozucu bir erkek gibi konuşuyor. İnatçı, zorlu

bir kadın, hem de çok güzel bir kadın, oğlumun sonunda birine kalbini açması için tam da ihtiyacı olan şey olabilir.

"Çay mı kahve mi?" diye tekrarlar Apollo, Yordan'ı şokundan çıkararak.

Genç, garip bir şekilde boğazını temizler. "Şey, kahve, teşekkürler."

"Devam et," Martha, masama doğru başını sallayarak cesaretlendirir. "Git otur, o ısırmaz." "Sadece kahvaltımı ısıtır," diye onaylarım, havadaki gerginliği hafifletmeye çalışarak.

Yordan'ın gerginliği hissedilir derecede ve umarım uzun sürmez.

Apollo ilk adımı atar, Yordan ve Elio da hemen arkasından gelir. Grup yaklaşırken, yeni gelenleri daha fazla korkutmamak için yavaşça ayağa kalkarım.

Elimi masanın üzerinden uzatarak selamlamak için başımı sallıyorum. "Yordan, değil mi?"

"Evet," diye cevaplar, kekelememeye çalışırken yutkunur. Eliyle benim elimi sıkıca ve hızlıca sıkar. "Beni evinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, efendim."

"Lütfen bana Dante de," diye ısrar ediyorum ve elini bırakıyorum. "Oğlumun tüm arkadaşları böyle seslenir."

"Colton değil," diye şaka yapar Elio, soluma otururken kruvasan uzanır.

"Ama kovboy burada o kadar çok zaman geçiriyor ki, oğlumun arkadaşından çok oğlum gibi oldu."

"Babası bunu duyunca hiç hoşnut olmayacaktır," diye cevap veriyorum, gülümsememeye çalışarak. Çocukluğumdan beri bana "Peder Dante" diyen bu genç adam, ailemden biri gibi bana çok yakındır, ama onun da kendi babası vardır.

Levi Wyatt'ın, Colton'ın benim için kullandığı çocukluk lakabını hala kullandığını bilse hoşuna gider mi, emin değilim. Bu lakap, onun bir keresinde beni rahip sanmasından geliyor, ama adam, oğullarının bizimle yakın olmasını pek hoş karşılamıyor. Varisinin bana herhangi bir anlamda "baba" demesi, bu öfkeli adamı kızdırdı herhalde.

"İşte geldiniz, canlarım," diyor Martha tatlı bir sesle, masaya üç fincan kahve bırakarak. "Oturun, oturun," diye ekliyor ve Yordan'ı karşımdaki boş koltuğa oturtuyor. Apollo çoktan sağımdaki koltuğa oturmuş, kahvesini alıp küçük fincana bir küp şeker atıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Yordan, koyu kavrulmuş kahvesine bakarak.

Bu durumdan açıkça çok etkilenmiş, ama bunun nedeni Martha'nın ani nezaketi mi yoksa benim varlığım mı, emin değilim.

"Krema veya şeker istersen al," diyor ona, önündeki tepsiyi işaret ederek. "Ben mutfakta temizlik yapacağım, bu çocuklar sana sorun çıkarırsa beni çağır, tamam mı?"

Gözleri büyür ve bana doğru bakar. Az önce, yaşlı bir kadının en korkunç mafya liderlerinden birine "çocuk" dediğini görmüştür. Aile geçmişi hakkında bildiklerime göre, muhtemelen benim öfkelenmemi bekliyordur. Ama Morettiller, bu kadar önemsiz şeyler için kadınlara saldırmazlar.

Erkeklerle saygısızlık gösterilirse, elbette cezalandırılırlar. Adamlarımdan biri bana çocuk dese, muhtemelen dilini keserdim. Kadınlar, sırf kadın oldukları için herhangi bir suçtan tamamen muaf değiller, ama ailem kadınlara karşı ünlü bir hoşgörü gösterir.

Oğullarımdan hiçbiri, bir kadının ağzından çıkan sözler yüzünden ona el kaldırmaz. Öte yandan, ailemizi tehdit eden şiddet eğilimli, entrikacı hainlere ise... cinsiyetleri ne olursa olsun, merhamet gösterilmez.

Geleneksel dinamiklerimiz ne olursa olsun, Martha benimle rahat bir şekilde konuştuğu için asla azarlanmazdı. Umarım bunu Yordan'a da açıkça anlatabilirim. Evimiz tam da evimizdir. Yaşam tarzımıza dokunmuş olan güç dinamiklerini göz önünde bulundurarak bile, rahatlayabilmeliyiz.

Sessizce gülümserim. "En iyi davranışlarımızı sergileyeceğiz."

Yordan cevabım üzerine derin bir nefes alır ve ben de şüphelerimi doğrularım. Ya kız kardeşinin eski kocası ya da kendi babası, az önce tanık olduğu şeyi asla hoş görmezdi. Bu da bana, yıllar boyunca kaç tane iğrenç şeye tanık olmak zorunda kaldığını merak ettiriyor.

O bizi yalnız bırakırken, Yordan'ın tereddütle kahvesine biraz krema ve şeker koyduğunu izliyorum. Sanki ses çıkarmaktan korkuyormuş gibi, kaşığı seramik bardağa hiç değdirmeden sıvıyı çok dikkatli bir şekilde karıştırıyor.

"Damyana'nın oğlu, değil mi?" diye soruyorum, içkimi rahatça yudumlarken.

Apollo, Yordan ve Rayna'nın kökenlerini zaten doğrulamıştı, ama bildiğim kadarıyla, bu konuyu ikisiyle de doğrudan konuşmamıştı.

Yordan donup kalır ve panik içinde bana bakar. "Teknik olarak, evet." Gözleri Apollo'ya kayar, bir tür güvence arar. Sessizce bir şeyler konuşurlar, sonra genç devam eder. "Beni çoğunlukla ablam büyüttü. Yemin ederim, ben ona hiç benzemiyorum."

Onaylayarak başımı sallarım. "Bunu bana söylemene gerek yok, kendim de görebiliyorum. Damyan asla silahsız olarak evime adım atmazdı, ayrıca davet edilmezdi de."

Biraz canlanarak ilgiyle bakıyor. "Silahsız olduğumu nereden biliyorsun? Apollo bana bir silah verdi."

"Gömleğin dışarıda ama silahın izini gizleyecek kadar bol değil ve pantolonunun paçaları da ayak bileği kılıfını gizleyecek kadar geniş değil. Apollo düğünde silahını kalçasında taşıdığı için bu kılıfı satın alman gerekirdi," diye açıklıyorum, onun merakını gidermekten memnuniyet duyarak.

"Ayrıca bıçak da taşııyorsun," diye ekliyorum, onun vücuduna başımı sallayarak. "Kemer takmıyorsun, ceplerinde telefonun dışında hiçbir şey yok ve spor ayakkabı giyiyorsun, yani botlarına bıçak takmış olamazsın. Yani, bıçağı karnına bantlamadığın sürece, ki bu durumda kaşıntıdan dolayı hareket etmek zorunda kalırsın..."

"Vay canına," diyor Yordan, boynunun arkasını ovmak için elini uzatarak. "Bütün bunları sadece kıyafetlerimden mi anladın? Apollo'ya takım elbise giymem gerektiğini söylemiştim."

Elio gülerek kardeşine bir bakış attı. "Sana söylemişti."

"Ağzınla yararlı bir şey yap ve kahvaltını ye."

Dudaklarım seğiriyor, bir tarafı kıvrılıyor. Bu çocuklar, seksen yaşına kadar okul bahçesindeki çocuklar gibi birbirleriyle dalga geçecekler.

"Konutundan memnun musun, Yordan?" diye soruyorum, kavga eden oğullarımdan dikkatimi uzaklaştırarak.

"Harika, teşekkürler," diye hevesle cevaplar. "Bunu Apollo'nun bizim için yaptığını biliyorum, ama beni ve kız kardeşimi bölgenize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Eğer kabul etmeseydiniz, şu anda muhtemelen Chicago Nehri'nde çürüyor olurdum."

"Federico'yu öldürdüğün için mi?"

"Evet." Yordan başını sallar. "Apollo o gece müdahale etmeseydi bile, onu öldürmenin bir yolunu bulurdum. Rayna, o kızginken beni ondan uzak tuttu ve sadece onu itip kakmasını itiraf etti. Ama o ona yumruk attı, gözü hala morarmış... Onun bu işten paçayı sıyırmaması için her şeyi yapardım."

Onun itirafıyla kaçınılmaz bir akrabalık duygusunun tohumları ekildi. Yordan, kız kardeşlerini korumak için her şeyi yapmaya hazır olan oğullarıma çok benziyor. Bazıları için bu övgüye değer bir özellik, ama bizim ailemizin inkar edilemez doğal bir içgüdü.

"Apollo'nun ikinizi bulmasına sevindim," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Kız kardeşinin intikamını almak için öldürülmek asil ama anlamsız bir ölüm olurdu. Artık böyle bir şey için endişelenmene gerek yok. Bizim korumamız altındasın."

"Bunu hak etmek istiyorum," diyor Yordan hemen. "Buna layık olmak istiyorum."

"Harika bir cevap," diye başımı sallayarak yanıtlıyorum. "Ama gereksiz bir cevap. Apollo, senin onun korumasına layık olduğuna çoktan karar verdi. Sen ve kız kardeşin, size zaten verilmiş olan bir şeyi *hak etmek* için endişelenmenize gerek yok."

"Yararsız olmak istemiyorum," diye karşı çıkar Yordan. "Çalışabilirim."

"Çalışmayı düşünmeden önce okulunu bitirmelisin," der Apollo, başını sallayarak.

Gözleri fal taşı gibi açılan Yordan başını geriye atar. "Okul mu? Daha önce okuldan hiç bahsetmemiştin..."

"Şimdi söylüyorum." Başını eğdi. "Eğitim önemlidir. En son ne zaman okula gittin?"

"Hep çevrimiçi okula gittim. Federico'nun yanına taşındığımızda Rayna beni okula kaydettiremedi. Federico bunu gereksiz buluyordu. Federico şehir dışındayken Rayna beni halk kütüphanesine götürür ve o gün önemli bulduğu rastgele şeyleri öğretmeye çalışırdı."

"Sana bir öğretmen bulacağız," diye karar verir Apollo, kahvesini son bir yudumla bitirirken. "Liseyi bitirene kadar çalışmayacaksın."

Yordan kulaklarına inanamıyormuş gibi görünüyor. "Sen mezun olana kadar çalışmadın mı?"

Elio burun kıvrır. "Hiçbirimiz beklemedik. Silah tutup ateş edebildiğimiz andan itibaren *çalışıyoruz*."

Yordan, Elio'ya işaret ederek, kendi görüşünü savunmaya çalışır. "Okuldan sonra hayata hazırlanmak yerine matematik çalışıyorsam, nasıl çalışacağım?"

"Eğitim çalışmak değildir," diye düzeltir Apollo. "Sen de eğitim alacaksın." "Bunu Rayna ile konuştun mu?"

Apollo gülümser. "Kız kardeşin seni okula geri göndermek konusunda *itiraz* eder mi sence? Seni her fırsatta kütüphaneye sürükleyip dersler veren kadın mı?"

Yordan tereddüt eder. "Sırf bu *senin* fikrin olduğu için karşı çıkabilir." Elio başını geriye atar ve kahkahalarla titrer. "O haklı."

Apollo ona kaşlarını çatar. "Baba, Elio ve Rayna'nın gizli bir ortak arkadaşları olduğunu biliyor muydun? İlginç, değil mi?"

Elio'nun kahkahası aniden kesilir ve Yordan kahvesini boğazına kaçırır.

Apollo, genç adamın kekelediğini izlerken ona sert bir bakış atar. "Yorum yapmak ister misin, Yordan?"

"Şey... okula başlamak için sabırsızlanıyor musun?"

Apollo homurdanır, konuyu daha fazla uzatmaz.

Aile gibi bir şey içimi ısıtır. Apollo, bir akıl hocasından çok bir *baba* gibi görünüyor.

On Birinci Bölüm

Rayna

Yordan'ın daireden ayrılmasından sadece birkaç saat sonra bu kadar sıkılacağımı hiç beklemiyordum. Kahvaltımı yaptım, dün akşamki bulaşıkları yıkadım ve sonunda kıyafetlerimi değiştirdim.

Bugün Apollo'nun kendini beğenmiş yüzünü tekrar görmeyi beklemiyor olsaydım, muhtemelen zahmet etmezdi. Ama bir tişört ve kot pantolon, bu sabah giydiğim dar şorttan çok daha düzgün görünüyor. En son ihtiyacım olan şey, onun benim görünüşüm hakkında bir şeyler düşünmesi.

Yeni kıyafet, tam olarak uymasa da, hareket etmek için yeterince rahattı. Bu yüzden, bir saat boyunca ne yapacağıma karar veremedim geçirdikten sonra, üretken olmaya karar verdim. Mutfağı daha rahat bir şekilde düzenlemekle başladım. Tabaklar ve kaseler, ocağın yanındaki dolaplara ait *değildi*.

Bazı eşyaların garip yerleştirilmesine rağmen, sağlanan malzemelerin ne kadar kapsamlı olduğunu inkar edemedim. Apollo, onun için alışveriş yapan kişiye mutfakta kullanılabilecek her şeyi almasını söylemiş olmalı ve onlar da bunu tamamen kelimesi kelimesine almışlar. Sadece servis yapmak ve yemek yemek için bile, farklı boyutlarda bardaklar, kupalar, tabaklar, kaseler, kaşıklar, çatalar ve bıçaklar var.

Ticari bir mutfağı işletmek için yeterli tencere ve tava var, karıştırmak, kepçeyle almak, kızartmak, pişirmek için gerekli tüm mutfak aletleri de cabası. Mutfak aletleri ise daha da saçma. Sıradan ocak, bulaşık makinesi, mikrodalga, ekmek kızartma makinesi ve kahve makinesinin yanı sıra, büyük bir dolapta saklanmış bir sürü küçük alet var. Pahalı bir stand mikseri, waffle makinesi, hava fritözü, düdüklü tencere ve lanet olası bir panini presi, bunlardan sadece birkaçı.

Bu bin kat fazla abartılı ve bunu sevdiğim için kendimden nefret ediyorum. Ocakta tava kullanarak yaratıcı bir yol bulmaya gerek kalmadan, anında her şeyi yapabilirdim. Bu dairenin bizim için başka ne sürprizler sakladığını bilmek bile istemiyorum. Bu gidişle banyo dolabımda altın külçeleri bile olabirmiş gibi geliyor.

İşimi bitirir bitirmez, Yordan döndüğünde ona ikram etmek için bir çeşit pasta veya basit bir tatlı hazırlama isteği duydum, ama bu istek o kadar güçlüydü ki, harekete geçmek neredeyse imkansızdı.

Yapabileceğiniz milyonlarca şey varken, bir şeyler yapmak istediğiniz halde bir şekilde motivasyonunuzu kaybettiğiniz bu tür ruh hallerinden her zaman nefret etmişimdir. Bu durum, itiraf etmek istediğimden daha sık başıma geliyor. Bu yüzden fırınımı denemek yerine, kanepede oturmuş, smoothie içip, yirmi dakika önce ilgimi kaybettim bir film izliyorum.

Zihnim, şahit olamadığım veya kontrol edemediğim şeyler hakkında düşünmekle meşgul. Chicago'da durumlar nasıl? Federico'nun ailesi çılgına dönmüş mü? Abramo, Yordan'ın yaptıklarını gerçekten umursamıyor mu? Yordan, Apollo ve Elio ile iyi geçiniyor mu? Eğleniyor mu? Ona öğle yemeği verecekler mi?

"Ughhh," diye sesli bir şekilde inleyerek yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. "Bir şeyler yapmalısın Rayna. Sen yetenekli bir yetişkinsin, Yordan yokken kendini eğlendirebilirsin. O iyi."

Sesimi duyduğumda, beni sakinleştirmeye çalışan sözleri duyduğumda, bu hiç yardımcı olmuyor

"O iyi, ama sen değilsin, seni çılgın kaltak," diye mırıldanıyorum. "Kendi kendine konuşmak gibi

Bir deli sağlıklı olamaz.

Karnımın üstüne dönerek telefonumu alıp ekranı açtım, Yordan'dan bir mesaj gelmiş olmasını umuyordum.

Bildirim yok.

"Tabii ki," diye homurdanarak cihazı bir kez daha yere attım.

Yüzümü yastığa gömüp çılgın atmak ya da ağlamak ya da bilmiyorum, dramatik bir şey yapmak üzereyim ki, birkaç kısa vuruş beni yattığım yerden irkiltir. Yalnız olduğum gerçeği tehlikeli bir şekilde netleşince, içime bir tedirginlik çöker. Kapıda Yordan olsaydı, içeri girebilirdi. Anahtarı var.

Neden ona silahını nereye koyduğunu sormadım ki?

Neden Apollo'dan bana da bir tane vermesini talep etmedim ki?

Nasıl devam edeceğime karar vermeden telefonum bir mesajla çaldı.

Seni korkuttuysam özür dilerim, kapıda sadece ben varım. Önce güvenlik görevlisine haber vermeliydim.

Omuzlarım hemen rahatlar ve telefonumu sıkıca tutarak kanepeden atlarım. Kapıya yaklaşıp, hızla parmak uçlarımda yükselir ve gözetleme deliğinden bakarım. Tabii ki, Leon'un tanıdık yüz hatları gözüme çarpar. Ve yalnız değildir, kollarında, tatlı küçük bir çocuk başını babasının omzuna yaslayarak ona sıkıca sarılır.

Birkaç mandalı açmak için uğraşırken, adamı daha fazla bekletmemeye çalışıyorum. Neden burada olduğunu bilmiyorum, ama küçük çocuğunu kucağında taşıırken bana zarar vermek için geldiğini sanmıyorum. Belki de çocuğu olan yabancı bir adama güvenmezdim, ama Leon'u daha önce Leo ile birlikte görmüştüm ve o tartışmasız sevgi dolu bir baba. Oğlunu asla tehlikeye atmazdı.

Ağır meşe kapıyı açarken, en güzel gülümsememi takınıyorum. "Üzgünüm, kimseyi beklemiyordum."

"Benim hatam," diye cevaplar Leon, kısa bekleyişten hiç rahatsız görünmeden. "Önce aramalıydım. Leo ve ben bu civardaydık..."

"Lütfen," diye aceleyle kenara çekilirim. "İçeri gelin."

Moretti'nin ikinci oğlu ve çocuğu eşiği geçerken, arkalarından kapıyı kapatıp kilitleri çevirdiğimden emin oluyorum.

"Yordan burada değil," diyorum utanarak. "Bir süre önce Apollo ve Elio ile birlikte çıktı."

"Onlarla gitmek istemedin mi?"

İçgüdüsel olarak burnumu kırııştırıyorum. "Ve Apollo ile daha fazla zaman geçirmek mi? Hayır, teşekkürler." Bu sözler ağızından çıkar çıkmaz, içimden yüzümü avuçlarımla kapıyorum. "Yani... kahretsin, kardeşini yüzüne karşı aşağılamak istemedim."

Leon gülümser. "İnan bana, sorun değil. Zaten seni görmeye gelmiştik." Dudaklarım açılır, şaşkınlık beni kaplar. "Öyle mi?"

Leon kaşlarını kaldırır, bu yumuşak hareketi Apollo'ya çok benzer. "Bu kadar şok edici mi?"

"Yani..." Ne diyeceğimi bilemeden sözlerim yarım kalır. "Şey, içeri gelip oturabilirsiniz. Leo'nun oynayabileceği oyuncaklarım yok ama çizgi film izleyebiliriz?"

Leo, *çizgi film* kelimesini duyunca başını kaldırır.

"Bluey mi?" diye sorar, kelimeyi daha çok *Bw-uey* gibi telaffuz ederek.

"Sakıncası yoksa, teşekkür ederim," diye kabul eder Leon. "İngilizce bir kelimeyi tanıdığında onu ödüllendirmeyi seviyorum. İtalyanca'da Bluey en sevdiği kelime."

"Hay aksi, çizgi film kelimesini söylemeden önce ekran süresini sormalıyım." İki kişiyi daireye davet ederek içimden geçiriyorum. "Hadimi aştıysam özür dilerim."

"Sorun değil," diyor Leon, önemsemeden. "Bu yaşta çizgi filmler gelişim için iyidir. Özellikle de İngilizceyi çok iyi öğrenirken."

tabii ki evde onunla konuşuyoruz, ama biraz da dilinin tadını çıkarabileceği ve başka şeyler hakkında fazla düşünmek zorunda kalmayacağı zamanlar olmalı. Bu iyi bir mola oluyor."

"O zaman Bluey olsun."

Çizgi filmi İtalyanca olarak başlatmak biraz zamanımı aldı, ama bir kez başladıktan sonra Leo tamamen büyülenmişti, kanepeye kıvrılıp televizyonu geniş gözlerle izlerken kocaman gülümsüyordu.

"İkinize de bir şeyler ikram edebilir miyim? Buzdolabımda inanılmaz sayıda seçenek var."

Leon gülümser. "Şu anda gerek yok, teşekkürler."

Başımı sallayarak, baba ve oğlunun birkaç metre uzağına kanepeye oturuyorum. "Peki, sizi buraya getiren ne? Şikayet ettiğimden değil ama..."

"Gerçekten bu civardaydık," diye itiraf eder Leon. "Leo aile doktorumuzda muayene oldu, bu yüzden babamın evinde kaldık. Bastian seyahatten sonra hasta olduğu için Cleo ile eve gitti, trafik bu kadar berbat olmadığında birkaç saat sonra biz de döneceğiz."

"Siz ana evden daha uzakta yaşıyorsunuz, değil mi? Yordan, senin kendi bölgeni yöneten bir çete lideri yardımcısı olduğunu söyledi."

"Evet, bir nevi," diye cevaplar. "Hepsi babamın bölgesi, ama en uzak kısımlarını ben yönetiyorum. Buradan birkaç saat güneyde yaşıyorum ve kontrolümüz birkaç saat daha öteye uzanıyor. Bu sadece stratejik bir durum. Kimse çok uzak değil. Emilio ve Melani New York'a daha yakın yaşıyor."

"Mantıklı."

Rahatsız edici bir sessizlik olur, odayı sadece televizyonun sesi doldurur. Kardeşimden başka bir konu hakkında biriyle nazik bir yetişkin sohbeti yapmayalı ne kadar oldu? Nasıl davranacağımı unuttum mu? *Bir şey söyle.*

"Şey, kıyafetlerin bende," diye birdenbire patladım. "İstersen yukarı çıkıp getirebilirim. Bir gömlek hariç hepsi. O gömlek Apollo'da."

Leon bana yan gözle bakarak gülümser. "Öyle mi?"

"Oh!" Anlamını anlayınca irkildim. "Öyle değil, o sadece, aptalca bir şey. O gece bana kendininkinden bir tane verdi. Karını üzmemek istemediğini falan söyledi..."

Leon'un yüzündeki eğlence kaybolur. "İnan bana, o gömleği umursamazdı. Ama Cleo'nun uçakta sana karşı soğuk davranması için özür dilemek istedim. Bu yüzden uğradım. Yeni insanlara karşı pek sıcak davranmaz, Melani ile ancak yeni yeni arkadaş oldular, oysa birbirlerini yıllardır tanıyorlar."

"Oh." Yutkunup başımı sallarım. "Önemli değil. Hiçbir şey söylemedi bile."

"Hayır, ama sanki köpeğini tekmelemişsin gibi sana baktı," der Leon diye ekledi. "Bu pek hoş bir davranış değil, ayrıca ailemizle birlikteyken kendini güvende hissetmeni sağlayacak bir davranış da değil."

"Gerçekten sorun değil," diye ısrar ettim, ama yine de özür dilediği için biraz mutluydum. "Ben de Apollo'ya nazik davranmadım. Ona bağırdım. Birkaç kez."

senin gömleğini de ona attım."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Evet, Apollo tam bir P R I C K."

Bu kelimeyi söylemek yerine heceliyor, muhtemelen Leo'nun bu küfürü kelimeyi öğrenmesini istemediği için.

Ben de gülümsemeden edemiyorum. "Sen söyledin, ben değil."

Telefonum çalar ve ben aşağıya bakarak ekrana homurdanırım.

"Şeytandan bahsetmişken."

APOLLO

Hâlâ kıyafet siparişi vermedin.

"Efendimiz ne istiyor?" diye soruyor Leon.

"Bacaklarının arasına hızlı bir tekme," diye homurdanıyorum ve cevap yazmaya başlıyorum.

RAYNA

Hala benimle konuşma yeteneğini kaybetmemişsin. Yani sanırım ikimiz de hayal kırıklığına uğradık.

"Bana bir şeyler almam için dırdır ediyor," diye açıklıyorum, Leon'a bakarak. "Giyisiler, tuvalet malzemeleri, vb. Bu konuda susmak bilmiyor."

"Alışverişten hoşlanmıyor musun?"

"Kibirli bir P R I C K tarafından emir verilmesinden hoşlanmıyorum." Leon gülerek elini uzatır. "İzin verir misin?"

Gözlerinin telefonuma takıldığını fark ettim ve bir an tereddüt ettikten sonra telefonu ona uzattım. Telefonu yukarı aşağı kaydırarak, cihazı kolaylıkla kullanmasını izledim.

"Giymekten hoşlandığın renkler var mı?"

"Nötr renkler, sanırım," diye sorar gibi cevap veriyorum. Leon başını eğiyor. "Hepsi bu mu?"

İsteğim dışında yanaklarım kızarır. "Pembe de."

Yüzü biraz sertleşir. "Pembe rengin utanılacak bir yanı yok, Rayna. Jade de sever, pek çok insan sever."

Tartışmaya girmeye zahmet etmiyorum. Normalde bir şeyi sevdiğimi itiraf etmekten çekinmem, özellikle de renk gibi aptalca bir şeyden. Ama Federico'nun pembeye karşı savaşı ve babamın her zaman sadece küçük kızların bu kadınsı rengi giydiğini söylemesi... Yıllardır pembeyi kaçınıyorum.

Ama siktir et, Apollo'nun iddia ettiği kadar özgür olacaksam, ne giyeceğimi bana o söylesin.

"Bedenler? Ayakkabılar, pantolonlar vb."

Körü körüne listeliyorum, bariz nedenlerden dolayı sütyen ölçülerimi listelemekten vazgeçiyorum.

"Alerjik olduğun herhangi bir kumaş var mı?"

"Hayır?"

"Sadece nefret ettiğin var

mı?" "Uh, belki yün?"

"Spor, gündelik, şık?"

"Hepsinden biraz,

sanırım..."

Leon birkaç saniye yazıyor ve sonra zafer dolu bir gülümsemeye telefonumu geri veriyor. "İşte oldu."

Sessizce kafam karışmış bir şekilde telefonu alırım. "Ne yaptın?"

"Armani'ye alışveriş linkini gönderdim," diye cevaplar, sesinde bir parça kendini beğenmişlik vardır. "Ona sevdiğin renkleri, bedenlerini ve yün istemediğini söyledim. Muhtemelen birkaç saat sürer, ama çok geçmeden dolabını dolduracaktır. Ve aslında bundan keyif alacak, herkes kazançlı çıkacak."

Dudaklarımı ısırarak, kardeşine gönderdiği mesaja bakıyorum.

"Emin misin?"

"Güven bana Rayna, onun gününü güzelleştirdik."

Eğer o lanet olası alışveriş uygulamasını kendi başıma çözmek zorunda kalmazsam, Leon *benim* günümü de güzelleştirmiş olabilir.

"Sen öyle diyorsan."

"Baba?" Leo, tatlı küçük sesiyle sessizce sordu. "Meyve suyu?"

"Senin..."

"Ben hallederim," diye sözünü kesip hemen ayağa kalkarım.

"Elma mı, üzüm mü?" "Elma, teşekkürler."

Mutfağa koşarak giderken kendi kendime gülümsüyorum. Belki de yetişkinlerin sosyalleşmesi konusunda o kadar da kötü değilimdir. Ya da belki Leon bunu kolaylaştırıyordur.

Onikinci Bölüm

Apollo

Yordan kapıyı açar açmaz, kulaklarıma keskin bir kahkaha sesi çarpar. Onu daireye geri götürdüğümde duymayı beklediğim bir ses değildir bu. Özellikle de bu ses tek bir kadının kahkahası olmadığı ve televizyondan gelmediği için. Hayır, dijital bir kayıt için fazla belirgindir, insan seslerinden geliyor.

Yordan omzunun üzerinden dönerek bana şaşkın bir bakış attı. "Elio bizden önce mi geldi?"

Hayır. Hayır, gelmedi.

Elio, birlikte geçirdiğimiz günün sonunda Yordan ve benden ayrı olarak yola çıktı. Todorov kardeşlerin, biz olmadan evden çıkmak istediklerinde kullanmaları için yedek bir araç getiriyor. Yolda bizimle karşılaşmış olsa bile, arabayı yer altı garajına park etmesi gerekiyor, az önce benim park ettiğim binanın yanına değil. Rayna kiminle gülüyor olursa olsun, Elio değil.

"Hayır," diyorum ve onu geçmek için omzuna elimi koyuyorum. Elim içgüdüsel olarak kemerime gidiyor, tabancamı arıyorum.

"Ona ihtiyacın var mı?" diye fısıldadı Yordan, paniğe kapılmış gibi. "O gülüyor."

Ve bu yüzden elim kapıyı kavramak yerine üzerinde duruyor. Kapı arkamızda kapanıyor, ikimiz de kapıyı açık tutmadığımız için yumuşak bir ses çıkarıyor.

kapıyı açık tutmaya devam etmediğimiz için hafifçe tıklayarak kapanır.

"Yordan? Sen misin?" Rayna seslenir.

Sesi tamamen sakin, onu gölgeleyecek hiçbir korku belirtisi yoktur. "Evet," diye cevaplar Yordan hiç düşünmeden.

Siktir et.

Kurnazlık yapmayı bırakıp, sesinin geldiği yere doğru daireye giriyorum. Mutfığa girince, Rayna'nın kahkahasının kaynağını görünce birden duruyorum.

"Oh," diye homurdanır, yüzündeki gülümseme kaybolur. "Yine sen.

Onu bırakıp gidebilirdin, içeri girmen gerekmezdi."

Onun alaycı sözlerine cevap bile veremiyorum, çünkü önümdeki manzarayı sindiremiyorum. Rayna mutfak tezgahında oturmuş, Leo kucağında, küçük çocuk parmaklarıyla dalgalı şekiller çizerken onu tutuyor. Tezgahın üstü beyaz tıraş kremiyle lekelenmiş, çeşitli kurabiye kalıpları ve plastik kaşıklarla dolu. Oğlu ve Rayna'nın yanında oturan Leon, tıraş kremi lekeleriyle kaplı küçük bir havlu tutuyor.

Gözlerim üçü arasında gidip geliyor, bu garip kombinasyonu sindirmeye çalışıyorum. Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Hiç.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, gözlerimi Leon'a dikerek. "Seni de görmek güzel, kardeşim." O iç çekip başını sallıyor.

"Oh, hey," Yordan arkamdan gelerek cıvıldıyor. "Bunu hatırlıyorum!

Duyusal aktivite, değil mi? Tıraş kremi?"

Ben içeri dalarken o kilitleri kapatmakla meşguldü. Kız kardeşinin yalnız olması gereken dairede erkeklerin kahkahaları neden onu daha fazla endişelendirmediğini bilmiyorum, ama görünüşe göre onun koruma düzeyini geliştirmemiz gerekecek.

Rayna küçük kardeşine gülümser. "Evet, tıraş kremi. Bunu hatırlamana şaşırdım, beş yaşından beri yapmadın ki."

"Ama bununla ilgili fotoğrafların vardı." Yordan, Leo'nun avucunu kabarık ürünle kaplı tezgaha vurmasını izleyerek sırtıttı. Tıraş kremi sıçradı ve o yüksek sesle kıkırdamaya başladı. "Çok eğleniyor gibi görünüyor."

"Bu kadar basit bir aktiviteyle onu bu kadar uzun süre eğlendirebileceğimi hiç düşünmemiştim," diyor Leon, gözleri babacan bir sevinçle parıldayarak. "Buna takıntılı."

"Oh, Rayna bu tür şeylerde çok iyidir," diyor Yordan kardeşime gururla. "Ben küçükken çoğu zaman gerçek oyuncaklarımız yoktu, o da evdeki eşyaları kullanarak oyuncaklar yapardı. Su ve boncuklarla dolu torbalar, makarna bilezikler, ev yapımı slime ve Oobleck."

"Pişirip yemeye çalıştığın makarna bilezikleri," diye cevaplar Rayna, burnunu kırıştırarak. "Aslında her şeyi yemeye çalıştın, ev yapımı slime dahil."

"Mavi bir slushie gibi görünüyordu," diye savunur Yordan. "O senin hatandı. Bana bu kadar lezzetli görünen bir şey verip, denememi ve bir ısırık almamı bekleyemezsin."

Rayna gülüyor ve bu ses bana bu durumun ne kadar saçma olduğunu hatırlatıyor. Yordan'ı eve getiriyorum ve kardeşimle kız kardeşini birbirlerine çok yakın buluyorum. *Evde* yakınlar.

"Neden buradasın?" diye tekrarlıyorum, gözlerim Leon'dan hiç ayrılmadan. Cevap vermek için ağzını açıyor, ama Rayna ona izin vermiyor.

"Neden insanlara benim evimde ne aradıklarını soruyorsun?" Sesi zehir gibidir, ölümcül bir alaycılıkla yanar. "Buranın bizim alanımız olduğunu söylemiştin, yalan mı söyledin?"

"Kendini övme, Rayna. Bunun seninle bir ilgisi yok. Neden evine, *karısının* yanına, olması gereken yere dönmediğini soruyorum," diyorum kısaca. "Senin evinde olması umurumda değil, kardeşi olarak neden sorumluluklarını ihmal ettiğini bilmek istiyorum."

Yanımda duran Yordan, bir adım geri çekilerek yüzünü buruşturur. Tepki vermeden çatışmalara tanık olmaya alışması gerekecek. Daha sonra not almam gereken bir başka konu.

"Capo burada olduğumu biliyor," diyor Leon, beni değerlendirir gibi bakarak. "Leo'yu bu kadar uzun bir yolculuk için bu kadar erken arabaya geri koymak istemedim. Bugün aşı oldu, sorduğun için teşekkürler."

"Onun sağlık durumu senin neden *burada* olduğunu açıklamıyor."

"Onun *burada* olması umurunda değil sanıyordum," diye meydan okur Rayna, yüzü sanki kendini tutuyormuş gibi sertleşir. Elinde çocuk varken bana bağırıp çağıramaz, en azından öyle sanıyorum.

Leon sabırsız bir şekilde içini çekti. "Rayna'nın nasıl yerleştiğini görmek için uğradık, bu seni ilgilendirmez. Ve çocuğumun yanında diline dikkat et, o bir sünger gibidir."

Kapının hızlıca çalınması, gergin anımızı hızla kesintiye uğratır.

"Elio geldi," diyor Yordan, gitmek için bir bahane bulduğu için rahatlamış gibi. "Onu içeri alayım."

"E-yo?" diye sorar Leo, umut dolu gözlerle Rayna'ya bakar.

"Amcan Elio'nun adını duydun mu?" diye sorar küçük çocuğa, ona gülümseyerek. "İçeri girdiğinde ona tıraş kremi sürsek mi?"

Leo, soruyu sindirmeye çalışırken kaşlarını çatı. Babasına bakarak sessizce yardım istedi. Leon, Rayna'nın sözlerini akıcı bir İtalyanca'ya çevirdi ve Leo gülerek başını salladı.

Sonsuz sorular zihnimin derinliklerinde yanıp tutuşuyor ve beni sonsuz bir hayal kırıklığına uğrattıyor. Neden birbirlerinin yanında bu kadar rahatlar? Leo neden ona aileden biriymiş gibi bakıyor? Leon neden onunla oğlunun bağ kurmasına bu kadar razı? Babam neden Leon'un buraya uğramasına izin verdi?

Neden Rayna Todorov, onca insan arasından, beni bu kadar kolay etkileyebiliyor?

Elio ve Yordan kısa bir süre sonra geri dönerler, ama bu Rayna ve Leo'nun plan yapması için yeterli bir zamandır. Küçük ellerini tıraş kremiyle kaplayan Leo, Rayna'nın saldırı işaretini sabırla bekler.

"Yeğenin selam söylüyor," diye Elio'ya selam verir.

"E-yo!" diye bağıırır Elio, amcasına gülümseyerek.

Elio da gülümseyerek Rayna'nın yanına gider ve göz hizasına eğilir.

"Bello vederti, nipote."

"Salve, E-yo!" diye bağıırır Leo, Elio'nun yanaklarına ellerini sürmek için öne atılır. Amcasının tepkisini görünce kontrolsüz bir şekilde gülmeye başlar.

"Mio Dio, Leo," Elio gülerek başını sallar. Rayna'nın kendi kahkahasını bastırmaya çalıştığını görür ve homurdanır. "Bunu unutmayacağım, ikiniz."

"Ben de," der Leon kendini beğenmiş bir şekilde, telefonunu kaldırarak. Ekranı döndürerek, değerli fotoğraf kanıtını gösterir.

"Kendi kanımdan ve canımdan ihanete uğradım," diye şaka yapar Elio, tsk tsk diye ses çıkararak.

"Baba, bitti," diyor Leo aniden, kirli ellerini havaya kaldırarak.

"Bitti mi?" Leon, havluyla çocuğun parmaklarını silmeye başlarken sorar. "Eve gitmeye hazır mısın, *bambino*?"

Leo düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Anne, eve mi?"

"Evet, Leo. Anne, eve."

"Tamam," diye kabul eder ve ağzını açarak beklenmedik bir esneme yapar.

"Şimdi eve gidelim."

Leon başını sallar. İtalyancaya geçerek ekler, *"Rayna'ya teşekkür edip veda edecek misin?"*

Elleri artık temiz olan Leo, Rayna'nın kucağında dönerek ona utangaç bir gülümseme gösterir. "Grazie, *Rain-a*. Hoşça kal."

Onu izlerken gözleri parıldar, yüzü erir sanki çocuğu inanılmaz derecede değerli buluyormuş gibi. "Hoşça kal Leo. Umarım tekrar görüşürüz."

"Eminim göreceksin," der Leon, oğlunu kucağına alarak.

"Geri dönüş için ona atıştırmalık ve meyve suyu alayım," der Rayna, tezgahın kalkıp buzdolabına uzanır. "Gold fish, olur mu?"

"Harika, teşekkürler."

"Ne zamandan beri siz ikiniz en iyi arkadaş oldunuz?" diye sorar Elio, Rayna ve Leon'un kusursuz etkileşimini izlerken. Gözleri ikisi arasında gidip gelir, bakışlarında kötü gizlenmiş, endişe verici derecede eğlence vardır.

Rayna soruyu açıkça görmezden gelir ve buzdolabını ve dolapları karıştırmaya devam ederek bir meyve suyu kutusu ve bir paket altın balık çıkarır. Sanki lanet olası alacakaranlık kuşağına girmişim gibi hissediyorum.

Leon, Elio'nun bakışlarından - ya da belki de benimkilerden - rahatsız olarak boğazını temizler. "Onu hemen tuvalete götüreceğim."

En yakın tuvalete doğru yürürken, Leo omzunun üzerinden bize bakıp el sallar. "Hoşça kal E-yo, hoşça kal Pollo."

Kötü ruh halime rağmen, zoraki bir gülümseme takınıp çocuğa başımı sallıyorum. Aileye katıllı çok uzun zaman olmadı, ama Leon ve Cleo onu evlerine kabul eder etmez, benim yeğenim oldu. Ana ve Cassio'nun bu çocuğu bulması kader gibi görünüyordu. Ne de olsa İtalyan ve adı *Leo*. Kardeşimin oğlu olması gerekiyordu, bundan eminim.

"Bugün eğlendin mi?" diye sordu Rayna, kardeşini kısa bir kucaklamayla selamlayarak. "Başını belaya sokmadın, değil mi?"

"Görünüşe göre bebek benden daha fazla sorun çıkarmış," diye şaka yapıyor Yordan. "Tezgah berbat durumda. Temizlemek ve yemek pişirmek zorunda kalmamak için dışarıdan yemek sipariş edelim mi?"

"Bakalım." Diye iç geçirir ve aniden ona tekrar sarılmak için yaklaşır.

"Ne zamandan beri bu kadar sarılğan oldun?" Diye şaşkın bir sesle sorar Yordan.

Rayna omuz silkiyor ve onu sıkıca sarılmaya devam ediyor. "Bugün seni özledim. Bu kadar bağımlı bir karmaşa haline geleceğimi düşünmemiştim ama sen gider gitmez sıkıldım."

Yordan gülümser. "Sen bağımlı bir karmaşa değilsin. Beni özlemek kolaydır."

Şakacı bir şekilde göğsüne vurarak onu bırakır ve homurdanır. "Bana küstahça cevap veremeyecek kadar küçük olduğun zamanları özleyorum."

"Leo ile yeterince bebeklik zamanı geçiremedin mi?" diye alay eder Yordan. "Senin için çabucak yaşlanmamı mı istiyorsun? Pijamalarımı giyip sana şeker için başının etini yememi mi?"

"Evet, aslında," diyor, kollarını kavuşturarak.

"Kaba."

"Sen teklif ettin."

Leon geri döner ve sessizce son bir veda için yaklaşır. Rayna, geri kalanımızı hiç düşünmeden, Leo'nun ikramlarını alır ve onları dışarıya kadar geçirmeyi teklif eder. Ellerimi sıkıca yumruk yapıp, gergin bir bakışla onların koridorda kayboluşunu izlerim.

Onların birlikte olması beni rahatsız ediyor. Rayna'nın sürekli olarak bende istenmeyen bir hayal kırıklığı yaratması da durumu daha da kötüleştiriyor. O hayatımın bir parçası olmadan önce hayatım kolay, öngörülebilir ve tamamen tatmin ediciydi.

"Sence ona karşı bir şey mi hissediyor?" diye sorar Elio alaycı bir sesle. "Yoksa o mu ona karşı bir şey hissediyor?"

"Olmaz," diye cevaplar Yordan, dehşete kapılmış gibi. "O evli ve Rayna öyle bir kız değil."

"Kimyalar uyuşursa uyuşur," diye yanıtlıyor Elio, omuz silkerek.

Yordan'ın yüzü buruşur, dudakları tiksinti ile büzülür. "Yani, başka biriyle kimyanız uyuşursa karını aldatır mısınız?"

"Hayır, ama Cleo'nun Leon'a karşı olduğu kadar bana karşı kayıtsız olan biriyle evlenmezdim. Adamın gözlerinden daha mavi testisleri vardır herhalde."

Onları görmezden gelmek zorundayım, Leon'un attığı el havlusunu alıp tezgahı hızlıca temizliyorum. Kurabiye kalıplarını lavaboya atıp havluyu duruluyorum. Soğuk taş tezgahı bir kez daha silerek, yüzeyin kalıntılarla yapışkan hale gelmediğinden emin oluyorum.

Ben işimi bitirdiğimde Yordan ve Elio hala evlilik, kimya ve ilişki olasılıkları hakkında kibarca tartışıyorlar. Ayak sesleri yaklaşıyor, kağıt hışırtıları eşliğinde.

"Yordan, bunları almama yardım eder misin?" Rayna durur ve elindeki alışveriş poşetlerini düşürür. Gözleri tezgahın kardeşine kayar. "Temizledin mi"

temi

zledi "Evet," diye onun yerine cevap veriyorum. "Temizledi."

n "Bu çocuk çok kibar," Elio, benim kararlılığımı fark ederek onaylar.

mi?" Yordan düşünceli görünüyor, kız kardeşine yalan söylemek istemiyormuş gibi,

"Sonunda kıyafet aldın mı?"

Rayna homurdanır. "Sayılır, çantaları almama yardım eder misin? Kapının yanında bir sürü var."

"Anladım." Yordan selam verip, onun istediği gibi yanından geçerek uzaklaşır. "Giysileri nasıl seçiyorsun?" diye merak eder Elio.

"Leon, Armani'ye uygulamama erişim izni verdi," diyor Rayna, sırtışını gizleyerek. "Görünüşe göre tamamen aşırıya kaçmış, ama fatura çok yüksek olursa Apollo ona bağırır. Bakalım uygun bir şey var mı."

"Armani bunu yaptıysa her şey mükemmel olacaktır," diye Elio onu temin eder. "Onun moda konusunda süper güçleri var."

"Faturayı görür görmez gözümü bile kırpmadım."

Rayna sesimi duyunca irkildi, sanki hala burada olduğumu unutmuş gibi. Alışverişler yapıldıkça her harcamadan haberdar edildim ve onu rahatsız ettiğim için beni cezalandırmak için para harcadığını düşündüm. Rakam beni sinirlendirmedi, ama Armani'nin bu işi onun için yapması sinirlendirdi.

"Eh, senin için iyi olmuş sanırım."

"Oof," diye homurdanır Yordan, birkaç metre ötedeki kanepeye bir sürü çanta bırakır. "Bu şampuan, sabun ve diğer boklarla dolu çanta çok ağır. Bir insan kaç tane ürüne ihtiyaç duyar ki?"

Rayna omuz silkiyor. "Bana sorma, içinde ne var bakmadım bile. Sana fazla geliyorsa biraz daha şınav çek."

"Bana zayıf mı diyorsun?" "Evet."

Yordan kırılmış gibi davranmaz, sanki kız onun tuzağına düşmüş gibi sırtarak gülümser. "O zaman akşam yemeğinde beni iyice şişmanlatın." Bize dönerek ekler, "Siz kalıyor musunuz?"

"Davetli miyiz?" Elio gülüyor. "Kız kardeşin bu fikirden hoşlanmamış gibi görünüyor dostum."

"Hayır," Rayna, tepkisini bastırmaya çalışarak dişlerini sıkar. "İkiniz de kalıp yemek yiyebilirsiniz. Birkaç saat sürer..."

"Sorun değil," diyor Yordan heyecanla. "Zaten evin etrafına silah yerleştireceğiz, biraz zaman alabilir."

"Ne yapacaksınız?"

Onun şiddetli tepkisine gülümserim. "Silah kullanmayı biliyorsun, değil mi Rayna?"

Dudakları kıvrılır. "Neden bir tane elime verip öğrenmiyorsun?"

Cazip bir teklif.

On Üçüncü Bölüm

Rayna

Sanki silah meraklısı üç genç erkek için bir etkinlik düzenliyormuşum gibi hissediyorum. Yordan, iki tecrübeli gangsterin verdiği silahları saklamak için dairede koştururken, dairedeki neşeli atmosfer hiç de beklediğim gibi değil. Keskin bıçakları ve dolu silahları saklamak için en iyi yerleri ararken, sanki şeker dükkanındaki bir çocuk gibi kulaklarına kadar gülümsüyor.

Onun coşkusu bulaşıcı gibi görünüyor, en azından Elio için. İkisi de birkaç kez güldüler ve kolayca dostluk kurdular. Apollo her zamanki tavrını tamamen bırakmasa da, o bile neşelenmiş görünüyor. Sanırım *eğleniyorlar*.

Bir süre, yeni evimizin ortasında durup onların çalışmasını izledim. Sonuçta, yaşam alanıma silah yerleştirdikleri yerleri bilmem gerekiyordu. Genelde rahatlığı seven ve şiddeti pek sevmeyen biri olarak, bu sürecin faydalı olabileceğini inkar edemem. Hatta pratik bile olabilir.

Yordan ve benim burada ne kadar güvende olduğumuzu bilmiyorum. Önlem almak, pişman olmaktan daha iyi gibi görünüyor. Kardeşim ve ben, bu konuda uzman olmasak da silah kullanmayı biliyoruz. Olası tehlikeli durumlar için silahları elimizin altında bulundurmak

tehlikeli durumlar için silahları el altında bulundurmak, geceleri daha rahat uyumam için ihtiyacım olan ek bir önlem olabilir.

Onları çok uzun süre izledikten sonra akşam yemeğini hazırlamaya karar verdim. Ben yemek yapmaya başladıktan kısa bir süre sonra görevlerini bitirdiler ve şimdi hepsi oturma odasında, eski dostlar gibi sohbet edip vakit geçiriyorlar.

Yordan ve Elio büyük ekranda bir yarış oyunu oynarken, Apollo yanlarında oturmuş, sırayla onlarla konuşup telefonuna dalmış durumda. Yapacak milyonlarca işi var gibi görünüyor, ama yine de Yordan'la vakit geçirmeye karar verdi. Ve akşam yemeğine kalmaya.

Benim *korkuyla* beklediğim bir akşam yemeği.

Apollo ve Elio, sınırsız kaynak ve parayla büyüdüler. Muhtemelen en seçkin restoranlarda yemek yediler ve sayısız pahalı yemekler tattılar. Ev yapımı yemeklerimin onları etkileyeceğini sanmıyorum.

Tabii ki, onları *etkilemek* umurumda değil. Sadece, açıkça saygısızlık gösterilmesini tolere edecek ruh halinde olup olmadığını bilmiyorum. Elio, servis edilen yemeği beğenmese bile kibar davranacak gibi görünüyor. Ama benim endişelendiğim onun pislik ağabeyi. Apollo, yemeklerim hakkında alaycı bir yorum yaparsa, onu bıçaklayacağımdan korkuyorum.

Ve onu bıçaklayamam, aksi takdirde korkunç sonuçları olur.

Ayak sesleri, şu anda yaptığım işten başımı kaldırmamı sağladı — çıtır çıtır pastırmayı küçük parçalara kesiyordum. Bıçağım durdu ve yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. *Şeytandan bahsetmek...* ya da bu durumda şeytani düşünmek, daha doğru olur.

Apollo, elini cebinde rahat bir şekilde mutfığa girer, ada tezgahına yaslanarak durur ve beni izler.

"Bir şey mi lazım?" diye soruyorum, alaycı olmamaya çalışarak.

"Yordan bana senin pasta yaptığını söyledi," diyor, ses tonu anlaşılmaz. "Mutfakta çok zaman geçiriyor musun?"

Burnumu kırıştırırım. "Bu kötü ilk buluşma sorusu da neyin nesi?"

Dudakları seğirir. "Bunun bir randevu olduğunu mu düşünüyorsun, Rayna? Bu durumda Elio ve Yordan bizim refakatçilerimiz mi oluyor? Onlara yalnız kaldığımızı haber vermeli miyim?"

Onun kur yapma imasını reddederek burnumu çekerim. Sanki 19. yüzyılın beyefendileri gibi bir kadına *kur yapar gibi*, hele ki benim gibi önemsiz birine. Eğer yüzyıllar önce olsaydık, Apollo bir lord ya da viskont olurdu ve ben onunla aynı havayı solumazdım bile.

"Hiç gülmeyen bir adam için, şaka yapmayı çok seviyorsun."

"Mutfakta çok zaman geçiriyor musun?" diye tekrarlar, başını eğerek.

İç çekerek başımı eğip doğramayı bitiriyorum. "Evet dersem, ne demek istediğini anlatacak mısın?"

"En çok bu tezgahta mı çalışıyorsun?"

"Burada iki günden az süredir yaşadığım için, hiçbir fikrim yok." "Bu tezgahı en çok kullandığını düşünüyor musun?"

"Muhtemelen," diye kuru bir cevap veriyorum. Dönüp fırını açıyorum ve içindeki yemeği kontrol ediyorum. Neredeyse hazır.

Arkamı döndüğümde irkildim. Apollo şimdi tezgahın benim tarafında, benden birkaç santim uzakta duruyordu.

"Tanrım," diye fısıldayarak geri adım attım. "Kişisel alan diye bir şey duydun mu hiç?" "Sağlak mısın?"

"Ne?"

"Sağ elini mi kullanıyorsun?"

"Tanrım, evet," diye cevap veriyorum, öfkeyle nefes vererek. "Bundan sonra ne bilmek istiyorsun? Kan grubumu mu? Sosyal güvenlik numaramı mı?"

"Henüz değil."

"Bu ne demek lan?"

Apollo cevap vermez. Bunun yerine, belinin arkasından bir tabanca çıkarır, bana doğrultmamaya dikkat ederek onu havaya kaldırır. Orta boy, mat siyah ve tertemizdir.

"Bu artık senin," diye başlar, şarjörü çıkarıp silahın dolu olduğunu gösterir. Silahı elinde çevirirken altın rengi mermiler tekrar silaha girer. "Namlu boş, başka bir deyişle üçüncü durumda. Ateş etmeden önce sürgüyü çekmen gerekecek. Emniyeti yok, aramaya gerek yok. 9 mm'lik bir silah, bu yüzden geri tepme çok fazla olmamalı, ama baş veya kalbe isabet etmedikçe ciddi yaralanmalara neden olmaz. Biri sana saldırırsa, şarjörü göğsüne boşalt, tamam mı?"

"Ya birden fazla kişi gelirse?"

"İki tane ekstra şarjörün olacak, ikisi de dolu." Apollo dönerek ada tezgahının sağ tarafındaki çekmeceyi açar. "Artık burada duruyor." Silahı çekmeceye yavaşça bırakır, söz verdiği diğer iki şarjörü ekler ve çekmeceyi nazikçe kapatır. Geri dönerek gözlerime bakar. "Sorun var mı?"

"Evet, tanıdığın herkese silah babası mı oynuyorsun, yoksa sadece bana ve Yordan'a mı?"

Neredeyse gülmek istermiş gibi sırtıyor. "Zamanlayıcın bitmek üzere." Başını sallayarak omzumun üzerinden fırın saatini işaret ediyor.

"Harika," diye mırıldanıyorum. "O zaman diğer ikisini de getir. Akşam yemeği hazır olmak üzere."

Mutfakta bir dakika daha kalırsa bile, ben fark etmiyorum. Fırından yemekleri çıkararak ve ocağın gözlerini kapatarak kendimi meşgul ediyorum. Her şey güzel görünüyor ve kokuyor, ama Apollo'nun varlığı beni o kadar sinirlendiriyor ki, tadını çıkaramıyorum.

"Tanrıya şükür," tanıdık bir ses mutlu bir şekilde çınlar. "Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeğinde ne var, abla?" Yordan, Elio ve Apollo arkasında ilerlerken, geniş bir gülümsemeyle tezgaha doğru neredeyse zıplayarak gelir.

"Kızarmış tavuk, fırında patates ve sarımsaklı kabak yaptım," diyorum, tezgahın üzerine bir yığın tabak koyarken. "Kısa sürede yapabileceğim en iyi şey bu. İki İtalyan için makarna yapamazdım. Bunu çok iyi biliyorum."

"Ah, biz o kadar da sert eleştirmenler değiliz," diyor Elio gülerek eliyle beni uzaklaştırıyor.

"Emin misin?" diye meydan okurcasına soruyorum ve buzdolabından birkaç içecek alıyorum. Meşrubat, su ve meyve suları arasından seçim yapabilirsin. "Makarna yaparken kutuda satılan spagetti'yi kullanıyorum ve ikiye bölüyorum."

"Kutsal şeye *saygısızlık*!" Elio göğsünü tutarak nefes nefese kalır. Ben gözlerimi deviririm. "Aynen öyle."

"Hayır, hayır, hayır," Elio başını sallayarak devam eder. "Bunu öylece geçiştiremeyiz. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına yemin etmelisin."

"İkiye bölünmesi daha iyi," derim, elimi sallayarak. "Siktiğimin uzun makarnalar sinir bozucu. Asla durmayacağım ve pişman da değilim."

Elio acı çekmiş gibi görünüyor, fiziksel olarak yüzünü buruşturuyor. "*Gesù Cristo*, lütfen Martha'yla karşılaşırsan bundan asla bahsetme. Kalp krizi geçirir."

"Martha mı?"

"Şefleri," diye cevaplar Yordan, bir tabak kaparak. "Ve bakıcı, sanırım? Her şeyi biraz yapıyor gibi görünüyor ve beni çok seviyor. O yüzden, makarna günahlarını itiraf ederek bunu mahvetme, tamam mı?"

"Sen benim makarnamı seviyorsun," diye alay ediyorum. "Bu küstahlığa devam edersen, ona da öyle söyleyeceğim." Yordan başını sallayarak gülümsüyor. "İnkâr edeceğim."

"Her neyse." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Tabaklarınızı doldurun, masada ya da oturma odasında yiyebiliriz. Bu cehennem gibi akşam yemeğini daha az garip hale getirecek her şey olur."

Birkaç dakika içinde, hepsinin tabakları yemekle dolup taşar. Onlar oturma odasına gittikten sonra, kendime küçük bir porsiyon hazırlarım, açlığımı giderecek ve istersem daha sonra daha fazla yiyebileceğim kadar. Midem gerginlikten biraz rahatsız ve hızlı bir yemekten fazlasını pişirdikten sonra hiç yemek yeme havam olmaz.

Babam bu olguyu şeflerin laneti olarak adlandırırdı. Bulgar bir büyükanne olarak, büyük aile toplantıları için yemek pişirmeye alışkındı. Ve her gece, hazırladığı lezzetli yemeklerden neredeyse hiç yemezdi. Kendiniz için yemek pişirdiğinizde, bunu aç olduğunuz için yaparsınız. Başkaları için yemek pişirdiğinizde, kendinizi düşünmeyi bırakır ve bunun yerine onları mutlu edecek şeylere odaklanırsınız. Bu her zaman kötü bir şey değildir, ama yine de garip bir duygudur.

Erkeklerin yanına gittiğimde televizyonda bir tür MMA dövüşü oynuyordu. Onlar büyük kanepede otururken ben koltuğa oturdum. Kimse tek kelime etmedi, ama Yordan çiğnediği yemeği yutarak bana selam vermek için gülümsedi.

Karşılık olarak zoraki bir gülümseme takınıp, ekrandaki şiddete ilgi duyuyormuş gibi yapıp yavaşça yemeğe başlıyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama ekrandaki adamların geleneksel anlamda profesyonel dövüşçüler olduğunu sanmıyorum. Bunların mafya üyeleri olduğuna yüzde 90 eminim ve bu da bir tür yeraltı dövüşü akışı. Elio ve Apollo'nun birbirlerini kanlar içinde bırakan adamları şahsen tanıyor olsalar da şaşırmam — ya da en azından bu yasadışı etkinliği düzenleyenleri.

"Apollo bana bir öğretmen bulacağını söylüyor," diyor Yordan, sonunda sessizliği bozarak. "Okulu bitirmeden ailemle çalışmama izin vermeyecek."

Çatalım ağzıma giderken yarı yolda durur, kabak havada donar. Gözlerimi kırpıştırarak paylaşılan bilgiyi sindiririm. "Öyle mi?"

"Evet, onu ikna etmeye çalıştım ama görünüşe göre benim eğitimim kendimi kanıtlamaktan daha önemliymiş," diyor, neredeyse homurdanarak. "Yine de beni eğitecek."

Apollo'ya, Yordan'ın babası ya da vasisi olmadığı için öyle davranmayı bırakması gerektiğini söylemek için içimden bir dürtü geliyor. Küçük kardeşimin bakımından sorumlu olmadığını ve bana danışmadan onunla ilgili kararlar almaya nasıl cüret ettiğini...

Ama Yordan'a bir öğretmen bulduğunu ve onu The Outfit için çalıştırmayı reddettiğini duyduğumda ne kadar rahatladığımı inkar edemem. En büyük korkularımdan biri, Yordan'ın biz gelir gelmez Moretti ailesi için karanlık "işlere" bulaşmasıydı.

"Öğretmenle tanışmam gerek," diyorum Apollo'ya, onun kafasını koparmak yerine. "Onlara güvenmiyorsam, Yordan'la yalnız kalamazlar."

"Elbette," diye başını eğerek kabul ediyor. "Adı Javier Cabrera, ailemizin bir nevi arkadaşı. Haftaya başlayacak, o zaman tanışabilirsin."

Yordan son lokmasını boğazında takıyor. "*Javier Cabrera* benim okul öğretmenim mi olacak?"

Ciddi misin?"

Kaşlarımı çattım. "Bu ismi neden tanıyorum?"

"O, İspanyol koruma sendikası The Guard'ın lanet olası varisi. O... çok ünlü. Herkes onu tanır. Neden bana özel ders vermek için zaman ayırıyor ki?"

"Geçen dönem Empire Academy'de bıçak kullanımı dersleri verdi, ancak daha yüksek maaşlı işler için önümüzdeki birkaç dönemi izinli geçirme kararı aldı. The Outfit, onu bir yıl boyunca geçici işler için sözleşme yaptı. Kız kardeşim çocuklarıyla dışarı çıktığında ek güvenlik görevlisi olarak çalışacak. Yeni güvenlik görevlilerinin eğitimine yardımcı olacak ve artık haftada sekiz saat sana da ders verecek."

"Bu gerçekten harika," diyor Yordan, gözleri parlayarak ve hayretle. "Cidden, bu kredi kartından daha iyi."

Elio, eğlenerek başını sallayarak burnunu çeker.

"Dur bir dakika," diye araya giriyorum, kaşlarımı çatarak. "Bir koruma görevlisi Yordan'a ders vermek için nasıl nitelikli olabilir? Bunun okulla ilgili bir şey olduğunu sanıyordum, mafya okulu ile ilgili bir şey değil?"

Elio yine gülümser. "Bu okulda *olan* bir şey. Javi bir dahi. Henüz yirmi dört yaşında ve birkaç yüksek lisans derecesi var. Daha önce de özel ders vermişti."

O zaman bu durumu değiştirir sanırım.

"Onu seviyor gibisin," diyorum, başımı eğerek.

"İyi biridir." Elio omuz silkiyor. "O ve Armani arasında biraz rekabet var ama bunun sebebi bir evlilik teklifi ile ilgili bir yanlış anlaşılma. Çoğumuz onu seviyoruz."

"Kız kardeşinin yanında ona güveniyorsanız," diyorum tereddütle.

"Güveniyoruz," diyor Apollo, sesi kararlı.

Bir an sessizlik olur.

"Bu arada, bu harika," diyor Elio, çatalıyla yemeğini işaret ederek. "Yordan senin tatlılarının en iyisi olduğunu söylüyor. O tatlılardan yemek için ne yapmam gerekiyor?"

Dudaklarımı ısırarak gülümsememi saklıyorum. "Göreceğiz. Son birkaç yıldır pasta yapmaya pek zamanım olmadı. Becerimi kaybetmiş olabilirim."

"Tabii ya." Yordan gözlerini devirir. "Uykunda bile Danimarka usulü çörekler, tartlar ve makaronlar yapabilirsin."

"Belki." Omuz silkiyorum. "Yarın evden daha fazla zaman geçireceksen, hala neler yapabileceğime bir bakayım."

"En azından birkaç saat bizimle kalacak," diyor Apollo. "Onu değerlendireceğiz, becerilerinin ne durumda olduğunu göreceğiz. Muhtemelen sonra onu alışverişe götüreceğiz. Kendine özel takım elbiseler lazım."

On altı yaşındaki bir çocuğun özel dikim takım elbiselere ne ihtiyacı olduğunu bilmiyorum, ama Yordan, Apollo'nun planından o kadar memnun görünüyor ki itiraz edemiyorum.

"Tamam. O zaman becerilerimi test edeceğim."

"Sen de bizimle gelebilirsin," diyor Elio, bana içten bir gülümsemeyle. "İstemiyorsan burada kapalı kalmak zorunda değilsin."

"Araba da var," diye ekliyor Apollo. "İstersen ya da şehirde dolaşman gerekirse kullanabilirsin."

Omuzlarımı silkiyorum. "Burada kalacağım."

Bu yeni alanı keşfetmeye hazır değilim, yarın da onlara eşlik etmeye niyetim yok. Onlar Yordan'ı test ederken etrafta durup, sonra da özel dikim takım elbiselerle onu şımartırken... Hayır, teşekkürler.

Yordan zaferle gülümsüyor. "Eve dönüp tatlı yemeye çok heyecanlıyım." Onun coşkusu, doğru seçimi yaptığımı hissetmeme yetiyor.

Görünüşe göre yarınki planlarım arasında, düzenlemem gereken yepyeni giysi koleksiyonum ve Apollo Moretti tek başına tüm hayallerini gerçekleştirirken küçük kardeşimin beni ne kadar sevdiğini unutmaması için tatlı bir şeyler pişirmek var.

On Dördüncü Bölüm

Apollo

Moretti Ailesi'nin özel antrenman tesisi, aylardır hiç olmadığı kadar dolu. Sürekli değişen programlarımız nedeniyle, kardeşlerim ve ben antrenmanlarımızı düzensiz aralıklarla sürdürme eğilimindeyiz. Ancak bugün, birkaç kardeşim uygun bir şekilde boş olduklarına karar verdiler.

Matteo, Armani, Elio ve hatta Nico bile bugün Yordan ve bana eşlik ediyorlar. Meraklı herifler sadece çocuğun neye sahip olduğunu görmek istiyorlar ve ben onları geri çevirmek için bir neden görmüyorum. Daha önce hiç kimseye akıl hocalığı yapmadığım için, muhtemelen benim onda gördüğüm şeylerle ilgileniyorlar. Evet, yıllar boyunca babamdan öğrendiğim neredeyse her şeyi kardeşlerime öğrettim, ama bu farklı. Yordan aileden değil. Birkaç gün öncesine kadar, tamamen yabancı biriydi.

Bugün benim niyetimi anlayabileceklerini sanıyorlarsa, yanlış yoldalar. Yordan'ı neden bu kadar yakınımda tutmak istediğimi ben bile bilmiyorum. Onu ve kız kardeşini korumak için değil, kendini koruyabilecek biri haline getirmek için. Sanırım onda kendimi biraz görüyorum, kız kardeşi ile şiddet uygulayan bir yetişkin arasında duruşunda ve büyüme isteğinde.

Ama o, benim onun yaşında olduğumdan daha mutlu, normalde sinir bozucu bulacağım türden neşeli ve bulaşıcı bir şekilde. Aslında hiç mutsuz ya da depresif olmadım, ama Yordan hayatı içlerine çekiyor ve her günün tadını çıkarıyor gibi görünüyor.

onun son gülümsemesi olabilir. En mutlu günlerimde bile, onun gibi gülümsemem ya da gülmem. Ve ben onun yaşadığı boktan koşullarda büyümedim.

Mutluluk yaymak da benim alışık olmadığım bir şey değil. Matteo bebekliğinden beri neşe ve gülücük dolu bir çocuktur; Armani de genellikle neşeli bir çocuktur. Sanırım Yordan'ın başına sürekli kötü şeyler gelmesi ve onun sadece... dayanmasıyla ilgili bir şey. Dayanıklılık, öğretililecek bir özellik değil. Ya doğuştan vardır ya da yoktur.

İçsel gücünün seviyesi ve benim rehberliğimle, Yordan Todorov bir gün ölümcül bir güç olacak.

Ama şu anda, biraz dağınık durumda.

"Duruşunu sıkılaştır," diyor Armani, Yordan'ın elindeki tabancanın kısa namlusunu tutarak.

"Az önce omuzlarımı gevşetmemi söyledin." Yordan iç geçirir. Matteo ile yaptığı antrenmandan dolayı terli ve yorgundur. Yine de gülümser, devam etmek için sabırsızlanır.

Onu çeşitli testlerden geçirdik ve silah kullanımı muhtemelen bugün için son etkinlik olacak. En çok hangi alanda eğitime ihtiyacı olduğunu ve becerilerini en iyi şekilde nasıl geliştirebileceğini belirlemeden önce, onun ne durumda olduğunu görmek istiyorum.

"Çünkü kriyojenik olarak dondurulmuş gibi kaskatı görünüyordun." Armani, elini silahtan çekip Yordan'ın duruşunu elle düzelterek tısladı. Arkasına geçip devam etti: "Kararlı ve güçlü olmalısın, ama gecikmeden hareket edebilmelisin. Şimdi hedefi vur."

Bir atış sesi duyulur, insan şeklindeki hedefe küçük bir delik açılır. Yordan, yine kıl payı ıskalamak yerine dalak bölgesini vurur ve Armani onaylayarak omzuna vurur.

"Daha iyi," der mutlu bir şekilde. "Biraz sola sapıyorsun, düzelt."

"Anlaşıldı patron."

Birkaç atış daha duyulur, her biri yine hedefi vurur.

"Hiçbir silah türünde aşırı derecede yetenekli değil," diye yorumluyor Elio, yanımda dururken. "Dövüş becerileri de pek gelişmiş değil. Ama refleksleri harika. Çok hızlı ve kolayca eğitilebilir. İyi dinler ve doğru beslenip antrenman yaparsa kaslarını çabuk geliştirebileceğini düşünüyorum."

"Ayrıca çok fazla enerjisi var," diye ekliyor Matteo, Elio'nun sözlerini duyarak. Su şişesinden birkaç yudum alıyor ve derin bir nefes veriyor. "Benden daha iyi bir dayanıklılığı olabilir."

"Yordan, Federico'nun evinde çok koşardı," diyorum, onun zayıf dayanıklılığı hakkında yapabileceğim kolay bir espriyi görmezden gelerek. "Bana çok antrenman yapmasına izin verilmediğini, ama istediği kadar mülkte koşabileceğini söylemişti. Muhtemelen bu yüzden daha zayıf. Şu anda bir koşucunun vücuduna sahip."

"En kötü vücut tipi değil," diye Elio başını sallayarak onaylar. "Bana daha çok Nico ve Ivan'ın vücutlarını hatırlatıyor." Nico, şimdiye kadar sadece gözlemlemiş, odanın köşesinde uyanık bir hayalet gibi. Sıkıldığında bıçağı çeviren bir hayalet.

"Ve Ivan *kocaman* bir herifi yere serebilir." Matteo gülüyor. "Nasıl yapıyor bilmiyorum ama çok güçlü."

"Sence o da katılmak ister mi?" Elio, en küçük kardeşimize soruyor. Matteo ve Ivan, Jade ikizleri doğurduğundan beri oldukça yakın arkadaş oldular. Dmitri dışında, muhtemelen en çok onunla vakit geçiriyorlar.

Matteo omuz silkiyor. "Eğer istersek kabul eder. Özellikle Jade isterse." Ona dönüyorum. "Peki Jade neden istesin ki?"

"Rayna ile arkadaş olmak istiyor," diye cevaplar ve gözlerini devirir. "O ve Ana ikisi de. Onunla tanışmak için dairesine gitmek istiyorlar, ama ona arkadaşlıklarını zorla kabul ettirmek de istemiyorlar. Jade, Rayna'nın, yapmazsa cezalandırılacağından korktuğu için onu yatıştırmaktan başka bir şey yapmayacağından korkuyor."

Onun açıklamasına bir süre kulak veriyorum.

Rayna'nın Jade'e bana bağırdığı gibi konuşacağını sanmıyorum, onunla hemen anlaşılamasa bile. Konuşmalarımızdaki korkunç tavırlarına rağmen, ailemizin diğer üyelerine karşı öfkesini dile getirmedir. Öyle olsa bile, Jade oldukça sevimli ve geçinmesi kolay biridir. Rayna'nın kız kardeşlerimle tanışmaktan rahatsız olmayacağını düşünüyorum, ama ben ne bilirim ki? Bu kadını anlayamıyorum.

"Rayna, fikirlerini kendine saklamasıyla pek tanınmaz," diyorum alaycı bir şekilde.

Elio başını sallayarak onaylar. "Apollo ile aralarında bir husumet olmasına rağmen, o dost canlısı biridir. Ana ve Jade ile tanışmaktan rahatsız olmayacağına eminim. Ama ona birdenbire söylemesek daha iyi olur. Jade'e onun numarasını verebilirim, önce mesajlaşarak bir ilişki kurabilirler."

"Mantıklı." Matteo mırıldanır. "Ama kızlarla arkadaşlık kurmayı pek sevmediğinden endişeleniyorum. Uçakta Melani'ye attığı bakışları gördünüz mü?"

Kulaklarım seğirdi. Ben öyle bir şey görmedim. "Neden bahsediyorsun?"

Matteo düşünceli görünüyor, neredeyse yüzünü buruşturuyor. "Anlamak zordu, ama ben arkada Jade, çocuklar ve Melani'nin yanındaydım. Rayna, Melani onun köpeğini öldürmüş gibi ona baktı."

Aklım, Matteo'nun gördüklerinin olası nedenlerini ararken dönüyor. Rayna ve benim dışımda kimse arasında herhangi bir gerginlik hissetmedim. Yani, Cleo ona birkaç kez kötü kötü baktı ama Rayna ona karşı soğuk tavrını bile göstermedi.

O yüzden Melani'ye bir tür ters bakış attığını duymak...

Duruyorum, hiç şaşırmamış görünen Elio'ya bakıyorum.

"Yorum yapmak ister misin kardeşim?"

"Melani'nin ailesi Rayna'ya pek de nazik davranmıyor," diyor ihtiyatlı bir şekilde. "Endişelenecek bir şey yok ve bu benim anlatacağım bir hikaye değil. Sanırım eninde sonunda ortaya çıkacak, ama Rayna içindeki olumsuz duyguları dışa vurmayacaktır. En azından fiziksel olarak. Kinini gizlemekte çok iyidir." Bana doğru sırtıyor. "Tabii sana yönelik değilse, kardeşim."

Matteo kıkırdar. "Martha, bir kadının sana bağırdığını söylediğimde çok sevindi. Sanırım şu anda babamla birlikte düşününü planlıyorlar. Görünüşe göre, seni yerinden oynatmaktan çekinmeyen biriyle evlenmeni istiyorlar."

Ellerim seğirir, sıkılıp açılır.

"Senin küçük teorine cevap vererek onu onurlandırmayacağım." "Bu bir cevaptı," diye homurdanır.

"Belki de *senin* düşününü planlamaya başlamalıyım," diyorum, sesim tehdit dolu.

"Tanrım," Matteo irkilir. "Bu kadar alıngan olmana gerek yok."

"Biraz su al ve ara ver." Armani'nin sesi konuşmamızı keser. "İyi iş çıkardın, kötü alışkanlıkları düzeltmek zaman alır ama şu ana kadar beni kızdırmadın, oysa neredeyse tüm öğrenciler kızdırır."

Yordan, sanki şehrin anahtarları kendisine verilmiş gibi görünüyor, Armani'nin övgüsünü parlak bir gülümsemeye karşılıyor. "Devam etmeye çalışacağım ve seni kızdırmamaya çalışacağım."

Armani başını sallar. "Aferin."

"Bundan sonra onu takım elbise alışverişine davet ederek onu daha da mutlu edebilirsin," Elio gülerek Yordan'a söyler. "Sadece şunu bil, denediğin her şey hakkında snobca davranacaktır."

Dövmeli kardeşim canlanır. "Takım elbise alışverişi mi dedin?"

"Bu arada, Rayna'nın kıyafetlerini satın aldığın için teşekkür ederim," diyor Yordan aniden, gözleri Armani'ye dikilmiş. "Bu fikirden oldukça rahatsızdı ve birkaç şeyden fazlasını satın alacağını sanmıyorum. Muhtemelen bir süre bunu itiraf etmeyecek ama bence tekrar dolabı doldurabileceği için heyecanlı."

"Benim için bir zevkti." Armani, övgülerini kabul eden bir moda direktörü gibi ellerini birleştirip hafifçe eğildi. "Ona daha fazlasını alabilirdim ama bir sürü gereksiz şey alıp onun hepsinden nefret etmesini istemedim. Ben genelde abartırım." "Bu hafif bir ifade," diye cıvıladı Matteo. "Jade ve Ana'ya aldığın giysilerle dolu bir misafir odası var ve onlar henüz hepsini bile giymediler."

."

"Kadınlar çok daha eğlenceli seçeneklere sahip," der Armani somurtarak, sonra kaşlarını çatarak Yordan'a döner. "Hey, sadece normal su mu içiyorsun? Elektrolit paketi kullanmalısın, çok terledin. Dur, sana iyi bir tane getireyim."

Elio gülüyor. "Oh, ne güzel, hidrasyon kralının rahatsız edeceği bir kişi daha. Kaçabiliyorsan kaç, Yordan."

Yordan umursamadan omuz silkiyor. "Alabileceğim tüm yardımı alacağım." Armani sırtıyor. "İyi cevap, evlat."

Bugünlük yeterince çalıştığımıza karar verip, Yordan'ın dikkatini çekmek için ona hızlıca başımı salladım. "İçkini içtikten sonra duş al ve mutfaktan bir şeyler atıştır. Bir saat içinde yola çıkacağız."

On Beşinci Bölüm

Rayna

Külot lazım.

Apollo'nun kıyafet siparişi verme talimatını görmezden gelmeye ve bu görevi Armani'ye bırakmaya o kadar odaklanmışım ki, asıl ikilemi unuttum. İki çift iç çamaşırim var ve ikisi de giyilmiş durumda. Sadece iki küçük kumaş parçası yıkamak için çamaşır makinesini çalıştırabilir miyim? Elbette. Ama bu sadece su israfı değil, aynı zamanda tamamen sürdürülemez bir rutin gibi geliyor.

Armani benim için çeşitli gardıroplar seçerken harika bir iş çıkarmış gibi görünüyor, hem rahat hem şık kıyafetler... Ama normal bir insan gibi yaşamak için birden fazla sütyen ve iki çift iç çamaşırıya ihtiyacım var. Bu da, günümü pişirme tutkumla yeniden bağlantı kurarak geçirme planlarımın resmen suya düştüğü anlamına geliyor. Zaten, bana teslim edilen dağ gibi kıyafetleri ayırmak iki saatimi aldı.

Ve hassas bölgelerim için kapiya teslimat siparişi vermeyi reddediyorum. Başka bir kişinin, bir *yabancı*nın iç çamaşırlarımı ellemesine utanç duymakla kalmaz, vücudumun en hassas bölgelerine giyeceğim kumaşı satın almadan önce dokunarak hissetmem gerekir.

Saçlarımı uzun bir at kuyruğu yapıp, koyu renkli bir güneş gözlüğü takıyorum ve aynadaki yansımama iç çekiyorum. Casa Nostra casusları etrafta dolaşıyorsa, özellikle de bir iç çamaşırı mağazasında, halk arasında tanınmak istemiyorum. Bebek pembesi bir kazak ve sade siyah bir tayt giyerek, iç çamaşırı giymeden dolaşmak beni inanılmaz derecede savunmasız hissettiriyor.

Kazakımın boyutu sütyen giymediğimi yeterince iyi gizliyor, bu yüzden kendimi sorgulamadan önce Armani'nin seçtiği yeni beyaz spor ayakkabılarımı giyip anahtarlarımı alıyorum.

Kapıyı kilitledikten sonra asansörle garaj katına iniyorum ve birkaç sıra araba görünce yüzümü buruşturuyorum.

"Aferin sana Rayna," diye mırıldanıyorum. "Arabanın tarifini hiç sormadın." Anahtarlıkta da herhangi bir şirket logosu yok. Özel yapım siyah bir dikdörtgen gibi görünüyor, tek renk ise standart üç düğmeden gelen gümüş rengi.

Arayıp soracak olursam cehenneme kadar yolum var.

Kilit simgesine çift tıklayınca, asansöre en yakın olan koyu renkli araba yüksek sesle kornaya basınca neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı.

"Lanet olsun," diye nefes vererek durumu kabullendim.

Şık siyah dört kapılı arabanın camları koyu renkte ve arkasında lanet olası bir Mercedes amblemi var. Apollo'nun elinde bulunan ekstra bir araba gibi de görünmüyor. Lanet olasıca yepyeni görünüyor.

"Subaru arabaları yok muydu?" diye homurdandım, dudağımı ısırarak arabaya doğru yürüdüm. "Kendi kendime konuşmayı bırakmalıyım."

Bu "ödünç" arabanın lüks özelliklerini bir kenara bırakarak, içeri girip derin bir nefes aldım. Tabii ki iç kısmı da dış kısmı kadar tertemizdi. Kaliteli deri koltuklar, ferah koku ve temiz monitörler.

Telefonumu bluetooth ve GPS'e hızlıca bağlayıp, motorun biraz ısınmasını beklerken gideceğim yeri yazıyorum. Süpermarket olmayan en yakın kadın iç çamaşırı satan mağaza biraz pahalı bir butik gibi görünüyor, ama Apollo'nun kredi kartı ve bacaklarımın arasında temiz ve yumuşak bir külot hissetme arzusu var.

Kirli veya pürüzlü iç çamaşırları beni hiçbir şey rahatsız etmez. Çok fazla para harcarsam Apollo beni azarlayabilir, ama en azından rahat bir vajinam olur.

Yola çıktıktan sonra, küçük dükkânın yan sokağındaki otoparka varmam sadece yedi dakika sürüyor. Bundan sonra, buranın tam da korktuğum kadar lüks bir yer olduğunu anlamam sadece iki dakika sürüyor. Burada alışveriş yapan kadınlar Chanel çantalar ve Louboutin topuklu ayakkabılar giyiyorlar. Burası da tasarımcı kokusuyla dolup taşıyor, muhtemelen her gün pahalı parfüm sıkılıyor.

Amour de la Soie ismi bunu zaten ele veriyordu. Fransızca ismi olan her şey lüks anlamına gelir. En azından Fransa dışında.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sahte bir neşeyle soruyor bir ses.

Şık giyimli kadın birdenbire ortaya çıkıyor ve bana bekleyen bir bakışla bakıyor. İpeksi sarı saçları düz ve tek bir teli bile yerinden oynamıyor

. Karşılama tonunun eksikliği beni şaşırttı, ama en kötüsünü düşünmedim. Uzun bir gün geçirmiş olabilir ya da sadece açık sözlü bir insan olabilir.

"Sadece biraz bakınacağım" diye kibarca cevap veriyorum. "Buraya daha önce hiç gelmedim, bu yüzden henüz ne aradığımı tam olarak bilmiyorum."

"Tabii." Dudakları bükülür, küçük cüzdanımı ve telefonumu, sanki çanta taşımadığım için hoşnutsuzmuş gibi bakar.

Çok garip...

Onun yanından garip bir şekilde geçip rafları ve vitrinleri incelemeye başlıyorum, bazı fiyatları görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Elli dolarlık tangalar aslında yasadışı olmalı. Bunlar tam pantolon bile değil, ipli üçgenler. İstedğin iç çamaşırını giymekte utanılacak bir şey yok, ama lanet olsun, iki çift tanga için yüz dolar ödemek delilik.

Yine de, dikkatimi çeken bazı sevimli şeyler ve ipeksi yumuşak kumaşlar var. Burada birkaç şey alıp, satın aldığım şeyi gerçekten beğenmezsem başka bir zaman başka bir yere bakmaya karar veriyorum. Yani, Apollo parasını harcamamı söyledi. Bunun gerçekten böyle olup olmadığını test etmek için onu sınavabilirim.

Sonuçta Armani'nin alışverişinden etkilenmediğini söylemişti. Ve kardeşi pahalı zevklere sahip. Armani alışveriş yaptığı için mi yoksa Yordan ve benim ne kadar harcadığımı gerçekten umursamadığı için mi sorun etmediğini öğreneceğim.

"Bunlar rahat," diye yumuşak bir ses yanımdan geliyor.

Gözlerim elimdeki pembe yüksek kesim külottan yeni bir yüze kaydı. Kadın benim yaşlarımda görünüyordu, uzun siyah saçları mükemmel bir şekilde örülmüş, etrafında küçük kıvrımlı bukleler vardı. Koyu kahverengi teni, parlak kahverengi gözleri ve dolgun, rujlu dudakları vardı. Ayrıca, vücuduna tam oturan lacivert bir kazak elbise giymiş, milyon dolarlık bir görünümü vardı.

Onu izlediğimi fark edip kendime geliyorum. "Beğendin mi?" diye soruyorum, ona ve kıyafetlere bakarak.

Parlak bir gülümsemeyle başını sallar. "Siyah rengi var. Buraya ilk kez mi geldin?" "Bu civara ilk kez geldim," diye itiraf ediyorum. "Yeni taşındım."

"Hoş geldiniz," diye mutlu bir şekilde cevaplar ve elini uzatır. "Ben Natalie."

"Rayna." Onun elini hızlıca sıkarak karşılık veriyorum, tırnaklarının bile mükemmel bir şekilde cilalanmış olduğunu fark ediyorum. Ona çok dağınık görünmüş olmalıyım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de." Natalie elini geri çekiyor. "Uzun süre kalacak mısın? Yoksa sadece ziyaret mi?"

"Ben," tereddüt ediyorum. "Sanırım bir süre burada kalacağım. Kardeşim ve ben yeni taşındık ve o, hoş karşılanırsak kalmak istiyor gibi görünüyor."

Anlayışla başını sallar. "O zaman bir arkadaşında mı kalacaksın?"

"Bir nevi." Dudaklarımı ısırarak ne kadarını paylaşacağıma karar veriyorum. "Bizi kendisine ait bir yere yerleştirdi."

"Burada bir hikaye var gibi görünüyor," diyor, merakla bakarak. O soru sormadan ya da ben daha fazla bilgi vermeden, telefonu titriyor. "Oof, bir dakika izin verin, kocam arıyor. Cevap vermezsem, beni esir aldıklarını falan sanacak." Gözlerini devirerek, "Erkekler, değil mi?" diye homurdanıyor.

O, şakacı bir şekilde ondan şikayet ediyor olabilir, ama dudaklarının gülümsemeye dönüşmesinden ve sol parmağındaki devasa elmastan yola çıkarak, aslında onu çok sevdiğini tahmin ediyorum.

Güzel olmalı.

O telefonuna cevap vermek için uzaklaşırken, ben kasaya götürmek üzere üç sütyen ve beş çift külot seçiyorum. Belki o işini bitirdikten sonra onunla sohbet edebilirim, ama her halükarda, seçtiğimden fazlasını almayacağım. Apollo'nun buna nasıl tepki vereceğini görmeden, alışverişte fazla çılgınlık yapmaya gönlüm el vermiyor.

Morettilerin zengin olduğunu ve görünüşe göre paralarını nispeten cömertçe harcadıklarını anlıyorum, ama bu, evlat edindikleri sokak hayvanları konusunda bir sınırları olmadığı anlamına gelmez.

"Merhaba tekrar," diyorum, kapıdan kadına yaklaşırken eşyaları tezgahın üzerine bırakıyorum. "Sadece bunlar, lütfen."

Küçük yığına bakıyor ve her etiketi taramaya başladığında gözünün seğirdiğine yemin edebilirim. Soğuk karşılama ve seçimlerimi sessizce kontrol etmeye başlaması, benden kişisel olarak hoşlanmadığını düşündürüyor. Bu hiç mantıklı değil, çünkü bu kadını hayatımda hiç görmedim.

İşlemi tamamladığında, toplam tutar ekranda belirir. *Dört yüz doların üzerinde, Tanrım.* O sormadan siyah kartı uzatırım, keşke kendim yapabileceğim küçük bir pin pad ekranı olsaydı diye düşünürüm.

Soğuk tavırlı çalışan karta bakar, kaşlarını kaldırır ve sonra bana bakar. "Kimliğiniz var mı?" diye sorar, gözleri soğuk bir güvensizlikle üzerimde dolaşır.

Şaşıarak soruyorum, "Artık sütyen almak için kimlik mi gerekiyor?"

Hiç tereddüt etmeden, zoraki bir tatlılıkla gülümser. "Kartınız şüpheli, sadece önlem amaçlı."

Midem düğümlenir, aniden bir tedirginlik hissederim. "Pardon, tam olarak neyin şüpheli olduğunu?"

"Bu bir Moretti black kart." Dudakları kıvrılır, ama dostça bir gülümsemeyle değil. "Bunu nereden aldınız, hmm? Biri mi düşürdü, yoksa siz mi aldınız?"

Çenem düşüyor, beni hırsızlıkla suçlamaya cüret etmesine tamamen şaşıyorum. Daha da şaşırtıcı olanı, kullandığım kredi kartının türünü tanıyabilmesi. Apollo'nun bana ve Yordan'a ailesinin adını taşıyan bir kredi kartı vereceğine inanabilirim, ama bu kartın görünüşü, rastgele bir mağaza çalışanı tarafından fark edilecek kadar kötü şöhretli mi?

Saçmalığın daniskası.

Tepkimi kontrol etmeye çalışarak omuzlarımı düzelterek gözlerine bakıyorum. "Bana verildi. Bir sorun mu var?"

"Hakkı olan sahipleri seni bulduğunda kesinlikle bir sorun olacak."

Boğazımı yutkunarak, boynumun arkasında hoş olmayan bir utanç dalgası hiss ediyorum. "Tamam, vay canına."

Gitmek istiyorum. Hemen.

Beni hırsızlıkla suçlamıyor ve beni disipline etmesi gereken bir çocukmuşum gibi konuşmuyor olsa bile, bana bakışları beni rahatsız etmeye yetiyor. Daha önce hiç bir yabancıнын beni toplum içinde bu kadar küçük düşürdüğünü hatırlamıyorum ve bir daha böyle hissetmek istemiyorum.

"Artık buradan bir şey almak istemiyorum." Apollo'nun kartını almak için uzandığımda, o geri çekildi ve kartı sıkıca tuttu.

"Çalıntı bir kartı size iade edemem. Eminim anlarsınız," diyor ve kartımı daha da korumak için küçük bir adım geri atıyor.

"Anlamıyorum," diye sabırsızca söylüyorum. "O kartın bana ait olmadığını varsaymak için hiçbir nedenin yok."

Gözlerini devirerek burun kıvrır. "Tatlım, kendine bir bak. Sen Moretti değilsin." "Ben..."

"Henüz değil," derim, arkamdan derin bir ses gürler.

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve gözlerim kapanıyor, yorgunluk ya da rahatlamadan dolayı bir iç çekişim oluyor. Tam da ihtiyacım olduğu anda nasıl burada olduğunu bilmiyorum, ama şikayet edemem sanırım. Bu dükkan sahibi kadın, elinden geldiğince beni küçük düşürmeye kararlı görünüyordu, bu yüzden Apollo ya da polisler arasında seçim yapmam gerekirse, canımı sıkan İtalyan mafya üyesini tercih ederim.

"Nişanlımın kartını rehin tutmanın bir nedeni var mı?"

Nişanlım mı?

Ne?

"B-Bay Moretti," diye kekeledi kadın.

"Kes şunu," diye bağırır Apollo, kadını korkutarak. "Bugün gösterdiğin saygısızlık için uydurmaya çalıştığın bahaneleri dinlemek bile istemiyorum. Kartı ver, buradan hiçbir şey almayacağız. Bir daha asla."

"Ben-ben..." diye nefesini vererek, kartı hızla uzatır.

"Ona dokunmadığın için şanslısın, yoksa bunlar son sözlerin olurdu." Elimi tutup bizi döndürdüğünde, şaşkınlıktan geri çekilemiyorum. "Hadi buradan gidelim, burayı bir saniye daha görmeye dayanamıyorum."

"Nasıl... nasıl buradasın?" diye fısıldayarak soruyorum, bir açıklama için çaresizce. "Sokağın aşağısındaydım," diye cevaplıyor, sesini alçaltmaya gerek duymadan.

"Yordan ve Elio hala orada. Seni başka bir dükkana götüreceğim."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama tek kelime bile edemedim.

"Aradığınız için teşekkürler Bayan Russo," Apollo homurdanır, Natalie'ye başını sallar ve kapı koluna uzanır.

Natalie gülerek ikimize de el salladı. "Bana bin kez Natalie de dedim, Apollo."

O beni binadan dışarı çıkarırken dükkanın kapısı arkamızda çınlar. "Az önce ne oldu?" diye mırıldanırım.

"Arabayı nereye park ettin? Boş ver, gördüm."

Bizi birkaç saniye içinde arabaya ulaştırıyor. O yolcu kapısını açıp beni içeriye yönlendirirken ve kapıyı sıkıca kapatırken, ben hala az önce ayrıldığımız sahneyi sindirmeye çalışıyorum.

Bir dakika önce alışveriş yapıyordum, bir dakika sonra hırsızlıkla suçlanıyordum ve bir dakika sonra Apollo birdenbire ortaya çıkıp beni tüm bunlardan kurtardı.

Araba çalışır ve Apollo yola çıkar, nereye gitmeyi planladığını bana sormadan.

"Ona benim *nişanlım* olduğumu mu söyledin?" diye soruyorum sonunda, kaşlarımı çatarak. Apollo sessizce homurdanıyor.

"Evet."

"Neden?"

"Yüzündeki ifadeyi gördün mü? Bu yüzden. Yıllarca bugünkü kabusları görecek." Sanırım?

"Çok kafam

karişti."

"Anlıyorum."

"Sadece lanet olası bir iç çamaşırı istiyordum," diye mırıldanıyorum, kucağıma üzgün bir şekilde bakarak.

"Seni bunu halletmek için bir yere götüreceğim," diyor, görünüşe göre süper sesli bir işitme yeteneği var.

"Seninle iç çamaşırı alışverişine gitmek istemiyorum," diye sertçe cevap veriyorum. "İnsanlara ne söylersen söyle, biz bir ilişki içinde *değiliz*. Özel kıyafetlerimi özel tutmayı tercih ederim."

"Sakin ol." Diye iç geçirir. "Ben otuz üç yaşındayım, on üç değil. Sen iç çamaşırı alırken seni gözetlemek gibi bir niyetim yok."

Bir an benim beklenmedik kurtarıcım, bir an sonra yine huysuz pisliğin teki oluyor. "Casuslardan bahsetmişken," diyorum, aniden içimden bir ses yükseliyor. "Natalie. Onu beni gözetlemesi için mi gönderdin?"

Apollo öfkeyle nefes alır. "Sonsuza kadar benim hakkımda en kötüsünü mü düşüneceksin, yoksa sonunda bu düşünceden vazgeçecek misin? Hayır, Natalie'yi seni izlemesi için ben göndermedim. Kocasını bir arkadaşımıdır. Adrian onu aradı ve o da Rayna adında bir kadınla tanıştığını söyledi. Benim seni tanıdığımı düşündü ve haklıydı. Sana olanları duyduğunda beni aradı."

Ve sanki oraya ışınlanmış gibi mağazada belirdi. Yordan ve Elio ile caddenin aşağısındaki mağazada olsa bile, bana ulaşmak için koşması gerekirdi. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum.

Düşünceli bir şekilde dizlerime bakarak yanaklarımın içini ısıtıyorum. "Bu da demek oluyor ki, o sadece benimle tanışmak istemiş. Sen bunu ayarlamadın ve beni gözetlemek için onu kullanmadın."

"Sana söyledim, seni takip etmiyorum," diye açıkça cevaplar. "Bugün nereye gitmeyi planladığını nereden bilebilirdim ki? Evet, Natalie kendi özgür iradesiyle hareket ediyordu. O doğuştan arkadaş canlısıdır. Adrian öyle olmadığı için bu garip."

Tanrım, bazen çok cadaloz oluyorum.

Onun telefon numarasını bile almadım, ona teşekkür etmedim bile. "O dost canlısı değil ama senin arkadaşın mı?"

"Ee?"

"Boş ver, mantıklı." Diye homurdanırım.

Apollo'nun arkadaşları olduğunu hiç hayal etmemiştim, ama onun kadar huysuz ve hoş olmayan erkeklerle iyi geçindiğini görebiliyorum.

Sadece birkaç dakika geçtikten sonra Apollo beni parlak siyah bir mağazaya götürüyor. İçerisi önceki mağazadan daha büyük ama neredeyse hiç müşteri yok. Aydınlatma yumuşak ve rahat ama mobilyalar keskin ve şık.

"Signore Moretti," diye hayranlıkla ağzı açık kalmış bir kadın ciyaklıyor. Minyon, bronz tenli ve esmer. Ama önceki kadın kadar genç değil. Daha yaşlı, kırk ya da ellili yaşlarında gibi. "È *meraviglioso vederti!* Uzun zaman oldu. Misafiriniz kim? Çok güzel bir bayan."

Bu açık iltifata şaşırarak yanaklarım kızardı, dinamikteki ani değişimi beklemiyordum.

"Ciao, Michela," Apollo kibarca selamlar. "Bu Rayna, iyi arkadaşım. Ne isterse ona yardım eder misin?"

"Tabii ki!" Michela adlı kadın mutlu bir şekilde kabul eder. "Onunla ilgileneceğim. Kalmayacak mısın?"

"Başka bir yerde bekliyorlar," der gizemli bir şekilde. "Rayna'nın burada güvende olduğunu biliyorum. Kardeşin arkada mı?"

"Her zaman," diye onayladı Michela, sesi daha ciddi bir hal aldı. "Arkadaşına iyi bakacağız."

Apollo sessizce onaylayarak başını sallar. Bana arabanın anahtarını geri verir ve başka bir şey söylemeden ayrılır.

"Bekle," diye araya giriyorum. "Yordan'a nasıl döneceksin?" "Bir araba bizi takip etti."

Daha fazla açıklama yapmadan dışarı çıkıp beni sütyen ve külot cennetinde bırakıyor. Onun kalıp alışverişimi izlemeye çalışacağını düşündüğüme inanamıyorum. Buradan bir an önce çıkmak istiyorum.

Arkamı döndüğümde, Michela bana parlak bir gülümsemeyle bakıyor. "Neye ihtiyacınız var?"

O benimle işini bitirdiğinde, dört yüz dolardan çok daha fazlasını harcamış oluyorum ve arabanın bagajını dolduran altı çanta var. Hiç sahip olmadığım kadar çok sütyenim var ve bunun ne kadar heyecan verici olduğunu inkar edemiyorum. En son ne zaman bu kadar şımartıldığımı hatırlamıyorum.

Buna alışmamam gerektiğini kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Apollo her an parasını geri alabilir ve onun katılımı olmadan sahip olamayacağım bir yaşam tarzının tadını çıkarmamalıyım.

Yine de, bir parçam tüm bu lüksü *heyecan verici* buluyor. Ve işte bu yüzden bir iş bulacağım.

On Altıncı Bölüm

Rayna

Rahatlık alanımın çok dışındayım, tüylerim diken diken oldu. *Neden* bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

Yüksek sesli bas vuruşları ve gümbürtüler, zeminden titreşerek ayaklarıma kadar ulaşıyor. Vücudumda aşırı uyarıcı bir nabız gibi yayılıyor, beni titretip kalbimi hızlandırıyor.

Bir saatten az bir süre önce, kardeşimle birlikte dairemizde sessiz bir gece geçiriyorduk. Akşam yemeğinde pizza yedik, film izledik ve günümüzü sessizce konuştuk. Yeni aldığım alışverişleri yerleştirdim ve bulaşıkları yıkadım. Her şey tamamen normal ve mükemmel bir ev hayatıydı. Ama Yordan yatmaya gittikten sonra atmosfer değişti.

Ondan hiçbir şey bilmesini istemediğim bir işe gitmek için gizlice dışarı çıkmak üzereydim ve onun görmesini istemediğim kıyafetleri giyiyordum. En yüksek topuklu ayakkabılarımı ve dolabımdaki en dar kısa elbiseyi giyerek daireden sessizce çıktım. İkisi de pembeydi ve ikisi de iş görüşmesinden çok bir kulübe daha uygundu. Ama potansiyel işim tam da bir kulüpteydi, geleneksel iş görüşmesi olsun ya da olmasın.

Club Calda evimden sadece on beş dakika uzaklıktaydı ve web sitesine göre gece geç saatlerde çalışacak garsonlar arıyordu. Başvuru yapmak gerekmiyordu, sadece

gelip müdürü sormaları yeterliydi. En azından sinir bozucu bir durumdu, ama şişe servisi yapan kızlar çok para kazanıyordu.

Ve Apollo'ya olan bağımlılığımın kurtulmak istiyorsam, çok ve hızlı para kazanmam gerekiyordu. Kendi geçimimi sağlayabilmeliydim, yoksa tamamen güvenmediğim bir adamın kaprislerine maruz kalacaktım. Erkeklerle güvenmek geçmişte hiç işe yaramamıştı ve kendimi içinde bulduğum bu yeni durumun farklı sonuçlanacağına inanmam için hiçbir neden yoktu.

"Dans etmek ister misin, tatlım?" diye soran şehvetli bir ses duyuldu. Önümde, sadece şeffaf bir sütyen ve minik mavi bir tanga giymiş kadın görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Hayır, teşekkürler," diye hızlıca cevap veriyorum. Daha önce hiç striptizciyle karşılaşmamıştım ve nereye bakacağımı bilemiyorum. *Bakmamak hakaret mi olur?* "Müdürü arıyorum."

Kafasını eğip, şaşkın bir bakışla beni değerlendirir. "Burada çalışmak mı istiyorsunuz? Striptizciye benzemiyorsunuz."

"Bunun bir hakaret mi yoksa iltifat mı olduğunu anlayamadım," diye cevap veriyorum beceriksizce.

Gülümser, gözleri yaramazca yukarı doğru kalkar. "Seni sevdim, yeni kız. Ben Kat. Seni Adrian'ın ofisine götüreceğim. Ama işi alacağını garanti edemem, buraya hiç uymuyorsun. Dans edebilir misin? Daha önce para için üstünü çıkardın mı?"

Adrian ismi neden tanıdık geliyor? "Ben sadece garson olmak istiyorum."

"Yazık," diye homurdanır Kat. "Bu, o seksi elbisenin altında ne olduğunu asla göremeyeceğim anlamına geliyor. Tabii bana göstermek istemezsen?"

"Ben... Bana asılıyor musun? Bu normalde işe yarıyor mu?"

"Beni gördün mü?" Kat kıkırdar ve küstahça gözlerini devirir. "Kadınlardan hoşlanmıyorsun, değil mi? Yoksa kadınsı kadınlardan mı hoşlanmıyorsun?"

"Oh, uh, hayır. Ben sadece erkeklerden hoşlanırım, sanırım."

"Bir trajedi," diye homurdanıyor. "Hiçbir erkek bunu hak etmiyor." Ne demek istediğini göstermek için vücudumu yukarı aşağı sallayan Kat, başını sallıyor. Elimi tutup, dönerek kalabalığın içinden yavaşça beni çekmeye başlıyor. "Hadi, seni patrona götüreceğim. Şanslısın ki bu gece o burada ve alt müdür izinli. Adrian iyi biridir, bizi kontrol bile etmez. Karısına çok düşkün, onu suçlayamam. Karısı çok güzel."

Cidden, bu adamın adı neden bana bir déjà vu hissi veriyor?

Kat'ın rehberliğinde kalabalık kulüpte yolumu bulmak uzun sürmüyor. İnsanlar sanki onun yakınında olduğunda ikiye ayrılıyor ve kalabalığın içinden kolayca geçebiliyoruz. Bir dakika içinde beni küçük bir merdivenden yukarı çekip büyük bir ahşap kapıya doğru götürüyor.

İki kez kapıyı çaldıktan sonra "Giriyorum!" diye bağılıyor ve sanki orası ona aitmiş gibi kapıyı açıyor.

Kat, içeri girmek için izin beklememiz gerekip gerekmediğini sorgulamama fırsat vermeden beni girişten içeri çekiyor. Küçük ama rahat görünümlü ofis

çevresindeki kulüpten çok daha sessizdir. Sağlam, şık bir masanın arkasında oturan, koyu tenli ve koyu renk gözlü bir adam ikimizi de süzer. Bakışlarında küçümseme yoktur, ama hoş geldiniz diyen bir ışıltı da yoktur.

"Sana canlı bir tane getirdim patron," diyor Kat. "Bu... kahretsin, adını bile sormadım."

"Rayna."

"Güzel," diyor. "Her neyse, Rayna garsonluk yapmak istiyor. O muhteşem vücudu sürekli örtülü tutmak yazık olur. Ama saygı duyuyorum."

"Mülakatı boyunca elini tutmayı mı planlıyorsun yoksa kendi paranı kazanmaya mı devam edeceksin?" Adrian kaşlarını kaldırır. "Bay Black'in yeni geldiğini söylediler."

"Siktir," diye bağırır Kat. "Diğer sürtüklerden biri onu kapmadan onu kapmam lazım. O adam bir dansla benim kiramı ödüyor. İyi şanslar, Rayna!" Ben veda etmeden kapıdan çıkıp gider.

Cesaretimi toplayıp masaya bir adım yaklaşmadan önce garip bir sessizlik geçer. "Garson arıyor musunuz?"

"Garson olmak mı istiyorsun?" diye

sorar. "Evet," diye cevaplarım,

boğazımı yutarım.

"Neden?"

"Neden... Neden burada çalışmak istiyorum?"

O, *zar zor* başını sallar. Kısa ve kesik bir hareket, sanki onaylamak için bir kelime bile harcamak ya da başını tamamen eğmek istemiyormuş gibi.

"Dürüst olmak gerekirse, sadece bir iş istiyorum. İlle de burada olması gerekmez, ama burası ilk tercihimdi. Burası iyi bir üne sahip ve anladığım kadarıyla, şişe kızlarınız oldukça iyi para kazanıyor."

"Paran mı lazım?"

Bana soruları arka arkaya sorduğu için şaşkınlık içinde tereddüt ediyorum. Bu, röportajdan çok sorguya benziyor ve teknik olarak röportaj yapıldığından bile emin değilim. "Evet, kendi param gerekiyor. Küçük kardeşime bakıyorum."

"Ne kadar asilce."

Onun küçümseyici davranmaya çalıştığını mı, yoksa kişiliğinin bu kadar keskin ve sert olduğunu mu anlayamıyorum. Kat ona "iyi yönetici" dedi, bu yüzden kasıtlı olarak biraz huysuz davrandığını sanmıyorum. Ama belki de diğer yönetici o kadar kötü ki, Adrian onunla karşılaştırıldığında iyi görünüyor.

"Neden seni işe alayım?"

"Ben iyi bir çalışanım..."

"Yani iş tecrüben var mı?"

Yüzüm kızardı. "Teknik olarak yok, ama..."

Yine sözümü kesti. "Daha önce bir kulüpte çalıştın mı? Servis yaptın mı? Bu, bir anda öğrenebileceğin bir şey değil. Müşteriler baş belasıdır ve kaba ve zorlayıcı oldukları için onları öldüremezsin. Ne kadar istesen de."

"Öldürmek mi?"

Kafasını sallayarak düşünceli bir şekilde, "Tabii sana bir şekilde saldırmazlarsa, o zaman halledilirler."

"Ben..." Buna ne cevap vereceğimi bile bilmiyorum.

"Bay Russo, misafiriniz geldi," derin bir ses kapının arkasından duyulur ve beni o kadar şaşırtır ki irkilirim.

"Yukarı gönderin," diye Adrian kısa ve keskin bir emir verir.

Bir anda farkına varıyorum ve bunu daha önce anlamadığım için kendime kızmak istiyorum.

"Adrian Russo," diyorum, boğazımı yutarak. "Sen Natalie'nin kocasısın."

Lanet olsun. Bütün bu zaman boyunca Apollo'nun iyi arkadaşlarından biriyle konuşuyordum. *Mahvoldum.*

"Öyleyim," diye cevaplar, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Karım seninle kısa sohbetinden çok keyif aldı. Apollo ile evleneceğini duyunca çok heyecanlandı. Seni brunch'a davet etmeyi planlıyor bile."

"Apollo ile evlenmiyorum." Omuzlarım dikleşir. "O sadece bir hevesle öyle söyledi. Biz arkadaş bile değiliz."

"Bu yüzden mi seni almaya geliyor?" Kıkırdar. "Arkadaş bile olmadığınız için mi?"

"Buraya mı geldi?" diye ciyakladım.

"Sen kapıdan içeri girer girmez haber verildi, Rayna. Moretti ailesi *Club Calda'nın* sahibi."

Tabii ki sahipler.

"Senin karın kadar nazik olmadığını söyledi," diye homurdanarak, Apollo beni lanet bir çocukmuşum gibi "toplamaya" gelmeden önce dönüp oradan ayrılıyorum.

"Ne tatlı," diyor Adrian. "Beni çok iyi tanıyor."

Kapıyı açarak, kaslı bir duvara çarparak yüzümü buruşturuyorum. Yukarı bakınca, Apollo'nun fırtınalı mavi gözlerini gördüm.

"Çekil," diye emrediyorum ve geri adım atarak göğsünün benimkine değmemesini sağlıyorum. "Zaten gidiyorum, sen de siktir git."

Keskin bir ıslık sesi duyulur ve ardından karanlık bir kahkaha gelir. "Nişanlın sana her zaman

nişanlına bu kadar zehirli bir dille konuşmasına izin veriyorsun, Apollo?"

"Onun dilini olduğu gibi seviyorum," diye Adrian'a omzumun üzerinden söyler. Kenara çekilme emrimi görmezden gelir ve bileğime uzanır. "Gidelim."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Sen lanet olası bir sapıksın."

"Ahh, genç aşk," diye alay ediyor Adrian.

Apollo, benim direnişimden ve arkadaşının yorumlarından bıkmış, artık benim işbirliğimi beklemeyecek kadar bıkmış. Öne doğru atılır, eğilip beni kaldırır. Sanki hiç ağırlığımı yokmuş gibi beni omzuna atar, bir kolunu bacaklarımın arkasına dolayarak kulüpten fırlayarak çıkmaya başlar.

"Seni orospu çocuğu," diye tıslayarak sırtına bir tokat attım. "Beni indir, kendini beğenmiş, kontrolcü *pislik!* Hepsi içki servisi yapmak istediğim için mi? Sen en dramatik, en otoriter *pisliksin...*"

Sırtıma hızlı bir şaplak, dudaklarımdan çıkan sözleri keser.

"Bana az önce şaplak mı attın?" diye bağıyorum. "Sen öldün, seni vahşi!"

O hiç aldırış etmez, bizi binadan çıkarıp otoparka kadar yürür. "Eğer başka biri sana benim gibi konuşsaydı, *micina*, dilini keserdim." Beni yere indirir, gözleri sertleşir.

"Bana ne dedin sen? Bana takma isim takma, biz arkadaş değiliz ve kesinlikle nişanlı da değiliz! Umarım o seninle dalga geçiyordur ve bizim bir ilişkimiz olduğuna gerçekten inanmıyordur."

"Sen küçük bir velet gibi davrandığında sana istediğim gibi seslenirim, Rayna. Sen kızdığında bana aklına gelen her türlü isimle sesleniyorsun. Ben de aynısını yaptığımda hoşuna gitmiyor, değil mi?"

Tanrım, muhtemelen bana İtalyanca olarak orospu ya da kaltak diyor.

Kendimi kaybedeceğim.

"Bunu yapmaya hakkın yoktu," diye bağıyorum, sesim çatlıyor. "Sen benim bekçim değilsin, lanet olsun. Buraya iş için geldim."

"Burada iş bulamayacaksın, o yüzden zamanını boşa harcama." "Ne halt etmek istersem onu yaparım!"

"Bu kasabada yapamazsın," diye tartışıyor, dudakları düz bir çizgiye dönüşmüş. Bana sert bir otorite figürü gibi bakıyor ve bu bana ona tokat atmak —ya da çığlık atmak— ya da *her ikisini birden yapmak istiyorum*.

"Siktir git, kendini beğenmiş, kontrolcü pislik!"

"Bana zaten öyle dedin, hakaretlerin mi bitti?" "Seni boğazlayacağım!"

"İş mi istiyorsun?" diye dişlerini sıkarak soruyor. "Yordan'ın durmadan bahsettiği pastaları sat, resepsiyonist ya da dadı olmak için başvur. Moretti'nin striptiz kulübüne girip, sana bakmam gerekirken senin lanet vücudunu takas etmene izin vereceğimi sanma."

"Bu ne cüret..." Düşünmeden elim hızla uzanır ve yüzünün yan tarafına vurmak için ileri doğru savrulur. O benim bileğimi yakaladığında, ona vurmaktan bir santim bile uzaktayım.

"Yapma," diye uyarıyor, sesi sert ve kaba.

Parmakları kolumun en ince kısmını sıkıca kavıyor. Nedense, sıkması acıtmıyor. Ona tokat atmaya çalıştım, ama bunu engellemek için bana morluk bile yapmadı.

"Yoksa ne olur?" diye meydan okudum, kalbim panikle çarpıyordu. "Sen de bana vuracak mısın?"

Federico gibi ne kadar güçlü olduğunu mu göstereceksin?"

"Hayır," diye dişlerini sıkarak cevap verdi. "Sana vurmayacağım, Rayna. Ama senin de bana vurmaya izin vermeyeceğim. Bir yetişkin gibi konuş."

"Kendi param lazım, Apollo," diye bağırdım, gözlerim yaşlarla dolarken o bileğimi bıraktı. "Bunun neresini anlamıyorsun?"

"Her şeyi," diye cevapladı, sinirli bir şekilde. "Sana o kartı, ihtiyacın olabilecek her şeyi ödemek için verdim. O para senin ve Yordan'ın. Kendi paran var."

"Hayır," diye itiraz ettim, başımı sallayarak. "O para kıyafet, yemek ve tuvalet malzemeleri için."

Sen öyle dedin. Ödemem gereken başka şeyler de var..."

"Ne gibi?" diye soruyor.

"Sağlık ve diş bakımı gibi." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Yordan'ın en az iki çürüğü var, soğuk bir şey yerken acı çekmiyormuş gibi davranıyor olsa da. Aşıları çok uzun zamandır yapılmadı ve okuma için gözlüğe ihtiyacı olduğuna eminim."

"Kart, ihtiyacın olan *her şeyi* karşılayabilir."

"Bugün beni *küçük düşüren* kart mı?" diye soruyorum, sesim titriyor. "Biri beni yine onu çalmakla suçladığında ne olacak, ha?"

"O kadını öldüreceğim," diye bağırdı, sertçe nefes vererek. "Bütün bunların sebebi bu mu? Lanet olası acımasız, kıskanç bir mağaza görevlisi mi? Parayı senin adına olan başka bir karta yatırmam mı gerekiyor ki bunun senin olduğunu anlayasın? Sana bakacağımı söylemiştim, neden bu sağlık ve diş masraflarını karşılamıyor?"

Tanrım! Bunun neresini anlamıyor?

"Peki ya birikimler? Bir anlık hevesle evine aldığı sokak hayvanlarına para harcamaktan bıktığın zamanlar için hazırlık yapmaya ne dersin? Yordan'a bakmam gerekiyor."

"Yordan'a bakıyorsun zaten," diye cevaplar öfkeyle. "Yordan'a bakmak ne demek biliyor musun? Onun akranlarının arasında *yarı çıplak* dolaşacağın bir yerde çalışmak. Sence o bunu duymaz mı? Orayı sık sık ziyaret eden pislikler, dün gece kız kardeşini ne kadar gördüklerini ona anlatmak istemezler mi sence?"

Yüzüm kızarır, öfke ve utanç yanaklarıma yansır. "Garson olmak için başvuruyordum, dansçı olmak için değil. Sana söyledim!"

"Burada garsonlar hala paçavra gibi giysiler giyiyorlar, bunun bir önemi yok, sen de bunu biliyorsun. Bu yüzden gece yarısı gizlice kaçıp buraya geldin. Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın? Kaç kişinin tüm sorunlarını çözmem için *canını vereceğini* biliyor musun?"

"Sen her şeyi bir anda geri alabiliyorken benim sorunlarımın hepsi çözülmüş olmuyor," diyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Neden anlamıyorsun? Para, senin değilse güvenlik sağlamaz."

Apollo bana bakar ve sakinleştirici bir nefes alır. "Ne kadar?"

"Ne?"

"Ne kadar?" diye tekrarlar.

Derin bir nefes veriyorum. "Ne kadar *ne*?"

"Senden her şeyi alıp götürmeyeceğimi hissetmen için ne kadar paraya ihtiyacın var? İstedığın rakamı söyle, bir saat içinde özel, dokunulmaz bir hesaba yatırılacaktır."

"Kötü davranıyorsun." Sesim kırılıyor. "Bunu sanki gerçekten yapıyormuşsun gibi önümde sallıyorsun..."

"Ne kadar?"

Başımı sallıyorum, gözlerimden bir damla yaş düşüyor. "Kes şunu."

"Beş milyon? On milyon? Yirmi milyon?" Bakışları yakıcıdır. "Bunlar benim için bozuk para gibi, Rayna. Neye ihtiyacın olduğunu söyle de bu lanet tartışmayı bitirelim. Biri sana hayatının fırsatını sunarsa, onu değerlendirsin. Yordan'ı düşün. O bana güveniyor, sen neden güvenmiyorsun?"

"Yordan genç ve umutlu," diyorum, başımı sallayarak. "Yordan, başımıza gelen en kötü şeylerden korunmuş. Bunu ben sağladım. Tabii ki daha güvenilir."

"Rayna, sabrım tükeniyor. Saat sabahın biri oldu. İstedğin rakamı söyle de, ben sana her şeyi verirken sen sanki onu zehirlemişim gibi davranarak bu gelgitleri bitirelim."

"Sana güvenmemi mi istiyorsun?"

"Bu ikimize de çok zaman ve enerji kazandıracak."

"Tamam," diye nefes veriyorum. Parasını alıp *benim* param yapmamı mı istiyor? Öyleyse yapacağım. "Yirmi milyon. Onu benim adıma, onunu da Yordan'ın adına. Seninle ya da ailenle hiçbir bağlantısı olmasın. Gizlice hesabın ortak sahibi olduğun için geri almanı istemiyorum. Vergileri de sen halletmelisin çünkü ben bu konuda nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Apollo, tanıştığımızdan beri ilk kez gülüyor. Gerçekten gülüyor, başını geriye atmış.

"Vergiler mi? Tanrım, öğrenecek çok şeyin var," diye cevaplar, bir kez daha kıkırdarak. "Yirmi milyon, hiçbir koşul yok. Tek bir şart var."

Kalbim durur. *Tabii ki bir şart vardır.*

"Ne şartı?"

Hangi böbreği istiyor? Yoksa ruhumu mu satmam gerekecek?

"Siyah kartı hala sende kalsın," diyor Apollo kararlı bir şekilde. "Paranı sıradan şeylerle harcamayın. Bu kartı sana güvenlik ağı olarak veriyorum, hayatını finanse etmek için değil. İkinize de bakacağımı söyledim, bu da benim paramı harcayacağınız anlamına geliyor, kendi paranızı değil."

Keskin bir yorum ya da başka bir soru için çok yorgun olduğumdan, başımı sallıyorum.

"Tamam." Göğsümde kabaran duyguları görmezden geliyorum. "Eğer istediğin buysa."

On Yedinci Bölüm

Apollo

Rayna'nın dairesinden ayrılmadan önce telefonum tekrar tekrar titremeye başladı. Onu evine kadar takip ettim ve güvenlikten onun güvenli bir şekilde içeri girdiğine dair bir bildirim alana kadar ayrılmayı reddettim.

Bu kadın son yirmi dört saat içinde beni şehrin her yerine koşturdu, tavırları ve suçlayıcı sözleriyle beni deliye çevirdi. Yirmi milyon, onun sakinleşmesi için ödenecek küçük bir bedel. Lanet kulüpte iş bulmaya çalışmak... Bana anevrizma geçirtirmeye çalıştığına eminim. Sabah uyanmadan önce parayı onun ve Yordan için güvenli bir hesaba yatıracağım ve umarım bu jest onun bir dakikalığına sakinleşmesi için yeterli olur.

Telefonumun durmadan çınlamasını görmezden gelerek eve dönüyorum. Saatlerdir uyumaya hazırım ama mirasçı olarak geç saatlere kadar uyanık kalmak bazen gerekli bir kötülük. Kontrol etmem gereken gece hayatı işleri, gözden geçirmem gereken raporlar ve yapmam gereken konuşmalar var.

Bu gece Adrian'ı ziyaret etme planım yoktu. *Club Calda*, onun gözetiminde pratikte kendi kendine işliyor. Russo ailesi, babalarımız çocukluğundan beri Moretti ailesiyle iş yapıyor ve Adrian ile ben sadece beş yaşındayken tanıştık. Ona güveniyorum.

kardeşlerime güvendiğim kadar güvenirim ve bildiğim kadarıyla o da aynı şekilde hissediyor. Sonuçta, ek güvenlik önlemi olmadan karısının yanına yaklaşmasına izin verdiği tek kişi benim. Arabamı park edip dışarı çıkarken iç çekiyorum ve eve girerken mesajlarımı açmaya başlıyorum. Kardeşlerimin grup sohbeti bildirimlerle dolu, bu garip çünkü normalde bu saatte yarısı derin uykuda olurdu. Ama tabii ki bugün benim için böyle bir şans yok.

ARMANI

Az önce Apollo'nun yeni arkadaşını kulüpten dışarı taşıdığını mı gördüm?

Tabii ki oradaydı. Muhtemelen küçük kovboy arkadaşıyla da birlikteydi. Colton Wyatt, Armani'nin yanında geçirdiği zamanla, malikaneye taşınsa da olur.

JADE

Çay! Mutlu görünüyor muydu?

ARMANI

Haha. Hiç de bile.

MATTEO

Aramızdaki en yaşlı ve en huysuz kişiden bahsetmişken... Şikayet ettiğimden değil ama, Apollo'nun son zamanlarda hiç evde olmadığını fark eden var mı?

NICO

Bana şikayet ediyormuşsun gibi geliyor.

JADE

Fark ettim ve şikayet ediyorum!

MATTEO

Neden? Ben varım. Sen iyisin.

JADE

Çok muhtaçsın.

MATTEO

BUNU KABUL EDEMEM.

Lanet olsun, yüzümü ovuşturarak, kaçırdığım mesajların geri kalanını gözden geçirmeye devam ediyorum.

ARMANI

Katılıyorum. Apollo bu aralar hayalet gibi. Sabahları ya da gece geç saatlerde bir anlığına görüyorum onu ve bazen halüsinasyon gördüğüme yemin edebilirim.

ELIO

Ben onu sürekli görüyorum.

JADE

Seni de pek görmüyoruz bayım!

ELIO

Yine de, soruşturmanızda benden bahsedilmediniz, küçük kardeşim. Kırıldım.

MATTEO

Drama Kraliçesi.

ELIO

Matteo, bunu konuşmuştuk. Kendine isim takmamalısın.

MATTEO

Dövüş benimle, kaltak.

JADE

KÜFÜR ETMEYE GEREK YOK. NICO

Hepiniz çocuksunuz.

Nico sohbetten ayrıldı

Jade, Nico'yu sohbeta ekledi

NICO

JFC

REMO

Neden herkes bu saatte uyanık?

Benim de sorum tam olarak bu.

ARMANI

Ben her zaman bu saatte uyanığım.

ELIO

Ben de.

JADE

Isobel ve Cesar aynı beşikte uyuyorlar, onlara bakmaktan kendimi alamıyorum. Çok tatlılar. Bebek ateşi beni de sarmış galiba.

LEON

Leo kabus gördü.

NICO

Şu anda kabus görüyorum. Bu sohbet.

MATTEO

JADE! Senin bebek hevesini duymak istemiyorum, Dmitri'yi canlı canlı derisini yüzmek istiyorum.

ARMANI

Aynı.

Buna itiraz edemem.

Gözlerimi devirerek kısa bir mesaj yazıyorum ve anında cevap geldiğinde inliyorum.

APOLLO

Meşgulüm. Bu pek de yeni bir haber değil.

LEON

Yeni öğrencisi ve onu hiç sevmeyen ablasıyla meşgul.

ARMANI

Golden Boy'dan ateş açıldı.

JADE

Rayna ve Yordan ile bu kadar çok zaman mı geçiriyorsun? Onu gerçekten kulüpten dışarı taşıdın mı?

APOLLO

Kendini yanlış yerde buldu, ben
ben sadece onu olması gereken yere geri
götürdüm.

MATTEO

Yordan'ın yeni en küçük kardeş gibi muamele gördüğünü düşünen başka kimse var mı? Apollo bana hiç bu kadar akıl hocalığı yapmadı.

ELIO

Yordan onu idolize ediyor. Apollo ile şikayet etmeden otuz dakika bile geçiremezsin.

MATTEO

Her neyse.

MATTEO

Onun kaybı, değil mi?

MATTEO

ŞİMDİ HERKES AYNI FİKİRDE

>:(JADE

Çok haklısın Matteo. Ve hiç de melodramatik değil.

NICO

Anlamadıysan söyleyeyim, bu alaycı bir sözdü, Matteo.

MATTEO

Anla şunu, pislik *orta parmak emoji*

Tanrım, bu çocuklar çok yorucu.

APOLLO

Şimdi yatmaya gidiyorum.

JADE

İyi uykular! Todorovlarla vakit geçirmek istersen sorun değil, biz sadece şakalaşıyoruz. Yarın yeğenlerini görmeye gel! Seni özleyenler. Yordan'ı da getirebilirsin!
de getirebilirsin!

Dudaklarım gülümsüyor. Jade hepimiz arasında en tatlısıdır ve hayatında benim yerimin ne kadar değerli olduğunu bana her zaman hatırlatır.

ARMANI

Herkese iyi geceler!

NICO

Bu konuşma bir e-posta da olabilirdi.

ELIO

Biz de seni seviyoruz, Nico.

Rayna

Apollo ile karşılaşmamın verdiği adrenalin hala çok yüksek, uykuya dalamıyorum. Ama yatakta uzanıp televizyonda hafif bir program izlemek aslında oldukça rahatlatıcı.

Telefonum titriyor, ekranı yatak odamın karanlığında parlıyor.

ELIO

Bu gece kasırga Apollo'nun ziyaretine uğradığını duydum. İyi misin?

Apollo'nun beni kulüpten dışarı sürüklediği anı aklıma gelse de dudaklarım seğiriyor.

RAYNA

Apollo kasırgası, öyle mi?

ELIO

Sevgili kardeşimin alter egosu. Herkesin biraz fazla özgür iradesi olduğunda ortaya çıkar.

ELIO

Bu kadar erken sınırlarını test etmek cesurca bir hareket.

Gözlerimden saçlarımı üfleyerek uzaklaştırıyorum.

RAYNA

Neden sınıandığını hiç anlamadım. Benim ne yaptığımı onu ilgilendirmemeli.

ELIO

Tsk tsk. Eminim sen onu parçaladıktan sonra kendini açıklamıştır. Hadi ama, Papa Elio'ya karşı dürüst olabilirsin.

Saçma bir homurtu çıkar.

RAYNA

PAPA Elio

mu?

RAYNA

İnsanlar sana gerçekten öyle mi diyor?

ELIO

Sadece Matteo, lol. Ama seni güldürdü, değil mi?

İnkâr edemem.

RAYNA

Onun senden neden hoşlandığını anlıyorum, biliyor musun?

ELIO

Neden beni seviyor? Rayna, kırıldım. Artık ömür boyu arkadaş olduğumuzu sanıyordum. En iyi arkadaşlar, ya da çocuklar bugünlerde ne diyorlarsa.

RAYNA

Arkadaş olduğumuzu ilan etmek için henüz çok erken değil mi? Sadece birkaç gün oldu, benim en kötü yanlarımı henüz görmedin.

ELIO

İnsanları hep bu kadar erken uzaklaştırır mısın?

RAYNA

Öyle daha kolay oluyor.

ELIO

Ayna bakmak gibi.

RAYNA

Ne?

ELIO

Boş ver. Konumuza dönelim. Apollo yaptıklarını açıklamadı mı? Bu ona hiç benzemiyor.

Ugh, yüzümü buruşturuyorum.

RAYNA

Yordan'ı korumayı bahane olarak kullandı. Ama sorun değil, hallettik.

RAYNA

Şimdilik.

ELIO

En azından bu iyi. İkiniz ne kadar iyi anlaşırsanız, işler o kadar kolaylaşır.

ELIO

Ama barışı korumak için onun yaptıklarına göz yummak zorunda değilsin. Onu yaptıklarından dolayı rahatça eleştirmeye devam et. Ben şahsen bunu çok eğlenceli buluyorum.

RAYNA

Eminim öyledir.

ELIO

Her halükarda, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.

RAYNA

S'ye yaptığın gibi beni de kanatlarının altına alacak mısın?

ELIO

Belki, R.

Onun mektubunu okurken, beklenmedik bir sıcaklık dalgası beni sardı.

RAYNA

Adil davran, E.

On sekizinci bölüm

Rayna

Sayamayacağım kadar çok elmalı turta yaptım. Hazırlaması hızlı ve kolay, lezzetli ve görünüşü de çok güzel. Ayrıca ucuz oldukları için, bu küçük pasta benzeri tatlılar, mutfakta yıllarca denemeler yaptığım süre boyunca birçok kez pişirme repertuarımın vazgeçilmez bir parçası haline geldi.

Ama bugün, bankada yirmi milyon dolar varken ilk kez yapıyorum bunu. Sadece benim erişebileceğim güvenli bir bankada yirmi milyon dolar. Bunu düşünmek bile kendimi deli gibi hissettiriyor, çünkü bu hiçbir şekilde gerçek gibi gelmiyor. Kardeşim ve benim için para her zaman kolay elde edilebilen bir şey olmadı, hele ki bu kadar büyük bir meblağ hiç olmadı.

Babamız oldukça varlıklıydı, ancak parasının çoğunu kendisi için saklıyordu ya da bizim konuşmamamız gereken şüpheli işlere yatırıyordu. Federico'nun da parası vardı, ama ben onu sanki sadece ona aitmiş gibi davranmam bekleniyordu. Parayı idareli kullanmakta ustalaşmıştım, bu yüzden bir daha bunu yapmak zorunda kalmayacağımı bilmek... kendimi güvende hissetmem için yeterliydi. İlk kez gerçekten maddi açıdan güvendeydim.

Bu durum, hala gerçekten anlaşılabileceğimden emin olmadığım bir adama karşı alışılmadık bir şekilde minnettar hissetmemi sağladı. Apollo henüz tam güvenimi kazanamadı ve

her ne şekilde olursa olsun bağıllık, ama o kadar pahalı ve sembolik bir jest yaptıktan sonra artık ona aynı şekilde şüpheyle yaklaşamazdım.

Kendi cebinden yirmi milyon dolarlık bir gelecek güvencesi verdi bana. Yirmi milyon dolar ve günlük harcamalar için kredi kartını kullanmaya devam etme hakkı. Hala bana ve kardeşim için bu kadar büyük bir meblağı harcama nedenini anlayamıyorum. Yordan son birkaç gündür ona çok bağlanmış olsa da, biz hala neredeyse yabancıyız.

Bu arada...

Ön kapı açılır, son tatlıyı soğutma rafına koyarken ayak sesleri ve yumuşak konuşma sesleri kulağıma gelir. *Mükemmel zamanlama*, diye düşünürüm sessizce, sıcak fırın tepsisini ocağın üzerine koyarken. Fırın eldivenlerimi çıkarır, ellerimi silkeler ve yaptığım işin sonucuna gülümseyerek bakarım. Sekiz adet mükemmel gevrek ve parlak turtta, içleri sıcak tarçınlı elma ile doldurulmuş.

"Siktir, burası Şükran Günü gibi kokuyor," der derin bir ses mutlu bir şekilde. Gözlerim mutfağın girişine kayar ve Elio'nun heyecanlı ifadesini görünce gülümserim. "Yordan, dostum, bana onun paylaştığını söyle."

Küçük kardeşim köşeyi dönüyor, gözleri heyecanla parlıyor. "Tabii ki paylaşır. Neyse ki bizim için, tatlılarını paylaşmak onun tek yaptığı şey. Fırınlamanın açlığı giderdiğini söylüyor ve bu doğru olmalı çünkü kendi yaptıklarını neredeyse hiç yemiyor."

"Bunlar yeni çıktı, yemeye çok sıcaklar," derim, Yordan'a anlamlı bir bakış atarak. Dilini defalarca yaktı ama hiç ders almıyor.

"Çıkmakla ilgili bir şaka yapmak istiyorum, ama aslında yemek yemek için hiç de sıcak hissetmiyorum," diye yeni bir ses espri yapıyor ve beni neredeyse korkutuyor. Armani Moretti mutfağa giriyor, yanında eğlenmeyen bir Apollo var.

Dövmelerle kaplı adam kollarını göğsünde kavuşturur ve yumuşak bir gülümsemeyle etrafı süzer. Koyu renkli saçları ensesinde gevşek bir topuz halinde toplanmıştır, keskin hatlı yüzünü çevreleyen birçok saç teli dağınıktır. Uçaktan bu yana onu görmemiştim, ama geçen sefer fark ettiğim gibi, Armani bakması çok hoş biridir. Sanki özel yapım siyah beyaz sanat eserleriyle kaplı bir süper model gibidir.

"Çocuğun yanında müstehcen şakalar yapma," diye Apollo sert bir bakışla uyarır. "Çocuk değilim," diye Yordan yarı somurtarak cevaplar.

"Hey, ben her zaman yemek için hazır olduğumu kastetmiş olabilirim," diye Armani hafifçe omuz silkerek cevaplar. "Aklını pisliklerden arındır."

"Evet, aklım pislik dolu," Apollo her kelimesinde alaycı bir tonla söylüyor.

Armani sırtıyor. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Dikkatini bana çevirip, baştan aşağı süzer. "Kıyafetin harika, nereden aldın?"

Küçük bir kahkaha atarım. "Sadece bir adam. Dolabım onun seçtiği şeylerle dolu."

"Kulağa mükemmel bir erkek gibi geliyor," diye düşünür, dövmeli parmağıyla çenesini okşayarak. "Moda anlayışı, bir insanın sahip olabileceği en iyi özelliklerden biridir."

"Biraz abartılı olduğunu söyleyecektim," diye espri yaparım, elimi belime koyarak. "Giysilerin yarısı hala odamda dağınık bir şekilde duruyor. Hepsini dolabıma ve şifonyerime sığdırabileceğimden emin değilim."

Armani'nin omuzları gerilir ve yüzünde beklenmedik bir kararlılık belirir. Yordan'ı omzundan tutar ve onu merdivenlere doğru iter. "Bana bu dolap felaketini göster. Bunu düzeltmem lazım, yoksa bu gece uyuyamayacağım."

"Dostum, bu sadece bir dolap..."

"Dilini tut. Bu yüzden kabus göreceğim, Yordan. Kabus. Bana bu dağınıklığı göster, hemen."

Gülmeli miyim, nasıl tepki vermeliyim, bilemiyorum. Armani, benim kıyafetlerimi düzenleyemezse panik atak geçirecekmiş gibi görünüyor. O kadar da kötü olduğunu düşünmüyorum... *Belki de onun endişesini gidermeliyim?*

"Aferin Rayna," diyor Elio, gözlerini devirerek. "Çocuğu ilk ziyaretinde mahvettin."

"Ona hayır dersin, dayanılmaz olur," diye ekler Apollo, sesi kararmış.

Tereddüt ediyorum, alt dudağımı dişlerimle ısırıyorum. İç çekerek, bunun o kadar da önemli bir şey olmadığına karar veriyorum. Adam benim için bir gardırop oluşturarak hayatımı kolaylaştırdı ve onun kusursuz bir iş çıkardığını inkar edemem. Benim için aldığı her parça, kendimi giyerken hayal edebileceğim şeyler.

"Onu götürebilirsin," diye iç çekerek kardeşime söylüyorum. Armani zafer işareti yapıyor. "Tanrıya şükür, gidelim."

"En üst çekmecemden uzak durun," diye sertçe sesleniyorum. "İnce çamaşırlarım dokunulmaz."

Yordan homurdanır. "Tamam, ama orada iğrenç bir şey bulmasak iyi olur." "Yordan!" diye azarlarım. "Odamda *iğrenç* bir şey yok."

"Yatağın başucundaki masada hiçbir şey yok mu?" diye sorar Armani, geniş bir gülümsemeyle. "Ne yazık." Onun açık sözlülüğüne şaşıırım ve kardeşim yüzünü buruşturur, hızla kulaklarını kapatır.

"Kardeşim, bu hiç hoş değil."

"Şaka yapma fırsatını kaçıramazdım dostum. Benim hatam." "Lobotomi istiyorum."

"Daha önce hiç lobotomi yapmadım, o konuda sana yardımcı olamam. Dövme yaptırmak ister misin? Onu yapabilirim."

Yordan'ın ilgisi uyandı. "Gerçekten mi?"

"Dövme yok," diye emrediyorum, sesim sert ve yüksek.

Armani eliyle beni uzaklaştırır. "İzin istemektense af dilemek daha iyi olduğunu öğrendim."

"Aklından bile geçirme, *Yordan Damyanov Todorov*."

"Ooo, bittin dostum. Tam adını söyledi." Armani kıkırdar. "Bu neden bu kadar seksi geldi? Sırada benim tam adıma da söyleyebilir misin?"

"Kardeşimi takma, utanması yok ve sınır tanımıyor," diye araya girer Elio, iç çekip yüzünü ovuşturur. "Onları yukarıya çıkaracağım ve Armani'nin uslu durmasını sağlayacağım."

Tek kelime etmeden harekete geçer ve iki kişiyi, asi oğullarıyla uğraşan bir baba gibi merdivenlerden yukarı çıkarır.

"Peki," diye mırıldanırım, kendimi Apollo ile yalnız bulurum. "Bu... ilginçti. Bütün kardeşlerin bu kadar *enerjik* mi?"

Geniş omuzlarını kaldırır. "Güne göre değişir."

Onun demek istediğini anlayarak başımı sallıyorum. Sekiz erkek kardeşi olan biri olarak, her gün işlerin değiştiğini tahmin edebiliyorum. Hatta belki her saat başı.

"Banka bilgilerini içeren mesajımı aldın mı?"

"Aldım," diye itiraf ediyorum, başımı eğerek. "Nasıl cevap vereceğimi bilemedim."

"Herhangi bir onay şekli olabilir miydi?" Kaşlarını kaldırır. "Bir başparmak yukarı yeterli olurdu."

Onun tuhaf önerisine başımı sallayarak neredeyse gülüyordum. "Milyonlarca dolarlık bir cevap için başparmak yukarı işareti biraz yüzüne tokat atmak gibi olur."

Başını eğdi. "Peki cevap vermemek değil mi?"

"Seninle konuşacaktım," diye savunuyorum, nefesimi çekerek. "Bugün seni göreceğimi düşünmüştüm. Ve işte buradasın."

"Buradayım," diye tekrarlar.

Kendimi toparlayıp, bulabildiğim tüm cesareti topluyorum. Ona düzgün bir şekilde teşekkür edebilirim. Özellikle dün gecedan sonra, bir an için biraz savunmasız olabilirim. Tezgahın etrafından dolaşarak aramızdaki mesafeyi kısaltıyorum.

"Bunu fazla anlamlandırma," diye uyarıyorum. Zorlukla yutkunarak, yüzündeki şaşkınlığı görmezden gelip doğrudan göğsüne doğru yürüyorum. Kollarımı sırtına doluyorum ve derin odunsu kokusu duyularımı ele geçiriyor. "Para için teşekkür ederim. Her şey için, sanırım. Yordan hiç bu kadar mutlu olmamıştı."

Apollo donar, hareket etmeli mi, nefes almalı mı emin değilmiş gibi. Bir saniye boyunca, daire zamanın durduğu hissine kapılır, kulaklarımda yankılanan kalp atışlarımdan başka tek bir ses bile duyulmaz.

"Bana karşı yumuşak davranmıyorsun, değil mi *micina*?"

Bir kahkaha patlar içimden ve geri adım atarak garip kucaklaşmayı sonlandırıyorum. "Asla. Hâlâ en kötüsün, ama şu anda en iyisisin de. Bizim için yaptıklarını unutmayacağımı bilmeni istedim. Sonunda bize bakmaktan yorulacağını düşünsem de. Bizi şimdi terk ettiğinde sana o kadar da kızmayacağım."

"Rayna?" diye ciddi bir şekilde sorar. "Evet?"

"Kendine bu kadar az değer vermenle ilgisi olan herkesi öldüreceğim. Hiçbir yere gitmiyorum. İkinizi de bırakmayı planlasaydım, Yordan'a bu şekilde akıl hocalığı yapmazdım. Todorovlara yatırım yaptım ve yatırımlarımı terk etmem."

Konuşma tarzındaki kararlılık, sırtımdan bir ürperti geçiriyor. "Göreceğiz," diyorum sessizce, zorlukla yutkunarak.

"Yordan'ı erken eve getirmemizin bir nedeni var," diyor, konuyu hızla değiştirerek. "Fırınlanmış ürünlerin ve dağınık dolabın herkesin dikkatini dağıttı galiba."

"Öyle mi?"

"Yordan'ın öğretmeni birkaç gün erken geldi." Apollo beni yakından izliyor, bu habere vereceğim tepkiyi yakalamaya çalışıyor. "Birkaç dakika sonra seninle tanışmak için buraya gelecek. En uygun zaman buydu."

Kimse *bana* bunun en uygun zaman olup olmadığını sormadı.

Ama sanırım kızgın olamam. Bu öğretmeni kardeşimle etkileşime girmeden önce tanımak istedim ve zaten çok da meşgul sayılmam.

"Yordan'a gerçekten yardımcı olacağını düşünüyor musun? Ona güveniyor musun?"

"Evet," diyor Apollo, sesinde en ufak bir tereddüt bile yok. "Onu iyi tanıyorum ve en iyi seçenek o. Yordan'ın eğitimini sürdürecektir ve bu süreçte onu güvende tutacak. Çocuklarımı bu ailenin dışında birinin bakımına bırakacak olsam, bu kişi muhtemelen Javier olurdu."

"Adrian değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Apollo, neredeyse gülümsemek üzereyken, öfkeyle nefesini tuttu. "Adrian'a hayatımı emanet ederim, ama karısının çocukları benden çalmayacağına güvenemem. O sevgi dolu ve açgözlü biridir. Çocuklarım çok sevimli olacaklar ve o sevimli şeylere bağlanır. Bunu kanıtlamak için bir sürü evcil hayvanları var."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Çocuklarının sevimli olacağından bu kadar emin misin?" "Doğru anneyle, eminim."

Midem acı bir şekilde burkudur. "Biriyle görüştüğünü bilmiyordum. Ona taziyelerimi ilet."

Boğazının derinliklerinden, yemin ederim ki kıkırdama gibi bir ses çıkarır. "Henüz bir anne yok, Rayna. Taziyelerini şimdilik sakla."

Henüz.

Şimdilik.

Bu, aklında biri olduğu anlamına mı geliyor?

Neden bu kadar önemsiyorum ki?

Yüksek bir kapı çalma sesi beni sersemliğimden uyandırır ve Apollo geri çekilir. "O gelmiş olmalı. Ben açarım."

"Teşekkürler," diyorum ve merdivenlere doğru yönelerek aramızdaki mesafeyi daha da artırıyorum. "Yordan'ı aşağı çağırayım."

Merdivenlerden yukarıya doğru bağırarak, kardeşime tatlısının hazır olduğunu hatırlatıyorum ve misafirinin geldiğini söylüyorum. Birkaç saniye sonra, üç adam da benim çağrım üzerine merdivenlerden aşağıya koşarak iniyorlar.

"Tatlı mı dedin?" diye sorar Elio, geniş bir gülümsemeye. "Sakıncası yoksa ben de alayım."

Armani ana kata çıktığında çok daha az gergin görünüyor. "Dolabın o kadar da kötü değildi. Ama senin için onu düzelttim."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, hafifçe gülerek. "Senin yardımın olmasaydı, o halde nasıl yaşayabilirdim ki?"

"Dürüst olmak gerekirse, hiç bilmiyorum," diye ciddiyetle kabul eder. "Javier burada mı?" Yordan heyecanla patlar. "Apollo onu içeri alıyor."

Dördümüz mutfağa doğru kısa bir yürüyüş yapıyoruz ve orada iki kişi bekliyor. Biri tanıdık bir yüz, diğeri ise tamamen yeni.

"Yordan, Rayna," diyor Apollo, yanındaki adama başını sallayarak. "Bu Javier Cabrera, ailenin dostu."

"Lütfen bana Javi deyin."

Javier Cabrera, Javi, *yakışıklıdır*. Derin ela gözleri, keskin çenesi ve güneşten bronzlaşmış parlak teniyle, yüz hatları neredeyse çarpıcıdır. Koyu renkli sakalları düzgünce kesilmiş, yüzünü mükemmel bir şekilde çerçevelemektedir. Başının üst kısmı da tıraşlanmış, kısa bir saç kesimi yapılmış. Apollo kadar uzun boylu, ama vücudu bazı yönlerden onun kadar kaslı değil. Tonlu ve güçlü, ama iri değil.

"Javier," Armani homurdanarak selamlar. "Armani," diye kısa bir cevap verir.

Elio boğazını temizler. "Seni tekrar görmek güzel. Jade ve Dmitri ile tanıştın mı?"

"Evet," Javi başını sallayarak onayladı. "Dmitri beni görmekten Armani'nin şu anda olduğu kadar mutluydu."

"Eh, baban seni karısıyla evlendirmeye çalıştı, o yüzden..." Elio gülümseyerek omuz silkiyor. "Ve hepimiz Armani'nin kimseye benzemeyen bir kin tutma özelliği olduğunu biliyoruz."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye reddeder Armani. "Ben gayet sakinim. Kin tutmuyorum."

"Bunu yüzüne söyle," diye alaycı bir şekilde Elio diyor. "Adama delik delik bakıyorsun."

"Onları takma," der Apollo, uzun bir nefes vererek. "Sen buraya Rayna ve Yordan'la tanışmaya geldin, kardeşimin saçmalıklarını dinlemeye değil."

"Sorun değil," Javi omuz silkerek cevaplar. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," der Yordan, mutlu bir şekilde gülümseyerek. "Seni çoktan tanıyordum gibi hissediyorum, hakkında çok şey duydum. Bu ürkütücü mü?"

Javier gülümser. "Hayır, memnun oldum. Zaten biliyorsan hayat hikayemi anlatmama gerek yok." Başını eğerek bana bakar. "Ama sen. Bir sürü sorun var gibi görünüyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Birkaç tane."

O, alınmadan başını sallar. "Elbette, ne istersen sor."

İlk üç sorumu hızlıca arka arkaya soruyorum. Hepsi özel ders geçmişi, öğretim tarzı ve iletişimle ilgili. Javi hiç tereddüt etmeden, hızlı konuşmamdan ve keskin ses tonumdan rahatsız olmadan cevap veriyor. Görünüşe göre mafya mirasçılarını korumak ve eğitmek konusunda yılların tecrübesine sahip. Özel ders tarzı, geleneksel ve uygulamalı bir karışım; standart kağıt üzerinde çalışmalarla gerçek hayattaki uygulamaları birleştiriyor.

Javi ayrıca ders planlarını ve ilerlemeyi sadece Apollo ile değil, benimle de paylaşacağını garanti ediyor. İlk olarak, Yordan'ın akademik durumunu değerlendirmesi gerekecek, bu da ikisi arasında bir dizi test ve görüşmeyle başlayacak. Kardeşim bu habere hiç de sevinmiyor, ama ben kendimi daha iyi hissediyorum. Eğitimine ciddiyetle yaklaşıyor ve uzun zamandır ilk kez benden başka biri tarafından öncelik veriliyor.

"Bundan keyif alıyorum," diyor Javi, dört soruya daha cevap verdikten sonra, dudaklarında hafif bir gülümsemeye. "Uzun zamandır bir kadın tarafından bu kadar zorlanmamıştım."

"Apollo ile nasıl konuştuğunu görmelisin," diyor Elio gülerek. "Genelde konuşmalarının sonunda gülümsemesi kalmaz."

Javi kaşlarını kaldırarak Apollo'ya bakıyor. "Eşini buldun, değil mi?"

"Son zamanlarda bir anlaşılmaya vardık."

"Kaçırılmış olmalıyım," diyor Elio, başını eğerek. "Senin öfkeni dindirmek için ne yaptı, Rayna?"

"Yalvardı," diye yalan söylüyorum, omuzlarımı kaldırarak. "Hatta diz çöküp beni kaçırdığı için özür dilemeyi bile teklif etti."

"Öyle bir şey yapmadım."

Sırıyorum. "Henüz."

"Sapıkça," diyor Armani, kaşlarını oynatarak. "İzleyebilir miyim?"

"İğrenç, iğrenç!" diye sızlanıyor Yordan.

Armani neşeye gülüyor. "Üzgünüm dostum. Bu, çok çekici bir kız kardeşe sahip olmanın bedeli."

"Öyle mi?" Yordan homurdanır. "Yani Jade ile de bunu yaşadın mı?"

Armani'nin gülümsemesi anında kaybolur.

"Parti kuralı ihlali." Javi, Yordan'ın yorumuna kardeşlerin tepkilerini analiz ederek kıkırdar. "Çocuğun cesareti var, orası kesin."

"İyi oynadın," Elio sert bir şekilde söyler. "Ama bir daha yapma."

"Çocukça şakalaşmayı bırakalım, olur mu?" Apollo, gerçekten sormadan, daha çok emir verircesine söyler. "Başka sorunun var mı, Rayna?"

"Birkaç tane."

Javi'nin kalabileceğine beni ikna etmesi sadece birkaç dakika sürer. Onu kapıya kadar uğurladığımda, Javier'in Yordan'la vakit geçirmesine çok daha rahat bakıyorum. Açıkça zeki ve yetenekli biri. Üstelik, birlikteyken bir sorun çıkarsa kardeşimi koruyabilecek yeteneği de var.

"Üçüncü derece sorgulamama katlandığın için tekrar teşekkür ederim," diyorum, kapıyı açık tutarak. "Biraz abartılı olduğumun farkındayım."

Javi masum bir gülümsemeye cevap verdi. "Hayır, sorun değil. Ben de küçük kız kardeşimle aynı şekilde davranırdım. Bu, büyük kardeşlerin yapacağı bir şey."

Nefes verip başımı sallıyorum. "Anladığın için sevindim."

"Öyleyse, bu hafta sonu akşam yemeğinde tekrar görüşürüz, değil mi?"

Kafam karışır ve rahatsızlık hissi beni sarar. "Ne akşam yemeği?"

On Dokuzuncu Bölüm

Rayna

Görünüşe göre Dante Moretti'nin aile yemeğine davetini reddetmek mümkün değildi. İnanın bana, denedim.

Bu sabah hasta numarası yapmak bile işe yaramadı, çünkü hain kardeşim beni *mentoruna* ispiyonladı. Küçük pislik.

Şimdi işte buradayız, yeni hayatımızın sadece bir haftası geride kaldı ve kurtların arasına atıldık. İkimiz de lüks bir restorana gidiyormuş gibi giyinmişiz ve öyle de sayılabiliriz. Moretti malikanesi tertemiz. Yüksek tavanlar, kusursuz mermer zeminler ve aydınlatma yöntemlerinden çok sanat eserlerine benzeyen dekoratif avizeler.

Yordan beni bu fazlasıyla samimi etkinliğe katılmaya zorlamakla kalmadı, kapıdan içeri girdikten birkaç saniye sonra beni terk etti. Sanki orada yaşıyormuş gibi eve girdi ve her yere dağılmış Moretti kardeşlerden birini selamlamak için aceleyle uzaklaştı. Elio hemen arkasından içeri girdi ve benim kaçırdığım bir şakaya gülüyordu.

Büyük insan grubunu saran sıcaklık ve samimiyet nefesimi kesiyor. Hepsi Yordan'ı kaoslarına mutlu selamlarla ve hiç tereddüt etmeden kabul ediyorlar. Midem rahatsız edici bir şekilde kıvrılıyor ve içgüdüsel olarak yanıma uzanıyorum.

Apollo'nun bileğini yakalayıp sıkıca kavradım ve titreyerek nefes verdim. "Sakin onlar gibi beni terk etme."

Başını eğdi, gözleri beni dikkatle inceliyordu. "Benim uzaklaşmaya çalıştığımı gördün mü?"

"Hayır." Yutkunarak gözlerimi kırıştıyorum. "Ama yapmayacaksın, değil mi?"

Apollo'nun ağzı bir tarafı yukarı kalkarak yarı gülümsemeye benzer bir ifadeye büründü. "Beni daha katlanılabilir kardeşlerimden biriyle takas etmek istemediğinden emin misin? Benden kurtulmayı tercih edeceğini sanıyordum, *micina*."

Gözüm seğirir, şimdiye kadar bana defalarca kullandığı İtalyanca kelimeyi fark ederim. "Tamam, bunun ne anlama geldiğini bana söylemelisin, çünkü bunun bana kaltak demek için kullandığın sevimli bir yol olduğunu varsayıyorum. Ve eğer öyleyse, bunun için hayalarına tekme yemeye hazır ol."

"Bunu sevimli mi buluyorsun?" Gözleri neşeye parlayarak sırtıyor. "Vay vay, Rayna. Benim varlığımdan, gösterdiğinden daha fazla hoşlanmaya mı başladın? Önce yanımda kalmam için yalvarıyordun, şimdi de sana taktığım lakabı *sevimli mi* buluyorsun?"

"Apollo," diye sert bir sesle uyarmaya başlıyorum.

"Kitten," diye cevaplar, dudaklarında gururlu bir gülümsemeyle. "Sana *Micina* diyorum çünkü vahşi bir kedi yavrusu gibisin. Kendini güvende hissetmediğinde tıslar, pençeler ve tırmalar. Yeni şeylerden nefret edersin ve sana güvenli olduklarını kanıtlayamayan kimseye güvenmezsin."

Dudaklarım aralanır, başım şaşkınlıkla geriye doğru çekilir. Bana kötü bir küfür söylemiyor, ama yine de *Kitten*'in daha iyi olup olmadığından emin değilim.

"Hala kasıklarına tekme atmayı planlıyorsan, babamın evinden ayrılana kadar beklemelisin. Moretti soyunun geleceğini tehlikeye atmanı hoş karşılamayacaktır. Ona henüz bir varis veremedim ve bunu yapabilme yeteneğim onun için oldukça önemli."

Ne kadar da çekici.

"Hadi şunu bitirelim," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Beni yalnız bırakma, bu konuda şaka yapmıyordum."

"Bütün zaman boyunca kolumu rehin tutmayı mı planlıyorsun?"

Aşağıya bakıyorum ve hala bileğini tuttuğumu fark ediyorum. Onu bırakıyorum ve bronzlaşmış cildinde bıraktığım beyaz tırnak izlerini görünce yüzümü buruşturuyorum. Muhtemelen benim deli olduğumu düşünüyordur.

Apollo, onu ne kadar sıkı tuttuğumdan bahsetmiyor. Sadece eve bir adım daha yaklaşıyor ve benim de onun adımlarını takip etmemi bekliyor. "Bir içkiye ihtiyacın var."

İlk kez, onunla tartışmak gibi bir isteğim yok. Onun adımlarına uyuyorum, neredeyse yanına yapışmış durumdayım ve o beni evin içine doğru götürüyor. Karşılaştığımız kimseye selam vermiyor ve kimse onu durdurmaya çalışmıyor.

"Kırmızı mı, beyaz mı?" diye soruyor, kalabalık mutfağa girerken, şarap seçeneklerini kastederek. "Ne yiyeceğiz?" diye karşılık veriyorum.

"Akıllı kız," diyor kadınsı ama olgun bir ses, dikkatimi çekiyor. "Martha," diyor

Apollo. "Bu akşam için önerin nedir?"

"Kırmızı," diye cevaplar yaşlı kadın hiç tereddüt etmeden. "Biftek ve linguine yiyeceğiz, beyaz şarap hiç uymaz."

Martha. Onun adını, tavrını ve yüzünü zihnimde işliyorum. Bu, Yordan'ın bahsettiği şef ve bakıcı olmalı.

Apollo onay için bana bakar ve ben başımı sallarım. "Kırmızı iyi olur."

"Sen Rayna olmalısın," diyor Martha, Apollo şarabı getirmeye başlarken. "Yordan sana dair çok iyi şeyler anlattı. O tatlı bir çocuk, yemek yemeyi çok seviyor."

"O da senden övgüyle bahsetmişti," diyorum, neredeyse utangaç bir şekilde. Nazik bir yaşlı kadın gibi görünse de, içimden bir ses onun görüldüğünden daha güçlü olduğunu söylüyor. "Burada kaldığı süre boyunca ona yemek verdiğin için teşekkür ederim. Eminim zaten besleyecek yeterince ağız vardır."

"Asla yetmez." Apollo'ya başını sallayarak gülümser. "Bu bana kendi kendi bebeğini şımartana kadar asla yeterli olmaz."

"Bir dakika bile geçmeden ürememi talep ediyor," Apollo kuru bir şekilde yorumlar ve bana koyu kırmızı bir kadeh şarap uzatır. "Yeni bir rekor, eminim."

İçeceğimi küçük bir yudum alıp, zengin ve tatlı ama ekşi tadını çıkarırım.

Martha eliyle onu uzaklaştırır ve *psshhh* sesi çıkarır. "Çok güzel çocukları olacak, sence de öyle değil mi?"

Bir sonraki içkimi boğazıma geçiriyorum, gözlerimi kocaman açarak sessizce yutuyorum. "Şey, tabii?" "Yakışıklı, değil mi?"

Aman Tanrım.

"Martha," diyor Apollo, kadının tuhaf davranışlarından bıkmış gibi. Kızgın görünmüyor, bu yüzden buna alışkın olduğunu varsayıyorum.

"Ne?" diye masumca cevaplar. "Ben her zaman çocuklarımla övünürüm. Tabii ki senin yapacağın *bebeklerle* de şimdiden övünüyorum. Onlar da senin kadar zeki ve sevimli olacaklar."

"Onlar da aynı derecede inatçı olacaklar mı?" diye mırıldanıyorum, daha uzun bir yudum alırken.

Şaşırtıcı bir şekilde, Martha yüksek sesle kıkırdar. "Oh, kesinlikle. Bu tür inatçılık kalıtsaldır. Babasından almış."

"Ne iftira dolu suçlamalar."

İtalyan aksanıyla kalın, derin sesin duyulmasıyla omurgam kaskatı kesilir. Yavaşça dönüp omzumun üzerinden bakınca, Apollo'nun klonu kapı eşiğine yaslanmış durmaktadır. Adam on yıllarca daha yaşlıdır, ama bunun dışında tıpatıp aynıdır. Parlak mavi gözler, bronz ten, koyu saçlar ve keskin yüz hatları.

Dante Moretti'nin ta kendisi.

"İftira," Martha alaycı bir şekilde söylüyor. "Dramatik çocuk."

Onun Capo'suna çocuk diye hitap ettiğini duyunca gözlerim fal taşı gibi açılır.

Ancak Dante bu yoruma saygısızlık olarak tepki göstermiyor. Bunun yerine gülümsüyor. "İnatçı akrabalarım ve inatçı benliğimle çevrili olmak ne kadar yorucu olmalı. Bununla nasıl başa çıkıyorsun Martha?"

"Viski," diye alaycı bir şekilde cevap vererek ona sırıtarak bakıyor. "Misafirimizle tanıştın mı?"

"Henüz tanışma şerefine nail olamadım," diye cevaplar, gözleri bana doğru kayar. Duvardan ayrılır ve yaklaşır. "Rayna, değil mi?"

"E-evet," diye kekeliyorum, elini bana doğru uzattığını görüyorum. Nefesimi tutuyorum, o da elimi tutup, parmaklarımızı birbirine dolayarak parmak eklemlerimin arkasını öpüyor.

"Bu kadar kısa sürede Apollo'nun ilgisini çeken kadınla tanışmak çok güzel. Nişanlandınız, duydum?"

Cam kırılır ve Martha hafifçe çığlık atar. Elinde tuttuğu şeyi düşürür ve umursamaz bile.

"Nişanlandınız!" diye haykırır. "Apollo Moretti, nasıl olur da beni tanıştırmazsın? Bana düzgün bir şekilde *fidanzata*! Nereye kadar

terbiyen yok?" "N-ne? Hayır, hayır—"

"Yüzüğü nerede?" Martha, ellerini beline koyarak tezgahın etrafında dolaşarak sordu. "Eğer bu tatlı genç kadına yüzük olmadan evlenme teklif ettiysen, seni havlumla döverim!"

"Biz..."

"Kimseye söylemiyoruz," diye Apollo sözümü keserek araya girer. "Ve daha yüksek sesle bağırırsan, haber çok erken yayılır."

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak soruyorum, kolunu sıkarak.

"Yordan haberdar değil ve Rayna bu haberi ona çok çabuk vermek istemiyor. Daha yeni geldiler ve kötü bir durumdan kaçtılar. Önce yerleşmesi lazım."

Yine kolunu sıkıca tutuyorum. "Aklını mı kaçırdın?" "Sır tutabilirler, *micina*."

"*Micina*," diye tekrarlar Martha. "Ne kadar mükemmel! Ağzım sıkıdır. Ama diğerleri etrafta yokken bana yüzüğü göstermelisin."

"Tebrikler, evlat," Dante, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle cevap verir. "Haberler açıklanmaya hazır olduğunda bunu kutlamamız gerekecek."

"Yüzük yok ve açıklanacak bir haber de yok," diye panik içinde patladım. "Aramızda hiçbir şey yok..."

"Yordan'ın ikimizden başka birinden duyacağından korkuyor, ona aldırma. Nişanlım kolay kolay güvenmez."

"Apollo, yemin ederim ki..."

Bu sefer beni sözlerimle, *yalan* olan aptalca bir açıklamayla kesmiyor. Hayır, beni tamamen şok eden ve beklenmedik bir hareketle susturuyor, beni şaşkına çeviriyor.

Apollo hızla eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı. Öpücük kısa bir öpücüktü, ama ciğerlerimdeki havayı boşaltıp beni dilsiz bırakmaya yetti.

"Bizi yalnız bırakırsanız, onu sakinleştireceğim."

Kendimi odadan dışarı çıkarmalarına izin veriyorum, kafam karışıklıkla ve... başka neyle bilmiyorum. Öfke olsaydı kolay olurdu. Ona bağıırıp saldırırdım, ama içimde hangi duygu uyandığını bilmiyorum. Az önce olanları sindiremeyecek kadar şaşkınım.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun," diyor Apollo ve bizi küçük bir özel odaya kapatıyor.

"Bu az önce olmadı. Olamaz. Bu bir rüya... hayır... bu bir kabus."

"Gururumu okşadın," diyor düşünceli bir şekilde.

Onun küstahlığı beni sersemliğimden uyandırır.

"Sen deli misin?" diye soruyorum, ellerimi havaya kaldırarak. "O da neydi öyle?"

"Aslında oldukça zekiceydi." "Zekice mi?"

O, benim bağırmandan rahatsız olmadan omuz silkiyor. "Söylentiler çoktan yayılmış durumda. Babam, duyduklarını inkar etsek bile bize inanmazdı."

"Sen insanlara nişanlı olduğumuzu düşündürmeye devam etmeseydin, hiçbir şey duymazdı!"

"Bence bu altın fırsatı kaçıırıyorsun, Rayna."

Altın. Fırsat mı?

Ciddi olamaz.

"Siktir git, seninle evlenmenin altın bir fırsat olduğunu düşünen tek kişi sensin, itik kafalı."

Gözlerini devirdi. "Benimle evlenmek için bir fırsat değil, *micina*. Anlamaya çalış." "Seni orospu çocuğu..."

"Gizli bir nişan ikimize de yarar," diye sözünü kesti.

Bununla nereye varmak istiyor? Bu çılgın fikirleri nereden buluyor?

"Bunu nasıl düşünüyorsun?"

"Çok kolay," diye ısrar etti Apollo. "Kimse bilmeyecek, bu yüzden hayatın etkilenmeyecek. Yordan bilmeyecek ve sen de beni hor gördüğünü iddia etmeye devam edebilirsin."

"Taklit etmiyorum."

O benim alaycı sözlerimi umursamadan, saçma planını açıklamaya devam ediyor. "Ve babam bizim birbirimize bağlı olduğumuza inanırsa, beni başka biriyle evlendirmeye çalışmaz. Tüm boş zamanımı Yordan'a akıl hocalığı yapmaya ayırabilirim, ki senin de onun için istediğin şeyin bu olduğunu biliyorum. Beni istediğin kadar sevmeyebilirsin, ama onun için iyi olduğumu inkar edemezsin."

Nefes verip, onun mantığını sindiriyorum. Bunun tamamen saçma olmadığını bilmek hoşuma gitmiyor. "Peki, gerçekten evlenmemiz beklendiğinde ne olacak?"

"Nişanlar her zaman sona erer." Yine omuz silkiyor. "Dostane bir şekilde bitirip, şu anda olduğu gibi ilişkimizi sürdüreceğiz. Kimse kaba davranmaktan korktuğu için bunu sorgulamayacak. Bunun gerçek bir dezavantajı yok, Rayna. Tabii bekar ve cinsel ilişkiden uzak kalmayı bir dezavantaj olarak görmüyorsan."

"Bekar ve cinsel ilişkiden uzak mı?" diye tekrar ediyorum, şüpheyi kaşlarını kaldırarak. "*Bu* ne anlama geliyor?"

"Nişanımız hakkında söylentiler dolaşırken başka bir erkekle görülmemen gerekiyor, Rayna. Bunu sen de biliyorsun."

"Ve eminim senin için de aynı şey geçerli değildir, değil mi?"

diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Sana garanti ederim, başka erkeklerle romantik bir şekilde görülmeyeceğim."

Kaşlarını çatarak, "Siktir git. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Aylardır bir kadınla birlikte olmadım ve bunu değiştirmeye de niyetim yok. Beni şeytanın vücut bulmuş hali olarak gördüğünü anlıyorum ama ilişkimiz devam ederken, dedikodulara bile yol açacak şekilde seni utandırmayacağım."

Bunun beni şaşırtmadığını söyleyemem.

Aylarca yatağını ısıtacak bir kadın olmadan mı? Yakışıklı yüzlü ve kabarık banka hesabına sahip bir mafya varisi olarak? Bu neredeyse duyulmamış bir şey gibi görünüyor.

Biraz çılgın hissederek, bardağımın kalanını tamamen uygunsuz bir şekilde bir dikişte içiyorum. "Senin saçma fikrini kabul etmek üzere olduğum gerçeğiyle başa çıkabilmek için bundan daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacak."

"Bunun yerine bir bardak daha içmeye ne dersin?" Kaşlarını kaldırır. "Sonuçta, hala akşam yemeğini bitirmemiz gerekiyor. Biraz zayıf görünüyorsun."

"Tamam," diye sertçe kabul ediyorum. "Ama bir daha beni susturmak için öpersen, hayalarına yumruk atarım."

O çok eğlenmiş gibi gülüyor. "Başka bir motivasyonla öpmemi mi tercih edersin?"

"Şansını zorlama."

"Hayal bile edemem, *micina*."

İki kadeh şarap içtikten sonra, akşam yemeği tüm hızıyla devam ediyor. Yordan tamamen kendi elementinde, etrafındaki herkesle samimi sohbetler yapıyor. Ben ise, dağınık bakışların ağırlığı altında ezilmiş, kızarmış ve rahatsız hissediyorum.

Elio, Leon ve Apollo ile nazik sohbetler yaptım, ama çoğunlukla kendimi diğerlerinden gizledim. Jade de bana sıcak davranmaya çalışıyordu, ama bebekleri onu oldukça meşgul ediyordu. Küçük oğlu masada elden ele dolaştırılıyordu ve kızı uykulu küçük bir prenses gibi kucağına kıvrılmıştı.

Ne kadar garip hissettiğimi ve bazı konuklarla aynı masada oturmaktan ne kadar rahatsız olduğumu saklayamıyorum. Moretti ailesine karşı uzun zamandır beslediğim kin, onlarla yakınlaştığımdan beri tam olarak üstesinden gelemediğim bir şey. Onların bu kadar nazik davranması, durumu daha da zorlaştırıyor.

Bir kadeh çınlaması, yemek masasındaki çılgın sohbeti sessizliğe boğuyor. Melani, ona olan öfkemi düşündüğümü biliyormuş gibi, parlak bir gülümsemeyle şarabını kaldırarak koltuğundan kalkıyor.

"Konuşmaları çok uzun süre kesmek istemiyorum, hepimizin bir arada olması çok nadir bir durum."

"Çok nadir!" Jade pişmanlık dolu bir neşeyle ekliyor.

Melani gülümser. "Aynen öyle. Emilio ve benim düzenlediğimiz son hayır balosunun dün gece inanılmaz hedefimize ulaştığını duyurmak istedim, bunun büyük bir kısmı Dante sayesinde oldu. Şehirdeki yüzlerce zor durumdaki kadın önümüzdeki beş yıl boyunca yardım ve barınma imkânına sahip olacak ve bu cömert ailenin bir parçası olabildiğim için çok minnettarım."

Kanım bir anda sıcak şarap renginden kaynaklı bir hal alır. Birdenbire muhtaç kadınların refahını mı önemsiyor?

Masa, Melani'nin kısa konuşmasını alkışlayarak nazik bir alkış tutturur.

Hiçbir şey söyleme, Rayna.

Dilini ısır.

Kalan şarabımı yudumlarken, keşke bu bir sakinleştirici olsaydı diyorum.

"Bir dahaki sefere yetimhane için bir şeyler yapmalıyız," diyor Ana parlak bir gülümsemeyle. "Son zamanlarda kadınlara yönelik hayır işlerini sevdiğini biliyorum, ama bu yıl da büyük bir bağış kampanyasına ihtiyacı olan birçok genç erkek ve kız var."

"Bu harika bir fikir," diye onaylar Melani, başını sallayarak. "Emilio her zaman Morettilerin kadınları ve çocukları her şeyden çok önemseydiğini söylerdi."

Sessiz kalmak istesem de, burnumdan solumadan edemiyorum. Ne yazık ki bu ses masadaki gürültünün içinde kaybolmuyor. Herkes duyuyor ve herkes bana bakıyor.

Melani oturur, gözlerini kısarak. Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş sarı saçları o kadar uzundur ki, masaya değip masanın altına düşer. "Yorum yapmak ister misin?"

Kibarca reddetmeli, komik bir şey düşündüğümü ve yanlış zamanda gülmek istemediğimi iddia etmeliyim.

Ama dördüncü kadeh şarabımı içiyorum ve Melani, kendimi kontrol etmemi denemek için yanlış kişi.

"Söyleyeceklerimi duymak istemezsin, inan bana." İğne düşse duyulur, bebekler bile sessizleşmiştir.

"Deneyin bakalım." Mükemmel şekillendirilmiş kaşlarını kaldırdı. "Size bu kadar çok şey veren aileye karşı çok acımasız bir şey söyleyeceğinizi hiç sanmıyorum."

"Melani," Jade uyarıcı bir şekilde nefesini tuttu. "*Dikkatli ol*," Apollo uyardı.

"Son baktığımda, bize bir şey veren tek kişi Apollo'ydu. Teşekkür etmek istiyorsan, başka bir yere bakmalısın."

"Bir sorun mu var?"

"Kız kavgası," Matteo kadehine gülerek fısıldadı. Jade onun karnına vurarak sessizce tısladı, "Kışkırtma!"

"Söylemek istediğin bir şey varsa Rayna, dinlemeye hazırız," der Dante, derin sesi odayı bir tekliften çok nazik bir emir gibi doldurur. "Her türlü şikayeti dinleriz, biz makul bir aileyiz."

"Ne hakkında şikâyet edebilir ki?" diye alay eder Melani. "Bana kalırsa, her şeyi elde etmiş gibi görünüyor."

"Melani," Jade tekrar söyler, kayınbiraderinin dünya çapında alaycı tavrına tamamen şaşırmış gibi görünür.

"Şikayetim ne bilmek ister misin?" diye soruyorum, dişlerimi gıcırdatarak gözlerimi ona dikip. "Peki. Hepiniz kendinizi kadınlara Tanrı'nın bir armağanı sanıyorsunuz ve ben Apollo'nun benim ve Yordan için yaptıklarına tükürmeyeceğim. Ama bu ailenin

incitip ihmal ettiğini biliyorum, bu yüzden sizin büyüklüğüne kadeh kaldırmak istemediğim için beni affedin."

"Rayna..." Yordan, yüzünü buruşturarak diyor. "Belki de yapmamalısın..." "Evet, Rayna," Melani araya giriyor. "Belki de yapmamalısın."

"Belki de *yıllardır* Moretti ismine kin beslememin sebebi olduğun için bu kadar açık sözlü olmamalısın."

Çünkü bu gece etrafımdaki insanları tanıdıktan kısa bir süre sonra, tamamen *onun* hatası olan bir şey için onları suçladığımdan neredeyse eminim.

Melani kollarını kavuşturur, parlak manikürü cildinde ışıldar. "Vay canına, kaba olduğumu duymuştum ama bu kadar küstah olacağını tahmin etmemiştim."

"Oh, ikimiz de birbirimiz hakkında hoş olmayan şeyler duymuşuzdur, değil mi? Kalpsiz olmaktansa kaba olmayı tercih ederim."

"Kalpsiz mi?" diye alaycı bir şekilde sorar.

"Kalpsiz, umursamaz, soğuk, kötülüğün vücut bulmuş hali, hangisini tercih edersen." "Hey," Emilio sert bir sesle araya girer. "Benimkine nasıl konuştuğuna dikkat et..."

"Konuşmana dikkat et, kardeşim," diye Apollo sertçe talimat verir. "Bırak onlar halletsin." Melani homurdanır. "Halledecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Oh, halledilecek çok şey var ama asla halledilmeyecek. Seninle aynı odada olmak beni hasta ediyor."

"Bence hepimiz biraz nefes almalıyız," Dante sakın bir şekilde tavsiyede bulunur, Melani cevap veremeden söz alır. "Rayna, açıklığa kavuşturursan sevinirim. Belli ki bizim bilmediğimiz bir şey biliyorsun. Kimi ihmal ettik ve bunun Melani ile ne ilgisi var?"

"Evet, lütfen bize anlat," diye ekledi Melani soğuk bir sesle.

Onun yüzüne bakarak, söyleyeceğim sözlerin onu *derinden* incitmesini umuyorum.

"Sienna," diyorum sertçe. "Sienna *Bianchi*. Hatırladın mı? Yoksa küçük kardeşini hafızandan tamamen sildin mi? Öyle davranıyorsun ama."

Özenle oluşturduğu özgüveni bir anda yok olur. "S-Sienna mı?"

"Kız kardeşi mi var?" Jade'in fısıldadığını duyarım.

"Gerçekten bilmiyordum," Matteo ona fısıldayarak cevap verir.

"Çocukları buradan çıkaralım," diyor Cassio karısına. Ana ve o, küçükleri hızla toplayıp, olay çıkarmadan odadan çıkarıyorlar.

Elio'nun gerginleştğini görüyorum ve en iyi arkadaşımın sırlarını Elio'ya açıklayarak onun güvenini bozmak üzere olduğumu fark ediyorum, ama durduramıyorum. Onun acısının bir saniye daha gizli kalmasına izin veremem, özellikle de korkunç ablasıyla karşı karşıya kaldığında.

Lüks bir aile yemeğinde güzelce oturan ablası. Sienna'nın hayal bile edemediği, katılmayı bırakın, tanık olmayı bile hayal edemediği, sıcaklık ve sevgi dolu bir aile yemeği.

"Onu *terk ettin*," diyorum sertçe, sandalyemden kalkıp masaya sertçe vurarak. "Ailenin ne kadar kötü olduğunu biliyordun ve hiç düşünmeden onu orada bıraktın. *Yıllardır* onunla konuşmadın. Onu düşününe davet etmedin, veda bile etmedin."

"Ailemle olan ilişkilerim seni ilgilendirmez," dedi, sesi titreyerek.

"Tabii ki öyle!" Kızgınlığı artıyor. "O benim en iyi arkadaşım ve sen güzel bir hayat sürerken, senin orospu annen onu adeta işkenceye maruz bıraktı. Bu arada, *hâlâ* konuştuğun annen!"

"Annem hakkında konuşma." Derin bir nefes aldı. "Sienna her zaman neşeli bir kız olmuştur, sana ne anlattığını bilmiyorum ama eminim ki o iyidir..."

"Anladım," diyorum, acı bir gülümsemeyle. "Annenin *sana* ne kadar kötü davrandığını o kadar inkar ediyorsun ki, sen yokken Sienna'ya ne yapabileceğini düşünmediğini bile itiraf edemiyorsun."

"Bunu biraz yumuşatmalıyız..." Emilio söylemeye başlar, ama ikizi onu keser.

"Hayır," diye bağıır Elio. "Bırak söylesin."

Sienna'yı umursayan tek kişi o. Onu kontrol etmeyi düşünen tek kişi. Kendi nedenleriyle, berbat hayatının ciddiyetini ondan sakladı, ama ben bu sırrı daha fazla saklayamam. Bundan sonra benden nefret ederse, en azından onu o cehennemden kurtardıktan sonra nefret edecek.

"Seni korumak için her şeyi yapabilecek sevgi dolu bir ailen var, ama sen onlara Sienna'ya da yardım etmelerini sormamışsın bile." Boğazım çığlık atma isteğiyle geriliyor. "Onu o berbat eve kilitliyorlar ve izlenmeden hiçbir şey yapamıyor."

"Bu mafya kızları için tamamen normal bir şey..." diye başlıyor Melani.

"Henüz bitirmedim!" diye bağııyorum. "Evlendikten sonra onu görmeye zahmet etseydin, neden bahsettiğimi çok iyi anlardın. Yüzüne bir bak, anlarsın. Ya da *senin* yüzüne mi demeliyim?"

"Ne?" diye sorar Elio, sesi karanlık ve şaşkın.

Melani, Moretti'yi kocası olarak kapattığından beri, onun kötü kalpli "annesi" ona senin gibi görünmesi için plastik cerrahi yaptırmaya zorluyor. *Yıllardır*. Ona, senin gibi düzgün bir koca bulmasının tek yolunun bu olduğunu söylüyor ve aptal kocasını, tüm bunların Sienna'nın fikri olduğuna ikna etti. Yeni bir burun, yanak dolgusu ve vücut değişiklikleri de istediğini söylüyor. Saçını boyatmak, kontakt lens takmak ve şimdi de senin *yüzünü* taklit etmek zorunda. Vücudunu da. Bu arada, göğüs ameliyatındaki komplikasyonlar nedeniyle gelecekteki çocuklarını asla emziremeyecek."

Moretti'lerin yemek masasında iğne düşse duyulurdu.

"O ev, senin hayal bile edemeyeceğin bir cehennem, çünkü onun maruz kaldığı gerçek istismarın tadını bile almadın," diye zehirli bir şekilde devam ediyorum. "Ve yine de *biliyordun*. Annenin onu nasıl seçip dürttüğünü biliyordun. Ona nasıl davrandığını biliyordun, ama ben şimdi senin onu oradan çıkarmaya bile çalışmadığını öğreniyorum. Matteo onun varlığından bile haberdar değildi, ama Yordan'ın dediğine göre o herkesi tanır! Kocana söyleyip onu oradan çıkarmasını isteyebilirdin, ama yapmadın!"

"Bu doğru mu?" Dante, karanlık ve öfkeli gözlerle sorar.

"Elio yıllardır onu kontrol ediyor, ama o ona oranın gerçekte ne kadar kötü olduğu hakkında tek kelime bile etmedi. Bu aileye ya da kendi ailesine yük olmak istemediği için tek kelime bile etmedi. Onlar tarafından kalıcı olarak değiştirildi ve Elio'ya söylemiyor çünkü hala anne babasını öldüklerini görmek istemeyecek kadar çok seviyor."

"Nico, gidelim," diye bağıır Elio, masadan şiddetle kalkarak. Sandalyesi arkasında sendeler.

"Nico?" Melani nefesini tutar. "Aileme zarar verme, Elio!"

"Siktir git, Melani," diye homurdanır. "O istedi diye onları katletmeyeceğim. Ama onun durumundan çok onların durumunu önemsemen, onun isteklerini tamamen göz ardı etmek istememe neden oluyor."

"Abromo'yu arayacağım. Benim onay mesajım olmadan onun bölgesine girme," der Apollo, sesi kesik kesik.

"Anladım."

"Peki." Dante boğazını temizledi. "Sanırım akşam yemeği bitti. Masada ya da istediğiniz odada yemeğinizi bitirebilirsiniz. Ben birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Melani tek kelime etmeden masadan kalkar ve ben koltuğuma çökerek yüksek sesle nefes veririm.

Onu azarlamak beklediğim kadar tatmin edici olmadı. Ne halt ettim ben?

Yirminci Bölüm

Rayna

Emilio karısının peşinden fırlayıp çıkınca kalabalık yemek masası bir anda boşalır. Karısına mı kızgın, yoksa onu aşağıladığım için bana mı kızgın, bilmiyorum. "Ben yokken daha fazla sır vermeyi deneme," der Apollo diyor, elinde telefonu. Yemek odasından çıkmadan önce bana, gözlerinde incinmişlik gibi bir ifadeyle bakıyor.

"Rayna," diye başlar Yordan, tereddütlü bir sesle.

"Sienna'yı aramam lazım," derim, söyleyeceği diğer şeyleri keserek. "Geri döneceğim."

"Hadi," diyor Javier, Yordan'ın sırtını sıvazlayarak. "Dışarı çıkabiliriz. Armani bir atış poligonu kurmuş. Eski usul silah ateşiyle bu garip durumdan kurtulabiliriz."

Ona dikkatli olması konusunda uyarıda bulunacak ne enerjim ne de konsantrasyonum var. Masadan kalkıp sessiz, boş bir oda aramaya başlamakla meşgulüm. Sienna'nın iletişim bilgilerini açarken ellerim titriyor, dişlerim gergin bir şekilde alt dudağımı ısıyor.

Çılgınca yazarken, körü körüne küçük bir oturma odasına girip kendimi içeri kapatıyorum.

RAYNA

Bu Rachel'ın numarası mı? Arkadaşım acil saç randevuları aldığını söyledi. randevuları kabul ettiğini söyledi.

Rachel, her zamanki gibi sahte isim. Ve acil saç randevusu, hızlı bir görüşme için kullandığımız şifreli ifade. Acil bir görüşme.

Geçmişte bu yöntemi nadiren kullandık, ama bu seferki durum buna uygun görünüyor. Elio'nun geldiğini ona haber vermem gerekiyor, ama daha çok, ondan özür dilemem ve bir gün beni affetmesini ummam gerekiyor.

Telefonum elimde titriyor ve onun aradığını görünce nefesimi tutuyorum. Boğazımı temizleyip, biri onun gizli kaçak malzeme stoğunu bulmuş olabilir diye gizemli bir cevap vermeye hazırlanıyorum.

"Rachel?" diye soruyorum, neşeli görünmeye çalışarak. "Lütfen bana ağartma ve tonlama için randevu verebileceğini söyle."

"Regina," diye cevaplar yumuşak sesi. "En iyi müşterim." Tatlı bir kıkırdama gelir ve ben, onun güvende olduğunu ve konuşabileceğini öğrenince rahat bir nefes alırım.

"Salonda yalnız mısın?" Gözlerimin yanmaya başladığını hissederek zayıf bir sesle soruyorum. Bu gece çok yorucu geçti ve şarap hala duygularımı kabartıyor gibi görünüyor.

O mutlu bir şekilde burnunu çeker. "Evet, tiyatro yapmana gerek yok. Gardiyanlar akşam yemeğine çıktılar ve saatlerce dönmeyecekler. Ne oldu? Uzun zamandır acil bir çağrı almadık. Sen ve Yordan iyi misiniz?"

"İyiyiz." Yutkunuyorum.

"Sesinde endişe duyuyorum Rayna," diye cevaplar, sesi ciddileşir. "İyi olduğundan emin misin? Apollo yüzünden değil, değil mi? Size iyi davranmayı bırakmadı, değil mi?"

"Hayır, hayır." Beni göremese de başımı sallarım. "Aslında bu... aslında seninle ilgili."

"Ben mi? Nasıl?"

"Çok üzgünüm," diyorum, gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan akıyor.

"Üzgün müsün?" diye tekrarlar Sienna. "Neden üzgün olman gerekiyor ki?" "Ben dünyanın en kötü arkadaşayım..."

"Hey! En iyi arkadaşım hakkında böyle kötü konuşma," diye azarladı. "Sen en iyisisin, R. Ne olursa olsun, halledebiliriz."

"Seni hak etmiyorum," diyorum ona, dudaklarım titriyor. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Neden üzgünsün? Lütfen söyle, beni strese sokuyorsun," diye yalvarır.

Burnumu çekip, derin bir nefes veririm.

"Hepsi biliyor."

"N-ne?"

O tek kelimedeki titreyen sesi, telefona uzanıp onu teselli etmek istememe neden oluyor. Kollarımı ona dolamak ve

tüm korkularını yok edecek bir kucaklamayla onu boğmak istiyorum.

"Apollo beni onlarla birlikte bir aile yemeğine katılmaya zorladı, Sienna. Hepsiyle birlikte," diye sesim titreyerek patladım. "Bundan kurtulmaya çalıştım. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ve evde kalmaya çalıştım ama Yordan ısrarcıydı. Moretti'lerin evine zorla götürüldüğümde, dilimi tutabileceğimi kendime söyledim. Önemli konularda her zaman çenemi kapalı tutarım, bunu biliyorsun, ama yapamadım. Onu gördüm ve ben..."

"Rayna, yavaşla," diye sözümü keserek hızlıca söyler. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Ne oldu?"

"Akşam yemeğinde beni onun karşısına oturtular, S," diyorum boğuk bir sesle. "Yüzüne bakıyordum, seni ne kadar özlediğimi sessizce haykırıyordum. Şiddet gören kadınlar için çalıştığı bir hayır kurumundan bahsediyordu, gerçekten ihtiyacı olanlara yardım etmenin Moretti ailesinin bir geleneği olduğunu söylüyordu. Çok fazla şarap içmişim ve kıkırdamamı saklayamadım. O da bana, orada olmayı hak etmediğimi düşünür gibi baktı."

"Oh... Rayna."

"Çok üzgünüm, birdenbire ağızımdan çıktı," diye itiraf ediyorum, boğazım düğümleniyor. "Ona bakarken seni görüyorum, gerçek seni, sana zorla kabul ettirdikleri kişiyi değil. Çok sinirlendim. Sorun çıkarmak istemediğini ve onları kendi çapında hala sevdiğini biliyorum. Ama onlara zarar vermek istemeden edemiyorum. Cidden, masanın üzerinden atlayıp onu boğmak istedim."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum..."

"Bunu sormak bencilce ama lütfen benden nefret etme, S. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve bu sırrı saklamak beni çok yıpratıyor, özellikle de bu aileyle giderek daha fazla bağ kurdukça. Apollo bana ne kadar yardım ederse, sana yardım etmedikleri için onlardan nefret edemeyeceğimi o kadar iyi anlıyordum. Senin ihmal edildiğini veya istismara uğradığını hiç bilmiyorlardı, en ufak bir fikri bile yoktu. Eğer o konuşsaydı, sana yardım ederlerdi. Ev hayatının ideal olmadığını ima etseydi bile. Dante muhtemelen seni hemen alır ve gözünü kırpmadan seni birçok gayri resmi çocuğundan biri yapardı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sesi sessiz, yumuşak ve kararsız.

"Her şeyi anlattığımda, Dante cinayet işler gibi görünüyordu, Sienna. Sanki Elio ile uçağa atlayıp seni kendisi almaya gidecekmiş gibi."

Küçük bir çığlık. "Elio da geliyor mu?"

"Tabii ki öyle," diye cevap veriyorum, göğsüm arkadaşşıma duyduğum minnettarlıkla doluyor. "O iyi biri, S. Gerçekten iyi. Onu gerçekten bir arkadaş olarak görüyorum. Senin de öyle gördüğünü biliyorum. O senin bir yük olduğunu düşünmüyor ve senin anne babanın ölmesini istemediğini biliyor. Seni almaya geliyor ve onlara zarar vermeyeceğine söz verdi. Sadece sen istediğin için."

"Emin misin?"

"Yemin etti," diye vurgularım, yüzümü göremese de başımı sallayarak. "Elio yeminlerini hafife almaz. Senin istediğin şekilde yapacaktır. Sen isteseydin, bunu çoktan yapardı."

Bir an sessizlik olur.

Sonra, derin bir nefes aldı.

"Babamı incitmeden beni buradan nasıl çıkaracağını bilmiyorum. Beni asla bırakmaz. Annem, ebeveynim olarak otoritesine saygısızlık ettiği için onu idam ettirmeye çalışacaktır. Ona zahmet etmemesini söylemelisin. Bu çok fazla bir istek."

"Güven bana, S. Denesem bile onun fikrini değiştiremem. Orada olacak ve seni oradan çıkaracak. Nasıl yapacağını bilmiyorum ama bu Moretti adamları kurnazdır. Güven bana, biliyorum. Bir haftadır senin hatrına onlardan nefret etmeye çalışıyorum ama sanki yıllardır uğraşıyormuşum gibi geliyor. Bunun yerine, ikisiyle arkadaş oldum ve Yordan'ın hepsine tamamen bağlanmasına izin verdim."

"Umarım haklısındır." Yutkunur. "Gerçekten gelecek ve her şey değişecek. Ama buna inanmaya cesaret edemiyorum. Eğer yanılıyorsan, bu umut beni mahvedecek."

"Oradan çıkacaksın," diyorum kararlı bir şekilde, ona sarılabilmeyi dileyerek. "Umutlanmana gerek yok. Arkana yaslanıp olanları izlemekten başka bir şey yapmana gerek yok. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, S. Beni ve koca ağzımı nefret etmediğin için çok mutluyum."

"Rayna, eğer haklıysan ve bu gerçekten oluyorsa, seni ve koca ağzını öpeceğim." İkimiz de keskin bir kahkaha atarız, birbirimizin kulağına gülerek.

"Neden sessiz kalamadığını anlıyorum, çünkü roller tersine dönseydi, ben de sessiz kalamazdım. Ben de aynı derecede kızgın ve muhtemelen aynı derecede geveze olurdum. Arkadaşlar böyle yapar. Sevdığımız insanlara zarar veren herkese saldırırız."

İçimdeki yükün yarısı hafifledi ve böyle anlayışlı bir en iyi arkadaşım olduğu için şükrettim. Gerçekten, Sienna şimdiye kadar tanıştığım en güçlü kadınlardan biri olabilir.

"Hala çok üzgünüm," diye fısıldayarak itiraf ediyorum. "Her şeyin en iyi şekilde sonuçlanacağını bilsem de ve seni onlardan uzaklaştırdığıma çok sevinsem de, bu suçluluk duygusunu atlabileceğimi sanmıyorum. Güvenini asla boşa çıkarmak istemedim, sadece sesimi yükseltmek zorundaydım."

"Sorun değil," diyor Sienna. "Ben... Sanırım heyecanlıyım. Kendime umut vermek istemiyorum ama, buna engel olabileceğimi sanmıyorum."

"Umudunu emanet edebileceğin bir adam varsa, o da Elio'dur," diyorum ona nazikçe. "O çok yumuşak başlı biri, S. Hiç çaba sarf etmeden benim arkadaşım oldu sanki. Ve dürüst olmak gerekirse? Yordan için kurşunun önüne atlayabilir bile. O çok iyi biri."

*Apollo da öyle, diye
içimden ekliyorum.
Leon'dan bahsetmiyorum
bile...*

Gerçekten, Moretti ailesinin her bir üyesinin bizi güvende ve rahat hissettirmek için elinden geleni yaptığını inkar edemem. Melani ve Cleo hariç, ama Cleo neredeyse hiç konuşmuyor ve ben Melani'ye karşı önceden oluşmuş bir nefretle geldim.

"Sanırım..." Tereddüt ediyor, nefes nefese. "Sanırım bir çanta hazırlayacağım. Her şeyi geri koymak zorunda kalırsam ağlayacağım, ama hazırlıklı olmak istiyorum."

Onun savunmasız sözlerinden gurur duyarak hafifçe gülümsüyorum. "O çantayı kesinlikle hazırlamalısın. Seni bırakayım mı? Apollo'ya danışıp sana tahmini varış saatini söyleyebilir mi diye bakayım, tamam mı? Seni mesajlarla bilgilendiririm, *bir şeye* ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

"Tamam." Titrek bir nefes alır.

"Ciddiyim, ne olursa olsun, S. Telefonum her zaman yanımda olacak.

Senin için buradayım, Yordan da. Eminim senden haber almak ister." "Tamam, Regina."

Telefona gülümsüyorum. "Görüşürüz Rachel."

Bir an sessizlikten sonra telefonu kapatır, ben de aynısını yaparım. Geriye yaslanıp duvara kayarak yavaşça popomun üzerine otururum.

"Benden nefret etmiyor," diye kendi kendime fısıldıyorum, ellerimin tersiyle yüzümü silerken. "Her şeyi mahvetmedim."

Gözlerimi yeterince kuruladığımda kapının gıcırdayarak açıldığını duyarım. Apollo'ya bir dakika ihtiyacım olduğunu söylemek için ağzımı açarım, ama o anda sarı saçları görürüm.

"Selam," diye selamlar Leon yumuşak bir sesle.

"Selam," diye cevap veriyorum, kızgın görünmediği için rahatlamış hissediyorum.

"Sana katılabilir miyim?" diye sorar ve yanımdaki boş yere başını sallar.

"Çocukluğunun geçtiği evin zeminine oturabilir miyim diye mi soruyorsun?"

Yüzümdeki şaşkın ifadeye gülümser. "Sormak her zaman iyidir." Daha fazla davet gerekmeden, duvarın yanına, bacaklarımız arasında yaklaşık 30 santim boşluk bırakarak yanıma oturur.

"Epey olaylıydı," diye başlar ve ben onun garip yüz ifadesine gülümserim. "Yalan söylemeyeceğim, telefon görüşmenizi biraz duydum. Ne yazık ki, ses geçirmez olmayan birkaç odadan birini seçmişsiniz. İyi misiniz?"

"Sanırım," diyorum, yarım bir gülümsemeyle. Tabii ki ince duvarlı bir odada kalacaktım. Ne şanslıyım.

"Sienna, onun işlerini ifşa ettiğim için benden nefret etmiyor ve Elio, onu o lanet olası evden çıkarmak için Nico ile birlikte gidiyor, bu yüzden bunun iyi sonuçlandığını inkar edemem. Yıllardır ona yardım etmesini ikna etmeye çalışıyordum. O işlerin bu şekilde gelişmesini istemiyordu, ama ben daha fazla sessiz kalamazdım."

"Onu önemsiyorsun," diyor Leon gülümseyerek. "Anlıyorum. Bu arada Armani de onlara eşlik etmeye karar verdi. Nico'nun daha ölümcül ruh hallerini yönlendirmekte oldukça başarılıdır."

"O zaman onun da gelmesine sevindim." Diye iç çekiyorum. "Açıkçası, Sienna'nın da benim kadar anne babasını nefret etmesini isterdim, çünkü yıllar önce onları pastalarla zehirleyebildik."

Leon güldü.

"Ayrıca, sen deli misin? Az önce ailenin çoğunu ihmalkarlıkla suçladım, yemek masasında bağırdım, gecenin keyfini kaçırdım ve sen *beni anlıyorsun?*" diye sırtarak soruyorum. "Seni daha iyi tanımıyorsam, dramanın heyecanını seviyorsun derim, Leon Moretti."

"Ben de üzüldüm," diye düşünerek omuz silkiyor. "Melani gerçekten kötü bir canavar değil, onu hor görsen de bunu bildiğini biliyorum. O iyi bir eş ve anne, ama senin değer verdiğin birini incitti. Kız kardeşini kurtarabilecekken onu görmezden geldi. Artık pembe gözlükler çıkarıldığına göre, hayatının geri kalanında bu suçluluk duygusuyla yaşayacağından eminim."

Belki. Ama bu yeterli mi?

"Bunun doğru olmasını ummam kötü bir şey mi?"

"Hayır." Başını salladı. "Sadece insan olduğun anlamına gelir."

"Dört kadeh şarap içen ve onu emmek için yeterli yiyecek yiyemeyen bir insan."

."

Leon anlayışla gülümser. "Ben de o durumdaydım Rayna. Ben de o durumdaydım."

"Baban bana kızgın mı? Yordan'ı benim yüzümden sevmemesini istemem. benim yüzümden Yordan'dan hoşlanmamasını istemem."

"Sienna'nın incinmesine yardım edebilecekken bunu yapamadığı için üzgün. Jade'i bulduğundan beri, istismara uğramış genç kızlara karşı daha da şiddetli bir zaafı var. Hepsini kendi kızı gibi görüyor ve buna engel olamıyor. Aksine, konuşacak kadar kızgın olduğun için mutlu olacaktır."

"Sen öyle diyorsan," diyorum, kendimi biraz daha iyi hissetmeme rağmen. "Dante Moretti, düşman edinmek isteyeceğim türden bir adam değil."

"Kesinlikle onun ya da herhangi birimizin düşmanı olmadın."

Melani hariç, sanırım.

"Apollo'yu bulmalıyım," diyorum üzümlere. "Sienna'ya, mümkünse Elio'ya bakması için ona zaman ayırırım demiştin."

O da başını iki kez sallayarak onayladı. "Ofisinde. Seni yukarı çıkarabilirim." "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle.

Ayağa kalktığımızda, Leon kapıya doğru gitmeden önce bir an durur.

"Elio hakkında bu kadar övgü dolu sözler söylemen çok hoşuma gitti. Onun pek arkadaşı yok ve son zamanlarda ikinizin arasında sessiz bir bağ oluştuğunu görebiliyorum. O, senin yanında olması gereken iyi bir dost."

Ayaklarıma bakıyorum. "Sen de öylesin." Aramızda bir sessizlik oluyor.

"O zaman müttefikler."

Dudaklarım seğirir. "Evet, müttefikler."

'ın Yirmi Birinci Bölümü

Apollo

Leon, Rayna'yı tek kelime etmeden ofisime bırakır, kapımı açar ve onu içeri alır, sonra ortadan kaybolur. Rayna, bu kadar ani bir şekilde yalnız kalmayı beklemediği için kapıya döner.

"Hain," diye mırıldanır, kapalı ahşap kapıya öfkeyle bakar.

Ellerim seğirir, masamın kenarını sıkıca kavrar. "İkinizin ittifak kuracak kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum."

"Bu yeni bir gelişme. İyi anlaşıyoruz." Omuzlarını silkiyor. "Neden umursuyorsun?" "Kim umursadığımı söyledi?"

"Ses tonun," Rayna kollarını kavuşturarak ciddi bir ifadeyle cevap verdi. "Ve gözlerin. O bakışınla ateş yakmaya çalışıyormuşsun gibi görünüyorsun."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye homurdanarak bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. "Ne istiyorsun, Rayna?"

Gözümün ucuyla, benim keskin soruma tepki göstererek sinirlenişini izliyorum. "Seni bu kadar rahatsız ettiğimi fark etmemiştim. Sienna'ya Elio'nun yaklaşık olarak ne zaman geleceğini söylemek istemiştim."

Tabii ki.

Başka neden beni arasın ki?

"Bir saat," diyorum kuru bir sesle. "En fazla bir saat yirmi dakika."

"Çok çabuk." Rayna şaşırılmış görünüyor. "Hemen ona söylerim." Telefonunu çıkarır ve hızlıca bir şeyler yazar, mesajı gönderirken rahatlamış gibi bir nefes alır.

"Hepsi bu kadar ise, artık gidebilirsin."

Hafifçe irkilir ve gözlerine bakar. "Bu pasif agresif tavır da neyin nesi?"

Çenem sıkışır, sertçe seğirir. "Sen söyle. Her şeyi bildiğini düşünen sensin."

"Sen otuz yaşında falan değil misin?" Kollarını kavuşturarak homurdanır. "Sanki sinir krizi geçiriyormuşsun gibi konuşuyorsun. Bir sorunun varsa, söyle gitsin."

"Otuz üç yaşındayım ve bunu senin söylemen çok komik." Birden onu sarsmak, ona bir şekilde dokunmak için ani bir dürtü hissediyorum.

Onu incitmek istemiyorum, ama bir şey istiyorum.

Bu duyguyu silkelerek devam ediyorum, "Görünüşe göre benimle ve tüm ailemle ilgili bir haftadır dile getirmeyi reddettiğin gizli bir sorunun var. Benim sana olan güvenini sorguladığım birçok tartışmamız sırasında değil. Hayır, bunun yerine, şikayetlerini bir seyirci kitlesi önünde dile getirmeye karar verdin."

"Cidden mi? Bunun için bana kızgın mısın?" Ağzı açık kalmış, ellerini beline koymuş, şaşkın bir şekilde bakıyor. "Baban bile bu patlamaya kızmadı. Üstelik bir hafta, güven inşa etmek için çok uzun bir süre değil. Tabii ki hala bilmediğin şeyler var!"

"Hayır, tabii ki. Bir hafta, Elio ile sırlarını paylaşman ve Leon ile ittifak kurman için yeterli bir süre. Ama sana defalarca seni koruyacağını söyleyen adama, tehlikede olan en iyi arkadaşından bahsetmek için henüz çok erken. Bunu tüm ailenin önünde yapmayı beklesen daha iyi olur."

O, burnunun köprüsünü sıkıştırarak inler. "Apollo, bu sadece bir akşam yemeğiydi. Lütfen, ikimize de bir iyilik yap ve bunu unut!"

"Akşam yemeğini mahvettiğin için sana kızgın olduğumu mu sanıyorsun? Şimdi kim dinlemiyor?" Sesim yavaş, inanmaz ve karanlık.

Rayna ellerini havaya kaldırır, hayal kırıklığından neredeyse hırıldar. "Ne var peki? Her şey yolundaydı sanıyordum. Senin de dediğin gibi bir 'anlaşma'ya varmıştık. Ne oldu peki?"

Dudaklarımı kıvrarak alaycı bir şekilde, "Bana bağırdın, yüzüme hakaret ettin, bana tokat atmaya çalıştın ve aile yemeğinin rayından çıkmasının nedeni bu olduğunu mu düşünüyorsun? Senin daha akıllı olduğunu sanıyordum" dedim.

Rayna donar, omuzları sertleşir ve gözleri sertleşir. "Bana aptal mı dedin?"

"Seni zeki olmakla suçlamadım, değil mi?"

"Apollo!" diye nefes nefese kalır. "Bana istediğin kadar kızabilirsin, ama beni ve zekamı alay etmek çok alçakça. Senin sorunun ne?"

Benim sorunun ne mi?

Bu kadın sabrımı sınamaktan hiç vazgeçecek mi?

"Bunu benden sakladın. Yaşadığımız onca şeyden sonra, genç bir kızın sürekli istismarına göz yumduğum için beni suçladın."

senin ve Yordan için *her şeyi* yaptım, ama sen hala beni entrikacı bir canavar gibi görüyorsun."

"Seni bir canavar olarak görmüyorum..." "Öyle mi? Beni kandırabilirdin."

Ardından gelen sessizlik yoğun ve ağır, bizi boğucu bir hava ile çevreliyor. Yüzündeki ifade benden duyduğu öfkeden... pişmanlığa dönüşüyor. Bir an için, ona unutmamasını söylemek üzereyim. Onun incinmiş görünmesini izlemektense, sessizce hayal kırıklığımı içimde saklamayı tercih ederim.

Nedenini bilmiyorum.

Ama devam etmeyi önermeden, Rayna konuşmaya başladı.

"Apollo, özür dilerim," diyor, sesi alçak. "Sadece Sienna'nın sırrını saklamaya çalışıyordum. Ve, tamamen dürüst olmak gerekirse, senin bunu bilmediğini zaten tahmin etmiştim. Hepinizi suç ortağı olmakla suçlamak istememiştim. Sadece çok kızgındım ve sözlerim ağzımdan çıkmadan önce düşünmemiştim."

Midem garip bir şekilde kıvrılıyor. "Az önce benden özür mü diledin?"

Rayna kızarır, ayaklarına bakar ve mırıldanır, "İnsanları incittiğimde sorumluluk almayı biliyorum. En azından bunu hak etmediklerinde."

Dürüst olmak gerekirse, cevap veremeyecek kadar şaşkınım.

"Hala haddini aşan kendini beğenmiş bir pisliksin ve eminim ki sana bağırmanın sonunu görmedin. Ama artık seni yeterince tanıyorum ve yardım edeceğini biliyorum. Muhtemelen yardımını zorla kabul ettirirdin. Sienna'nın son birkaç yıldır gerçekten ihtiyaç duyduğu türden bir kurtarıcı kompleksin var."

Acaba bu sözler ona da bana olduğu kadar acı geliyor mu? Rayna sık sık hatasını kabul eden birine benzemiyor.

Bu konuda ortak noktamız var.

"Sadece Sienna mı? Yıllar önce benim zorlayıcı kurtarıcı kompleksime ihtiyacı olan başka kimse yok mu?"

Dudakları seğirdi, gözlerinde bir parça mizah belirdi. "Söylememi mi istiyorsun? Bu huysuzluk sona erip yolumuza devam edebilmemiz için mi?"

Evet.

"Yardıma olabilir."

"Peki." Abartılı bir nefes verir. "Yıllar önce de senin o küstah pislik halini kullanabilirdim. Ama bu konuda fazla kibirli olma, o zaman da kafanı koparırdım."

"Başka türlüünü beklemezdim."

Rayna omuzlarını gevşeterek iç çeker. "Yani aramız iyi mi? Sır sakladığım ve akşam yemeğini mahvettiğim için affedildim mi?"

"Affedildin," diye kabul ettim. "Ama..."

Yüksek sesle inleyerek sözümü kesti. "Aman Tanrım, şimdi ne var?"

"Ama," diye devam ettim, onun patlamasına ihtiyatla gözlerimi devirdim. "Bu gece sadece akşam yemeği olmamalıydı."

Şaşkınlıkla donakalır. "Öyle mi?"

"Evet." Başımı sallayarak onayladım. "Yordan'a bir sürprizim var. Doğum günü için bir şey. Yaklaşmakta olduğunu biliyorum ve bunu açıklamak için iyi bir zaman gibi görünüyor. Herkes buradayken."

"Doğum gününü biliyor musun?" "Seninkini de biliyorum."

"Bekle, *açıklamak* mı?" diye kekeledi. "Ne tür bir doğum günü hediyesi açıklanması gerekir ki? Herkesin yanında mı dedin? Bu abartılı ve aşırı değil mi? Ailen etrafımızda olursa olay çıkarmayacağımı mı umuyordun?"

"Evet, bu çok abartılı," diye cevap veriyorum, kendini beğenmiş bir gülümsemeye. "Ama gördüğümüz gibi, benim ailemin yanında olay çıkarmakta hiçbir sakınca görmüyorsun."

"Belli ki yok." O bana sert bir bakış atar. "Ne kadar abartılıdan bahsediyoruz?"

"Göreceksin," diye gizemli bir şekilde cevap veriyorum. "Ve sırlarını ve yanlış kararlarını affetmemi istiyorsan, bu konuda benimle tartışmayacaksın. Ona hediyesini vermeme izin vereceksin ve gözlerini devirmeyi en aza indireceksin."

"Beni çoktan affettiğini söylemiştin!"

Akıllı kız.

Yakalandığımdan etkilenmeden omuz silkiyorum. "Bu sadece anlamayı kesinleştirmek için."

Gözlerini kırıştırır. "Benim eylemlerimi bana karşı kullanarak amacına ulaşmaya mı çalışıyorsun, Apollo Moretti?"

Onun dudaklarından adımı duymaktan bu kadar hoşlanmamalıyım, özellikle de öfkeyle söylediği zaman.

Bu kızda beni kolayca sinirlendiren bir şey var. Hayatıma girdiğinden beri aylar geçmiş gibi hissediyorum, ama aynı zamanda dakikalar geçmiş gibi de hissediyorum. Ya da ona sorarsan, ben onun hayatına girdiğimden beri.

"Nişanlını çağırmak için daha tanıdık bir şey bulmalısın, *micina. Amore Mio, Bellissimo* veya *Tesoro* akla geliyor.

"Ya da sana *pishka* diyebilirim," diye önerdi, kelime daha önce duyduğum Bulgar aksanıyla çıktı.

"Dur tahmin edeyim, bana pislik, göt herif ya da benzer bir küfür mü dedin?"

Dudakları küstahça bir gülümsemeye bükülüyor.

"Aslında, sik." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Benim sikimi mi düşünüyorsun?"

"Oh, kes sesini," diye şikayet ediyor. "Tamam, Yordan hediyesini alabilir. Ama onun sevgisini satın almaya alışma. Şımarık küçük bir mafya prensi olmaya alışmasına gerek yok. O, her şeyi kendi çabasıyla kazanmak istiyor, anlıyor musun?"

"Bunun zamanı gelecek. Ayrıca, istediği her şeyi elde etmek için mücadele etmesi gerekmediğini de bilmeli."

Rahatsız görünüyor ve ensesini ovuşturuyor. "Neden neredeyse on yedi yaşındaki kardeşimizi birlikte yetiştirmişmiş gibi hissediyorum?"

"Eh, biz nişanlıyız, hayatım."

"Bu küçük komediyi olabildiğince uzatacaksın, değil mi?" "Bu hiç bana göre bir şey değil."

Gülmüyor, ama yüzünde bir gülümseme belirlediğini görebiliyorum. Saatlerce bu şekilde devam edebiliriz gibi hissediyorum, ama onu dışarı gönderip Yordan'ı getirmesini ve onu ön tarafa çıkarmasını söylüyorum. Sürprizi hazırlamak için biraz zamana ihtiyacım var ve bu bana bolca zaman kazandıracak.

Şimdi hediyeye bakarken, güneşin toz mavisi kromu parlatmasıyla, kendi kendime gülümsüyorum. Rayna doğum günü hediyesine kızmayacağını söylemişti, ama ona *bunu* vereceğimi beklemiyordu sanırım.

Garaj yolunda ayak sesleri duyulunca, elimdeki anahtarları cebime koyup, küçük bir baş selamıyla gruba katılıyorum. Herkes evin önünde toplanmış, çoğu olan bitenin farkında. Ama Yordan değil. Rayna'ya, herkese gösterecek bir şeyim olduğunu söylemesi söylendi. Bunun onun için hazırlanmış bir tuzak olduğunu bilmiyor. En azından ben söylemeden bilmeyecek.

"Yeni araba mı, ağabey?" diye seslenir Jade. "Rengini çok beğendim."

"Rengi kimin umurunda?" Matteo burun kıvrırdı. "O bir Ferrari, kardeşim." Jade başını araca doğru eğdi. "Nasıl anladın?"

"Amblemi, canım," diyor Dmitri yumuşak bir sesle, kız kardeşinin başının yanına bir öpücük kondurarak.

"Amblemi, şekli, lastikleri," diye heyecanla gözlerini kocaman açarak Yordan söze karışır. "Bu bir SF90 Stradale. Özel boya da yapılmış galiba. Bu mavi tonunda üretilmediğini sanıyorum. Tam bir sanat eseri."

"O da öyle diyor," diye ekliyor Jade. "Harika seçim, Apollo."

"Beğendin mi, Yordan?" diye soruyorum, Rayna'nın dudağını ısırmasını izlerken. Gözleriyle kardeşini takip ediyor, hiçbir şey belli etmeden onun tepkilerini anlamaya çalışıyor. Neyse ki, hediyeye çok şaşırmış görünmüyor. Sonuçta Moretti ailesinin zenginliğine alışıyor gibi görünüyor.

En azından yavaş yavaş.

"Çok güzel," diye cevaplar, şeker dükkanındaki bir çocuk gibi yaklaşarak daha iyi görebilmek için.

"Diline dikkat et," diye uyarıyor Rayna.

Rayna gözlerini devirir. "O bir denizci gibi küfür eder ve bunu benden mi öğrendiğini merak eder." Rayna ona uyarıcı bir bakış atar ve Rayna iç çeker. "Bu çok tatlı. Böyle daha mı iyi?"

"Birazcık."

Gülerek bana dönüyor. "Peki, yeni araban nasıl oldu? Arabalara pek meraklı olmadığınızı söylememiştin?"

"Değilim." Omuzlarımı kaldırıp Ferrari'ye doğru başımı salladım. "Bu benim için değil

beni

m "Hayır mı? O

değil zaman Elio'nun

." mu?" "Hayır."

Yordan'ın kaşları aşağı iner. "Armani mi?"

"Aslında ailenin yeni bir üyesi." Cebimden anahtarları çıkarıp ona doğru fırlatıyorum.

Yordan içgüdüsel olarak onları yakalar, elini havada yakalamak için yukarı doğru uzatır. Ağzı açık kalır, yepyeni anahtarları aşağıya doğru bakar. Etrafında dönerek,

kimsenin arkasında durmadığını görür. Yani benim attığım şey başka birine yönelik değildi.

"Mutlu yıllar," diye eklerim, farkına vardıkça sırtarak.

Jade de mutlu yıllar diye bağırarak tezahürata başlar. Kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak, bu plana dahil olduğu için mutludur. Oyunculuk yeteneğini denemek istemişti ve mükemmel bir iş çıkardı.

"Erken mutlu yıllar, Yordan," diye ekler Ana, çift izlerken başını Cassio'nun çenesinin altına sokar.

Birkaç iyi dilek daha duyulur ve Yordan titreyerek nefes verir. "Bu benim için mi? Ciddi misiniz?"

"Senin olsun," diye onaylayarak başımı hafifçe salladım. "Ama onu sürmeyi öğrenmen gerekecek. Elio ve Leon gönüllü oldular."

"Tabii ki," diye Leon araya girer, ikimizin yanına gelip Yordan'ın omzuna elini koyar. "Öyle yapmak zorundaydık. Yoksa buradaki huysuz beyin kendi başına yapmaya kalkışırsa saçları tamamen ağardı. İnan bana, *bana* sürmeyi o öğretti ve sanırım ona bir iki kez kalp krizi geçirtecektim."

Ya da üç tane.

"Buna inanamıyorum," diyor Yordan, sesi duygu dolu. "Nasıl... neden?"

"Neden olmasın?"

"Rayna'yı nasıl ikna ettin?"

Babam ve Leon gülerken kahkaha atarken, kız kardeşim gülümsemesini saklıyor. Tabii ki, anlamsız bir hediye verildiğinde soracağı soruların biri de bu olurdu. Onu herkesten daha iyi tanıyor. Şimdilik.

"Son zamanlarda bana ısınmaya başladı," omuzlarımı silkiyorum. "Aslında hiç de zor olmadı."

"Tabii, haklısın." Burun kıvrıldı. "Ona sormadın, değil mi?"

"Hayır, hayır, sormadı." Rayna bana yarı yürekten bakarak, kızgın bir anne gibi görünmeye çalışır.

Yordan sırtıyor. "Ama geri vermemi istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye cevaplar ve homurdanır. "Ama o ölüm tuzağı arabayı sorumlu bir şekilde süreceksin, yoksa pişman olursun, Yordan Todorov."

Leon kıkırdar. "Onu dinlemezsen, eminim ki dairenizi çok çabuk bir hapis haneye çevirir, dostum."

"Bunu bilmiyor muyum sanki." Yordan inler. "Bir keresinde merdivenlerden bisikletimle aşağı indim ve bir ay boyunca telefonumu elinden aldı. Evden çıkmama da izin vermedi."

"Acımasız," Matteo gülerken söyler.

"Senin güvenliğini nasıl düşünürüm?" diye sordu, gözlerini devirerek.

Bir anda, Yordan beni sıkıca kucaklayarak sırtımı sıkıca kavrar. "Teşekkür ederim," diye fısıldar.

Onun sırtını okşayarak, sessizce cevap veriyorum. Sadece onun duyabileceği şekilde. "Rica ederim, *amico*."

Dostum.

'ın Yirmi İkinci Bölümü

Rayna

Moretti erkeklerine bağlamak zorunda kalmadan önce en azından birkaç günüm daha olacağını düşünmüştüm, ama görünüşe göre bu fikir gerçek olamayacak kadar iyiydi. Sadece iki gün geçebildim, sonra içlerinden biri sert bir azar işitti.

"Onu göremeyeceğim de ne demek lan?"

Elio bana sıkıcı bir bakış attı. "Az önce söylediğim gibi."

Onun ses tonundan irkilirim. "Ne zamandan beri aynı tarafta değiliz?"

Cevap vermez. Kanepemde sert bir şekilde oturur, yumruklarını sıkar, sanki bir şeyi saklıyormuş gibi. Sanki bana az önce büyük bir bomba atmamış gibi. Evet, Sienna güvende. Ama hayır, onu göremem.

Lanet olası saçmalık.

Elio ve Apollo özellikle Sienna hakkında bilgi vermek için gelmişlerdi ve ben onlardan bunu duymayı beklemiyordum. Moretti ailesinin akşam yemeğinden beri en iyi arkadaşşımdan haber almadım ve onun telefonundan aldığım son mesaj, Elio ile birlikte güvende olduğu yönündeydi.

Durumun ne olduğu hakkında hiçbir ayrıntıya sahip olmasam da, ona yeni durumuna alışması için zaman verdim. Ama kırk sekiz saat boyunca hiçbir haber almayınca, cevaplar istiyorum. Elio'nun bana vermek istemediği cevaplar.

Bizim iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum, ama şu anda benimle burada olmak yerine başka bir yerde olmak istiyor gibi görünüyor.

"Bundan sonrasını ben hallederim, Elio," diyor Apollo sert bir sesle. "Sen artık gidebilirsin. Belli ki henüz burada olmak için uygun ruh halinde değilsin."

Elio itiraz etmez ve hızla ayağa kalkar. "Peki."

Oturma odasından, sonra da daireden fırlayarak çıkar ve arkasından kapıyı çarpar.

"Bu da neydi böyle? Neden bana bu kadar kızgın görünüyor?"

"Sienna'nın yüzünü gördü, Rayna. Hâlâ onun adına suçluluk ve öfkeyle dolu. Sana kızgın değil, dünyaya kızgın."

Kararlılığım yumuşar. Onun üzülmelerini beklemeliydim. Sienna sağlığını ve durumunu ondan gizlemişti. Eğer gizlemeseydi, en kötüsünü önleyebilirdi. Ama yapamadı ve şimdi...

O artık eskisi gibi olmayacak.

"Anlayabiliyorum," diye sessizce itiraf ediyorum. "Bu çok rahatsız edici. Onu çoğu zaman şahsen görebildiğimde, ameliyat veya dolgu maddeleri ya da başka bir şeyden dolayı yüzü şişmişti. Anlıyorum, ama madem iyi, neden onu göremem?"

Apollo uzun ve yorgun bir nefes alır.

"Onu göremezsin, çünkü mafya dünyasının bildiği kadarıyla, Sienna Bianchi iki gece önce kaçırıldı. Resmi olarak kayıp ve bu durumun devam etmesi için ziyaretçi kabul edemez."

Ağzım açık kalır, midem düğümlenir. "*Kaçırıldı mı?*"

"Evet." Bir kez başını sallar. "Bu, Abramo ve benim uydurduğumuz hikaye. Dalga yaratmadan üzerinde anlaşılabildiğimiz hikaye."

"Onun kaçırılması nasıl dalga yaratmaz ki?"

"Çünkü ailesi bunu kamuoyuna açıklamayacak," diye cevapladı, çenesi titreyerek. "Söylentilerle yüzleşmektense ölmeyi tercih ederler. Onu ararken bu olay gizli tutulacak ve o bizimle olduğu için onu asla bulamayacaklar."

"İnsanların Sienna'nın bir şekilde mahvolduğunu düşünmesindense ölmeyi tercih ederler," diye zehirli bir şekilde tükürdüm. "Eğer geçmişte kaçırılmışsa, onu Emilio'nun kalibresinde biriyle evlendirmek daha zor olacak. Ona en kötüsünün olduğunu varsayacaklar ve bu da onun *değerini* düşürecek."

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Midem bulanıyor ve boğazımın arkası yanarak daralıyor.

"Büyük olasılıkla, evet, akıllarında bu var."

Otururken ellerim uyluklarımdan aşağı kayıyor, avuçlarımda altında yumuşak kot kumaşı hissediyorum. Dizlerime uzanıp sıkıca sarılıyorum, bu korkunç duygudan kurtulabilmeyi diliyorum. Öfke, üzüntü ve tiksintinin karışık bir duygusu.

Kimse onun gibi ebeveynleri hak etmez, ama Sienna benim en iyi arkadaşım, bu yüzden bu durum daha da adaletsiz geliyor. Onun ne kadar nazik ve sadık olduğunu biliyorum. Ne kadar zeki ve yaratıcı, ne kadar güçlü ve dirençli... Neden o?

Neden ailesi onu benim gördüğüm gibi göremiyor?

Onun tatlılığını ve güzelliğini görüp de nasıl onu mahvedebilirler?

"Peki, o nerede? Onu göremezsem, ona bakmak için ne yaptığını bana söylemelisin. Ailesinin evinde kilitliydi, senin evinde kilitli kalmaktan pek memnun olduğunu sanmıyorum."

Apollo, haberi nasıl vereceğine karar vermek için bir an duruyor, yüzünde hala konsantrasyon var. "Sienna, sadece Elio, Armani ve benim erişebildiğimiz güvenli bir evde kalacak."

"Harika, onun için yeni bir hapisane," diye tıslayarak söylüyorum. "Ne oluyor Apollo? Neden Abramo'ya onun buraya geleceğini ve bununla kendisinin ilgilenmesi gerektiğini söylemediniz?"

O sertleşir. "Karmaşık mafya ilişkilerinin kurbanı olmuş biri için, bu konuda hala naif bir bakış açısına sahip görünüyorsun. İşler böyle yürür, Rayna. Bu hassas bir dengedir. Karşılıklı tavizler ve kan dökülmeden hamle yapmak için stratejik yöntemler vardır."

"Ben..."

"Arkadaşın ailesinin hayatta kalmasını istiyordu, bu da onun istediğini elde etme yolu. Abramo, babası hala işin başında olduğu sürece ancak bu kadarını yapabilir. Ve kimse, evlilik sözleşmesi olmadan bir mafya prensesini başka bir aileye isteyerek vermez. Onu bir kocaya mı bağlamamı tercih ederdin?"

Bir koca, onun isteyeceği son şeydi.

Şu anda onunla evlenmek isteyen biri, annesine doğru şeyi yaptığını kanıtlamaktan başka bir şey yapmaz. Bir erkeğin ilgisini, Sienna'nın yüzünü ve vücudunu değiştirmesinin haklı olduğunu kanıtlayan bir delil olarak görür.

Sienna da muhtemelen bunu içselleştirecektir. Planın bir parçası olsa bile, annesinin çarpık başarısını kutladığını duymasının ona vereceği psikolojik zararı hayal bile edemiyorum.

Alt dudağım titriyor, duygularım kabarıyor. "Bu ne kadar sürecek? Yalnız mı kalacak?"

"Elio onu almaya gittiğinde, başka bir kadını da yanına aldı. Sienna'nın çocukluk dadısı. İkisi yakın olduklarını söylediler. Hayatta ailesi yok ve Sienna ile birlikte saklanmayı kabul etti."

"Edith onunla mı?" Göğsümde küçük bir umut ışığı parladı.

Yaşlı kadın, ameliyatlar başladığından beri Sienna ile fazla zaman geçiremedi. Bayan Bitch Bianchi, yıllar boyunca geliştirdikleri anne-kız ilişkisini beğenmediği için ikisini birbirinden uzaklaştırmaya başladı.

"Evet," diye onayladı Apollo. "Elio ve Armani de onu ziyaret edecek. Görünmeden seyahat etmeyi biliyorlar ve kimse Sienna'yı ziyaret ettiklerinden şüphelenmeyecek. Sen ise onun bilinen bir ortağısın. Yanlış gözler tarafından gizemli bölgelerde dolaşırken takip edilirlerse, onun yerini ele verebilirsin."

"Bana cevap vermedin," diyorum, şüphelerim artıyor. "Bu ne kadar sürecek? Bunun kalıcı olduğunu söylemesen iyi olur, Apollo Moretti."

"Bu kalıcı bir şey olmayacak." diye homurdanır. "Ve onunla konuşabileceksin, ama sadece kullan-at telefonla. Sana bir tane ayırdım."

Soruyu geçiştirdiğini fark etmemek mümkün değil.

"Ne kadar süreceksin, Apollo?"

O iç çeker. "Yirmi bir yaşına gelene kadar ya da Abramo'nun babası ölene kadar." Yirmi bir yaşına gelene kadar mı? Bu neredeyse üç yıl demek. "Ne? Neden?" diye sorarım, sesim sertleşir. "Bu çok uzun bir süre."

"Sienna yirmi bir yaşına geldiğinde ve evlenmemişse, resmi olarak ailesinden özgür olur. Casa Nostra böyle işler. Yirmi bir yaşına geldiğinde, burada kalma hakkı olur. Topluma çıkabilir ve onu geri dönmeye zorlayamazlar."

"Bu dünyadaki saçma kuralların sayısı kafamın patlamasını istiyor," diye homurdanıyorum. "Neredeyse on dokuz yaşında, *artık* kendi kararlarını verebilmeli."

"Abramo'nun babasını o zamana kadar idam ettireceği umudu her zaman var," diye cevaplar Apollo hafifçe. "Sienna yirmi bir yaşına basmadan onun ölümü gelebilir gibi hissediyorum. Birçok düşmanı var ve kendi varisi onu hor görüyor."

"Onu kim suçlayabilir ki," diye homurdanırım. "Bu haber beklediğimden çok daha acı tatlı geldi."

"Benimki kadar güçlü bir ailenin bile sınırları vardır," diyor dikkatlice. "Silahlarla saldırıp hayatlarımızı riske atabiliriz, ama Sienna ailesinin katledilmesini istemediği için, benim elim kolum bağlı."

Bir nefes verip kanepeye yaslandım. "Anlıyorum. Nankörlük etmek istemiyorum. Sadece çok adaletsiz."

"Elio'nun bu kadar kızgın olmasının nedeni bu," diyor yumuşak bir sesle. "Bazen hayatta önleyemediğimiz veya kontrol edemediğimiz korkunç şeyler olur. Ve bu, değer verdiğimiz insanlara olduğunda, daha da sinir bozucu olur."

Bana mı söylüyorsun?

"The Outfit'in varisiyle nişanlı olmanın daha fazla avantajı olacağını düşünürsün," diyorum alaycı bir sesle.

Apollo yavaşça ve nazikçe kaşlarını kaldırdı. "Nişanlım olarak benden bir iyilik istemek istiyorsan, önce benim yüzüğümü takman gerek. Senin sevgiyle adlandırdığın bu *küçük komediyi* meşrulaştırmak ister misin?"

"Ben..." Boğazım düğümlenir. "Ne?"

"Şaka yapıyorum, Rayna," diye açıklıyor, eğlenmiş bir ifadeyle. "Çok kolay sinirleniyorsun. Bu konuda çalışmalısın. Sorguya çekilmen bile gerekmez, yüzün birkaç dakika içinde her şeyi ele verir."

"Yordan'a akıl hocalığı yapmaya devam et," diye homurdanırım. "Ben kendimi idare edebilirim."

"Adımı duydum." Bir tabak dolusu kurabiyeyle oturma odasına dalan Yordan, kanepeye atlayarak Apollo ile benim aramdaki boşluğu doldurur. "Umarım sakıncası yoktur kardeşim, bunları soğutma rafında gördüm ve dayanamadım."

"Tabii ki dayanamadın," derim, kızgınmış gibi davranarak. Gülümser ve tabağı Apollo'ya uzatır. "Çift çikolatalı olanları denemelisin, bağımlılık yapıyorlar."

"Zorunlu değil," diye sözünü kesip Yordan'a hafifçe dirsek attım. "Herkese benim pişirdiklerimi zorla yedirmeyi bırakmalısın. Apollo sık sık kurabiye atıştıran birine benziyor mu sence?"

Yordan "pşşş" diye ses çıkarır. "Onu ne kadar iyi tanıdığını gösteriyor, Apollo'nun tatlıya düşkünlüğü benden daha fazla. Martha neredeyse sadece onun, Matteo'nun ve Jade'in için pişiriyor."

Yordan'ın bu rahat itirafına şok olarak dudaklarını aralanır.

"Bu kadar şok olmuş gibi görünme, Rayna." Apollo elini uzatır ve tabaktan iki çikolatalı kurabiye çalar. "Sık sık kurabiye atıştıran bir adam olmak beni hiç rahatsız etmiyor."

"Evet," diye ekler Yordan. "Erkekçe erkekler tatlı sever, Rayna."

"Benim hatam." Ellerimi alaycı bir şekilde savunma pozisyonunda kaldırarak homurdandım. "Erkeklerin tatlıları sevmeyeceğini ima etmek istemedim. Apollo, kahvaltıda tarçınlı çörek seven bir adamdan çok, sade kahve ve pastırma seven bir adam gibi görünüyor."

"Tarçınlı çörekler sade kahveyle çok iyi gider," diye cevaplar Apollo ve iddiasını, kurabiyelerinden birini büyük bir ısırık alarak vurgular.

"Ve pastırma," diye ekler Yordan, sırtarak. "Şimdi canım tarçınlı çörek çekti. Bir dahaki sefere yaptığında haber ver."

Gülümsemeyi saklayarak gözlerimi deviriyorum. "Siz ikiniz çok abartıyorsunuz."

"Bunlar çok lezzetli," diyor Apollo, bir ısırık daha alarak.

Yorumuyla yüzüm kızarıyor, ama bunu mizahla gizliyorum.

"Basını çağırın," diye gülüyorum. "Apollo Moretti, Rayna Todorov'a iltifat ediyor. Domuzlar uçuyor, şeytanlar cehennemde buz pateni yapıyor olmalı."

"O sana iltifat ediyor," diye tartışıyor Yordan, yüzünü buruşturarak. "Bana sürekli, benimle iyi iş çıkardığın için şanslı olduğumu söylüyor."

Şok dalgası mideme çarpar. Gözlerim büyür, bakışlarım Apollo'dan Yordan'a geçer. "Öyle mi?"

"Tabii ki." Kardeşim gülümser. "Sana kötü davrandığın için, o da arkandan seni aşağılamıyor demek."

"Ona *kötü* davranmıyorum..."

Kardeşim sözümü bitirmeme izin vermez. "Rayna, ona bana söylediğim için cezalandırmaya çalıştığın isimler taktığını duydum."

Apollo sırtır. "O sadece sevgisini böyle gösteriyor."

Yordan gülerken başını geriye atar ve kahkahalarla güler. "Bir yıl sonra ikinizin gerçekten anlaşmaya varmasını ve sana tüm bu tartışmaları hatırlatmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Nefesini tutma, *milichko*," diye tavsiye ederim, burnumu çekerek. "Apollo ve benim sözlü atışmalarımızın olmayacağı bir gün olacağını sanmıyorum."

"Göreceğiz," der, dudaklarını bükerek. "Dünyada tüm zaman bizim."

"Evet, öyle," diye onaylar Apollo.

'ın Yirmi Üçüncü Bölümü

Rayna

Bir ay sonra

"Bizi davet ettiğiniz için çok teşekkürler!" Jade, her iki kolunda birer bebekle daireye girerken mutlu bir şekilde şarkı söylüyor.

Davet etmek biraz abartılı bir ifade. Daha çok, bu bölgede birkaç hafta geçirdikten ve neredeyse tüm zamanımı evde geçirdikten sonra, endişeli kardeşim en küçük Moretti kızıyla mesajlaşmaya başlamam için ısrar etti. Görünüşe göre bana yerleşmem için zaman tanımıştı, ama arkadaşlık kurmak için bana ulaşmak için can atıyordu.

Yalnızlaşmaya başladığımı inkar edemem. Elio'nun ziyaretleri giderek azalmaya başlamıştı. Zamanının çoğunu Sienna'yı kontrol etmekle geçiriyordu. Leon ay boyunca ara sıra ziyaret ediyordu, ama çoğunlukla Yordan'dan sürüş dersleri almak için geliyordu. Çoğu zaman, ailem dışındaki insanlarla olan etkileşimlerim Apollo'dan geliyordu.

Ama kendimi bir yük gibi hissetme alışkanlığı edinmiştim. Kimsenin yoluna çıkmamaya çalışıyordum. Günlerimin çoğu televizyon izlemek, ara sıra gerilim romanları okumak ve pasta yapmakla geçiyordu. Sıkılıyordum.

Peki Jade? Jade sıkıcı olmaktan çok uzaktı.

Sayırsız erkek kardeşiyle çevrili bir ortamda ikizlerini yetiştirirken, günlük hayatı oldukça yoğundu. Sadece mesajlarından bile onun enerji dolu bir insan olduğunu anlayabiliyordum. Bu enerji, telefonun diğer ucundan bile neredeyse bulaşıcıydı. Bu yüzden, onun kaos dolu malikanesini ziyaret etmemi önerdiğinde, ben de ona burayı ziyaret etmeyi nerdim.

Daire benim güvenli blgem haline gelmişti. Orada yaşamaya alişmiştim. Kendimi rahat hissediyordum. Taşındığımdan beri mekanı daha da dekore etmiştim. Çoğunlukla, ara sıra uğrayan Armani'nin ısrarı zerine.

"Merhaba," dedi Dmitri Morozov, Rus aksanıyla yumuşak bir ses tonuyla.

Jade, kocasının da geleceğini, ama endişelenmememi, kendine ait kalacağını söylemişti. Adam, kızların zamanına karışmakla ilgilenmiyordu, sadece karısının güvenliğini sağlamak ve çocuklarına bakmak için oradaydı.

Jade'in bana anlattıklarına göre, Dmitri küçük kızların evlenmeyi hayal ettiği türden bir adam. Güçlü ve koruyucu, ama aynı zamanda yumuşak huylu bir baba ve nazik bir koca. Apollo bana Dmitri'nin, Adrian gibi, arkadaş olarak nitelendirebileceği biri olduğunu söyledi. Apollo'nun ona olan güveni ve Jade'in kocasına olan bariz hayranlığı sayesinde, bu iri Rus adamı korkutucu bulmuyorum.

"Aman Tanrım," diyor Jade, etrafta dolaşırken heyecanla. "Burası çok şirin! Yastıklarınız çok hoş, kabarık küçük bulutlar gibi görünüyorlar."

"Cesar onları yemeye çalışacaktır," diyor Dmitri gülerek.

"Evet, onu salya akıtmasını istemediğin her şeyden uzak tutmalıyız. Son zamanlarda çok hevesli bir çiğneyici oldu." Jade başını sallar, büyük mavi gözleri parıldayarak açılır.

"Yordan da öyleydi," diye itiraf ettim, dudaklarıma hafif bir gülümseme kondu. "Bir yaşındalar, değil mi?"

"Bir yaşında ve birkaç aylık," diyor Jade mutlu bir şekilde. "Dürüst olmak gerekirse, bebekler için haftalar ve aylar konusu kafamı karıştırıyor. Matematik benim güçlü olduğum bir alan değil. Bir keresinde doğum günlerini unuttum ve iki gün boyunca ağladım."

"Doğum sonrası beyin sislenmesi çok yaygınmiş, duydum," diye sempatiyle cevap veriyorum. "İkizlerin var, eminim gerçekten unutmamışsındır. Onları mutlu ve sağlıklı tutmakla meşguldn."

"Anne suçluluğu her zaman yaygındır," diye cevaplar, sonra da zgn bir şekilde omuz silker. "Ama bunu hiçbir şeye değişmem. Oturabilir miyiz? Bebek salyasıyla ıslanmasını istemediğiniz şeyleri saklamak için son şansınız."

Gülerek kanepeye işaret ediyorum. "Buyurun, bir şeye dokunsa da umurumda değil. Hiçbir şey kutsal değil, söz veriyorum."

"Tanrıya şükür," diye sevinir ve kanepenin arkasına dolanarak oturur. "Onlar için oyuncaklar getirdik ve öğle yemeğini yediler, bu yüzden teorik olarak mükemmel melekler olmalılar."

"Olmasalar da sorun değil." Omuz silkiyorum ve başparmağımla mutfağı işaret ediyorum. "İki falan isteyen var mı?"

"Şimdilik iyiyiz, sanırım, teşekkürler." Jade, Cesar'ı yere indirirken gülümser ve Dmitri'nin taşıdığı bebek çantasından bir demet oyuncak çıkarır.

"İkizlere bir şeyler hazırladım ama hoşlarına gideceğini düşünmediğin sürece getirmek istemedim. Ve biliyorsun, sen de sorun etmedin." Ellerimi ovuşturarak, kendimi garip hissediyorum. "Sadece çubuksuz küçük kek topları ve şeker yerine elma püresi ile yapılmışlar, bu yüzden yaşlarına göre fazla tatlı değiller."

"Dur," dedi Jade, elini kalbine koyarak. "Onlar için özel olarak mı yaptın? Ağlayacağım." Hızla biriken duygularını silkelemek için burnunu çektir. "Henüz acıkmamışlardır, ama gitmeden önce bunlara bayılacaklar. Teşekkür ederim."

"Sorun değil," diye sessizce cevap veriyorum, yüzüm kızarıyor.

"Kendini küçümseme," diyor tsk diye. "Yordan ve Apollo daha önce senin pastalarından getirmişlerdi. Onlara kesinlikle emek harcıyorsun, hepsi çok lezzetli."

"Oh, peki..." diye mırıldanıyorum ve sonunda yakındaki rahat koltuğa oturuyorum. Dmitri, çocuklarına ulaşabileceği ve aynı zamanda bana ve karısına mahremiyet hissi verebilecek şekilde kanepenin en ucuna oturmuş. "Beğendiğinize sevindim."

Jade mutlu bir şekilde iç geçirir. "Keşke pasta yapmak için sabrım olsaydı. Ben pişirmeyi pişirmekten çok daha çok seviyorum. Fırında bir şeyin pişmesini beklemek beni huzursuz ediyor."

Küçük beyaz ayakkabılarıyla sendeleyerek yürüyen Cesar, itfaiye arabasını sallayarak bana doğru gelir. Oyuncakta yanıp sönen ışıklar, onu bana değerli bir eşya gibi sunar.

"İtfaiye arabası," diye gururla söyler.

Gözlerim büyür ve kahkahamı bastırıyorum.

"Tanrım," diye inler Jade. "Cesar Ivan, buraya geleli iki dakika oldu ve sen şimdiden yeni favori kelimeni göstermeye mi başladın?"

"Ateş-siktir," diye tekrarlar, başını sallayarak.

"Bunu kamyoncu kardeşlerimden birinden öğrendi," diye açıklıyor Jade, utanmış bir ifadeyle. "Onu durdurmaya çalıştığımı yemin ederim."

"Kamyoncu?" diye soruyorum, eğlenerek.

"Daha çok söylersem öğrenir umarım. Bu onun en sevdiği oyuncak ama ona kamyon demiyor."

Küçük çocuk, konuşmamızı anlayabiliyormuş gibi kıkırdar. "Siktir."

"Cesar," diye Dmitri sessizce azarlar.

Küçük gözleri yuvarlaklaşır ve küçük dudakları O şeklinde açılır. "Uh-oh," der ve sanki ona yardım edebileceğim gibi bana döner.

"İtfaiye aracı mı?" diye soruyorum, T harfini vurgulayarak.

Bir dakika düşünür. Sonra "İtfaiye arabası" diye mırıldanır.

Çok daha yakın, gülümserim, eğilip yumuşak saçlarını okşarım. "Çok iyi."

"Ugh," Jade homurdanıyor, ama gülümsüyor. "Tabii ki senin için öyle derdi. Güzel kızlara olan sevgisi sonsuzdur. Ana için bezelyesini yer, ama benim, Dmitri'nin veya Ivan'ın için yemez."

"Yeni insanlarla etkileşimlerini ölçmek istiyor," diyorum, anlayışla gülümseyerek. "Sosyal bebekler, onlara nasıl tepki verdiğimizi hızla öğrenirler. O, ne yaparsa yapsın senin onu sevdiğini zaten biliyor. Bence kendi tarzında benim kişiliğimi öğrenmeye çalışıyor."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Kendi iyiliği için fazla akıllı." Kucağındaki kızına başını sallayarak, Jade kızının başının tepesine yumuşak bir öpücük konduruyor. "Buradaki Bayan Isobella hala oldukça utangaç, ama o da çok akıllı. Isındığında çok tatlı oluyor. Cassio ve Matteo'yu çok seviyor."

"Yordan da utangaç bir bebektir," diyorum ona, Isobella'ya hafifçe el sallayarak. "Ama o kesinlikle çok sevimli. Ben bebekken asla saç bandı takmazdım, çoraplarımı da çıkarırdım."

En azından babam bana öyle söylerdi. Ve kim bilir, söylediklerinin hiçbiri doğru muydu?

"Oh, giyinmeyi çok seviyor. Elbiselerini ve ayakkabılarını çok seviyor. Saçını yapmayı da bırakamıyorum. Bebek saçları çok yumuşak ve ipeksi." Hafif bir kahkaha atarak iç geçiriyor. "Ama küçükler hakkında bu kadar yeter, çünkü bütün gün onlar hakkında konuşabilirim. Seni daha iyi tanımak istedim. Yeni bölgede nasıl gidiyor? Alışabildin mi?"

"Yavaş yavaş," diye itiraf ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse, biraz evcimen oldum. Yordan neredeyse her gün Apollo ile dışarı çıkıyor ve her zaman bana da gelebileceğimi söylüyorlar ama ben hiç gitmiyorum. Chicago'da da pek sosyal bir insan değildim. Ama sanırım bu sefer farklı hissediyorum. Buraya gerçekten uyum sağlayamadığımı hissediyorum."

Daha çok Apollo beni zorla buraya soktu, ben de onunla birlikte uyum sağladım gibi.

Yordan, öğrenmeye hevesli olduğu ve çevresindeki erkeklerle aynı şeyleri sevdiği için uyum sağlıyor. Belki de burada bağlantılar kurmaya gerçekten *çalışmadım*, ama bu sandığı kadar kolay değil. Morettiler korkutucu derecede büyük bir grup ve geçen ay hepsini aşağıladım. Onların paylaştığı topluluğa entegre olmak için kendimi tam olarak hazırlamadım. Elio ve Leon ile biraz mesafeli ama güvenli dostluğum, delirmemi engellemek için yeterli oldu.

"Ben de taşındığımda aynı şeyi hissetmiştim," diye Jade anlayışla cevap veriyor. "Öyle mi?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Tabii ki." Hızla başını sallar. "Bu aile çok büyük ve güçlü kişiliklerle dolu. Başlangıçta çok bunalmıştım. Matteo işleri kolaylaştırdı bence. Adeta bir köpek yavrusu gibi bana yapıştı, beni peşinden sürükledi ve her şeyi doğal hale getirdi. Apollo sana eşlik etmeni teklif ettiğinde bir kez evet diyebilirsin belki? O da senin için aynısını yapardı."

Burnum seğirir. "Apollo'nun Matteo'nun seninle bağ kurmak istediği kadar benimle birlikte olmak istediğini sanmıyorum. Beni sadece Yordan'ı rahat hissettirmek için davet ediyor."

"Bunun doğru olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Jade kaşlarını çattı. "Apollo senden hoşlanıyor, Rayna. Hoşlanmasaydı seni davet etmezdi. İnan bana, en azından biraz hoşlanmadığı insanlardan vebalı gibi kaçır."

Ona inanmaz bir bakış atarım, ama sesi ısrarcıdır.

"Ona karşı çıktığın için mi?" diye devam ediyor. "Bu onun için adeta bir nefes gibi olmalı. Kimse senin gibi onunla konuşmuyor, kardeşlerim bile. Ona söylediğin küfürleri duydum." Kıkırdarak başını sallıyor. "Armani kulübün dışında kavga ettiğinizi duydu ve haftalarca gülmekten kendini alamadı."

"En iyi anım değildi," diye itiraf ediyorum, yüzümü buruşturarak. "Yordan, kamyon şoförü gibi küfür ettiğimi söylüyor ama bence en kötüsünü ortaya çıkaran senin kardeşin."

Kafasını dramatik bir şekilde sallayarak onaylar. "İnsanların sinirine dokunmayı çok iyi biliyor. Onu çok seviyorum ama çoğu zaman huysuz bir huysuz. İnsanları görmezden gelir, sosyalleşmez, mutlu olduğunda gülümsemiormuş gibi davranır, kahkahalarını saklar... Apollo karmaşık biridir."

"Bana o kadar huysuz gelmiyor," diye düşünüyorum. "Huysuz olmak için fazla kendini beğenmiş ve iddialı görünüyor. Huysuz deyince aklıma, cevap olarak homurdanan ve papatyalara kaşlarını çatan oduncular veya kovboylar geliyor."

"Sana homurdanarak cevap vermiyor, değil mi?" Jade sırtarak sorar. "Garsonlar onunla flört etmeye çalıştığında ya da güvenlik görevlileri onu sıradan şeylerle rahatsız ettiğinde onu görmelisin. O zaman sadece bakışlar ve homurtularla cevap verir."

"Gerçekten mi?" Boynumun arkası ısınır ve boğazımı temizlerim. "Zaten onu daha iyi tanıyorsun."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırarak memnun bir ifadeyle bakar.

"Bunu yaptığında ona tıpatıp benziyorsun, biliyor musun?" diye mırıldanarak hafifçe güldüm.

"Yakışıklı olduğumu mu söylüyorsun?" diye sorar, kaşlarını oynatarak. "Ana bana tüm kardeşlerimin çok yakışıklı olduğunu söylemişti. Düşünmesi bile mide bulandırıcı, ama birçok insan Apollo ile birbirimize benzediğimizi düşündüğü için bu bir iltifat sayılır herhalde."

"Karşıyorsun," diyor Dmitri yumuşak bir sesle, kanepede ona doğru emekleyen kızına kollarını açarak.

"Şşş," diye fısıldadı Jade.

"Karışmaya başlarsan beni durdurmanı söylemiştin, krasotka."

"Ben yirmi dakika önceki kadın değilim artık, canım," diyor ve ona alaycı bir gülümseme atıyor. "Fikrimi değiştirdim."

"Martha da bana onun yakışıklı olup olmadığını düşündüğümü sordu," diye başımı sallayarak ona söylüyorum. "İkiniz de aynı incelikte davranıyorsunuz. Ama Apollo'nun görünüşü hakkındaki düşüncelerimi ölçmeye çalışmanın nedenini anlamıyorum. Onu çekici bulsam bile, bunun bir önemi olmazdı."

Jade burnunu kırıştırır. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Apollo benimle ilgilenmiyor ve beni kesinlikle çekici bulmuyor." Bana şüpheyle bakar. "İnan bana, onun tek ilgilendiği şey Yordan'a akıl hocalığı yapmak. Beni de onun arkadaşı olduğum için tolere ediyor."

"Ben buna inanmıyorum," diye inatla cevaplar. "Sen çok çekicisin ve son baktığımda, onun gözleri gayet iyi çalışıyordu."

"Bunu söylemen çok tatlı," diye tereddütle cevap veriyorum. "Ama yine de beni öyle görmediğini düşünüyorum. Onun için birini bulmaya bu kadar önem vermen çok hoş."

ama. Onu ve onun mutluluğunu açıkça çok önemsiyorsun."

"Öyle," diye onayladı, dudakları iki yana doğru kıvrıldı. "Bu yüzden de karışmaya devam edeceğim. Şimdiden özür dilerim."

"Keyfine bak." Omuz silkiyorum. "Maalesef çabaların boşa gidecek."

"Göreceğiz."

Onun kendine güvenine gülümsüyorum. "Kek toplarına ne dersin? Yordan'ın yarınki partisi hakkında konuşabiliriz. Hâlâ gelmek istiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki!" Elleri çırpıyor. "Ona birkaç hediye aldık ve hepsi paketlenmiş durumda. Merak etme, Apollo kadar abartılı şeyler almadık."

Tanrıya şükür.

Başka bir araba sürprizine daha dayanamazdım.

Telefonu hafif bir ses çıkardı ve o da hemen kontrol etti.

"Oh! Ana ve Cassio bu civardalar, uğramaları sorun olur mu? Ana da seninle tanışmak istiyor."

Küçük bir endişe dalgası içimi kaplar, ama beni korkutacak kadar değil.

"İsterlerse." Omuz silkiyorum. "Burası pek heyecan verici bir yer değil, sıkılabilirler." "Sıklamak mı? Ben varken mi?" Jade eliyle beni uzaklaştırıyor.

"Mümkün değil."

Dmitri alçak ve boğuk bir sesle kıkırdar. "Matteo'nun ortaya çıkıyor, bebeğim." Kaşlarım yukarı kalkar. "Ne ortaya çıkıyor?"

Karısı gözlerini devirir. "En küçük kardeşim gibi davrandığımda söylediği bir şey. Çoğunlukla şakacı bir şekilde kendini beğenmiş davrandığımda. Matteo'nun tipik davranış şekli budur."

"Ahh, anlıyorum." diye mırıldanırım. "Yordan da bazen biraz öyle. O da böyle bir tavrı ve küstahlığı var ama kötü anlamda değil, anlarsın ya?"

"Oh, biliyorum." Jade gülümser. "Hepimiz Apollo'nun Yordan'la çok iyi anlaşmıştığını, ama Matteo'yla çok kavga ettiğini söylemiştik, oysa ikisi birbirine çok benziyor. Matteo bunu komik bulmuyor."

"Eminim öyledir." Gülümserim.

"Kek topu zamanı mı?" diye sorar, konuyu değiştirerek. "Lütfen bana da bir tane kalacak kadar olduğunu söyle."

"Bolca var," diye onaylarım.

"Ana geldi," diyor Dmitri, telefonuna bakarak. "Sorun yoksa onları içeri alayım."

"Harika, teşekkürler."

Ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüdüm ve derin bir nefes aldım. Her şey yolunda gidecek, hatta benim için iyi olacak. Ana, Jade'in en iyi arkadaşı, artık kardeşi gibi. Jade kadar sevimli olmasını bekliyorum.

Bunun üstesinden gelebilirim.

Bölüm Yirmi Dört

Rayna

Şimdiye kadar, ikizler için hazırladığım ikramların çok beğenildiğini söyleyebilirim. Cesar, ikisini tek başına yiyip bitirdi, neredeyse mutlu bir aslan gibi kükreyerek onları yedi.

Isobella da onlardan memnun görünüyordu, ama hepsini tek başına yemek yerine, kendisine sunulan her kek topundan bir ısırık alıp, geri kalanını rastgele seçtiği bir yetişkinle paylaşmaya karar verdi. İlk önce babası, sonra amcası Cassio ve ardından annesi.

Jade haklıydı, utangaç hissetmediğinde oldukça tatlı bir çocuk. Küçük yaşlarda paylaşımcı olmak, özellikle de bunu kendiliğinden yapıyorsa, nezaketin harika bir işaretidir.

Kesin olan bir şey var, bu ailenin yanında olmak tehlikeli. Çok fazla sevimli küçük çocuk var ve korkarım ki, bebek ateşi olarak bilinen tehlikeli durum bana da bulaşmaya çalışıyor.

Her zaman kendi çocuklarım olsun istemişimdir, ama yıllardır bu arzuyu düşünmeme izin vermedim. Hiçbir zaman güvenli olmadı ve kesinlikle gelecekteki bebeklerimin babası olmasını isteyeceğim bir erkek bulamadım.

Isobella'nın dikkatli parmakları ve kararlı bakışlarıyla tatlısından minik pembe bir parçayı almaya çalışmasını izlerken, kendime gülümsüyorum ve bir kızım olsaydı nasıl olurdu diye hayal ediyorum.

Bazen Yordan'la birlikteyken, sanki hep bir oğlum varmış gibi hissediyorum. Ama o benim oğlum değil, gerçek anlamda değil.

"Burası çok şirin," diyor Ana, etrafına bakarak gülümsüyor. O ve Cassio bizim küçük grubumuza katılalı çok uzun zaman olmadı. Kocasına dönerek, şakacı bir şekilde dirseğiyle onu dürtüyor. "Neden hiç birlikte şirin bir dairede yaşamadık ki?"

Moretti'nin üçüncü oğlu ona eğlenceli bir bakış atar. "Hatırladığım kadarıyla, karım, sen benim kız kardeşimle yaşamak istiyordun. Dmitri ve ben hiç doğmamış olsaydık, korkarım ikiniz evlenmiş olurdunuz."

Jade kıkırdamayı gizler ve Dmitri homurdanır.

"Dilini tut, kocam," der Ana, tatlı Londra aksanıyla gülerek. "Böyle bir şeyi asla düşünemezdim. Jade ve benim en iyi arkadaş olmamıza kıskanma."

"Arkadaş," diye tekrarlar Cesar, Ana'nın kucağında kıkırdanarak.

"Evet, sen de benim küçük dostumsun. Değil mi, evlat?" Ona mutlu bir şekilde seslenir. "Uslu durdun mu, bayım?"

Jade, önceki kadar utanmış bir şekilde inler. "Yine renkli kelime dağarcığını sergiliyor."

Ana hafif ve neşeli bir şekilde güldü. "Bu çocuk çok konuşkan. Cümleleri bir araya getirebilene kadar bekle. Hikayeler anlatmayı hiç bırakmayacak."

Isobella, amcasının kollarında, hala son kek popunu tutarken gözlerini yakaladı. Utangaç bir şekilde onu yukarı kaldırır ve fısıldar, "Pembe."

Bu küçük, değerli kelime göğsüme bir sıcaklık dalgası gönderir. Onun küçük sesini duymak bile kendimi özel hissettirir. Ben başımı sallayıp ona cesaret verici bir şekilde gülümserken, büyük mavi gözleri benimkilere dikilir.

"Evet, krema pembe. Pembeyi sever misin?" Başını sallar, bana göz kırparak yavaşça nefes alır. "Ben de pembeyi severim. Armani amcan dolabımı pembeyle doldurdu."

"Ma-knee," diye cevaplar Isobella, onun adını tanıyarak. "Evet," diye onaylarım, daha geniş bir gülümsemeyle.

"Ma-knee, elbise," diye devam eder, düşünmeye çalışır gibi burnunu kırıstırır. "Ma-knee, elbise."

"Doğru, tatlı kız," diyor Cassio ona yumuşak bir sesle. "Armani amca sana çok güzel elbiseler alıyor, değil mi? Tam boy bir dolabı dolduracak kadar, değil mi?"

Utangaç bir şekilde başını sallar, kahverengi bukleleri sallanır. Aniden konuşmayı bitirir, başını Cassio'nun omzuna yaslar ve hafifçe iç çeker.

"Sana bu kadar rahat konuştuğuna inanamıyorum," diyor Jade, gözlerinde mutlulukla parıldayan bir duygu. "Normalde ısınması birkaç gün sürer."

"Rayna'nın artık neredeyse aileden biri olduğunu biliyor olmalı," der Ana, memnun bir ifadeyle. "Yordan bu günlerde çoğu erkek çocuktan daha fazla evde."

Apollo ve Dante onu resmen evlat edindiler."

"Dante mi?" diye sorarım, şaşkınlıkla. "Yordan onunla çok zaman geçirdiğinden bahsetmemiştin..."

The Outfit'in patronu neden kardeşim için zaman ayırsın ki? Hiçbir eğitimi veya deneyimi olmayan, yoksul bir aileden gelen bir genç. Apollo'nun Yordan'a akıl hocalığı yapmaya ilgi göstermesi zaten yeterince şaşırtıcıydı, ama babası da mı?

İçimde büyük bir suçluluk duygusu uyandı.

Dante'nin Yordan'a olan ilgisi, Apollo'nun bizim birlikte olduğumuzu düşünmesine izin vermesiyle mi ilgili? Sonunda onun ailesi olacağımızı düşündüğü için, fazla vakti olmadığı halde zamanını küçük kardeşimle geçiriyor mu?

"Evet," diye cevapladı Jade rahat bir şekilde. "Babam Yordan'ı çok seviyor. Onda büyük bir potansiyel gördüğünü söylüyor, özellikle de Javier ve Apollo ile çalışmaya devam ettikçe."

"Şaşırmış görünüyorsun," diyor Ana, başını eğerek.

"Öyleyim," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak. "Yani, ona pek iyi bir ilk izlenim bırakmadım... ve eminim boş zamanlarında yapabileceği milyonlarca başka şey vardır."

Yordan'ın bana bu küçük detayı anlatmamış olmasına da şaşırdım. Eve geldiğinde Apollo, Elio, Javi ve Leon ile geçirdiği günleri anlatıp durur. Ama Dante hakkında en son ne zaman bir şey söylediğini hatırlamıyorum. Neden bana anlatmadığını anlayamıyorum.

Yordan'ın bu aileye hayran olduğu bir sır değil. Gençliğinden beri onların hayranı, Moretti ailesini süper insan mafya üyeleri gibi anlatılan hikayelerle büyümüş.

Evet, Sienna ile yakınlaştığımızda onlara olan ilgisi azaldı. Ama bence kalbinin derinliklerinde, ona onların sorumlusunun onlar olabileceğini hiç düşünmemiştin. Onlara, özellikle Dante'ye hayrandı.

Belki bu akşam konuşmamız gerek, benden bir şey saklaması hoşuma gitmiyor. Kızacağımı mı düşünüyor?

Çünkü kızmayacağım. Daha çok kafam karışık.

"O kadar da kötü bir izlenim bırakmadın," diye cevaplar Ana, düşünceli bir şekilde başını eğerek. "Evet, aile yemeği bir patlama için en uygun yer değil. Ama Dante dürüstlüğü değer verir ve onun oğullarının bulunduğu masada bağırması olman... dürüst olmak gerekirse, bence onu etkilemişsindir."

Neredeyse dilimi yutuyordum. "Onu etkilemiş miyim? Sanırım yanılıyorsun..."

"Beni etkiledin," diye itiraf eder Jade, neşeli bir ses tonuyla. "Melani'ye karşı biraz empati duymadığımı söyleyemem. Emilio'yu seviyorum ve kardeşim karısına her zaman deli gibi aşık olmuştur. Ama Sienna senin için Ana'nın benim için olduğu gibiye, ben de onu kesinlikle nefret ederdim."

"Aynen öyle," diyor Ana, keskin bir baş hareketiyle onaylayarak. "Hikayenin tamamını bilmiyoruz ve bu işe karışmak bize düşmez. Ama inan bana, kendini kaybetmen için seni suçlamıyoruz. Açıkçası, ben olsam muhtemelen daha şiddetli davranırdım."

"Kahretsin," diye bağırır Cesar, Ana'nın küçük küfürünü tekrarlar.

"Tabii ki, o küçük kelimeyi yakaladın," diye ona söylenir, gülümsememeye çalışarak. "Sen küçük bir süngersin, değil mi?"

O, ona gülerek, geniş bir gülümsemeyle karşılık verir.

"Kayıtlara geçsin," diye Cassio söz alır. "Onların geceye ilişkin yorumlarını doğrulayabilirim. Babam sana kızgın değil. Sanırım Melani'ye oldukça kızgın, bu da onun için zor bir durum. Mila ve Valerio onun için çok önemli, bu yüzden yıllar içinde Melani'yi çok sevmeye başladı. Şimdi bu daha da zor hale geldi."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden yutkunuyorum.

"Havayı biraz neşelendirelim mi?" Jade, benim rahatsızlığımı fark ederek sorar. "İyi fikir," Ana da aynı fikirde. "Bu toplantıyı nasıl canlandıralım?"

Aklım boşalır, hiçbir öneri gelmez. Neyse ki — ya da ne yazık ki — bir şey bulmam gerekmiyor.

"Görünüşe göre tam zamanında geldik." Apollo'nun sesini duyunca neredeyse kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Onun geldiğini duymamıştım bile. Normalde o geldiğinde, Yordan da yanında olur ve ağır adımlarla kapıdan içeri girer. Bu sefer kardeşim fare kadar sessiz, sanki gizli bir görevi başarıyla tamamlamış gibi sırtıyor.

"Heyyy, şimdi parti başladı," Jade onları mutlu bir şekilde selamladı. "Bugünkü antrenman nasıldı?" "Harikaydı," Yordan mutlu bir şekilde sırtarak cevap verdi.

"Matteo ile dövüştüm ve onu *iki kez* yere serdim."

Apollo sırtıyor. "Ve Matteo bundan pek de memnun değildi."

"Öğrencin birkaç galibiyet aldığı için mi yoksa sevgili kardeşimizin üstesinden geldiği için mi mutlusun?" diye sorar Cassio, kaşlarını kaldırarak.

"İkisi birden olamaz mı?"

Cassio kuru bir kahkaha atarak homurdandı. "Gelişimin için tebrikler, Yordan. Matteo zorlu bir dövüşçüdür."

"Teşekkürler," kardeşim gururla göğsünü kabartarak cevaplar.

"Bir dahaki sefere Ivan ile dövüşmeli," diyor Dmitri, şüpheli bir şekilde kendini beğenmiş bir ifadeyle. "O kadar iyi performans gösteremeyeceğini düşünüyorum."

Jade ona tsk tsk diye seslenir. "Zavallı Matteo, burada bile değilken eleştiriliyor."

Apollo kıkırdar. "Eğlenceli değil mi?"

"Selam abla," diyor Yordan, bana doğru gelip selam vermek için. Bana yarı sarılır ve ben yüzümü buruşturup onu iterim.

"İyy," diye burun kıvrarak yüzümü buruşturuyorum. "Duş al, kokuyorsun." "Bu benim ilerleme kokum, Rayna. Ne kadar güzel, değil mi?"

"Çok korkunç," diye alay ediyorum, kolumda bıraktığı ter damlasını silerek. "Ne zamandan beri eve gelmeden önce duş almıyorsun? Apollo'nun araba koltukları solmuş olmalı."

"Sana söylemek için eve gelmem gerekiyordu," diye ısrar ediyor, gözleri heyecanla parlıyor. "Aşk hissetmiyorum, Rayna. Sana bir kez daha sarılmam mı gerekiyor?"

"Erkekler iğrenç." Kafamı sallıyorum. "Seninle gurur duyabilirim ama kokuna maruz kalmak istemem. Git yıkan, sonra sana sarılırım."

Gözlerini devirir. "Tamam, duş alacağım ama ben yokken benim hakkımda konuşmasan iyi olur. Arkadaş edinmen gerekiyor, biliyorsun değil mi? Her zaman senin açılmaktan kaçınmak için kullandığın konuşma konusu ben olamam."

Elimi uzatıp elinin tersiyle karnına vuruyorum, yeni kaslarla sertleştiğini görünce şaşırıyorum. "Beni utandırma."

"Zaman zaman seni utandırmasam ne tür bir küçük kardeş olurdum, hmm?"

"Seni utandırmadan önce git."

Bu tehdit karşısında gözleri fal taşı gibi açılır. "Gidiyorum, gidiyorum, hayret bir şey."

O merdivenlerden yukarı çıkarken, bakışlarımı gruba çeviriyorum ve Jade'in Apollo'ya baktığını görüyorum.

"Rayna ikizler için özel ikramlar hazırladı," diyor ona, geniş bir gülümsemeyle. "Düşük şekerli küçük kek topları. Mükemmeldi. Ne kadar nazik, değil mi?"

"Çok hoş," Apollo, Jade'in onu cezbetmeye çalıştığını hissettiği yemi yutmadan, hafifçe onayladı. "Ne zamandır buradasınız?"

"Biz bir saattir buradayız," diye cevapladı Jade, Dmitri'ye başını sallayarak. "Ana ve Cass ise yirmi dakikadır. Yordan'ın partisi yarın olduğu için erken bitirmeye mi karar verdiniz?"

"Evet, bu eğitimin ne kadar süreceği konusunda düşündüğüm konulardan biriydi. Bugün özel dersi yoktu, bu yüzden zor olmadı."

"Evet diyebilirsin," diyor Ana, gözlerini devirerek. "Hepimiz onun güzel bir doğum günü geçirmesini istediğini biliyoruz, kayıtsızmış gibi davranmana gerek yok. Tanrı aşkına, ona bir Ferrari aldın."

"Kiskandın mı, Ana?" Dudakları bir tarafa kıvrılır. "Kendi Ferrari'ni istiyorsan, eminim kocandan ya da babamızdan isteyebilirsin."

"Kendim de alabilirim," diye karşılık verir. "Ama ben daha çok mücevher seven bir kıyım. Arabalar değer kaybeden varlıklar ve garajımda toz toplayan metal yığınlarına hiç ilgi duymuyorum."

Apollo ona cevap verme zahmetine girmez ve o da ondan cevap bekliyor gibi görünmez. Bunun yerine, gözlerini bana diker.

"Seninle konuşmam lazım, Rayna. Yalnız kalalım."

İç çekerek koltuğumdan kalkarım. "Tabii ki, konuşmak istiyorsun."

Onun yanından geçip mutfağa doğru ilerlemeye başlıyorum ve o yoluma çıkıyor. "Bağlantılı odada, üç metre uzakta bizi duyamayacaklarını düşünüyorsan, yanılıyorsun."

"Cidden kulak misafiri olacaklarını mı düşünüyorsun? Onlar senin ailen."

O sadece bana bakarak gözlerini kırıştırır, kıpırdamadan. "Bu yüzden ne kadar meraklı olduklarını biliyorum."

Ellerimi belime koyuyorum. "Ciddi misin?"

"Yalan söylemeyeceğim, muhtemelen kulaklarımı dört açardım," diye itiraf ediyor Jade, utangaç bir gülümsemeyle.

"Gerçekten özel bir konuşma olması şart mı?" diye Apollo'ya sabırsızca soruyorum. "Misafirlerim var."

"Eminim sorun olmaz," diye yanıtlıyor Apollo soğukkanlılıkla. "Sonuçta *onlar* benim ailem."

"Sen tam bir baş belasısın," diye söyleniyorum. "Koridora çıkalım, Yordan'ın da dinlemesinden endişelenmen için seni yukarı çıkarmayacağım."

Apollo benim önerimi kabul edilebilir bulur, ön kapiya doğru yol alır ve sonunda bizi daireden dışarı çıkarır.

"Ne oldu?"

Apollo keskin ses tonumu görmezden gelir ve beni azarlamak yerine doğrudan konuya girer. "Abramo bu sabah beni aradı. Babanın eski iş arkadaşları hakkında bazı endişe verici söylentiler duymuş."

Midemi bir ağrı kaplar. "N-ne?"

"Görünüşe göre bazıları hala Yordan'a ve sana zarar vererek intikam almaya çalışıyor."

Ama çoğunlukla Yordan'a. Satır aralarını okumam için bunu söylemesine gerek yok. Kardeşim, tehlikeli bir hainin hayatta kalan erkek varisi. Her zaman intikam için öldürülmesi gerekiyordu. Her zaman ibretlik bir örnek olması gerekiyordu. Ama ben bunun olmasına izin vermedim ve asla izin vermeyeceğim.

"Nerede olduğumuzu biliyorlar mı?" diye soruyorum, sesim titriyor.

"Hayır," Apollo, yanıtında en ufak bir şüphe belirtisi olmadan cevaplar. "Araştırmalar, ama tamamen yanlış yoldalar. Bunu sana benden duymanı istediğim için söyledim. En son istediğim şey, burada güvende olmadığını düşünmen ve Yordan'ı da alıp gece yarısı kaçman."

"İzimizi bulmalarından endişelenmeli miyiz, Apollo?" Gözlerim ona yalvarırcasına bakar. "Lütfen bana yalan söyleme."

"Endişelenecek bir şey olursa sana haber veririm. Onlar buraya yüz mil yaklaşmadan ikinizi de kendim taşıyacağım. Güvendesin Rayna. İkiniz de *benim* korumam altındasınız. Anladığınızı söyle bana."

Endişem biraz yatışmış gibi görünüyor ve tuttuğum nefesimi bırakıyorum. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," diye onayladı. "Anladığınızı söyle, Rayna. Seni güvende tutabileceğimi ve sana bakabileceğimi gösterdim. Bana inandığınızı söyle."

"Ben..." Yutkunuyorum. "Sana inanıyorum Apollo. Ama Yordan'a bundan bahsetmesek olmaz mı? En azından şimdilik?"

Bana bakar, gözleri ifademde gerçeği arar.

"Tamam," diyor sonunda. Kapi kolunu tutmak için uzanıyor ve ben onu durdurup bileğini tutuyorum.

"Apollo?"

"Evet?"

"Lütfen beni pişman etme."

'ın Yirmi Beşinci Bölümü

Rayna

"Matteo Moretti, o tatlı on yedi yaşındaki çocuğa gizlice viski içirmiyorsundur umarım!"

"Ahhh, hadi ama Jade. Bugün onun doğum günü." "Kız kardeşi seni hadım etmesini mi istiyorsun?"

"Rayna?" Matteo elini salladı. "O benim güzel yüzüme zarar veremez, daha hassas bölgelerime ise hiç. Ben çok çekiciyim."

"Çekiciliğin benim için ne kadar önemsiz olduğunu sana göstereceğim," derim, tehditkar bir şekilde salonun köşesini dönerek. "Dikkatli ol, küçük Moretti. Küçük kardeşime içmemesi gereken içkiyi verenlerin *hassas* bölgelerine zarar vermekte hiçbir sorunum olmadığını göreceksin."

Moretti'lerin en küçük oğlu hiç korkmaz. Bunun yerine alaycı bir gülümsemeyle beni selamlar. "Sen her zaman bu kadar güzel misin, yoksa sadece tehditkar olduğunda mı böyle oluyorsun?"

"Övgülerin seni hiçbir yere götürmez," diye uyarıyorum.

Yordan dudaklarını büküyor. "Hadi ama Rayna, bugün benim doğum günüm." "Evet Rayna," Matteo onu taklit ediyor. "Bugün onun *doğum günü*."

Yordan'ın gözlerindeki umut ışığını görerek derin bir nefes alırım. O normal, sorumsuzca ve aptalca, ama inkar edilemez bir şekilde normal bir şey istiyor. Hatta

doğum günü partisi bile pek normal değil. Dairemizde yemek ve içeceklerin olduğu küçük bir toplantı.

Yanlış anlamayın, bu onun özellikle istediği şey. Ama yine de daire mafya üyeleri ve ara sıra bebeklerle dolu. Tipik bir on yedi yaşındaki gencin doğum günü deneyimi sayılmaz.

"Bir içki," diyorum ona, sesim kararlı. "Ve Apollo başka her şeyi onaylamalı. Bunu görmeme izin verme, anladın mı?"

"Sen en iyisisin," diye haykırıyor Yordan, öne çıkıp yüzümü tutup alnıma hızlı ve dramatik bir öpücük konduruyor.

"Buna alışma," diye uyarıyorum. "Asla alışmam," diye şaka yapıyor.

"Tamam, siz ikiniz," der Jade, Matteo'yu hafifçe iterek. "O fikrini değiştirmeden buradan çıkın."

"Aynen öyle," diye gülerek onaylıyorum.

Yordan'a iki kez söylemeye gerek yok, saniyeler içinde gözümün önünden kaybolur.

"Onu Apollo'nun sorumluluğuna vermek akıllıca," diyor Jade, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. "Cesar büyüdüğünde Dmitri'ye de aynısını yapmayı planlıyorum. Teknik olarak bir erkek olan ama benim gözümde her zaman bir bebek olarak kalacak bir çocuğu nasıl idare edeceğimi bilmiyorum."

Bu sözler bana çok tanıdık geliyor.

"Kesinlikle karmaşık bir durum," diye sessizce itiraf ediyorum. "Ama belki de daha da karmaşık? Yordan benim oğlum değil ve Apollo da onun babası değil. Bence ikimiz de fazla ebeveyn gibi davranmamaya çalışmalıyız."

"Yordan'ın buna aldırmayacağını düşünüyorum," diyor Jade anlayışla. "Eğer anne baban yoksa, büyük kardeşler anne babaya çok benzerler. Benim hiç annem olmadı. Ama babam ve Apollo bana anneme ihtiyacım olmadığını hissettiriyorlar, anlıyor musun? Eminim Yordan da benzer şekilde hissediyordur. Ona ne yapması gerektiğini söyleseniz bile, ikinizi de saygıyla karşılıyor."

"Belki." Gözlerimi kırıştıtarak odanın içindekilere bakıyorum. Partinin başlamasından sadece bir saat sonra, ana katımız tanıdık yüzlerle dolmuş durumda. Burası biraz kalabalık ama rahatsız edici derecede değil.

Daire bu kadar büyük bir grubu ağırlamak için uygun değil, ama biz bunu başardık. Apollo, teknik olarak Yordan'a doğum günü için bizim küçük mekanımız yerine malikanenin kullanımını teklif etti. Ama kardeşim ve ben, Morettiler onu yeterince ağırladıkları için şimdi bizim yapabileceğimize karar verdik.

Ayrıca, bu şekilde tüm yiyecekleri ve Yordan'ın pastasını kendi evimde hazırlayabildim. Bence bu, güne kişisel bir dokunuş kattı.

"Anatoly ikizleri daha da küçük gösteriyor," diyorum, hafifçe gülümseyerek. Morozov muhafızının Jade'in çocuklarını kucağında tuttuğu manzara, bu ailede gördüğüm en sevimli şeylerden biri.

Anatoly Petrov iri yarı, uzun boylu ve geniş omuzlu bir adam. Traşlı kafası, heykel gibi yüz hatları ve kaslı vücudu onu korkutucu bir görünümde yapıyor. Ancak

ikizlere bakarken gözleri çok yumuşak ve naziktir. Ailenin güvenilir bir üyesi olduğu çok açık ve bunun nedenini anlayabiliyorum. Çıplak elleriyle hızla giden bir arabayı durdurabilecek gibi görünüyor, özellikle de Moretti veya Morozov'ları korumak içinse.

"Öyle değil mi?" Jade tatlı bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Çocuklarla çok iyi anlaşıyor. Babası gibi doktor olacaktı, biliyor musun? Ama iri yapısı nedeniyle, koruma olarak çok değerliydi. Onun için neredeyse üzülüyorum, ama ona sahip olduğum için ne kadar mutlu olduğumu inkar edemem. Bebeğime bir şey olacağı konusunda paranoyaklaşmamı engelliyor."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. "Peki Javi? Onun varlığı yardımcı oluyor mu?"

"Kesinlikle," diye onaylar. "Çocukları tüm ekip olmadan dışarı çıkarmıyoruz ve Javier, muhafızları sanki Navy Seals gibi yönetiyor. Yordan onunla çalışmaktan hoşlanıyor mu?"

"Sanırım," diyorum omuz silkerek. "Yordan okulu pek sevmez. Ama Javi'nin onun öğretmeni olacağını öğrenince çok sevindi. Bazen mafya hayranı gibi davranıyor. Yemin ederim, benim bildiğimden çok daha fazla isim ve yüz biliyor. Hem de çok daha fazla."

"Bu iyi bir özellik," diye düşünür. "Hayatta bağlantıların ne kadar çok olursa o kadar iyidir."

Kısa bir süre başımı sallayarak mırıldandım. "Bunu öğrenmeye başlıyorum."

"Cesar yine Yordan'ın hediyelerini açmaya çalışıyor," diye sızlanarak içkisini masaya koyar. "Gidip onu durdurayım. Sonra konuşuruz!"

Jade, neredeyse şapşalca bir neşeye oğluna doğru koşarken ben gülümsüyorum. Biraz temiz hava almamın iyi olacağına karar verip, balkon kapısına doğru yöneliyorum ve dikkat çekmeden dışarı çıkıyorum. Buraya sık sık çıkmam, ama dışarıdaki serin hava kalabalıktan uzaklaşmak için iyi bir yol.

Burada aynı şeyi yapan başka birini bulmayı beklemiyordum.

Leon, iki veranda sandalyemden birinde oturmuş, küçük bir tabak tutarken ufka bakıyor.

"Bunalmış mısınız?" diye sorar, gözlerinde anlamlı bir bakışla.

"Birazcık," diye tereddütle itiraf ediyorum. "Muhtemelen geri döneceğim..."

"Otur," diye sözümü keser ve yanlarındaki sandalyeyi işaret eder. "Birkaç dakika ortadan kaybolabilirsin. Seni caydırmama izin verme, senin alanını ihlal eden benim."

"İzinsiz girmiyorsun," diyorum, yavaşça boş koltuğa doğru ilerlerken. "Sadece buraya kimsenin geleceğini beklemiyordum."

"Armani'den uzaklaşmam gerekiyordu," diye açıklıyor, başını sallayarak. "Çoraplarımın rengi aynı değil ve onları değiştirmeyi kabul etmezsem kafası patlayacak gibi görünüyordu."

Gülerek başımı salladım. "Kardeşin çok titiz bir adam. Kapımıza sürekli elektrolit içecek kutuları gönderiyor."

"Sıvı alımı hayat kurtarır," diyor, küçük kardeşini taklit etmeye çalışarak. "Bu sadece seni ve Yordan'ı önemseydiğini gösterir. Bana da aynısını yapıyor."

"Orada çözülmemiş bir travma olabilir gibi hissediyorum," diye cevap veriyorum, yarı eğlenerek, yarı endişelenerek.

"Öyle görünüyor," diye onaylar. "Şimdi, açlıktan ölüyorum, bu turta yiyeceğim ve sen de bana neden kaçman gerektiğini anlatacaksın."

Onun iddialı ses tonuna kaşlarını kaldırıyorum. "Öyle mi, öyle mi?"

"Elbette," diyor Leon, gülümseyerek yaban mersinli hamur işinden bir ısırık alıyor.

"Ben çok iyi bir dinleyiciyimdir."

"Önemli bir şey değil, gerçekten," omuz silkerek söylüyorum. "Sadece çok fazla insan var. Hepsi iyi insanlar, ama yine de bir anda çok fazla geliyor."

O, bir ısırık alıp mırıldanır. "Kız kardeşimle vakit geçirdiğini duydum."

"Evet." Dün yaşanan kaosu düşünerek başımı sallıyorum. "İkisi de mi? Sanırım. Kan evliliği konusunu hala tam olarak anlamış değilim. Dinamiğini tam olarak kavrayamadım ama belki de yeni insanlarla tanışmak beni çok etkilediği için bunu sindiremedim." "Ahh," diyor Leon. "Ana, evet. Onun ve Cassio'nun evlenme şekli, sadece eski bir gelenek.

eski bir gelenek. Babamın onu evlat edindiğini düşün. O bir kayınvalide değil. Artık kan bağı var, dolayısıyla kan bağı evliliği."

"Öyle söyleyince oldukça basit geliyor." Belki biraz tuhaf, ama birçok kültürde norm olmayan sembolik gelenekler vardır. "Yarınki etkinlik için mi şehre geldin? Yordan çok heyecanlı. Daha önce Ana ile birlikte yetimhanede yardım etmeyi sevmişti. Ana bana çocukların onu çok sevdiğini söyledi."

Geçen ay birkaç kez oraya gitti ve Ana ve Cassio ile oradaki çalışmalarını hakkında konuştuktan sonra gönüllü olarak yardım etmeyi teklif etti. Ana, annesi gibi evlat edinilmişti. New York'ta yaşarken, orada büyük bir tesiste çalışıyordu. Morettilerle buraya taşındığından beri, yerel bir yerde yardım etmeye başladı ve onlara daha fazla fon ve kaynak sağladı.

Ve tabii ki, çocuklarla doğrudan vakit geçiriyor.

Bu onun tutkusu ve Yordan da bunu onun kadar tatmin edici buluyor gibi görünüyor.

"Evet, Leo ve ben buradayız," Leon bir lokma daha yuttuktan sonra onaylar.

"Babam şu anda onunla birlikte, biraz büyükbaba günü geçiriyor."

Bu fikre gülümsüyorum. "Ne kadar tatlı." "Zaman bulabildiğimizde çok güzel oluyor." "Bastian ve Cleo yok mu?" diye merakla soruyorum.

Leon'un yüzü düşer. "Hayır. Hayır, bu sefer yoklar."

"Oh, üzüldüm. Hassas bir konuyu açmak istemedim."

Elini reddedercesine salladı. "Sorun değil, sadece... evet, hassas bir konu olduğu için. Cleo, Leo'nun bizden uzak olduğu zamanları düşünmekten hoşlanmaz ve Ana olmasaydı onu aramızda göremezdik, ama o... Neyse, açıkçası başka bir şey hakkında konuşmayı tercih ederim."

"Tamamen anlıyorum," diye onaylayarak başımı sallıyorum. "Basit bir yaban mersinli turta ile pizza ve kek için iştahını kaçırdığın gerçeği hakkında konuşabiliriz."

Leon omuzları titreyerek güldü. "Ah, Rayna. Ben pizzaya ve pastaya her zaman iştahım var."

"O zaman biraz daha yemeye dönelim mi?" "Sanırım zamanı geldi."

Geri döndüğümüzde kimse bizim yokluğumuzu fark etmemiş gibi görünüyor. Birkaç dilim pizza yedikten sonra, büyük grupla sosyalleşmek daha kolay hale geliyor. Leon beni sohbetlere dahil ediyor, Jade de aynısını yapıyor. Moretti'lerin hepsinin birbirine yakın olduğunu, ancak bazılarının diğerlerinden daha yakın olduğunu öğreniyorum.

Örneğin, Nico ve Remo adlı ikizler en az sosyalleşenler gibi görünüyor. İkisi de ortalarda görünmüyor, ama Yordan bunu umursamıyor gibi. Tabii Emilio ve karısı da gelmemiş. Gerçi onların resmi olarak davet edildiğini sanmıyorum.

Dante, Leo'yu kucağında taşıyarak kısa bir süreliğine ortaya çıkar. Dürüst olmak gerekirse, bu büyükbaba-torun ikilisi beni neredeyse eritecekti. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şeylerden biriydi. Leo, babasıyla birlikte ayrılmak üzereyken kalmak için itiraz bile etmedi. Anlaşılan, akvaryumu ziyaret etmeyi planlamışlardı ve Leo balıkları *çok severdi*.

Pasta kesildikten sonra, övgüler bana yağmaya başladı. Hepsini kabul ettim ve dikkatleri tekrar küçük kardeşime çevirerek garip davranmamaya çalıştım. Neyse ki, Yordan parti başladığından beri gülümsemeyi bırakmadı. Dairenin her yerinde dolaştı, çoğunlukla Matteo, Elio ve Apollo ile vakit geçirdi.

"Bütün bunları yaptığın için teşekkürler," diyor, baş başa kaldığımız bir anda. Omuzlarımı kaldırıp ona yarım bir gülümseme atıyorum.

"Önemli değil."

Kardeşim şüpheyle burnunu çeker. "Evin yarısı yabancılarla dolu, Rayna. Bu kesinlikle önemli bir olaydı. Sen bu tür şeylerden nefret edersin."

"Düşündüğüm kadar rahatsız olmadım," diye itiraf ediyorum. "Jade'i sevdim." Zaferle sırtıyor. "Sevdiğini biliyordum."

"Evet, evet," diye homurdanırım. "Daha sonra 'söylemişim' diyebilirsiniz, partinin bitmeden önce keyfini çıkar, doğum günü çocuğu."

Bir saat sonra, ortam önemli ölçüde sakinleşmeye başladı. Son misafirler ayrılana kadar insanlar yavaş yavaş dağıldı. Herkes gittikten sonra, Yordan Elio ile gezintiye çıkmaya karar verdi. Yeni arabasına binmek için her fırsatı değerlendiren biri olduğu için buna şaşırırmamam gerekirdi.

Apollo, kardeşime araba kullanmayı öğretme görevini üstlenmese de, ayrı bir araçla onlarla birlikte gitmeyi kabul etti. Yordan saatler önce sadece bir içki içmişti, ama Apollo yine de onu yakından takip ediyordu.

Bunu takdir ediyorum.

Leon, tek başına temizlik yapmama izin vermeyen, geride kalmayı seçen tek kişidir. Tezgahları silmeme, tek kullanımlık tabak ve bardakları toplamama ve hatta yemekten kalan bulaşıkları yıkamama yardım ediyor.

O iyi bir arkadaş, belki de fazla iyi bir arkadaş.

Bugün ona bu kadar yakın olmak, aramızda bir şeylerin oluştuğunu hissettiriyor. Olmaması gereken bir şey. Biz arkadaşız, ama mutfakta tabakları birbirimize uzatırken hissettiğim gerginlik, arkadaşlıktan daha fazlası gibi geliyor.

"Bulgar dadını etkilemek için bulaşık yıkamayı da mı öğrendin?" diye soruyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Leon gülümser, çocuksu bir gülümseme dudaklarını kaldırır. "Bu itirafı asla unutmayacaksın, değil mi?"

"Bunu ağzından kaçırmana şaşırdım," diye cevap veriyorum, ben de gülümsüyorum. "Siz mafya üyeleri kartlarınızı göğsünüze yakın tutmaz mısınız?"

"Belki de seninle konuşmak bana kolay geliyor," diye cevaplar, sesi derinleşir.

Boğazım sıkışır ve yutarım. Leon'un bakışları boğazımın hareketini takip eder ve nefes verir. Ellerini kuruladığı tabakta dondurur ve yüzüme bakar, ifademi okumaya çalışır.

Ne gördüğünü bilmiyorum, ne hissettiğimi bile bilmiyorum.

Gözleri yavaşça bakışlarımdan aşağıya doğru kayıyor ve dudaklarımın üzerinde duruyor. Leon elini kaldırıp saçımı nazikçe kulağımın arkasına iterek gözlerimden uzaklaştırırken ben kıpırdamıyorum bile. Midem altüst olurken titriyorum, aramızdaki havanın çatırdandığını hissediyorum. Beklenmedik ve inkar edilemez bir yoğunluk oluşuyor ve bir an için kim olduğumuzu unutuyorum.

Leon ve benim arkadaş olduğumuzu, bu kadar yakın durmamamız için milyonlarca neden olduğunu ve bu hissin tadını çıkarmamam için milyonlarca neden daha olduğunu unutuyorum.

Bir an için ikimiz de kıpırdamadan, nefesimizi tutarak sessizce nefes alıp veriyoruz. Leon öne eğilmeye başlıyor, nefesi dudaklarımı okşuyor ve ben kendimi zorlayarak uzaklaşamıyorum, ta ki...

"Geri döndük!" Yordan'ın sesi o anı bozar ve Leon yanmış gibi geri atlar.

"Siktir," diye mırıldanır, sanki kendinden geçmekten kurtulmak istercesine başını sallar. "Rayna, ben..."

Özür dileyecek, o anda kendini kaybettiğini ve bunu istemediğini söyleyecek. Yüzünde utanç belirliyor ve açıklamaya gerek kalmadan anlıyorum. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok, tamamen onun evli olmasıyla ilgili.

"Sorun yok," diyorum ona sessizce, durulamak için başka bir sabunlu bulaşık alırken. "Hiçbir şey olmadı, değil mi?"

"Doğru," diye tekrarlıyor, sesi gergin.

Az önce ne kadar zayıf bir an yaşamış olursa olsun, Leon bana zina yapan bir adam gibi gelmiyor. Öyle olsaydı, az önce yaşanan yoğunlukta kendini kaybetmeden önce bu kadar uzun süre duraksayacağını sanmıyorum.

Yordan geniş bir gülümsemeyle odaya girerken, bu konuyu daha fazla düşünmeye vaktim yok.

"Oh, merhaba Leon." diye gülümsüyor. "Hala buradasın."

"Buradayım," diye onaylıyor Leon, Yordan'a karşılık vermek için bir gülümseme takınıyor. "Yolculuk nasıldı?"

"İyi idi," diye cevaplar gururla. "Elio, Apollo ve ben şimdi balkonda bir şeyler içeceğiz." Bana endişeli bir şekilde bakar. "Hala senin için sorun yoksa?"

"Sorun değil," derim çabucak. "Fikrimi değiştirmeden önce gidin."

"Hâlâ en iyisi," diye bağırır Yordan, mutfaktan neredeyse zıplayarak çıkar.

Leon bu fırsatı değerlendirerek elimi tuttu ve beni lavabodan uzaklaştırıp kiler odasına çekti.

"Ben çok..."

"Leon, gerçekten, sorun yok..."

İkimiz de aynı anda konuşuruz, ikimiz de fısıldarız, ikimiz de fark ettiğimizde dururuz.

"Bu bana daha önce hiç olmamıştı," der hızlıca, başını eğerek. "Öyle demek istemedim... Hiç beklemiyordum." Nefes verir, bana bakarak doğru kelimeleri bulmaya çalışır. "Karımı aldatmam, Rayna. Asla. Aslında sadece kağıt üzerinde evliyiz. Ama yine de sadığım."

"Biliyorum," diyorum anlayışla. "Sadece bir anlık bir şeydi. Gerçekleşmedi bile, kendine bu kadar sert davranma, tamam mı?"

"Senin için söylemesi kolay," diyor, kaşlarını çatmayı bırakmaya çalışarak. "Zina yapan sen olmazdın."

"Hayır, ama bu beni masum yapmaz." Üzülerek gülümsüyorum. "Ben de evli erkeklerle sık sık vakit geçiren türden bir kız değilim, Leon. İkimiz de biraz yalnızız ve bir anlık kimya yakaladık. Bunu tekrar düşünmemize gerek yok. Tamam mı?"

"Bu kadar basit olduğundan emin misin?"

"Biz iyi arkadaşız, değil mi?" Bu sözlerin ne kadar tuhaf geldiğini hissederek yüzümü buruşturuyorum. "Yani, arkadaşlığımızı kaybetmek istemiyorum. İyi anlaşıyoruz ve ailelerimiz birbirine çok bağlı... Hayatımda olmanı seviyorum."

"Evet," diye yumuşak bir sesle onayladı. "Biz iyi arkadaşız, Rayna. Ben de bunu mahvetmek istemiyorum."

"Yalnızım," diye itiraf ediyorum üzüntüyle. "Sen de öyle değil misin? Bir an için kendimizi güvende ve rahat hissettik ve bunun tadını çıkarmak istedik."

"Yalnız," diye tekrarlar Leon. "Evet. Yıllardır evliyim ve hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim."

Belki de yanlış bir zamandır, ama tepkimi engelleyemiyorum. Ona doğru yürüyerek, kollarımı sırtına doluyorum ve sıkıca sarılıyorum.

"Üzgünüm, Leon. Belki onunla konuşmalısın?"

"Belki," diye kabul eder, yavaşça kucaklamayı kabul eder. "Gitmeliyim."

"Bana mesaj at, tamam mı?" diye soruyorum, ondan uzaklaşarak. "Bunun tuhaf olmasına izin veremeyiz."

Az önce olanlar *bizimle* ilgili değildi. Sadece..." "Rahattı," diye tamamlıyor.

"Evet." Yutkunuyorum. "Güvenli."

Birbirimizi öpmek istemiyorduk, tam olarak değil. Sadece birlikte daha az yalnız hissetmek için yeterince güvende hissediyorduk.

Kahretsin.

Bölüm Yirmi Altı

Yordan

Safe Harbor Yetimhanesi, Ana sayesinde tamamen yenilenmiş ve iyileştirilmiş yepyeni bir kanada kavuştu. Ana, aylardır onlarla birlikte çalışıyor ve bir zamanlar yetersiz fonlanan bu hayır kurumunun iyileşmesi için kendi parasını kullanıyor.

Bugünkü etkinlik, tesisin yıllar geçtikçe gelişmeye devam edebilmesi için bir nakit rezervi oluşturmaya yardımcı olmak amacıyla düzenlendi. Tabii *bir de* çocuklara eğlenceli vakit geçirtmek için. Sonuçta bu bir mini karnaval.

Ana Moretti ile Apollo'nun evinde ilk tanıştığımda, bana etkinlik hakkında konuşmaya başladı. Çocuklar ve *Safe Harbor'ın* yaptığı tüm iyi şeyler hakkında konuşma şekli çok etkileyiciydi. Konuşdukça, bu etkinliğin bir parçası olmak istediğim duygusu içimde daha da güçlendi.

İlk başta bana inanmadığını düşünüyorum, onu yatıştırmaya çalıştığımı ya da beni sevmesi için ilgi gösterdiğimi düşündü. Ama bir hafta sonra, onunla birlikte gönüllü olarak çalışıyordum, hatta Apollo'yu da yanımda getiriyordum. Binada sıradan bir gündü, özel bir plan yoktu. Ama çok sevdim.

Ana, yardım etmekten gerçekten keyif aldığımı anlayabilirdi, bu benim için de onun için olduğu kadar tatmin ediciydi. Bu yüzden, beni resmi olarak bağış toplama etkinliğine davet etti. Ve şimdi, işte buradayız.

Safe Harbor binasının geniş arka bahçesi, tamamen bir film setine dönüştürülmüş. Her yüzey renklerle süslenmiş ve havada çılgın kahkahalar yankılanıyor. Bu küçük karnaval, çocuklar arasında büyük bir hit olmuş ve bunun nedenini anlayabiliyorum. Ben de küçükken böyle bir şey yapmayı çok isterdim.

"Your-dan, kalk," diyor Leo, pantolonunun paçasını çekerek. Leon'un oğluna gülümsüyorum. Elinde küçük bir pamuk şeker torbası tutuyor ve küçük dudaklarının etrafında mavi bir şeker halkası var.

Ana, Leon'un oğlunun New York'ta gönüllü olarak çalıştığı yerden evlat edinildiğini anlatmıştı. Bilmesem, onun Leon'un oğlu olmadığını asla tahmin edemezdim. Sadece isimleri benzer değil, birbirlerine de çok benziyorlar. Yüz hatları aynı değil ama ikisi de aynı sakin ve nazik enerjiye sahipler.

Çocuğu kucağıma almak için eğildiğimde, bana sarıldığında kalbim ısındı. Geçen ay birlikte çok zaman geçirdiğimiz için bu güven belirtisi bana doğal geldi.

"Eğleniyor musun, küçük dostum?"

"Eğleniyorum," diye tekrarlıyor. İngilizcesi her geçen gün geliyor.

Yorgun ses tonuna gülümsüyorum. "Ne kadar şeker yedin, hmm?" Şeker komasından şüpheleniyorum.

"Şeker," diye tekrarlıyor, sırtarak başını sallıyor. "Baba, nerede?"

"Babanı mı istiyorsun?" Etrafıma bakıyorum ve hemen Leon'u yakınlarda görüyorum. Bütün bu zaman boyunca oğlunu gözetlemiş, sadece beş metre kadar uzakta, Cassio ile birlikte duruyor. "Peki, sana yardım edebilirim."

Leo babasına doğru yürürken iki kez esner ve ben gülmeme engel olamam. Ya şekerden ya da son birkaç saattir koşuşturup arkadaşlar edinmekten yorgun düşmüştür.

"Sana bir şeyim var," diyorum Leon'a gülümseyerek. "Çok uykulu bir şeker canavarı, ekspres teslimat."

"Merhaba baba," diye selamlar Leo, neredeyse kollarımdan fırlayıp Leon'un kollarına atlar. Yarıları boş pamuk şeker torbasını babasının göğsüne dayar ve başını yatırır. "Bitti."

Leon gülerken oğlunun başına bir öpücük kondurur. "Yakında gitmek ister misin, *figlio*?"

"Hayır, gitmiyoruz."

Cassio bu hızlı cevaba gülümser. "Görünüşe göre, en azından o uyuyana kadar buradan ayrılamayacaksın."

"Onu buraya verin," diyor Armani, bize katılırken. "Onu hemen uyandıracacağım."

"Bugün onu daha fazla sallarsan beynini sarsarsın," diye azarladı Colton, arkadaşının arkasından.

Armani eliyle onu uzaklaştırır. "Dramatik olma."

Aile etkileşim halindeyken gözlerim etrafı tarar ve çimlerde oturan yalnız bir figür yakalar. Baş eğik, elleri ayakbağlarının üzerinde duran bir kız, etrafında başka çocuk yok.

"Hemen dönerim," derim dalgın bir şekilde, ayaklarım çoktan hareket etmiş durumda.

Yaklaştığımda başını kaldırmıyor, sanki geldiğimi duymamış gibi. "Aptal," diye mırıldanıyor, sesinde hayal kırıklığı var.

"Yardım ister misin?" diye soruyorum, onu korkutmamaya çalışarak.

Kafasını kaldırır, parlak gözleri bana dikilir. "Hayır."

Onun kendinden emin inkârına gülmeme engel oluyorum. "Emin misin? Sorun değil. Burada iyi arkadaşım Ana ile gönüllü olarak çalışıyorum; bu da seni benim patronum yapıyor. Bana söylemen gerekirse sana yardım etmek zorundayım."

Burnunu kırıstırıyor. "Ana ile arkadaş mısın?"

Kalbimin üzerine elimi koyarak, kırılmış gibi davranıyorum. "Yeterince havalı görünmüyor muyum? Yoksa aksanımdan mı? Artık burada yaşadığı için arkadaşlarının hiçbiri onun gibi konuşmuyor, biliyor musun?"

"Her neyse," diye homurdanır. "Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Seni rahatsız etmek istemiyorum," diyorum dikkatlice. "Ama zorlandığını görebiliyorum. İstersen, senin için hızlıca bağlayıp kaybolabilirim, böylece seni daha fazla rahatsız etmem."

Yüzü domates gibi kızarır ve gözleri yaşarır. "Ben aptal değilim, biliyor musun! Bana nasıl yapılacağını öğretmedikleri benim suçum değil."

"Hey, hey," derim çabucak, içimden bir sempati duyarak. "Seni yargılamıyorum. Benim ailem de bana göstermedi. Benim bilmemin tek nedeni, ablamın bana öğretmiş olması."

Muhtemelen sekiz ya da dokuz yaşında olan kız bana bakar. Yüzümü dikkatle inceler, sanki bana inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışır gibi.

"Tamam," der, ayağa kalkarak. "Bana yardım edebilirsin."

Bu açıkça çekingен çocuğa ulaşabildiğim için duyduğum gurur çok büyük. Kendimi lanet bir süper kahraman gibi hissediyorum.

Diz çöküp ayakkabısının bağcıklarını çözmeye başlıyorum, fikrini değiştirip yüzüme tekme atmadan önce çabucak halletmeye çalışıyorum.

Son ilmeği bitirmek üzereyken başımı kaldırıyorum. Huysuz savunma mekanizması yok olmuş, yüzünde sadece saf bir dehşet ifadesi görüyorum. İlk çılglık duyulur duyulmaz ayağa kalkmaya başlıyorum. Ensemde bir ürperti hissediyorum ve arkamdan bir silahın kurulduğunu duyuyorum.

Düşünmeden harekete geçtim ve genç kızı vücudumla korudum.

Bang.

Sırtım yanar ve gerilir.

Ve sonra cehennem kopar.

'ın Yirmi Yedinci Bölümü

Apollo

Nadir de olsa, korkunun beni ele geçirdiği zamanlar oldu. Korkunun kurbanı olmak, kendimi alışkın olduğum bir şey olarak görmüyorum. Genç yaşta, korku başkalarına zarar vermek için kullandığım bir duygu haline geldi. Korkuyu tanıyordum. Onunla çalıştım, onu geliştirdim ve herhangi bir bıçak kadar keskin ve ölümcül bir silah gibi kullandım.

Bugün, korku beni bulamadı. Onun yerine çok daha güçlü bir şey onun yerini aldı. Bugün, hiç beklemediğim kadar *terörü* yakından tanıdım.

"Az önce ne dedin?" diye soruyorum, sesim sert ve kaybolmuş, körü körüne anahtarlarımı arıyorum. Telefonum kulağıma sıkıca bastırılmış, kardeşimin telaşlı sözleri zihnimde yankılanıyor.

Midem çürümüş bir şey yemiş gibi düğümleniyor, göğsüm çökecekmiş gibi hissediyorum. Bana bildirilen şeyi tam olarak biliyordum, ama kabul edemiyordum. Tekrar duymadan yüzleşmeyi reddettiğim, kabul edilemez bir gerçeklikti.

İnanmama isteği sessizce bastırılıyor.

"Yordan vuruldu," diye tekrarlar Cassio, daha yüksek sesle ve daha yavaş. "Çok kan kaybediyor, ama onu aldık ve hastaneye götürüyoruz. Neredeyse vardık."

"Bu nasıl oldu lan?" diye bağıarak ofisimden fırlıyorum. "Onu bir günlüğüne, muhafızlar ve üç kardeşimle birlikte, bir yetimhane için düzenlenen lanet olası bir bağış etkinliğinde yalnız bıraktım ve vuruldu mu?"

Rayna beni öldürecek.

Buna izin vereceğim.

Yordan Todorov benim sorumluluğumda olan, on yedi yaşındaki öğrencim. Lanet olası arkadaşım. Ve bir şekilde, kurşunla yaralandı.

Bulgar mafyası onun peşine mi düşmüştü? *İmkansız*, bu düşüncüyü kafamdan silip attım. Rayna ve Yordan'a olan ilgileriyle ilgili aldığım ihbar, Todorovların nerede olduklarını bilmediklerini garanti ediyordu. Bir barda intikamdan bahsedip, hayallerle sarhoş olmuşlardı. Bu inandırıcı bir tehdit değildi, bunu kontrol ettim. Rayna'ya bundan bahsetmemin tek nedeni, onun güvenini daha da kazanmaktı. Onu da işin içine dahil etmiştim ve şimdi onu kaybedecektim.

Benden istediği tek şeyi yapamadığım için, aramızda kaydedilen tüm ilerleme şimdi kesin olarak silinecekti. Yordan'ı güvende tutmak.

"Bunu sonra bağıarak anlatabilirsin," diye homurdanıyor Cassio. "Silahlı adam öldü ve Yordan'ı hayatta tutacağız. Elio Rayna'yı alacak. Med Center'da buluşalım."

"Siktir," diye bağıyorum ve telefonu kapatıyorum, onu duvara fırlatmak için kendimi zor tutuyorum.

Midem bulanıyor ve başım dönüyor, arabama binip gaza basıyorum. Hastaneye ulaşmaktan başka bir şey düşünmüyorum, pervasızca sürüyorum. Arabalar yolumdan çekiliyor, kırmızı ışıklar beni durdurmuyor, sokak lambaları bulanıklaşıyor. Kusacakmışım gibi hissediyorum, başım zonkluyor ve kalbim suçluluk duygusuyla ağlıyor.

Hastaneye vardığımda park etmekle uğraşmıyorum. Kaldırıma çıkıyorum ve bu sırada bir çalıyı ezip geçiyorum. Kardeşlerimin Yordan'ı nereye götürdüklerini tam olarak biliyorum ve o yöne doğru koşuyorum. Beni tanıyamayan ve koridorlarda deli gibi koşan bir adam olarak gören çalışanlar, beni durdurmaya çalışıyorlar, ancak beni tanıyanlar onları engelliyor ve böylece hayatlarını kurtarıyorlar. Şu anda biri yoluma çıkarsa, hiç düşünmeden boynunu kırarım.

Beyaz hastane duvarları ve steril ışıklandırma gözlerimi yoruyor, ama olmam gereken yeri bulana kadar aramaya devam ediyorum. Uzun siyah saçları görünce Ana'yı ve onunla birlikte ihtiyacım olan kişiyi buluyorum.

"Nerede o?" diye bağıarak koridordan kardeşime sesleniyorum.

O da bağırmasına gerek kalmaz, çünkü birkaç saniye içinde karşısına çıkarım. "Şu anda doktorlarla birlikte, kan alıyor ve yarasını kapatıyorlar," der Cassio, sanki bana sakın olmamı söylemek istercesine ellerini kaldırarak. Sakinleşmeyeceğimi çok iyi biliyor.

İçim içimi yakıyor, hem öfkeli hem de çaresiz hissediyorum. Kimsenin maruz kalmaması gereken acımasız bir kombinasyon.

Gözlerimi yana çevirdiğimde, Leon'un kanlar içinde olduğunu gördüm, gömleği kanla lekelenmiş, bekleme odasındaki sandalyede oturuyordu. Önündeki duvara boş boş bakıyordu, gözleri kırpmadan.

"Ne oldu lan?"

O anda Ana'nın gözlerindeki yaşları fark ettim. Ailesinin yarısı katledildiğinde benim ailemin önünde ağlamayı reddeden Ana. Her zaman toplum içinde cesur bir yüz sergileyen Ana.

"Durumu ne kadar kötü?" diye soruyorum, yumruklarım titreyene kadar sıkıyorum. "Nereden vuruldu? Ölemeyeceğini söyle, Cassio." Bu bir rica değil, emirdir. Yordan'ın iyileşeceği dışında başka bir şey duymak istemiyorum.

"Ölmeyecek, Apollo," diye ısrar ediyor, sesi sakın. "Küçük bir kızı korurken vuruldu."

Donup kalırım, bilgiyi sindiririm. "Ne?"

"Ah, Apollo," Ana burnunu çeker. "Çok korkunç, çok üzgünüm." Onun özrünü anlamadan başımı sallarım.

"Sekiz yaşındaki bir kızın babası onu aramaya geldi. O bir aile katiliydi. Bir ay önce karısını ve oğlunu öldürdü, ama yakalanmadan polisten kaçtı. Kızının yetimhaneye gönderildiğini duydu ve işini bitirmeye geldi. Yordan, o geldiğinde kızın ayakkabılarını bağlamasına yardım ediyordu."

"Yordan onu vücuduyla korudu," diyor Ana, gözyaşları daha hızlı akıyor. "Cassio çok hızlı bir şekilde onlara ulaştı, adamı yere düşürdü ve vurdu ama önce..." Yutkunuyor, dudakları titriyor. "Onu bulabileceğini hiç beklemiyorduk. Çok dikkatliydik. Onu internette hiçbir yerde yayınlamadık, her türlü önlemi aldık."

Bunu rastgele bir adam
mı yaptı? Düşman değil
mi?

Bu şiddet eyleminin Yordan'a yönelik olmamasına rahatlamalı mıyım, yoksa böyle bir şeyin olmasına suçluluk duymaya devam mı etmeliyim, bilmiyorum.

"Nereden vuruldu?" diye tekrar soruyorum.

"Böbrek," diyor Leon, sonunda konuşmaya başlıyor. Sesi zayıf ve kısık, gözleri duvardan ayrılmıyor. "Sol tarafta, kurşun tamamen geçmedi. Sırtından girdi, önden çıkış yarası yok."

"Ama doktorlar onu çoktan çıkardılar," diye Cassio güven verici bir şekilde ekliyor. "Artık vücudunda değil."

"Hala kanaması var," diye anlıyorum, nefes nefese.

"Kanamayı durdurmaya çalışıyorlar. Böbrek hassas bir bölge, bunu biliyorsun Apollo. Ama o iyi olacak. Leon buraya kadar onunla konuşarak oyalamış."

Leon'un görünüşüne bakılırsa, arabada onu konuşmaya devam ettirmekten daha fazlasını yapmış. Kanamayı kontrol altında tutmuş, Yordan'ı çıplak elleriyle tutmuş. Minnettarlık beni mideye yumruk yemiş gibi vuruyor ve kardeşimle birbirimize anlamlı bir bakış atıyoruz. Konuşmaya gerek yok. Ben de onun ya da oğulları için aynısını yapardım.

"Leo nerede?" diye soruyorum, aniden endişelenerek.

"Armani ve Colton onunla birlikte," diyor Ana yumuşak bir sesle. "Bana destek olmak için geldiler. Tanrım, hepsi benim hatam. Neden yaptığım her şey bu kadar kötü sonuçlanıyor?"

"Öyle söyleme," diye azarladı Cassio, onu kendine çekerek. "Bunu konuşmuştuk, aşkım. Yetişkin erkeklerin yaptıkları için kendini suçlamayı bırakmalısın."

Yavaşça nefes verirken, aralarındaki samimi anı izliyorum. Elbette Ana'yı suçlamıyorum. Böylesine iyi bir amaç için düzenlenen bir bağış etkinliğinin bu kadar çirkin bir hal alacağını nereden bilebilirdi ki?

Ben de aynı şeyi yaptığım halde, onun güvenli olacağını varsaymasını nasıl suçlayabilirim?

Hızlı adımların sesi dikkatimi dağıtır. Koridora baktığımda midem düğümlenir. Rayna'nın yüzü gözyaşlarıyla ıslak ve lekeli, saçları dağınık ve ince siyah ve sarı dalgalar halinde koridorda koşarken. Elio hemen arkasında, yüzü fırtınalı ve ihtiyatlı. Benim kadar tehlikeli sürmüş olmalı ki bu kadar çabuk gelmişler.

Rayna yaklaşırken gerginleşiyorum, yine bana tokat atmaya çalışacağını düşünüyorum. Bu sefer ona izin vereceğim.

Ama tokat gelmez.

Rayna

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazımda hissediyorum, ellerim uzanıp Apollo'nun bileklerini kavlıyor.

"Bana onun iyi olduğunu söyle," diye yalvarıyorum, sesim titriyor.

Elio beni almaya geldiğinden beri düzgün nefes alamıyorum. Daireden birkaç dakika uzaklıkta beni aradı ve beni almaya gelmesi için aşağı inmemi söyledi. Yordan hastanedeydi ve yüz yüze görüşene kadar bana ne olduğunu söylemeyi reddetti.

Kardeşimin küçük bir kızı korumak için kurşun yediğini duyduğumda, neden bu bilgiyi benden sakladığını anladım. Elio, kilitli bir dairede bayılmam ve bana ulaşamaması riskini almak istememişti. Arabada bayılmadım, ama yine de ruhum bedenimden ayrılmış gibi hissettim.

"Son duyduğumuzda, dikiş atılıyor ve kan nakli yapılıyordu," diyor Apollo, bulanık mavi gözleriyle bana bakarak. Hiç görmediğimiz aşırı kibirli ve sert tavırları yok olmuş. Artık sonsuz bir krallığın hükümdarı gibi görünmüyor. *Endişeli* görünüyor.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diyorum boğuk bir sesle, ellerimle onun ön kollarını daha sıkı sıkıyorum. "Güvende olması gerekiyordu."

Apollo başını eğiyor, aramızdaki boy farkı hala göz teması kurmamızı sağlıyor. "Orada olmalıydım."

Kalbim göğsümde çarpıyor. *Kendini suçluyor mu?*

Yutkunarak başımı hafifçe sallıyorum. "Orada olsan bile, onun yanında olamazdın. Bunu engelleyemezdin."

Gözlerindeki şüpheli bakış, buna bir an bile inanmadığını gösteriyor. Orada olsaydı bunu engelleyebileceğini düşünüyor. Apollo hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da tüm o kendini beğenmiş cesaretine rağmen

sonsuz bir sorumluluk yükü taşıdığını öğrendim. Ne kadar gerçekçi olmasa da, değer verdiği herkes ve her şey için kendini sorumlu hissediyor.

"Yordan Todorov'un ailesi mi?" kesik bir ses soruyor.

Dönüp baktığımda, beyaz önlüklü bir adamın beklediğini görüyorum. Kel, yaşlı ve soğuk kahverengi gözleri var. Her şeyi sert ve mesafeli, ama profesyonel bir tavırdadır. Bu, Yordan'ın doktorlarından biri olmalı.

"Evet?" Herkesten önce cevap veriyorum. Boğazım sıkışmış ve yanıyor. "Ben onun kız kardeşim. Durumu nasıl? Onu görebilir miyim?"

"Kardeşiniz iyi olacak," diyor doktor, yumuşak sözleri beni büyük bir rahatlama ile dolduruyor. "Şu anda iyileşiyor, sıvı ve ağrı kesici alıyor. Çok daha kötü olabilirdi. Leon ona zamanında ulaşmış kanamayı durdurmasaydı, şu anda çok daha zor bir konuşma yapıyor olurduk."

"Leon mu?" diye soruyorum, başımı yana çevirerek.

Geldiğimden beri ilk kez Apollo dışında başka birini görüyorum. Onu bulmakla o kadar meşguldüm ki, etrafımdaki her şeyi görmezden geldim. Arkadaşımı gözlerimle tararken, gömleğindeki kan lekelerini ve dağınık görünüşünü fark ediyorum.

"Hızlı davranmak Yordan'ı çok daha ciddi bir durumdan kurtardı, hatta belki de hayatını kurtardı. Görebilirsiniz..." Doktor devam ediyor, ama ben başka bir kelime bile duymuyorum.

"Aman Tanrım," diye bağıriyorum, Apollo'nun yanına koşuyorum ve hiç düşünmeden kendimi Leon'a atıyorum. Vücudumuz birbirine çarpıyor, omuzlarım kontrolsüzce titriyor ve sıcak gözyaşları yüzümden akıyor. "*Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.*"

Elleri sırtıma düşüyor ve beni nazikçe susturuyor. "Hey, hey, sorun yok. O artık iyi olacak."

"Senin sayende," diye kekeliyorum, ona sıkıca sarılıyorum. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Leon, minnettarlığımı anlar gibi başını sallıyor. Eminim ki, biri onun kardeşlerinden birini ya da oğullarından birini kurtarmış olsaydı, o da aynı şekilde hissederdi. "Git onu gör, Rayna," der bana yumuşak bir sesle. "Senin onun iyi olduğunu bildiğini bilmek isteyecektir."

Beni saran duyguları bastırarak Leon'dan uzaklaşıp yüzümü sildim. Gözümün ucuyla Cassio ve Ana'nın kenarda sarıldıklarını gördüm, Ana sarsılmış görünüyordu. Sağlıklı bir etkinliğin kanlı bir olayla sonuçlanması onu çok kötü hissettirmiş olmalıydı.

Doktorun yanına döndüğümde, Apollo'nun karanlık, sert gözlerle beni izlediğini görüyorum. Onun görünüşünü ya da o anda hissettiği mantıksız duyguları analiz edecek vaktim yok. Tek endişem kardeşim.

Beyaz önlüklü adamı körü körüne takip ediyorum, ellerim terli ve uyuşmuş durumda. Kısa ve baş döndürücü bir yürüyüşün ardından, küçük bir hastane odasına giriyorum ve sonunda *milichko'mu* görüyorum. Saçları ıslak ve dağınık, yüzü solgun. Üstü çıplak, göğsü arkadan sarıldığı belli olan büyük beyaz bandajlarla kaplı.

"Neden suratın asık?" diye soruyor Yordan, sesi kısık bir fısıltı gibi. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun, kardeşim."

Dudaklarım titriyor ve kararlı adımlarla odayı geçiyorum. Yüzüm hala ıslak ve daha fazla gözyaşı dökülmesini engelleyebileceğimden emin değilim. Yine de gözyaşlarımı tutmaya çalışarak, hastane yatağının kenarına oturuyorum.

"Rayna," diyor yumuşak bir sesle, lekeli yüzümü görünce.

"Çok endişelendim," diyorum boğuk bir sesle, yüzünü iyice görebilmek için saçlarını geri çekiyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Böbreğimden vurulmuş gibi," diye cevaplar, dudaklarında zayıf bir gülümseme belirir. "On üzerinden on, tavsiye etmem."

Gülmediğimde kaşlarını çatıyor.

"Süper mizah gücümü kaybettim mi? Böbreğimde mi saklanıyordu? Ne büyük talihsizlik." Sahte bir inilti çıkarır ve sesin ardından sırtarak gülümser. "Hadi Rayna, bana gülümse."

"Şu anda pek gülümseyemiyorum, *milichko*." Burnumdan nefes verip öne eğilerek başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Dün senin doğum gününü kutluyorduk, bugün ise hastane yatağında yatıyorsun."

"Ne çılgın bir olaylar dizisi, ha?" Kıkırdar, ardından acıdan yüzünü buruşturur.

"Nasıl bu kadar neşeli olabiliyorsun, anlamıyorum," diye itiraf ediyorum, kaşlarımı çatarak. "Doktor şanslı olduğunu söyledi. Durum çok daha kötü olabilirdi."

"Biliyorum," diye ciddi bir şekilde cevaplar. "Leon'un beni hayatta tuttuğunu söylediler. Buraya gelirken benimle konuştuğunu hatırlıyorum. Ama biraz bulanık. Her şey çok hızlı oldu."

"Evet, Leon sana yardım etti," diye onaylıyorum. "Ona sonsuza kadar minnettar kalacağım

."

"Aynı şekilde," diye itiraf ediyor, gözleri biraz ağırlaşmış görünüyor.

"Seni bir daha gözümün önünden nasıl ayırırım?" diye soruyorum, çenem hafifçe titriyor

.

"Ugh," diye inliyor Yordan. "Sen ve Apollo şimdi dayanılmaz derecede otoriter olacaksınız, değil mi?"

Dudaklarım sıkı bir çizgiye dönüşür. "Buna

güvenebilirsin." "O burada mı?" kardeşim

neredeyse utangaç bir şekilde sorar.

"Elbette burada." Elini tutuyorum. "Beni ve Elio'yu burada yendi."

Şimdi düşününce, bu imkansız geliyor. Moretti malikanesi, buradan daireye en az on dakika daha uzak. Burası yetimhaneye en yakın tesisdi, ailenin üssüne değil.

Buraya ne kadar hızlı geldi? Bunu düşününce kalbim ısınır. "Onu

görebilir miyim?" Yordan umutla bana bakar. "Leon'u da."

"Ben getiririm," diyorum, sözlerim canımı yaksa da. Onun yanından ayrılmak istemiyorum, ama ne isterse ona vereceğim. "Onlarla biraz yalnız kalmak ister misin?"

Dudaklarını ısırtıyor. "Sorun olmazsa?"

"Ne istersen," diye fısıldıyorum ve odadan çıkmadan önce kafasına bir öpücük daha konduruyorum.

Küçük bekleme odasına geri döndüğümde, durum değişmiştir. Leon yıkanmış ve gömleğini değiştirmiştir, artık kurumuş kanla kaplı değildir. Ayrıca Leo'yu kucağında tutmaktadır, küçük çocuğu babasının yanına sıkıca sarılmıştır. Cassio ortalarda yoktur ve Apollo... Apollo, Ana ile alçak sesle konuşmaktadır, yüzleri birbirine çok yakındır.

Apollo'nun Ana'nın pazılarını nazikçe tuttuğunu izlerken donup kalıyorum. Ana, yumuşak gözlerle onun bakışlarına karşılık veriyor ve sanki görmemem gereken bir şeye tanık oluyormuşum gibi hissediyorum. Özel ve neredeyse samimi bir şey. Hiç mantıklı olmayan bir şey. *Ana ve Apollo mu?*

Öfkeye benzer bir duygu içimde kabarıyor. "Rayna?" Leon beni fark edip soruyor.

Adımı duyunca Apollo, Ana ile olan temasını kesip sertçe ayağa kalkıyor. Ana umursamıyor gibi görünüyor, ama aralarında bir *sorun* olduğu hissi hala içimi kemiriyor.

"Yordan seni görmek istiyor," diyorum Leon'a, sonra gözlerimi tekrar Apollo'ya çeviriyorum. "İkinizi de."

Apollo daha fazla konuşmaya çalışmaz, bana kısa bir baş sallama ile selam verir ve yanımdan hızla geçer. Leon, Leo'yu sıkıca tutarak yavaşça ayağa kalkar.

"Geliyor musun?" diye sorar.

"Birkaç dakika sonra," diye cevap veriyorum sertçe. "Özel olarak konuşmak istedi."

Gözlerinde sempati dans ediyor. "Çok bekleme, ilaçlar onu çok yorgun hale getirmeden önce seni görmek isteyecektir."

Leon'un tavsiyesini tamamen ciddiye alıyorum ve saatime göre sadece yedi dakika bekleme odasındaki sandalyelerden birinde oturuyorum. Ana ile konuşmaya çalışmıyorum, ona bir fincan çay getirmek için geri dönen Cassio ile de konuşmuyorum. Onunla Apollo arasında neye tanık olduğumu bilmiyorum, ama bu beni alışılmadık bir şekilde tedirgin etti.

Ana'yı iyi tanımıyorum ama onu yeni bir arkadaşım olarak görüyorum. Ancak Apollo ile bir ilişkisi varsa, bu arkadaşlığın devam edeceğini sanmıyorum. Bu düşünceyi kafamdan silip, Yordan'ın odasına geri dönüyorum.

Yordan'ın yalnız kalmaya ihtiyacı olup olmadığından emin olamadığım için tereddütte kapıdan kafamı uzattım. Neyse ki, beni hoş geldin gülümsemesiyle içeri davet etti. Leo yatağının kenarında otururken, Moretti kardeşler onların iki yanında duruyorlardı. Bir aile gibi görünüyorlardı ve bu, kalbimin hızlıca atmasına neden oldu.

"Yordan, boo boo," diye mırıldanıyor Leo, beni fark edince. Minik elini öpüp Yordan'ın bandajlarının üzerine nazikçe koyuyor. "Hepsi geçti."

Göğsüm ısınır, ellerim onu kavramak için uzanır.

Leo kesinlikle çok sevimli ve bu karanlık günde hoş bir ışık gibi.

"Yeni doktorum işe başladı," diye şaka yapıyor Yordan, küçük çocuğa başını sallayarak. "Şimdiden mucizevi bir şekilde iyileştiğimi hissediyorum."

"Eminim öyledir," diyorum, geldiğimden beri ilk kez gülümsüyorum. "Böyle birinci sınıf bakımla, alanında uzman olmalı."

"Babasına çekmiş," diyor Apollo, kardeşine başını sallayarak.

"Doktor en az iki gün hastanede kalmam gerektiğini söyledi," diyor Yordan hayal kırıklığıyla. "Nedenini bilmiyorum, Leo'nun dediği gibi, artık tamamen iyileştim."

"Tamamen iyileştin," diye tekrarlar Leo, başını sallayarak. Kardeşim sırtıyor. "Gördün mü?"

"Dr. Leo'ya güveniyorum ama doktorun tavsiyesine karşı gelerek taburcu olamazsın. Gerekli gördükleri sürece hastanede kalacaksın. Ben de seninle birlikte kalıp dinlenmeni sağlayacağım."

"Ben de  yle."

Kardeşimden gözlerimi ayırmadan da az önce konuşanın Apollo olduğunu biliyorum. Ve ilk kez, onunla tartışmak için en ufak bir istek bile duymuyorum.

'ın Yirmi Sekizinci Bölümü

Apollo

Yordan ve Rayna'yı bir saat içinde hastanenin en üst katındaki özel bir kanada yerleştirdim. Öğrencim, onu rahat ettirecek ama aynı zamanda yorgun düşürecek kadar ağır kesici ilaçla derin bir uykuya dalmış durumda. Rayna ise tamamen uyanık.

Elio, dairelerinden bir çanta dolusu eşya getirerek, burada eğlenip rahatça kalabilmesi için kişisel eşyalarının bolca olmasını sağladı. Armani'nin ısrarla almasını istediği battaniyelerle donatılmış kendi hastane yatağı var. Eşofman giymiş ve saçlarını yüzünden çekip toplamış. Gözyaşları silinmiş, ama onları oraya düşüren sorumluluk hissim hala devam ediyor.

"Bir süreliğine eve gitmem gerek," diyorum ona, sesimi alçaltarak. "Babamın işini bir haftalığına ona vermem gerek, böylece onu rahatsız etmeden burada kalabilirim."

Rayna bana şaşkınlıkla bakar. "Bu kadar zahmete girmen gerekmez. Yordan, her zaman burada olamamanı anlayacaktır."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Burada kalacağım."

Beni bir süre izledikten sonra sonunda başını sallar. "Tamam. Senin için buraya üçüncü bir yatak koyalım mı?"

Bu soruyu beklemediğim için duraksarım. "Yan odayı benim için hazırladılar. Mahremiyetinizi bozmak istememiştin."

Omuz silkiyor. "Yordan senin yakınında olmanı isteyebilir. Ona güven hissi veriyorsun." Başını eğip parmaklarıyla oynuyor. "Bunu ikimiz için de yapıyorsun."

Neredeyse nefesimi tutuyorum, onu yanlış duymuş olabileceğimi düşünüyorum. "Bugünden sonra bile mi?"

Rayna iç çekip yüzünü düşürdü. "Bunun için kendini suçluyor musun? Sen orada bile değildin Apollo."

"Aynen öyle," diye sertçe onaylıyorum. "*Orada* değildim, Rayna. Senden öfke bekliyordum ve neden öfkelenmediğini anlamıyorum."

"Saçmalıyorsun," diye alay etti. "Anlaşamadığınızı biliyorum. Ama sen süpermen değilsin. Sihirli güçlerin yok. Her yerde aynı anda bulunup herkesi kurtaramazsın."

"Bana bağırman gerek," diye itiraz ettim, başımı sallayarak. "Onu korumadım. Onu güvende tutacağıma söz verdim, ama tutamadım."

"Sana bağırmanı mı istiyorsun?" diye fısıldayarak tısladı ve yataktan kalkıp bana doğru yaklaştı. "Kardeşinin karısıyla yaşadığın o küçük an için sana bağırırsam nasıl olur? Birbirinize birkaç santim uzaklıkta fısıldaşıyordunuz. Ana ile bir ilişkin varsa, kardeşim hastane yatağında yatmıyorken bunu bilmek isterdim. Ve onu arkadaşım yapmadan önce!"

"Ne?" diye soruyorum, şaşkınlıkla başımı geriye çekerek. "*Ana* ile ilişki mi? Neden bahsediyorsun?"

"Sizi *gördüm*," diye bağırır. "O kadar yakındınız ki onu öpebilirdin. Ellerin onun üzerindeydi."

Onun neyden bahsettiğini hatırlamaya çalışıyorum ve bahsettiği anı fark ettiğimde, kontrol edemediğim bir gülümseme dudaklarımı kaldırıyor.

"Neden gülümsüyorsun?" diye soruyor Rayna. "Neyin var senin?"

"Ana ve ben ilişki yaşamıyoruz," diyorum ona, başımı sallayarak gülümseyerek. "Ellerim onun kollarındaydı ve gözlerimiz birbirine yakındı çünkü onu yere yatırıyordum."

Dudaklarını büzüyor, boğazından alaycı bir ses çıkıyor. "Onu yere yatırmak mı? Nesin sen, onun yoga hocası mı?"

"Ana'nın hafıza sorunları var," diye açıklamaya başlıyorum, gözlerindeki kıskançlığı izlemekten büyük keyif alarak. "Geçmişinde yaşadığı travmalar var ve ben de onun zorlu anılarını çözmesine yardım ediyorum. Bugün onun için çok zor bir gündü ve Yordan'ın kanamasını görmek ona tatsız anıları geri getirdi. Onun hikayesini anlatmak bana düşmez, ama sizi temin ederim ki, aramızda hiçbir şekilde romantik bir ilişki yok."

"Oh." Yutkunarak, açıklamamı yavaşça gerçek olarak kabul ediyor.

"Oh," diye tekrar ediyorum, homurdanarak. "Ana ve benim bir ilişkimiz olduğu fikri seni neden bu kadar heyecanlandırdı, merak ediyorum, *micina selvatica*. Sevgili kardeşim Cassio adına öfke mi, yoksa yeni arkadaşına duyduğun kıskançlık mı?"

"Kıskançlık mı?" diye kekeleydi. "Senin kendini beğenmiş küçük pislik kişiliğinin geri döneceğini biliyordum, ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim. Ben gerçekten sinirlenip Yordan'ı uyandırmadan önce git işlerini hallet."

"Yine en kötüsünü düşündüğün için özür dilemeyeceksin, değil mi?"

"Özür dilemiyorum çünkü bana taktığın iğrenç lakabın arkasına başka bir kelime daha ekledin ve bildiğim kadarıyla o kelime çok kaba."

Gülerek başımı ona doğru eğdim. "*Selvatica* vahşi anlamına gelir ve bence sana çok yakışıyor."

Rayna kollarını kavuşturarak öfkeyle nefes alır. "Varsayımım için özür dilerim, gider misin?"

"Sorun değil," derim kurnazca. "Seni affetmezsem nasıl bir nişanlı olurum?"

Nefesini keserek, elinin tersiyle karnıma vurur. "Ya seni duymuş olsaydı?"

Gözlerimi devirip ayrılmak için dönerim. "Duymadı. Hemen döneceğim." "Beklemeyeceğim," diye mırıldanır.

"Seninle konuşmam lazım."

Masamdan başımı kaldırdığımda, Leon'un bana ciddi bir şekilde baktığını gördüm. Beklenmedik ziyaretine tepki göstermeyerek şaşkınlığımı kolaylıkla gizledim. Ama merakımı inkar etmeyeceğim. Hastaneden ayrıldığında, kendi bölgesine, evine gideceğini düşünmüştüm. Oysa şimdi, saçları dağınık ve gözleri neredeyse bulanık bir şekilde ofisimde duruyor.

Yenilmiş gibi görünüyor.

Kalemimi bırakıp başımı eğiyorum. "Ne hakkında?"

Cevap vermediğinde, daha dik oturup, gözlerini kırpmadan bakan ifadesini yakından izledim.

"Yakında tekrar hastaneye gideceğim. Şimdi konuşmak için en uygun zaman, kardeşim."

Burun deliklerini genişleterek, ölçülü bir nefes alır ve gözleri yere düşer.

"Rayna..." diye başlar.

Omuzlarım birden dikleşir, sakinlik yanılsaması bir anda yok olur. "Bu Rayna ile mi ilgili?"

"Çok mu gerginsin?" Leon içini çekerek, kaşlarını çatarak başını sallar. "Bana bir söz hakkı verecek misin? Babam yerine sana geldim, Apollo. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anladığını umuyorum."

Ellerim masanın altında kasılır, dişlerimi gıcırdatırım. "Todorovlar benim sorumluluğumda. Onlardan birini ilgilendiren bir şey olduğunda, hassaslaşırım. Söyleyeceğin şeyi söyle."

Özellikle bugünden sonra. Yordan zaten yaralandı, kardeşlerle ilgili başka kötü haberleri kaldırabileceğimi sanmıyorum.

"Ben konuşmamı bitirmeden sinirlenme," diye uyarıyor. "Rayna ve ben..."

"Artık '*Rayna ve ben*' mi var? İkiniz tam olarak ne yaptınız?" diye soruyorum, yine sözünü keserek. Rayna'nın Leon'a sarıldığı, kollarına *atladığı* anı saatler önce kafamda deli gibi dönüp duruyor, beni alay ediyor. Arkadaş olduklarını tahmin ediyordum ama... "Eğer ona dokundun..."

"Tanrı aşkına Apollo," diye inleyerek yüzünü buruşturur. Öne eğilir, ellerini karşımdaki sandalyenin üstüne koyar, omuzlarını içe doğru çeker. "Bu işi olduğundan daha da zorlaştırıyorsun. Ben seninle konuşmaya çalışıyorum, sen ise beni bir tür kötü adamışım gibi davranıyorsun. Ben senin kardeşimim, unuttun mu? Her zaman bizim için burada olduğunu söylersin. Bu değişti mi?"

"Hayır," diye cevap verdim, bir an durup. "Değişmedi."

Bu Leon, kendime hatırlatıyorum. İlk kardeşim. Ne derse desin, onu boğazlayamam. Rayna'ya bir şey olduysa, bunu mantıklı bir şekilde sindirmem gerekiyor.

"Baştan başla," diyorum, karşımdaki sandalyeyi işaret ederek. "Otur."

Leon, sanki omuzlarında dünyanın yükünü taşıyormuş gibi sandalyeye çöküyor. "Bunu açıklamak kolay değil."

"Dene."

İçini çekip yutkunur. "Rayna benim arkadaşım, bunu fark ettin. Fark ettiğine eminim. Biraz yakınlaştık ve daha samimi olduk."

"Fark ettim."

"Yordan yaralanmadan önce, partiden sonra daireyi temizliyorduk. Birkaç saat yalnız kaldık. Babam Leo'yu yanına almıştı."

"Yetimhane etkinliğinden önceki gece," diye tahmin ediyorum, Rayna'nın Leon ile birkaç saat yalnız kaldığını fark etmediğim için sinirleniyorum. Elio ve Yordan ile ayrılmak doğal geliyordu, kardeşim bizim gezmeye çıktıktan sonra bu kadar uzun süre kalacağını düşünmemiştim.

Onun sınırlarına saygı duymak bazen çok can sıkıcı olabiliyor. Her gün binasının güvenlik kameralarını kontrol etseydim, onun günlük hayatı hakkında çok daha fazla şey öğrenebilirdim. Ama hayır, dürüst kalmaya ve onun mahremiyetine saygı duymaya karar verdim.

Lanet olası *mahremiyet*.

Yine de beni sevimsiz bir pislik olarak görüyor. "Evet."

Leon gözlerini kırıştırıyor. "Öyleydi... Biz..."

Sözcükleri bulamıyor. Ve gözlerinde suçluluk var, çok fazla suçluluk.

Midem düğümleniyor, rahatsızlık beni bir ton tuğla gibi vuruyor.

"Bana lanet bir ilişkiyi itiraf edeceksen, su içmekten daha fazlasına ihtiyacım var," diyorum sertçe, solumdaki çekmeceyi açarak. Bir şişe ve iki bardak çıkarıyorum, ikimize de iki parmak kadar kehribar rengi sıvı döküyorum.

Leon bardağı hemen kabul eder ve otuz yıllık burbonu, içilebilir bir içecekmiş gibi bir dikişte içer. En azından benim *Gin David'im* değil. Elim içkimi sıkıca kavrar ve boğazımın arkasında yanan hissi tadarak büyük bir yudum alırım.

"Bizim bir ilişkimiz yoktu," diyor yavaşça. "Gerçekten yoktu." "*Gerçekten* yoktu mu?" diye ısrar ediyorum.

Rayna'nın daha önce gösterdiği keskin kıskançlık, içimde kaynayan kızgın öfkeyle karşılaştırıldığında sönük kalır.

"Bir an vardı," diye devam ediyor Leon. "Neredeyse öpüşecektik. Yani, neredeyse öpüşecek kadar yakındık."

Neredeyse nefes almayı kesiyorum.

"Ama öpüşmediniz, değil mi?"

"Yordan içeri girdi." Utançla başını eğdi. "O olmasaydı kendime gelebilir miydim, gerçekten bilmiyorum."

Tanrım, o çocuğu seviyorum.

"Tamam." Boynumu çevirerek iç çekerim. "Hepsi bu mu? Neredeyse öpüşmek mi?" Yani, bundan hiç hoşlanmadım. Ama teknik olarak gerçekleşmedi. "Neredeyse günahlarını itiraf etmek istersen, birkaç kilometre ötede bir kilise var."

"Sorun da bu," Leon tereddüt eder. "Ben zaten itiraf ettim."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırım. "Cleo'ya mı söyledin?"

Kısa ve kesik bir şekilde başını sallar. "Artık dayanamıyorum, Apollo." "Neyi dayanamıyorsun? Suçluluk duygusunu mu? Öyle bir şey bile olmadı ki..."

"Anlamıyorsun." Derin bir nefes alır. "Bunu iyi açıklayamıyorum." "O zaman açıkla."

Leon sarı saçlarını eliyle tarar ve sessizce inler. "*Rayna'yı* özellikle *istediğim* için neredeyse öpmeyecektim. Onu seviyorum, evet. Arkadaşlığımız benim için gerçekten çok önemli. Ve evet, kör değilim. O çok güzel, ama ona aşık değilim. Mesele o değildi, mesele bendim."

"Eminim bunu duymaktan çok mutlu olacaktır," diyorum kuru bir şekilde.

"Onun için de mesele *ben* değildim," diye savunuyor, öfkeyle. "Rayna ve ben konuştuk. Aramız iyi. Birbirimizi istediğimiz için neredeyse öpüşmek üzereydik. Neredeyse öpüşmek üzereydik çünkü çok önemli bir ortak noktamız var. İkimiz de çok yalnızız."

Ciddi ses tonunu dinleyerek bir an durdum. "Yalnız mı?"

Leon inanamıyormuş gibi gülüyor. "Evet, Apollo. Yalnız. İki çocuğum ve bir karım var, ama yine de çok yalnızım, bu yalnızlıkta boğuluyorum."

Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Yıllardır ilk kez, sanırım şaşkınlıktan dilim tutuldu. Leon'un yalnız olduğu fikri tamamen inanılmaz değil. Hepimiz onun sevgisiz bir evlilik içinde olduğunu biliyoruz. Ama bu konuda konuşma şeklinin içindeki inanç, lanet olsun, neredeyse *canımı* yakıyor. Onun yaydığı acıyı hissedebiliyorum ve bunu kabullenmek zor.

Ağabey olarak, küçük kardeşlerim için neredeyse her şeyi yaparım. Bu aileye her zaman sessizce bakarım, ama böyle gerçek konuşmalar her zaman sık değildir. Özellikle Leon ile.

O her zaman kendine yeten biriydi. Ve şimdi burada, karşımda oturmuş, ruhunu açığa vuruyor. Bir erkek için, hele ki mafya üyesi bir erkek için, yalnızlık gibi insani bir şeyin kendisini rahatsız ettiğini itiraf etmek... Bunun kolay bir çözüm olmadığını biliyorum. Burada daha derin bir şey var.

"Cleo ve ben sadece kağıt üzerinde evlenmeye karar verdik," diye devam ediyor, derin bir nefes alarak. "O böyle istiyordu ve ben de kabul ettim. Onu beni sevmesi için zorlamayacaktım. Ama beş yıl oldu Apollo. Beş yıl soğuk kayıtsızlık. Arkadaşlık yok, samimiyet ise hiç yok. Çocukları iş ortakları gibi, evi ise ev arkadaşları gibi paylaşıyoruz. Aynı yatağı paylaşmıyoruz. Öpüşmüyoruz, sarılmıyoruz, el ele tutuşmuyoruz. Seviştığımız tek zamanlar çocuk yapmak için denediğimiz zamanlardı. *Konuşmuyoruz* bile dostum."

Tanrım, yüzümü buruşturuyorum.

"O benim günümün nasıl geçtiğini sormuyor, ben de onun gününün nasıl geçtiğini sormak istemiyorum. Çocuklar hakkında konuşuyoruz, başka hiçbir şey hakkında değil. Aşık olmak için evlenmediğimizi biliyordum, ama onun bu kadar soğuk davranmasını da beklemiyordum. Birbirimize nezaket ve ilgi göstermek için birbirimizi sevmemiz gerekmez. O benim oğlumu doğurdu ve ben onun gününün iyi geçip geçmediğini sormak istediğimde bana tuhaf davranıyor. Yani, bu ne lan?"

"Siktir, Leon." Kafamı sallıyorum. "Neden hiç bir şey söylemedin?"

"Sen söyler miydin?" diye meydan okur. "Karının seninle hiçbir şey yapmak istemediğini insanlara söylemek pek hoş bir şey değil."

Onun mantığını kabul ederek iç çekerim. "Ama ona Rayna'dan bahsettin? Neden, durum bu kadar kötüyse?"

"Çünkü bittim," diye itiraf ediyor, dudakları aşağı doğru kıvrılmış. "Bir parça sevgi için başka bir kadını neredeyse öpecektim. Beş yıldır karım tarafından istenmediğimi, arzulandığımı veya *sevildiğimi* hissetmedim ve bunun değişmesi gerekiyordu. Cleo'ya gidip ona söylemeye karar verdim, ilişkimizi düzeltmek ya da bitirmek için."

"Bitirmek mi?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ona ültimatı mı verdin?"

"Hayır, tam olarak değil," diye inler. "Onu benimle birlikte olması için manipüle etmek istememiştim. Artık bu kadar mutsuz olmaya dayanamıyordum."

Başımı sallayarak devam etmesini teşvik ediyorum.

"Ona, artık ilgisizliğimizi kaldıramadığımı ve sadece biraz sevgi için Rayna'yı neredeyse öpeceğimi söyledim. Eğer ilişkimizi değiştirmek istemiyorsa, babamdan boşanmamızı isteyeceğimi söyledim. Çocukları birlikte yetiştirebilir ve birbirimizi mutlu edecek başka birini bulabilirdik, çünkü işler bu şekilde devam ederse bunun mümkün olmayacağı açıktı."

"O ne dedi?" Boşanma bizim çevremizde hiç duyulmamış bir şey değildi, ama kesinlikle nadir görülen bir şeydi. Boşanma bir başarısızlık olarak görülüyordu, en iyi ihtimalle geleneksel olmayan, en kötü ihtimalle küfür sayılıyordu.

"Bu yüzden sana geldim," diye cevapladı Leon, sesi titriyordu. "O... Söylediği şey. Be

n..." *Kahretsın*. Ağlayacakmış gibi görünüyor. "Hey, ne olursa olsun, biz halledebiliriz."

"Bunu düzeltmek mümkün değil," diye Leon başını sallayarak reddeder. "Kimseye söyleyemezsin."

Henüz değil. Ama lanet olsun Apollo. Düzeltilecek bir şey kalmadı."

Leon, tek tek kelimeleri seçerek her şeyi masaya yatırır. Olan biten her şeyi ve Rayna'ya neredeyse öpüşecek olmasının hayatını nasıl geri dönülmez bir şekilde değiştirdiğini anlatır.

Elimden geldiğince yardım ve destek sunuyorum, ama bu haberin en kötü yanı, bunun kardeşim için ne kadar yıkıcı olduğu değil, kimseye söyleyemememiz. Yıllardır sessizce acı çekiyor ve bu durum yakın zamanda sona ermeyecek.

Onun için bunu düzeltebilseydim, düzeltirdim. Ne yazık ki, bugün kontrolü kaybetmenin ne kadar korkunç bir his olduğunu bana hatırlattı.

'ın Yirmi Dokuzuncu Bölümü

Rayna

Kan, korku ve ölüm görüntüleri gözlerimin önünden geçiyor. Kalbim çarpıyor ve kafamın karışıklığı gerginliğimi daha da artırıyor. Sanki hareket edemiyorum, nasıl hareket edeceğimi bile hatırlamıyorum. Donmuşum, damarlarım buzla dolmuş, içimi korkunç bir ürperti kaplamış.

Vücudum aniden titriyor ve gözlerim birden açılıyor.

Bir kabus, hemen anlıyorum. Uyuyordum.

Gövdem, oturur pozisyona geçerken esner ve kendi yüzümün üzerindeki yüze irkilirim. "Apollo?" diye boğuk bir sesle sorarım, gözlerim karanlık odanın içinde dolaşır. "Ne oluyor?"

Beynim bulanık ve hala bir korku hissi var. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken, nefesimi mi tutuyordum yoksa kalbimin çarpıntısı mı nefesimi kesmişti diye merak ediyorum.

"Kabus görüyordun. Seni uyandırdım."

"Oh." Gözlerimi kırıştıtarak, neredeyse tamamen karanlık odaya alışmaya çalışıyorum. "Üzgünüm." "Üzgün müsün?" diye tekrarlıyor. "Kabus gördüğün için mi üzgünsün?"

"Seni uyandırdığım için," diye düzeltiyorum.

"O kadar da gürültü yapmadın." Omzunun üzerinden Yordan'ın derin uykuda olduğu yere doğru başını sallar. Bağlı olduğu makineler loş bir ışıkla yanıyor ve o kadar sessiz bir şekilde bip sesi çıkarıyorlar ki

neredeyse duyulmaz, ama sürekli. "Ben her şeyi duyuyorum."

"Bu çok kötü olmalı," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ovuşturarak. "İnsanlar ve bebeklerle dolu bir evde nasıl uyuyabiliyorsun?"

"Odam ses geçirmez."

"Tabii ki öyledir." Bacaklarımı yataktan sallayarak, terliklerimi giyip ayağa kalktım. "Yürümem lazım."

"Ben de seninle gelirim."

"Ne?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde. "Neden? Yatağına geri dön, seni uyandırdığım için zaten yeterince kötü hissediyorum. Beni hastanede gezdirmek zorunda değilsin."

"Oh, özür dilerim, bu bir soru gibi mi geldi?"

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve yüzümü buruşturarak onu itip geçiyorum. "Uyandığında huysuz oluyor, buna hiç zaman ayırmasına gerek bile yok."

"Benim önümde, benim hakkımda kendi kendine mi konuşuyorsun?" Apollo gülüyor, ayak sesleri sessizce beni odadan dışarı takip ediyor.

Kapı kapanırken ona dönüp baktım ve uzun kollu, ipeksi görünümlü üstünü ve ona uyan pantolonunu inceledim. "Uyumak için saten takım elbiseye benzeyen bir pijama mı giyiyorsun?" diye alay ettim, koridorun parlaklığına alışıırken esnedim. Dün gece odaya döndüğünü görmedim, ama bir hemşirenin benim yatağımın karşısına onun için bir yatak getirdiğini gördüm.

"Normal pijamalarımı giymemi mi tercih ederdin?" Tembel bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Seninle ve ergenlik çağındaki kardeşinle aynı odayı paylaşmayı kabul ettim, sadece boxerla dolaşmamı hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Ugh," diye homurdanıyorum. "Erkeklerin yarı çıplak uyuması neyin nesi? Yordan da aynı şekilde."

"Erkekler genellikle geceleri kadınlardan daha fazla ısınır," diye neredeyse diplomatik bir şekilde cevaplar. "Daha fazla kas kütlesi ve daha yüksek metabolizma hızımızla, kadınların daha yüksek vücut yağ oranından daha fazla ısı üretiriz."

"Bana bilimsel olarak şişman ve üşüyen mi diyorsun?"

Gözleri büyür, yüzünde tamamen şaşkın bir ifade belirir. "Bunu mu anladın?"

"Eh, inkar etmiyorsun. Biliyorsun, bir kadının kilosunu gündeme getirmemelisin. Ya da kimsenin kilosunu, aslında. Bu kibar bir davranış değil."

"Sana garanti ederim, *micina*, sen şişman değilsin. Öyle olduğunu ima etmiyorum, hatta öyle olsan bile umurumda olmaz. Senin kilon benim düşündüğüm bir şey değil. Senin dediğin gibi bilimsel olursak, açlıktan ölmüyor gibi görünüyorsun ve çocuk doğurabilirsin. Tebrikler, devam edebilir miyiz?"

Gözlerimi devirerek, koridorun sonuna doğru yürümeye başlıyorum. Kabusumun bıraktığı mide bulandırıcı hissi üzerimden atmam lazım. "Şişman değilim, sadece üşüyorum."

O da homurdanarak yanımda yürümeye başlar. "Ve sen *beni* uyanınca alaycı davrandığın için suçluyorsun."

"İkimiz de alaycı olabiliriz." Omuz silkiyorum. Saçma davrandığımı bilmediğimi iddia edecek kadar inatçı değilim. Onunla tartışacak bir şey arıyorum ve

Onun sözlerini titizlikle incelemek bunu yapmanın en kolay yoludur. "Sen bunu yaptığında daha da sinir bozucu oluyor."

Apollo bir an sessiz kalır. Mutlu bir sessizlik. Ta ki... "Kabusunu sormamdan dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun, Rayna?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, çok hızlı. Çok savunmacı bir şekilde. "Sormak isteyeceğini düşünmedim, neden dikkatini başka yöne çekmeye çalışayım ki?"

"Yordan mıydı?" diye sorar, sesi yumuşaktır. "Hayır." Sorusunu reddederim.

"Hayır," diye onaylar. "Yordan'la ilgili olsaydı, odadan çıkmazdın. En azından onu doğrudan kontrol etmeden çıkmazdın."

"Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun," diye mırıldanıyorum. "Hiçbir şey bilmiyorsun, Apollo.

Biz arkadaş değiliz."

"İncindim," der, sözlerinde alaycı bir ton vardır. "Ben miydim?" Ona çok hızlı bir şekilde bakınca boynum ağrır. "Ne?"

"Öyleydi, değil mi? Beni uyandırdığın için özür diledin ve odada benden uzaklaşmaya çalıştın. Ben seni incittim mi, yoksa sen beni mi incittin... rüyada?"

Yutkunup, küçümseyerek başka yere baktım. "Bu konuyu konuşmayacağım."

"Öldüm mü?" diye merak ediyor, konuyu bırakmak istemiyor. "Yordan'ı korumak için mi? Onun yerini aldığım için mutlu olduğun için suçluluk duyuyor musun?"

Bu adam şimdi de zihin okuyucu mu oldu?

"Boşuna umutlanıyorsun ve beni sinirlendiriyorsun."

"Sinirli görünmüyorsun ve inan bana, kafamı koparmak istediğinde nasıl görüldüğünü biliyorum. Yorgun ve üzgün görünüyorsun."

"Vay canına, teşekkürler."

"Bunu konuşursan kendini daha iyi hissedeceksin." "Sen siktirip gidersen kendimi daha iyi hissedeceğim," diye karşılık veriyorum.

Benimle tartışmayı bitirmiş gibi, Apollo elimi tutar ve daha fazla yürümemi engeller. Beni yavaşça küçük bir koridora iter ve sağlam bir duvara yaslar.

"Anlat bana," diye ısrar eder, sesi yumuşar.

Boğazım düğümlenir. "Neden umursuyorsun ki?"

"Tek yaptığım şey senin için endişelenmek, Rayna." Başını eğerek yüzümü okumaya çalışıyor. "Bana otoriter diyorsun, ama ben öyle davranmaya devam edince şaşırıyorsun? Rüyada seni korkutan şeyi anlat bana, uykuya daldığında kendini daha iyi hissedeceksin."

"Benim bilinçaltımdaki düşüncelerime de hakkın yok," diye mırıldanıyorum, kaşlarımı çatarak. "Hayatıma yeterince müdahale etmedin mi?"

Cevap vermekte tereddüt etmedi. "Hayır."

Beni ikna etti mi, yoksa ben bu konuda onunla tartışmaya devam edecek kadar yorgun muydum, bilmiyorum. Ama her halükarda, pes ediyorum.

"Yordan için öldün."

"Yani haklıydım?"

"Hayır," diyorum, dişlerimi sıkarak. "Yordan için öldün, ama bunun için mutlu olmaktan suçluluk duymadın."

Çenesi seğirir, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Daha önce sana soğuk dememiştin ama..."

"Hiç mutlu değildim," diye sözünü kestim, kaşlarımı çatarak. "Yordan için, ailen için yıkılmıştım. Kardeşimin zarar görmemesine çok sevinmiştim, ama o sevinç, senin kan kaybından ölmeni izlerken bir dakika bile sürmedi. *Üzgündüm*, Apollo. Bu ne kadar soğuk bir davranış?"

"Bundan bahsetmek istememene şaşmamalı," dedi, sesi yavaşça tekrar yumuşayarak. "Ölürsem beni özlerdin, değil mi aşkım?"

Kalbim tuhaf bir şekilde attı. "Bana öyle deme."

Yaklaşıyor. "Reddetmediğini duyuyorum."

Gözlerim onun dudaklarına kayıyor ve bir an için bunu düşünüyorum. Bir anlığına bile olsa, kendimi bırakmak hoş olabilir. Dudakları yumuşak, yumuşak ve davetkar görünüyor. Aramızda sessizlik uzanıyor ve o da bana bakarken neredeyse aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor. Ama bu düşünce geçici. Bu Apollo. Kendini beğenmiş, kendi iyiliği için fazla kibirli, bana hiç ilgi göstermeyen Apollo.

Başımı yana çevirip titrek bir nefes veriyorum ve gergin anı etkili bir şekilde bozuyorum.

"Yordan, Leon'un potansiyel öpücüğünü bozması için içeri girmek zorunda kaldı, ama ben olduğumda, bunu kendi başına yapabiliyorsun?"

Onun sesini duyunca omurgamdan soğuk bir ürperti geçer. Sorusu, hiç beklemediğim karanlık bir hayal kırıklığıyla söylenmiştir. Gözlerimi kaçırdığım için mi *kızgın*?

"Bunu nereden biliyorsun?" diye mırıldanıyorum, utançla başımı eğerek.

"O söyledi," diye cevaplar, sesi alçak ve gürültülü. "Yapman gereken bir şeydi."

Leon ve Apollo'nun bu kadar hassas bir konuyu konuştuklarını düşününce kulaklarım yanıyor. Kardeşlerin benim hakkımda, özellikle de o gece hakkında konuşacaklarını hiç beklemiyordum.

"Neden?" diye küçümseyerek burnumu çekerim. "Hiçbir şey olmadı ki."

Apollo çenemi tutup başımı kaldırmaya zorladı. "Ama sen istemiştin."

"O bir andı." Başımı geri çekerek onun dokunuşunu uzaklaştırdım ama göz teması kurmaya devam ettim. "Bunu konuşmaya değmez."

"Durdurmak için kesilmesi gereken bir andı," diye tartışıyor. "Neden şimdi bakabiliyorsun da o zaman bakamadın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bilmiyormuş gibi davranma, bu sana yakışmıyor."

Gözlerimi kısarak, ses tonundaki küstahlığı beğenmediğimi belli ettim. "Kardeşinden neden gözlerimi ayırmadığımı mı bilmek istiyorsun?"

"Beni aydınlat," diye ısrar ediyor, tehditkar bir bakışla.

Onun tavrından cesaret alan ben, ona sorduğunu pişman ettirmek için iğrenç bir istek duyuyorum. Kimse beni onun gibi kızdıramaz. Kimse.

"Denesem bile Leon'dan uzaklaşamazdım," diye başlıyorum, çenemi yukarı kaldırarak. "Bunu yapmak zorundaydı, çünkü yapmasaydı öpüşürdük. Bu manyetik bir şeydi, Apollo. Neden biliyor musun? Çünkü Leon ve ben asla birlikte olamayacak olsak da, seninle benim aramda olmayan bir şey var. *Kimya*."

"Kimyasal çekim," diye tekrarlar Apollo, sanki ağzında kötü bir tat bırakmış gibi bu kelimeyi tükürürcesine.

"Evet," diye cevap veriyorum, onun sinirine dokunduğum için kendimi beğenmiş bir gülümsemeyle. "İnkar edilemez bir bağ, mutlaka duymuşsundur? Leon'la bağ kurmak kolay. O nazik, yakışıklı ve kendimi sorgulamama ya da..."

"Nazik mi?" diye alaycı bir şekilde sözümü keser. "Leon sana *nazik* davrandığı için onunla bir bağın olduğunu mu düşünüyorsun, Rayna?"

Omuz silkiyorum, bu konuşmaya ilgisizmişim gibi davranıyorum. "Neden olmasın? Bana iyi davrandığında hoşuma gidiyor."

Güçlü eller başımın iki yanına kondu ve beni koridor duvarına sıkıca dayadı. "Sen sinir bozucusun."

"Neden tartıştığımızı anlamıyorum," diyorum ona, gerginliğimi bastırarak. "Senin tuhaf bakışlarından kaçındım, hepsi bu. Neden öpüşmekten bahsediyoruz ki?"

"Aptal rolü yapmak sana yakışmıyor."

"Senin neyin bana yakıştığını düşündüğün umurumda mı sanıyorsun?" diye küçümseyerek söylüyorum. "Sadece bu konuşmanın alakasız olduğunu söylüyorum. Çünkü öpüşeceğimizi düşünüyorsan, yanılıyorsun."

"Beni zorlama, Rayna."

Bir adım öne çıkarak onu geri çekilmeye zorluyorum. Elleri duvardan ayrılıyor ve ne yapacağına karar verememiş gibi ellerini esnetmesini izliyorum. Dengesi bozulmuş ve ben bunu zevkle izliyorum.

"Çünkü öpüşmek için kimya gerekir."

"Rayna," diye uyarıyor.

"Benim..."

"Sakin onun lanet olası adını söyleme."

"Ve *aramızda* hiçbir kimya olduğunu sanmıyorum. Aslında, olmadığını biliyorum."

Sırtım bir anda hastanenin soğuk fayans duvarına çarpar, dudaklarımdan bir çığlık kopar. Apollo bu sesi yakalar, yutar ve ağızlarımızı yakıcı bir öpücükle birbirine yapıştırır. Temamızla midem kelekler uçuşur ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini inkar etmek isterim, ama yapamam.

Bir elini boynumun yanına koyan Apollo, diğer eliyle dizimin arkasını kavrayıp beni kaldırır. Beni kolaylıkla yukarı çeker ve bacaklarımı ona dolamamı sağlar.

Boğazımdan bir inilti çıkar ve öpücüğümüzün içinde boğulur. Vücudumuz birbirine yapışırken başım döner, bacaklarım onun kalçalarını sararken göğsü benimkine sıkıca bastırır. Hiç böyle bir öpücük yaşamamıştım ve tamamen eriyip gitmekle, bir şeyi kanıtlamak için direnmek arasında kalırım.

Geri çekilirken, ıslak dudakları benimkiler üzerinde kayarken, Apollo gürler: "Kimya yok mu?"

Kimyamız yokmuş da neymiş?"

Cevap vermeme fırsat vermeden, dudaklarımdan çıkan bir başka iniltiyi yutuyor. Dilini dudaklarımın içini izleyerek, beni daha derin öpüyor ve ben de ısınmaya başladığımı inkar edemiyorum.

Ellerim omuzlarından başının arkasına kayıyor, ensesindeki kısa saçlarını okşuyorum. Kontrolü ele geçirmek için çaresizce elimden geleni yapıyorum.

Durmak için çok fazla tükendiğimden, kalçalarım izinsizce sallanıyor ve Apollo'nun pelvisine sürtünüyor. Onun sert... sert...

Aniden, ayaklarım yere basar, bacaklarım kendi ağırlığımla titrer. Gözlerim açılır, sanki üzerime soğuk bir kova su dökülmüş gibi hissederim.

"N-ne?" diye soruyorum, üstümde ağır ağır nefes alan adama bakarak.

"O bedavaydı," diye gürler, başparmağıyla alt dudağındaki nemi siler. "Rol yapmayı bırakana kadar bir tane daha almayacaksın."

Ben irkilirim. "Neden bahsediyorsun?"

"Anla işte," diye cevaplar Apollo, geri adım atarak. "Sen akıllı bir kızsın, *micina*, sana inanıyorum."

Beni nefes nefese, dudaklarım morarmış ve öpüşmemizin hatırası ateşli bir döngüde oynayarak bırakır. Parmaklarım alt dudağımanın üzerinde dolaşırken, başımı sallarım. *Rol yapıyormuşum*, dedi.

Ne dediğini bilmiyor.

Otuzuncu Bölüm

Rayna

İki Hafta Sonra

Yordan vurulduğundan beri ilk kez dairede yalnızım ve bununla pek iyi başa çıkamıyorum. On beş gündür, gece gündüz küçük kardeşime bakıyorum. Doktorlar, özellikle hastaneden çıktıktan sonraki ilk birkaç gün içinde bol bol dinlenmesi gerektiğini söylediler.

Onu yataktan ya da koltuktan kalkamayacakmış gibi bakarak biraz abartmış olabilirim, ama elimde değildi. O kadar gün boyunca çok zayıf ve ağrılıydı ki, ona faydalı olduğumu hissetmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ona gerçekten yardım edemediğim için kendimi daha iyi hissetmek için. Vücudunun iyileşmesi için zamana ihtiyacı vardı ve benim yapabileceğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Ancak bugün yeterince dinlenmişti. Hafif fiziksel aktivitelere başlaması için resmi olarak izin verilmişti ve benim endişelenmem onun fikrini değiştirmeyecekti. Javi ve Apollo ile birlikteydi. Onlar, Yordan ile çalışmaya başlamadan önce hareket kabiliyetini ve tolerans düzeyini değerlendireceklerini söylediler. Bunun bir egzersiz seansından çok fizik tedaviye benzeyeceğini söylediler, ama yine de içimi kaplayan tedirginliği gideremedim.

Diğer zamanlarda evden çıktığında yaptığı gibi, Yordan bu sefer beni davet etmedi. Onu suçlamadım. Hafif bir acı veya rahatsızlık sesi duyduğumda onu eve geri götürmeye çalışacağımı biliyordu. Bazen birbirini çok iyi tanımak, bir lütuf olmaktan çok bir lanet haline gelir. Sonuçta, o gittikten sonraki ilk yirmi dakika boyunca, tek yapabildiğim oturma odasında volta atmak ve peşlerinden koşturmak için kendimi ikna etmeye çalışmaktı.

Dikkatimi başka yere yönlendirmek bir zorunluluk haline geldi, bu yüzden şiddetle kruvasan hazırlamaya başladım. Katmanlı mayalı hamur birçok adım ve bolca hareket gerektirir. Ayrıca, dün hazırladığım tartları zaten pişirmiştım, ama fırına bir şeyler koymak yeterli bir iş değildi. Kruvasanlar sağlam bir seçimdi, soğuk tereyağı ve hamuru tahta oklava ile ezerek öfkemi dışa vurmaya neredeyse terapötik bir etki yarattı.

"Müzik bunu daha iyi hale getirebilir" diye mırıldandım ama hemen vazgeçip başımı salladım. Tüm bu gürültü ve mutfak sesleri, çalan müziği kesip beni çıldırtacaktı.

Homurdanarak, parşömenle kaplı tereyağını uzun bir tabaka haline getirmek için dövmeye başlıyorum. Bu, pişirme işinden çok egzersiz gibi geliyor, o kadar ki ensem biraz terlemiş durumda. Topuzumdan kaçan saçlarım tereyağına yapışıyor ama hazırlık işine o kadar dalmışım ki umursamıyorum. Omuzlarımı geriye doğru çekip, malzemeleri gittikçe daha sert vurmaya devam ediyorum.

Benim yaratmadığım büyük bir patlama sesi, sistemime şok etkisi yaratıyor. Unla kaplı ellerim körü körüne tepki veriyor ve yanımdaki gizli çekmeceye uzanıyor. Kalbim hızla çarparak silahı çıkarıyorum ve az önce duyduğum sesin ne olduğunu anlıyorum. Biri kapıyı tekmelemiş.

Midem düğümlenir ve tabancayı kaldırırm, ellerim titrerken ağır ayak sesleri yere vurur, gittikçe yaklaşır. Düşünmem, sadece kollarımı uzatır ve köşeden bir siluetin çıkmasını beklerim. Parmaklarım gözlerimden önce tepki verir, tetiği bir kez çeker.

Ellerim titrer, küçük geri tepme koluma kadar soğuk bir titreşim gönderir. Temas kurulur ve kulaklarım atış sesinden çınlar, ama soğuk bir dalga ile zihnim berraklaşır. Birkaç dakika önceki korku ve adrenalin şoka dönüşür, sonra da vurduğum kişinin yüzünü gördüğümde tam bir dehşete.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Aman Tanrım," diye haykırarak silahımı düşürdüm ve tezgahın etrafından koşarak dolaştım. "Çok özür dilerim, aman Tanrım. Seni hırsız sandım! Sen nesin... nasılsın... lütfen Yordan'ı bunun için cezalandırma."

Kalın pazılarından kan yavaşça damlıyor, beyaz gömleğini parlak, kırmızı lekelerle kirletiyor. Silahla gördüğümde tepki vermeseydi, onu herhangi bir yerinden vurabilirdim.

Şu anda yerde kanlar içinde yatmamasının tek nedeni, benimkinden çok daha hızlı reflekslere sahip olması. Apollo Moretti'nin benden daha iyi olduğu bir şey olduğunu söylemekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Nefes al," diyor çok sakın bir şekilde. "Sadece bir sıyrık." Sanki kolundaki kurşun sıyrığı bir çizikten ibaretmiş gibi, üstündeki düğmeleri açmaya başlıyor ve yavaşça yırtık kumaşı çıkarıyor.

Ağzım açık kalmış, ne diyeceğimi bilemeden, gömleğinin kolunu yırtıp çıkardığını izliyorum. Kumaş parçasını koluna sarıyor, kanamayı durdurmak için yarasını sıkıca kapatıyor.

Son iki haftadır Apollo ve hastanede paylaştığımız öpücüğü düşünmekten kaçınıyordum. O bu konuyu açmadı, ben de açmadım. İstesem bile açmazdım. Tüm dikkatim Yordan'a ve onun iyileşmesine odaklanmıştı. Ama öpücüğümüzün geceleri beni rahatsız ettiğini, ne kadar güzel olduğunu hatırlattığını inkar edemem.

Ve artık onu bir daha asla yaşayamayacağım. İstediyimi itiraf etsem bile. Çünkü her şeyi mahvettim. Göz açıp kapayınca kadar her şeyi mahvettim. Yaptığım şeyden sonra nefes almaya devam etmeme izin verilirse şanslı sayılırım.

Hayatım kelimenin tam anlamıyla gözlerimin önünden geçiyor. Büyürkenki anılarım, Yordan'ı yetiştirirkenki anılarım ve özellikle son birkaç haftadaki huzur dolu anılarım. Az önce The Outfit'in gelecekteki liderine silah doğrulttum. Az önce ailemin hayatını elinde tutan adamı *vurdum*.

"Bunun için beni cezalandırmanız gerektiğini anlıyorum," diyorum, ağlama isteğine direnirken çenem titriyor. "Ama Yordan'ı suçlamayın. Lütfen ona zarar vermeyin çünkü ben..."

"Benimle evlen."

Plak çizik sesi.

"Ben... pardon?"

"Duydun beni."

Hayır, onu doğru duymuş olamazdım. Silah sesi kulaklarımı sandığımdan daha fazla etkilemiş olmalı.

"Şu anda ne oluyor?" Ellerim titreyerek başıma uzanır, şakaklarımın iki yanına koyarak hala yerinde olup olmadığını kontrol ederim. "Az önce seni vurdum! Neden idamımı istemiyorsun? Ne oluyor, Apollo?"

Sanki kafası karışmış gibi gözlerini kırıştırıyor. "İnfaz mı? Senin evine zorla girdim, tabii ki beni vuracaktın."

"Neden zorla girdin?" Bu tanrının unuttuğu olayı anlamaya çalışarak cesaretimi toplayıp soruyorum.

"Koridordan gürültü ve homurtular duydum," diye cevaplar sakın bir sesle. "Tehlikede olduğunu düşündüm."

Harika. Beni kurtarmaya çalışıyordu ve ben deli gibi ona ateş ettim.

"Şimdi görüyorum ki tehlikede olan tek şey senin... hamur işlerin miydi? Her zaman bu kadar şiddetli mi pişirirsin?"

"Hayır, her zaman değil. Neden bu kadar sakınsın? Kolun kanıyor!" Uyuşturucu etkisinde bir tür halüsinasyon görüyor gibi hissediyorum. Bu deliliğin başka bir açıklaması olabilir mi?

"Acı bile hissetmiyorum. Doktora gittiğimde yarayı saracak."

"Peki neden aceleyle gitmiyorsun? Hemen muayene ettirmek istemez misin?"

"Kapını tekmeledim Rayna. Sorun çözülene kadar seni burada bırakmayacağım." Sanki bunu bilmem gerekmiş gibi, açıklaması tamamen mantıklıymış gibi bana bakıyor. "Elio yoldadır, o halleder."

Elio geliyorsa, bu Yordan'ın da geleceği anlamına mı geliyor? Öğrenince çok üzülüp endişelenecek.

Dur bir dakika.

"Bana evlenme teklif ettin mi?"

Apollo başını eğdi. "Teknik olarak, sormadım."

"Oturmam lazım," diyorum, zorlukla yutkunarak. Karnımı tutarak, uzun tezgah sandalyelerinden birine çöküyorum ve dengesiz bir nefes veriyorum.

Endişeyle kaşlarını çatarak yanıma oturur. "İyi misin?"

İnanamama duygusu içimden bir kahkaha olarak fışkırıyor. "Seni vurdum ve sen *bana* iyi olup olmadığımı mı soruyorsun? Tanrım, Elio haklıymış, ailen gerçekten deli."

"Sen de kabul edersen, senin ailen de öyle."

Hâlâ bana satmaya çalıştığı bu evlilik saçmalığına inanmıyorum. Apollo'nun benim kocam olmak istediği kesinlikle mümkün değil. Bu bir tür şaka ya da test ya da başka bir şey olmalı, başka *hiçbir* şey mantıklı gelmiyor.

Sahte nişan olayı, babasını başından savmak için yapılan saçma bir numaraydı, başka bir şey değildi. Hiçbir zaman daha fazlası gibi göstermedi. Bu, bir amaca ulaşmak için bir araçtı. Ve şimdi bunu gerçek hale getirmeye mi çalışıyor?

"Sormayacağını sanıyordum?" Boğazımı yutuyorum. "Neden benimle evlenmek istiyorsun ki? Şu anda neler olduğunu anlamıyorum."

"Haftalardır bunu düşünüyordum..."

"Delirdin mi sen?" Gözlerimi kocaman açarak sözünü kestim.

Apollo, patlamama kaşlarını kaldırarak tepki verdi. "Konuşmama izin verecek misin?"

Hayır. "Evet."

"Bir eşte aradığım bazı özelliklere sahipsin. Yani, koruyucu yapın. Kardeşin için her şeyi yapmaya hazır olman, az önce bile kendi kaderinden çok onun için endişelenmen gibi. Çocuklarımin annesi de aynı şeyi yapmalı."

"Şimdi çocuklardan mı bahsediyoruz?"

"Bir varise ihtiyacım var, Rayna," diyor sabırla. "Bunu biliyorsun."

"Bunun için *bana* mı ihtiyacın var? Bunun için herhangi bir mafya prensesini seçemez misin? Hiç mantıklı gelmiyor."

"On yıldan fazla bir süredir herhangi bir mafya prensesini *seçebilirdim*. Onlar defalarca önümde geçit töreni yaptılar. Hiçbirini karım yapmayı düşünmedim bile."

Buna şaşırmamalıyım. Tam ona göre bir davranış. Herkesten daha iyi, yerleşmek için fazla inatçı.

"Beni gururlandırmamı beklediğini hissediyorum ama dürüst olmak gerekirse, bu bilgileri sindiremiyorum Apollo. Seni vurdum. Silahla. Ve şimdi kanaman var ve

bebeğini doğurabilmem için senin karın olmamı söylüyorsun."

Bana sırtıyor. *Sırtıyor*. "Görünüşe göre gayet iyi sindiriyorsun, aynen öyle oluyor."

"Ama neden?"

Nefesini vererek, sözlerini düşünür. "Yordan için her şeyi yapacağın gibi. Onun için öldürecek, ölecek ve yaşayacaksın. Bunu çocuğun için de yaparsın, değil mi?"

"Herkes yapmaz mı?"

"Hayır, Rayna." Başını salladı. "Annem yapmazdı. Diğer birçok anne de yapmazdı. Bir gün uyanıp karımın çocuğumuz için hiçbir şey yapmayacağını fark etmek istemiyorum. Oğlumuzun veya kızımızın hayatına benim gösterdiğim sonsuz bağlılığı onun da göstermesini istiyorum."

"Ben... Bu çok asil bir düşünce, ama," diye sözümü kesip, zorlukla yutkunuyorum. "Biz birbirimizle geçinemiyoruz bile. Karını sevmek istemiyor musun? *Seçim hakkı* sende. Kaç mirasçı bu lüksü yaşayamıyor biliyor musun? Neden bu seçimi boşa harcıyorsun?"

"İsraf mı?" Yüzü buruşuyor. "Kendini bu kadar küçük mü görüyorsun?"

"Senin beni o kadar az gördüğünü düşünüyorum," diye acı bir şekilde karşılık verdim. "Apollo, sen bana tahammül edemiyorsun. Seni *sürekli* çıldırtıyorum. Yordan'la vakit geçirebilmek, ona akıl hocalığı yapabilmek için bana tahammül ediyorsun."

"Senden nefret etseydim, seni çocuklarımla annesi için mükemmel bir aday olarak görmezdim, değil mi?" Bakışları benimkilere saplanıyor, aramızda alışılmadık bir yoğunluk kıvılcımlanıyor. "Sana karşı bir şey hissetmeseydim, birkaç hafta önce seni duvara yapıştırıp öperek hayatını elinden almazdım."

Gözlerimi indiriyorum, kalbim daha hızlı atıyor. "Sen bu konuyu açmadın..."

"Sana söyledim, o bedavaydı," diye sözümü kesti, sesi yumuşak ama gerginlikle yanıyordu. "Rol yapmayı bırakmaya karar verdin mi?"

"Ne taklidi?" diye soruyorum.

"O öpücüğün uzun zamandır beklendiğini taklit ediyorsun, *micina*."

Yavaşça nefes verip, ona bakarak gözlerimi kırptırırım. İnkâr dilimin ucunda dans eder, dışarı çıkmak için can atar, ama ne diyeceğimi bilemem. Ona yalan söylemek istemiyorum, şimdi değil.

"Hey, burada ne oldu böyle?" Elio'nun tanıdık sesi, o anı keserek seslenir.

"Yanlış anlaşılma," diye homurdanır Apollo, sandalyesinden kalkarak. "Yaralarımı sarmam, kapısını tamir etmem ve güvenli hale gelene kadar buradan ayrılmamam gerek."

Göğsüne bir kez vurarak, başka bir şey söylemeden Elio'yu geçip gider. Yerdeki kanı ve kardeşinin yarasını fark ederek, bana kaşlarını kaldırır.

"Biraz bilgi verir misin, *birichina*?"

Geçtiğimiz bir buçuk ayda benim için bulduğu şakacı lakap hiç bu kadar uygun gelmemişti. Bugün çok *yaramaz* davrandım, neredeyse katil olacaktım.

"Kardeşini vurdum ve o bana onunla evlenmemi söyledi."

Donup kalır, bilgiyi sindirir, başını geriye atar ve kahkahalarla güler. Kontrolsüz bir şekilde içinden fıskıran, içten ve şok olmuş bir kahkaha.

"Gesù Cristo, Rayna. Sen etrafta olduğunda hiç sıkıcı bir günüm olmuyor." Omuzlarımın üzerinden bakınca gözleri parlıyor. "Onlar çikolatalı tartlar mı?"

Hala sersemlemiş halde, uyuşmuş bir şekilde başımı salladım. "Siyah kiraz dolgulu. Apollo kapıyı kırıp içeri girdiğinde kruvasan hamuru yapıyordum."

"Evet, harika," diye sevinir ve tezgâhın etrafından dolanır. Sienna'yı kurtardığından beri çok daha kendisi gibi davranmaya başladı. Sakinleşmek için zamana ihtiyacı vardı ve ben bunu tamamen anlıyordum. "Bunlardan ikisini çalacağım ve sana yeni bir kapı getirmeleri için birkaç kişiyi arayacağım. Kruvasanlarını bitir ya da daha sonra bitirmek için paketle. Sen de biraz çikolata yemelisin, biraz aç görünüyorsun."

Biraz şeker bu sersemlemiş halimden kurtulmama yardımcı olabilir.

"Bekle, sen buradasın ve Apollo az önce gitti, peki Yordan nerede?"

Elio bir hamur işini dudaklarına götürür ve sorumu cevaplamak için duraksar. "Endişelenmene gerek yok, o Javi, Ana ve Cassio ile birlikte. Yarın yetimhanede bir koruyucu aile öğle yemeği var ve o da onlara yardım etmek için gönüllü olmak istedi."

Midem düğüm düğüm oldu. "Yanında tekila yok, değil mi? Çikolata beni düzeltmeyecek galiba."

Yüzü sempati ve anlayışla yumuşar. "İç mekanda bir etkinlik ve dışarıdan kimse yok. Kendini yormadan hediye çantaları hazırlıyor. Bolca güvenlik görevlisi var ve sanırım Leon da orada. Güvende. Güven bana, halka açık bir etkinlik olsaydı Apollo da orada olurdu."

"Hayatım nasıl bu hale geldi?" diye inlerim, içimde kabaran endişeden biraz rahatlamış hissederek.

"Apollo Moretti ile yollarınız kesişti," diyor Elio gülerek.

Bunu bilmiyor muyum sanki?

Bölüm Otuz Bir

Apollo

ELIO

Nişanlının kapısı tamir edildi.

Metne bakıyorum, dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor. Rayna'nın nişanım olarak anılması bana bir tür kendini beğenmişlik hissi veriyor. Özellikle de artık bunun bir yalan gibi gelmediği için.

Henüz resmi olarak kabul etmedi, ama beni açıkça reddetmedi de. Reddetmeyeceğini biliyordum. Uzun zamandır aramızda gelişenleri inkar ediyor olabilir, ama artık gerçeği görmeye başlıyor. Aramızda bir bağ var ve ben bunun daha fazla görmezden gelinmesine izin vermeyeceğim.

Bugün bana ateş etmesi, haftalardır farkına vardığım şeyi daha da pekiştirdi. Rayna, kendim için bir eş ve çocuklarım için bir anne olarak hayal ettiğim her şey. Hiçbir şeyi kabul etmeyen bir tavrı ve hiç beklemediğim bir küstahlığı var, ama ben de buna alıştım.

Yüzüme karşı küfür edecek kadar cesur başka bir kadını nerede bulabilirim ki? Bana saygısızlık ettiğim için bana vurmaya cesaret edecek kadar cesur? Yeterince güzel

Onun bana bağırmasını hayal etmek ve intikam olarak sadece onu öpmek istemek mi?

Hayır, başka hiçbir kadın olmaz.

"Her şey hazır," diyor Doktor, beni düşüncelerimden koparıyor. Aile doktorumuz bu tür yaraları tedavi etmek için neredeyse her zaman hazırdır ve ihtiyacımız olduğunda asla uzakta değildir. "Birkaç gün ıslatmamaya çalış. Bu sefer ağrı kesici ister misin?"

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen. "Neredeyse hiç acımıyor. Cin yeter."

Dürüst olmak gerekirse, şarap da yaramdaki hafif ağrıyı dindirebilir. Ama yıllardır içki tercihim gin. Keskin ve canlı tadı, kardeşim Nico'nun tercih ettiği burbonun dumanlı notalarından daha çekici geliyor bana.

"Mmm," diye homurdanır, cevabı bekliyormuş gibi başını sallar. "Bu olayı Capo'ya bildireyim mi, yoksa?"

"Olay yok," omuzlarımı silkiyorum ve sandalyemden kalkıyorum. "Kadınım la bir kaza oldu. Eminim bilmek istemez."

O, sert bakışlı yaşlı adam neredeyse eğlenir gibi görünürken, homurdanır. "Ön sevişme, benim gençliğimden bu yana çok değişmiş."

Gülümsüyorum. "Hiç bilmiyorsunuz, Doktor."

Telefonumu çıkararak ona veda ediyorum ve beni buraya getiren kadına mesaj yazmaya başlıyorum.

APOLLO

Nasılsın?

Cevap için uzun süre beklemem gerekmedi.

RAYNA

Nasıl mıyım? Asıl ben senin nasıl olduğunu sormalıyım.

APOLLO

Sormak ister misin?

RAYNA

Neyi ister miyim?

APOLLO

Bana nasıl olduğumu sormak.

Onun mesajlarının ekrana gelip kaybolmasını izleyerek gülümsüyorum. Acaba samimi mi yoksa alaycı mı davranacak?

RAYNA

Bana mesaj atıyorsun, o yüzden iyi olduğunu varsayıyorum.

Alaycı olacağım.

RAYNA

Sen gerçekten delisin. Bugün kafanı vurmadiğından emin misin?

Bu sefer cevap vermesi çok daha uzun sürüyor.

RAYNA

Anlaşmaya varacak mıyız?

RAYNA

Sanki ben bunu kabul etmişim gibi davranıyorsun.

O bana mesajla kafamı koparmadan önce, bir mesaj daha ekliyorum.

APOLLO

Mükemmel dedektiflik becerileri, micina.
Bunları çocuklarımıza da aşılacağını görmek için sabırsızlanıyorum.
çocuğumuza aşılacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

APOLLO

Çok tatlı.

APOLLO

Yarın Yordan Javier'e ders verirken, biz konuşup bir anlaşmaya varacağız.
anlaşacağız.

APOLLO

Müzakere edelim.

APOLLO

Anlaşmamız için bir sözleşme yapacağız.
Sözleşmeye dahil etmek istediğin hususları düşünmeye başla.

APOLLO

Senin dediğin gibi. Ben sormuyordum.

APOLLO

Beni reddetmek isteseydin, çoktan yapardın.
İkimizin de
bunun olmayacağını inkar etmenin baş ağrısından
kurtar.

RAYNA

Sırf sana inat etmek için siktir git demeliyim.

RAYNA

Çok fazla varsayımda bulunuyorsun.

APOLLO

Onu sevdiğin kadar nefret de ediyorsun.

On dakika daha geçer ve sonra:

RAYNA

Tamam, bir toplantı yapabiliriz. Profesyonel bir toplantı. Ama anlaşılmazsak çekip gitme hakkımı saklı tutuyorum. Beni, tüm kişiliğimi yitireceğim bir anlaşmaya kişiliğimi kaybedip sana boyun eğmemi bekleme.

APOLLO

Hayatta aklımdan bile geçmez, aşkım.
Öğlen görüşürüz.

RAYNA

Bana sevgilim demeyi kes!

Telefonumu cebime koyarak gülümsüyorum.
Asla olmayacak.

Beş dakika erken varıyorum, elimde sözleşmeler ve kalemler var. Müstakbel eşim, gözlerinde ihtiyatlı bir bakışla ama başını dik tutarak yapmacık bir özgüvenle beni evine alıyor. Bugün neler olacağını bilmediğini tahmin ediyorum, ama durum onun sandığı kadar ürkütücü olmayacak.

En azından, öyle olmamalı.

O, atasözündeki zırhını giyerek hazırlıklı. Elbise pantolonu ve pembe bluzu, onu evlilik hakkında konuşmak için oturmuş birinden çok, lüks bir sekreter olarak işe gidiyormuş gibi gösteriyor.

Küçük yemek masasında iki şişe su ve bir yığın yapışkan not kağıdı duruyor.
Bu düzeni fark ederek gülümsemeyi saklıyorum.

"Hazırlık yapmışsın, görüyorum," diyorum, düzenlemeye başımı sallayarak.

"Kruvasanları da pişirdim," diye mırıldanıyor, masanın etrafından dolaşarak en uzak sandalyeyi buluyor. "Ama onları ikram etmeden önce nasıl gideceğini bir görelim."

"Bir tane hak etmek için elimden geleni yapacağım."

"Başlamadan önce," diye başlıyor Rayna, omuzlarını dikleştirip başını dik tutarak oturuyor. "Tartışmaya açık olmayan bir şartım var."

Onun karşısındaki koltuğa oturarak, sözleşmelerimi masanın üzerine koydum. Bir tanesini ona ve bir kalem uzattım, boş bir sayfa açtım. Sayfanın üstüne *Rayna'nın durumunu* yazdım ve "Dinliyorum" dedim.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra:

"Orgazm olmak istiyorum."

Kalemim durdu, gözlerim kağıttan kalkıp onun gözlerine baktı. Rayna'nın ifadesi sakindi, ama boynundaki kalp atışlarının hızla yükselip alçalması gerginliğini ele veriyordu. Cesur bir yüz takınmış olabilir, ama yine de fiziksel sakinliğini korumak konusunda eğitimsiz bir insandı.

"Bunu biraz daha açar mısın, *micina*?"

Takma adı görmezden gelir, sadece duyduğunda hafifçe kaşlarını çatar. Ellerini masanın üzerinde birleştiren Rayna, tamamen gayri resmi isteğini açıklarken resmi ve profesyonel kalmaya çalışır.

"Bu evliliğin ana hedeflerinden biri bir varis dünyaya getirmekse, ben orgazm olmak istiyorum." Yutkunarak, sakin ve kontrollü bir ses tonu takınmaya çalışıyor. "Karşılığında zevk almadan, damızlık kısırak gibi üremek istemiyorum. Seninle olsa bile, seksten zevk almak istiyorum."

Seninle olsa bile.

Bu kadının ağzı çok bozuk.

"Garantili zevkini evlilik sözleşmemize yazmamı mı istiyorsun?"

Babamın okuyup inceleyeceği ve imzalayacağı sözleşmeye mi?"

Rayna omzunu kaldırır. "Adamın on çocuğu var, eminim bebek yapmanın mekanizmasına aşinadır. Bu süreçten zevk alma isteğimin onu şok edeceğini sanmıyorum."

Anlaşıldı.

"Tartışmacı görünüyorsun," diye devam etti, gözlerini kısarak. "İsteğimle mi yoksa görevi yerine getirme yeteneğinle mi bir sorunun var?"

Ne küstah kadın.

"Ne isteğinizle bir sorunun var, ne de bunu yerine getirebilecek yeteneğimden şüphem var. Sadece bir gecede bu kadar cesur olmanıza şaşırdım, Bayan Todorova. Birkaç saat önce benimle çocuk yapma fikrine skandal bir tepki vermiştiniz, şimdi ise bebek yapmaya çalışırken benim altında zevkten kıvranmak için yalvarıyorsunuz."

"*Skandal* değildi. Vurduğum adamın, saldırıdan hemen sonra benimle evlenip sevişmeye çalışması fikri beni şok etti," diye savunuyor, burnunu çekerek.

"Arkadaşlar arasında biraz kan dökülmesi ne önemi var ki?" Omuz silkiyorum. "Elinde silahla çok yakışıklıydın, aşkım."

"Bana öyle demeyi bırakmanı söylemiştim."

"Yani, *micina mı* tercih ediyorsun?"

"Beni alay etmeyi kesmeni tercih ederim." Rayna öfkeyle söylüyor. "Konuya dönelim. Orgazmlar vazgeçmeyeceğim şeyler listesinde. Eğer buna uyum sağlayamıyorsan, bu görüşme sona ermiş demektir."

Ben çok uyumlu olabilirim ve eğer beni kışkırtmaya devam ederse, isteğinin beni ne kadar caydırmadığını memnuniyetle gösteririm.

"Talebini yazmam için özel bir istek var mı?"

Sanki bir savaşı kazanmış gibi parlak ve geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Sözleşmede tam olarak şu ifadenin yer almasını istiyorum: *Apollo, Rayna önce ona boşalmadıkça Rayna'nın içine giremeyeceğini kabul eder.*"

Sikim pantolonumun içinde titriyor ve midem sıcaklıkla kıpırdanıyor. Onu masanın üzerine eğme isteği neredeyse dayanılmaz bir düzeye ulaşıyor. On altı gün ve dört saat önce dilimi boğazına soktuğumdan beri, beni sararken nasıl hisseceğini düşünüyordum.

"Koşulunuz not edildi ve kabul edildi," diyorum ona, gözlerinin arkasında şaşkınlık parıldadığını izleyerek. Ya bir kavga ya da benim tarafımdan bir tür direnç bekliyordu, ama daha fazla yanılmış olamazdı.

Seks, her iki taraf da buna kendini kaptırdığında çok daha tatmin edici olur. "Öyle mi?" diye kekeleyor.

Sakin bir şekilde, "Aynen öyle" diye onaylıyorum.

"Bunu başarabileceğini nereden biliyorsun?" diye ateşli bir şekilde sorar. "Ya ben gerçekten memnun edilmesi zor biriye? Ya senin çabalarına karşılık vermezsem? Beş dakikadan fazla sürerse vazgeçmeyi mi planlıyorsun?"

"Bir," diye başlıyorum, parmağımı kaldırarak. "Seni sadece öpücüklerle inlettim, Rayna. Benim *çabalarım*a tepki vermiyorsun."

"Ben..."

"İki," diye devam ettim. "Sana zevk verme yeteneğime tamamen güveniyorum ve umarım birkaç dakikadan fazla sürer. Daha önce sana dokunmasına izin verdiğin o zavallı erkeklerin aksine, ben bir kadını ecstasy'nin eşiğine getirmekten zevk alıyorum. Bu, zevkin yarısıdır."

"Dürüst olduğunu nereden bileceğim?" diye sordu kısıp bir sesle. Kaşlarımı kaldırdım. "Deneme sürüşü ister misin?"

"Benimle dalga geçiyormuşsun gibi görünüyorsun, ama evet, aslında," diye karşı çıkar, gözlerinde meydan okuyan bir parıltı vardır. "Nihai sözleşmemizin, kendini kanıtlamana bağlı olmasını istiyorum."

"Deneme amaçlı seks yapmak istiyorsun."

"Tabii bununla bir sorunun yoksa."

Bununla ilgili tek sorunum, şu anda gerçekleşmiyor olması.

"Sorun değil," diye düşünceli bir şekilde mırıldanarak cevap veriyorum.

"Toplantımızın sonunda bir zaman belirleriz."

"T-tamam." Kekeleyor, ama kekeleyor.

Dudaklarından çıkan gerginliği tatmak istiyorum.

"Samimi hayatımız için olmazsa olmazlardan bahsetmişken, benim de bir şartım var."

Rayna önceki gülümsemesini bırakıp bana şüpheli bir bakış attı. "Eğer boktan bir fetişin varsa..."

"Sakin ol, *micina*," diye öfkeyle sözünü kesiyorum. "Ayakların benden güvende."

Kafasını sallayarak gülmesini zorlukla saklıyor. "Daha çok beni ormanda kovalamak ya da kaburgalarımı iğne batırmak istediğini düşünüyordum."

Kaburgalarına iğne batırmak mı? Bunları nereden uyduruyor bu kız? "Ne kadar da yaratıcı. Hayır, öyle bir şey değil."

"Peki, devam et o zaman. Bana bu gizemli durumdan bahset. Ne istiyorsun? Tatil boyunca oral seks falan mı?"

"Tam tersine," diye yavaşça söylüyorum, onun yargılayıcı tonundan hiç etkilenmeden. "Bu bir koşuldan çok bir sınır. Tatilde bana oral seks yapılmayacak. Bu benim tartışmaya açık olmayan bir kuralım. Senin de kendi kuralların var, bu da benimki."

"Bir dakika." Gözleri büyür, dudakları şaşkınlıkla aralanır. "Ciddi misin?" "Ciddiyim."

Rayna'nın kaşları çatılır. "Sen istemiyorsun... Her erkek bunu istemez mi? Hepinizin tek düşündüğü şeyin bu olduğunu sanıyordum."

"Hayatımı veya penisimin güvenliğini, başka şekillerde elde edilebilecek bir zevk için riske atmayı çekici bulmuyorum."

"Onu ısırp koparacağımdan mı korkuyorsun?"

"Korkudan çok, seninle ilgili değil," diyorum ona nazikçe. "Hiç katılmadım ve asla katılmayacağım da. Kiminle olduğu önemli değil. Fikrimi değiştirecek kadar güven yok dünyada."

Burnunun ortası kırışarak sorar, "Benimle çocuk sahibi olacak kadar bana güveniyorsun ama sikini emmeyecek kadar güvenmiyorsun?"

"Bu konu tartışmaya açık değil, eğer bu senin ihtiyacın olan bir şeyse, görünüşe göre bir çıkmaza girmişiz."

"Tanrım, hayır, buna ihtiyacım yok! Sadece şaşırdım." Dudakları seğirir, neredeyse gülümser.

"Hoş bir sürpriz mi? Ses tonundaki değişiklik oldukça anlamlı, Bayan Todorova."

Yanakları pembeye boyanır. "Hiç hayranı olmadım. Açıkçası, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Bir gün fikrini değiştirmeyeceğini nereden bileceğim? Yıllarca evli kaldıktan ve bir çocuk sahibi olduktan sonra, yeterince rahatlayıp..."

"Sana söz veriyorum, değiştirmeyeceğim."

"Verirken sorun yaşamıyor musun? Sadece alırken mi sorun yaşıyorsun?"

Ağzımı ona deşdirmek düşüncesi beni heyecanlandırıyor. "Vermek sorun değil. Hiç de değil."

Boğazı titriyor ve onu ısırmak için en şehvetli arzuyu duyuyorum. "Devam edelim mi?"

"Evet," diye kabul eder ve kağıtlarını açar. "Devam edelim."

Sonraki müzakere noktaları çok daha hızlı ilerliyor. Küçük ve büyük konular, her biri eşit derecede ilgi görüyor.

Şöyle başlıyor: "Varisimin adını ben koyacağım."

"Sadece makul bir veto hakkım varsa," diye karşılık veriyor. "Kabul edildi."

Anlaşmayı not alıyoruz ve devam ediyoruz.

"Varisim İtalyanca bilecek," diyorum ve bir sonraki noktaya geçiyorum. "Capo olarak geleceği için bu çok önemli. İngilizce ve İtalyanca onun ana odak noktası olmalı, ona Bulgarca da öğretmek istiyorsanız, bunu en iyi nasıl yapabileceğimizi tartışabiliriz."

"Haklısın," diye mırıldanır. "Leon bu konuda yardımcı olabilir. Leo'ya yardım etme deneyimi var ve Bulgarca biliyor."

"O halde Leon vaftiz babası olarak iyi bir seçim olabilir, bunu not edelim mi?" "Sienna vaftiz annesi olabilir mi?"

"Olabilir, ama bizim ölümümüz durumunda ailemin çocuğumu ona vermesi pek olası değil. Onların hayatında olmak için onlarla birlikte olması gerekir."

"Mantıklı," diye mırıldanır ve bir şeyler yazar. "Öyleyse sorun yok. Bir oğlumuz olursa..."

"Olacak."

"—ona biraz normal bir hayat sürmesine izin vermelisin. Ben çocuğumu sadece mafyayı düşünecek şekilde yetiştirmeyeceğim. O eğlenecek, gülecek, sevecek ve sen onu henüz küçükken zorlamayacaksın."

"Benim eğlence, kahkaha ve sevgi olmadan yetiştirildiğimi mi düşünüyorsun?"

Rahatsız görünüyor, neredeyse yüzünü buruşturuyor. "Nasıl yetiştirildiğinizi bilmiyorum. Ama bir adam imparatorluğunu yönetecek bir varis sahibi olmak için evlendiğinde, motivasyonları konusunda dikkatli olmak gerekir."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. "Gelenekler bir oğlum olmasını gerektiriyor, ama onun yürümeden önce katı ve *imparatorluğu* yönetmeye hazır olmasını gerektirmiyor. Ben ve tüm kardeşlerim gibi o da sevgiyi ve kahkahayı bilecek."

"Tamam." O da başını salladı. "Peki ya o Capo olmak istemiyorsa? O zaman ne olacak? Onu utandıracak mısın? Pişman olacak mısın? Onu dışlayacak mısın?"

Hiç çaba sarf etmeden, hak etmediğim halde beni yerden yere vurabilmesi. Bunu sevdiğimi mi yoksa nefret ettiğimi mi bilemiyorum.

"İma ettiğin şey beni kırıyor."

Rayna gözlerini kırıştırır. "Oğlunun kaderinde yazılanlardan başka bir şey isteyebileceği iması mı? Yoksa böyle bir şey için onu cezalandıracağınız iması mı?"

"Capo olması bekleniyor, tıpkı benden, babamdan ve ondan önceki babamdan beklendiği gibi. Bu rolü yerine getirmek için eğitileceğini ya da doğuştan gelen hakkını kabul etmesi için etkilenmeyeceğini inkar etmeyeceğim."

O alaycı bir şekilde güldü ve benim gözüm seğirdi.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, benim çocuğum doğduğunda sırtında bir hedef tahtası olacak. O, onurlu ve ilkeleri uğruna savaşacak güçlü bir adam olarak yetiştirilecek. Bu, oğlumdan daha çok The Outfit'i öncelikli tutacağım anlamına gelmez. Ailemize ve ailemizin tarihine olan bağlılığım

ve ailemizin tarihine olan bağılılığım, babalık rolümü gölgede bırakmayacak. Bir denge olacak."

"Peki ya o bu rolü istemiyorsa?"

"Ona başka bir rol teklif edilecek ve ya ikinci oğlum ya da Leon'un en büyük oğlu onun yerini alacak. Ama yanılma, o bu hayattan kaçamayacak, Rayna. Amcası Emilio gibi olmayı hak ederse ve elçi olarak görev yaparsa normal bir hayat sürme yanılışına kapılabilir. Ama Moretti kanı mafya kanıdır. Her zaman öyle olacaktır. O hayatta olduğu ve damarlarında benim DNA'm aktığı sürece, başka hiçbir yerde güvende olmayacak. Bu imparatorluk kutsaldır ve neredeyse aşılmazdır."

"Sanırım bununla yaşayabilirim."

İyi.

"Peki ya kızımız olursa?"

"İstatistiksel olarak bu aile için pek olası değil," diyorum ona sakın bir sesle. Belki de bir kız çocuğu sahibi olmayı hayal ediyor ve ben onun hayallerini yıkmak istemem. Yine de, bunun benim için mümkün olduğunu düşünmüyorum.

"Biliyorum," diye onaylıyor. "Ama bu olasılığı konuşmak istiyorum. Kızımızın bir gün zorla evlendirilmesini istemiyorum. Bunun olmayacağını yazılı olarak görmek istiyorum."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım, Rayna." Küçük bir baş sallama ile onaylıyorum. "Eğer bir kızımız olursa, Jade'e davrandığımız gibi ona da davranacağız. Zamanı geldiğinde, kimi seveceğini kendisi seçecek. Onun için zorla evlilik düzenlemeleri yapılmayacak."

"Oğlumuz için de aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Oğlumuz.

Bu hoşuma gitti.

"O da benim sahip olduğum özgürlüklerin aynısına sahip olacak, ama aynı sorumlulukları da üstlenecek. Görücü usulü evlilik olasılığı düşük, ama eğer benden daha inatçı olursa bu da olabilir."

Rayna başını sallar. "Sanırım onun için en iyisi bu."

Kalemimi bir kenara bırakıp bir sonraki konuya geçiyorum. Bir süredir düşündüğüm bir şey. "Evlenmeden önce Yordan'ı yasal olarak evlat edinmelisin."

Görüşmemizde ilk kez Rayna savunmasız görünüyor. "Ben... ne?"

"Yordan'ı üvey oğlum yapmak, onun ailede rolünü sağlamlaştıracak. Kan bağıyla benim oğlum olmayacağı için, onun varis olacağına dair söylentiler sorun yaratmayacak. Ama o da senin gibi bir Moretti olacak."

Alt dudağını dişleriyle ısırıldı. "B-bunu mu istiyorsun?"

"Elbette," diye onaylıyorum. "Yordan benim için çok önemli. Onu bakmak ve eğitmek için harcadığım onca zaman ve çabadan sonra, bunu sorgulamayacağınızı umardım."

"Ona soracağım." Yavaşça nefes verir. "Onu her zaman düşündüğün için teşekkür ederim."

"Ona birlikte sorabiliriz," diyorum. "Nişanlandığımızı söylediğimizde."

"Gerçekten bunu yapacağız, değil mi?"

"Sözleşmemizin senin son onayın için kesinleşmesi gerekiyor. Ayrıca planlamamız gereken bir duruşma var, ama genel olarak evet. Bunu yapıyoruz Rayna."

"Leon'un gibi bir evliliğimiz olmayacak, değil mi?" diye sordu, sesi neredeyse titriyordu. "Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum. Soğuk ilgisizlik..."

"Soğuk ve kayıtsız olmaktan çok uzak olacak, aşkım."

İlk kez, ona öyle hitap etmemem için bana ters cevap vermedi.

"Oh, Rayna? Emir almaya hazır ol, tamam mı? Sevişirken tavırlarına bu kadar hoşgörölü davranmayacağım. Birçok konuda kontrolü severim, en çok da yatakta."

Bölüm Otuz İki

Rayna

RAYNA

Prezervatifi unutma.

Potansiyel kocama gönderdiğim son mesajıma çok uzun süre bakıyorum, kapı zili çalana kadar durmuyorum. Hızlıca kapıya gidiyorum, onun benim gergin olduğumu veya tereddüt ettiğimi düşünmesine izin vermiyorum. Yordan bugün dışarıda, Elio ve Javi ile fizik tedavi benzeri esneme egzersizleri yapıyor, bu da bugünü bizim... denememiz için mükemmel bir fırsat haline getiriyor.

Apollo, kapıyı açar açmaz daireye girer. İçeri davet edilmeyi beklemez, resmi selamlaşmalar yapma gereği de duymaz. Sarsılmamış gibi görünmeye çalışarak kapıyı kapatır ve arkasında kilitlerim. Ama arkamı döndüğümde, şokumu gizlemem imkansızdır.

Koridorun sonunda duran Apollo, gözlerini benden ayırmadan, oturma odası ile mutfak arasındaki alanda bana katılmamı bekliyor. Ceketini çoktan çıkarmış, kanepenin arkasına tembelce asmış. Ona doğru bir adım attığımda, manşetlerini düzeltmeye başlıyor. Gözlerini benden ayırmadan, sanki ikinci doğasıymış gibi düğmelerini açıyor.

Cesaretimi toplamaya çalışarak yutkunuyorum.

Ama... kahretsin.

O burada ve hazır görünüyor. Yüzünde en ufak bir şüphe izi bile yok. Her zamanki ihtiyatlı ve huysuz tavırları yok olmuş, yaydığı tek his saf bir açlık.

Neredeyse bu işten vazgeçeceğini, bu sabah uyanıp benimle evlenmenin saçma bir fikir olduğuna karar vereceğini düşünmüştüm. Ama işte burada, büyüleyici, buz mavisi gözleriyle bana arzu dolu bakıyor. Onun önünde durup düşüncelere dalarak dudağımı ısırırken ellerim terlemeye başlıyor.

"Bu kadar korkma, *micina*. Sonuçta bu senin fikrindi."

"Korkmuyorum," diye yalan söylüyorum, boğazımı yutkunarak. "Sadece senin bu kadar, şey, hazır olacağını beklemiyordum."

"Ön sevişme denemesi de mi istedin? Önce seni yemeğe çıkarmalı mıydım?" Kaşlarını kaldırıyor. "Buraya seni yatakta romantizmle baştan çıkarmak için değil, seni orgazma ulaştırabileceğimi kanıtlamak için geldiğimi sanıyordum. Yanılmış mıyım?"

"Hayır," diyorum, parmaklarımı sıkarak. "Buna gerek yok. Birleşmemizde romantik bir şey olmayacak, tabii gerçekleşirse."

"Sen nasıl istersen, aşkım."

Gözlerimi kısarak, sesindeki küçümseyici tonu yakaladım. "Buna alışsan iyi olur, *sevgilim*."

"Vay vay, Rayna." O gülümser. "Eğer seni iyi tanıımıyorsam, yakında senin sevgi dolu kocan olacağımı ima ettiğini düşünürdüm. Seni memnun edemeyeceğime emin olduğunu sanıyordum? Bu denemeyi sadece evlilik öncesi sefahat yaşamak için istemediğinden emin misin? Sadece istemen yeterliydi, *sevgilim*."

Onun kendini beğenmiş sırıtişına sinirlenerek tüylerim diken diken oldu. "Kendini çok beğenmişsin."

"Sen de yakında benimle dolacaksın, tatlım," diye yavaşça konuşuyor. "Yani, sanırım bu konuda ortak noktamız var."

"Ve konuşmayı kesersen çok daha keyifli olur," diye terslerim.

Beni ne kadar kolay sinirlendirse de, aynı zamanda beni heyecanlandırıyor. Karnımda bu kadar belirgin bir sıcaklık hissetmeseydim, buna asla inanmazdım. Apollo ile daha önce sayısız kez tartıştım, ama hiçbirini beni böyle hissettirmemişti. Belki de bana bakışları ya da yakasının normalden daha gevşek olmasıdır.

Ya da belki de o her zaman seni heyecanlandırıyor ve sen bunu kabul etmek için çok inatçısın.

"Oh, onu bilemem. Sanırım, seni deliye çevirdiğimde seni deliye çevirdiğimde hoşuna gideceğini göreceksin..."

"Eğer soyunmaya devam edersen, yukarı çıkmalıyız. Yordan eve gelip kanepenin altında bir kol düşmesi bulmasını istemem."

Dudakları seğirerek, sözümü kesmemi eğlenceli buluyor. "Nasıl istersen."

İkinci kata çıkarken gerginlik hissedilir. Yol boyunca tek kelime bile konuşulmaz, Apollo yatak odamın kapısını kapatırken bile

"Odan sandığımdan daha pembeymiş," diye sessizliği bozdu sonunda.

"Yatak odamı hayal etmekle çok zaman geçiriyorsun, değil mi?" "Sadece kendi odamda, yumruğumu..." "Yalan söylüyorsun."

"—penisimi," diye bitirir, sırtarak. "Bu kelimeyle bir sorunun mu var, *micina*? Bu, beni bu kelimeyi söylemekten alıkoymaya çalıştığın ikinci sefer. Ve sana garanti ederim, yalan söylemene gerek yok. Seni düşünerek birden fazla kez elimi sıkışlığım var. Özellikle de hastanede flört ettikten sonra."

"O kelimeyle bir sorunun yok, sadece çok fazla konuşuyorsun." Sıkılmış gibi davranarak iç çekiyorum. Sanki az önce paylaştığı bilgi beni sarsmamış gibi.

Apollo Moretti beni düşünerek mastürbasyon yapmış. *Tanrım, ne tür bir ateşli rüya görüyorum ben?*

Ona da aynı şeyi yaptığımı itiraf etmem mümkün değildi. Geceleri utanç içinde yorganımın altında kendimi tatmin ediyordum, parmaklarım külotumun içinde ıslanırken, keşke bu el onun eliydi diye düşünüyordum.

"Öyle mi?" diye meydan okurcasına başını eğerek sorar. "O zaman nezaket kuralları bir kenara bırakalım."

"*Senin* ağzından çıkan sözler gerçekten nezaket olarak adlandırılabilir mi?" Sözleri ağzımdan çıkar ama Apollo gömleğinin düğmelerini açmaya başlayınca keskin ses tonum dilimde kaybolur. Koyu renkli kumaşı hızla açar, karnını ve sonunda kollarını ortaya çıkarır.

Vücudu, oyulmuş çıkıntılar ve kaslı şişkinliklerle kaplı, gülünç derecede kaslı. Bronzlaşmış cildi yumuşak ve pürüzsüz görünüyor, sadece ara sıra iyileşmiş yara izleri var. Vücut kılları bile yumuşak görünüyor.

"Ağızıma bu kadar sert davranma." Boğuk sesi beni hayranlıkla bakmaktan alıkoymuyor. "Onu bacaklarının arasına koyduğumda, ona karşı tamamen yeni bir tavır takınacağına söz veriyorum."

Gözlerimi kırıştıyorum, inkar edilemez bir zonklama hissediyorum ve bacaklarımı birbirine daha sıkı sıkıştırıyorum.

"Buraya gel." Önündeki boşluğu işaret edip elini uzattı.

Onunla tartışabilirdim. Bu sürecin her aşamasını onun için daha zor hale getirebilirdim, ama açıkçası bunu istemiyorum. Buna adil bir şans vermem gerekiyor ve zaten yeterince tartıştığımı hissediyorum. Bugün benim ve benim zevkimle ilgili olmalı. Tanrı biliyor ki, bir erkeğin beni tatmin etmek amacıyla vücuduma dokunmasının üzerinden çok uzun zaman geçti.

Bu yüzden Apollo'nun emrine karşı koymuyorum. Ayaklarımın beni ona yaklaştırmasına izin veriyorum ve yavaşça uzanıyorum. Eli parmaklarımın arkasını kavrayarak, tek kelime etmeden beni ileriye doğru yönlendiriyor. Açık avucumu karnına bastırıyor, kasları

dokunuşumla hafifçe gerildi. Cildinden benimkine sıcaklık yayıldı ve ben nefes vererek bunun tadını çıkarmaya izin verdim.

Elini gevşeterek parmaklarımın belinden göğsüne doğru kaymasına izin veriyor. Beklediğimden daha kıllı ama göğsünden çıkan siyah kıvrımlı kıllara kendimi çekiliyorum. Daha ince ve açık renkli kıllar karnına doğru yayılıyor, göbek deliğini geçince tekrar koyulaşılıyor. Tırnaklarım nazikçe meme ucunu okşuyor ve tüyleri diken diken oluyor. Dudaklarımı yalıyorum, elim içgüdüsel olarak aşağı doğru hareket ederken bu tepkiyi tadını çıkarıyorum. Parmaklarım, beline uzanan V şeklindeki kıvrımı yukarı aşağı okşuyor.

Pantolonundaki şişkinliği fark edince gözlerim ağırlaşıyor ve kapakları kapanıyor. Parmaklarımın daha aşağıya doğru ilerlemesi için bir istek duyuyorum, ama Apollo'nun bir sonraki emriyle bu istek kesintiye uğruyor.

"Kollarını kaldır."

"Senin kadar formda değilim," diye uyarıyorum onu, kollarımı yavaşça tavana doğru uzatarak.

"Sert ve kaslı bir vücut isteseydim, spor salonunda birini bulurdum," diye karşılık veriyor, elleri yanlarımdan yukarı kayıyor. Gömleğimin kenarlarını tutup yukarı çekiyor, gecikmeden kumaşı üzerimden çıkarıyor. Gözlerim titriyor ve kollarım aşağı düşüyor, tereddütte onun tepkisini bekliyorum.

Pembe dantelli sütyenim hayal gücüne pek yer bırakmıyor ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, Apollo hayran kalmış.

"Bunu kardeşim mi seçti?" diye soruyor, sesi tehlikeli bir şekilde değişiyor.

"Hangisi?" diye alay ediyorum, kaşımı kaldırarak.

Gözleri kısılır ve ben yutkunurum. Benim esprimi hiç de komik bulmamıştır. "Kendi iç çamaşırlarımı kendim seçtim. Beni mağazaya sen götürdün, hatırladın mı? Armani'ye alışveriş yaparken bile sütyen bedenimi söylemedim."

"İyi," diye homurdanır. "Pantolonunu çıkar."

"Çok otoriterisin," diye karşılık veriyorum, kızarmamaya çalışarak. "Önce sen pantolonunu çıkar."

"Sana söyledim Rayna. Kontrol bende." Göz bebekleri büyümüş bir şekilde beni baştan aşağı süzer. Bakışları çok karanlık, çok umut verici. "Bunu görmezden geleceğim, çünkü boynunda kalp atışlarının hızlandığını görebiliyorum ve gergin olduğunu biliyorum."

"Gergin değilim..." O hareket edince sözler dilimde kalıyor.

Apollo kemerine uzanır ve gözlerim, pantolonunun vücudundan uzaklaşarak bana daha fazla tenini gösteren hareketine çekilir. Pantolonunun altından aşağıya doğru uzanan koyu renkli kılların sonu gelmiyor gibi görünüyor ve bu beni heyecanlandırıyor. İnternetteki müstehcen videolar, baştan aşağı tıraşlanmış ve ağda yapılmış erkeklerle doludur ve ben bunu hiç sevmemişimdir, ama kıllı bir erkeğin vücudunda çok erkeksi bir şey var. Normalde tam bir mafya babası gibi görünür. Tıraşlı yüz, şık takım elbiseler ve tasarımcı saatleri. Ama onun bu sert tarafı bana bir şeyler yapıyor.

Pantolonunu çıkarınca, sıkı siyah boxerına karşı gerilen penisini görünce boğazım düğümleniyor. Boyutu belirgin ve korkutucu, ama

aynı zamanda çekici de. Elimde nasıl hissettireceğini, ne kadar ağır ve dolgun olacağını ve cildinin ne kadar sıcak olacağını bilmek istiyorum.

Ellerim onu tekrar dokunmak için uzanma isteğiyle kaşınıyor. Kulaklarım kızarıyor, o öne doğru adım attığında kalbimin çarpışını hissediyorum, beni geriye doğru itiyor, bacaklarım yatağıma değene kadar.

Apollo, taytımın lastiğine uzanıyor, gözleri yüzüme kilitlenmiş halde, taytımı çabucak çıkarıyor. Dantelli külotumu çıkarmıyor ve beni geri iterek, ensemden tutup hızla yatağa yatırıyor.

"Bunları benim için mi giydin?" diye fısıldıyor, parmakları cinsel organımı örten narin, soluk pembe kumaşı okşuyor.

Eşleşen bralette hala göğüslerimi ondan saklıyor ve neredeyse diğer kıyafetlerimizle birlikte yere düşmesini diliyorum. Beni daha ayrıntılı bir şekilde gördüğünde yüzünün nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum. Gördüklerini beğenecek mi?

Dişlerimi alt dudağıma sürüyorum. "Gelebileceğini hiç düşünmemiştim." Bu sadece yarı yalan. Gelirse diye güzel bir takım giymiştim, ama geleceğinden şüpheliydim.

Aramızdaki hava gergin, şehvet o kadar belirgin ki neredeyse tadını alabiliyorum. "Benim küçük karamsarım," diyor. "Bana güvenmiyorsun... evlendiğimizde bu değişecek."

"Eğer evlenirsek," diye düzeltiyorum, titreyerek nefes alıyorum.

"Dilimin üzerinde senin menini hissettiğimde, tavrının değişmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ağzınla beni tatmin edebileceğini kanıtlamak o kadar da büyük bir başarı gibi görünmüyor. Benim için bu kadar uzun zaman geçtikten sonra bunu herkes yapabilir bence."

Apollo gülmeden güldü. "Denemeni çok çabuk geçeceğimden mi endişeleniyorsun? Merak etme, aşkım. İlki bedava, tıpkı öpücüğümüz gibi, hmm? Gelecekteki karımın, onu sadece oral stimülasyonla tatmin edebileceğimi düşünmesini istemem."

Zaten pembe olan yanaklarım daha da kızarır. "Sen öyle diyorsan."

"Benim için çoktan ıslanmış bir kadın için çok fazla saçmalıyorsun. Küçük tanga'nın ne kadar ıslak olduğunu görmelisin, Rayna." Parmakları külotumun kenarından kayarak hassas cildimi okşadıktan sonra ıslak danteli kavradı. Kumaşı sertçe bir tarafa çekerek öne eğildi ve amımı öptü.

Yanağımın içini ısırarak, iniltiyi bastırıyorum.

Bir sonraki hatırladığım şey, külotumu tamamen çıkarıp bir kenara atması ve bacaklarımı kaldırması. Dizlerim bükülüyor ve o, ayaklarımı yatağın ucuna koyuyor, uyluklarımı genişletiyor ve beni tamamen ona açıyor. Dirseklerimin üzerine yaslanarak, zorlukla yutkunuyorum ve o benim en mahrem yerime gözlerini dikerken ona bakıyorum.

Apollo nefes alırken, dudakları karnımın en alt kısmının üzerinde dururken, boynumdan tüylerim diken diken oluyor. O aşağıdan bana bakarken, dudakları açıldığında bakışları yakıcı bir sıcaklıkta, uyluklarım titriyor.

O benim merkezime dokunmadan önce benden şehvetli sesler çıkarmamı istemediğinden, iniltiyi yutuyorum. Onun bu kadar çekici olmasına engel olamıyorum, tek yapabileceğim onun bir sonraki hamlesine kendimi hazırlamak.

Düzleştirilmiş dilini sertçe yarıklarımın uzunluğu boyunca sürükleyince, sakın kalma düşüncelerim tamamen yok oluyor. Sırtım kavislenirken, derin bir iniltiyle birlikte bir nefes patlıyor içimden, zevk bir şok dalgası gibi vuruyor bana. Ayak parmaklarım yumuşak yatağa gömülüyor, parmaklarım da aynı şekilde, çarşafı sıkıca kavırıyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum, nefes nefese.

Apollo, sanki benimle aynı fikirdeymiş gibi, bedenime karşı inliyor. Süreci tadını çıkarmıyor ve acele etmiyor, açgözlü yalamalar ve şiddetli hareketlerle beni yutuyor. Dikkatini sadece klitorisime odaklamıyor, her yerimdeki hassas noktalara dokunuyor. Yıllardır benim bile dokunmadığımı düşündüğüm noktalara.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, başımı geriye eğiyorum. "Tanrım, tam orada..."

Kısa ve keskin bir acı iç bacağıma çarpar ve ben nefesimi tutarım. Ona bakmak için hafifçe doğrulduğumda, eli beni tokatladığı yerde durmaktadır.

"Bana emir verme." Bana azarlayıcı bir bakış atar ve klitorisimi ısıtır. Keskin darbeden irkilirim. "Tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Seni nasıl kıvrandıracağımı ve bu sırılsıklam küçük amcığı benim için ağlatacağımı çok iyi biliyorum."

Onun kendini beğenmiş yorumuna cevap verecek vaktim olmadan, kalbimi hızla attıracak şekilde dilini döndürmeye başlar.

Utanç verici bir şekilde yüksek sesle inleyip dizlerimi daha da açıyorum. Apollo bunu bir davet olarak algılayıp iki kalın parmağını içime sokuyor. Derinlemesine girip çıkıyor, sonra parmaklarını kıvrıyor.

İçimdeki ek baskı ve onun yetenekli dili, gözlerimi kapatmama neden oluyor. Bu bahsi kaybedeceğim ve o henüz penisini içime sokmadı bile. Oral seksin test olmadığını söylediğini biliyorum, ama ağzını böyle kullanabiliyorsa, pantolonundaki o canavarla neler yapabileceğini Tanrı bilir.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, Apollo'nun dudaklarının gülümsemeye başladığını hissediyorum, o ise beni yalamaya devam ediyor. Dilini lanet bir silah gibi kullanarak hassas sinirlerimi defalarca saldırıyor.

Üçüncü parmağını da ekleyerek daha sert bir şekilde itip çeviriyor, amımı açmak için çalışıyor. Beni orgazm etmek için yalamıyor, onu almaya hazır hale getirmek için yapıyor.

Daha yüksek sesle inlemem onu daha da teşvik ediyor. Vücudumun her seğirmesi ve kıvrılması onun gülümsemesini yayıyor. Bir kez olsun, onun kendini beğenmiş tavırları sinirlerimi bozmuyor, beni tahrik ediyor.

"Siktir, boşalacağım," diye inliyorum, parmaklarım açgözlülükle onun kalın saçlarına uzanıyor. Kalçalarım yukarı kalkıyor, artan zevki kovalıyor. "Siktir, siktir, siktir."

Apollo uyluklarımı kavrar, sertçe yatağa bastırır. Beni yerinde tutar, dilini klitorisimin üzerinde acımasızca gezdirirken parmaklarıyla sert ve hızlı bir şekilde beni okşar. Heyecanımın ıslak sesleri, nefes nefese inlemelerimle birleşir ve her şey çok fazla gelir.

Patlarım, dikişlerim kopar.

Zevk beni tamamen yutuyor, Apollo her dalga ile beni işlerken beni tüketiyor. O yalamayı bıraktığında nefes nefeseyim, o ayağa kalkarken sersemlemiş gözlerle onu izliyorum. Tek kelime etmeden yataktan uzaklaşıyor ve onu yerden pantolonunu alırken fark ettiğimde, beni bu halde bırakacağını düşünüyorum.

Cebinden altın rengi bir paket çıkarır ve pantolonunu bir kez daha düşürür. İlk orgazmımın etkisiyle kafam çok iyi olmasaydı, belki biraz gergin olurdum. Hormonlar, daha önce korumaya çalıştığım isteksiz düşmanlığı alt üst eder ve tek istediğim, Apollo'nun bana bir kez daha dünyayı sarsan bir orgazm yaşatmasıdır.

"Sütyenini çıkar, yoksa ben yırtıp atarım," diye homurdanarak emir verir.

Hızlıca hareket ederek, tartışmadan başımın üstüne dantelli örtüyü çekiyorum. Başımı yatağa geriye doğru yatırırken göğüslerim sallanıyor, meme uçlarım açık havada sertleşiyor. Saçlarımın dağınık dalgalar halinde her yere yayıldığını hissedebiliyorum, ama çok tahrik olduğum için umursamıyorum.

"Mükemmel," diyor, soğuk mavi gözleriyle manzarayı içime çekiyor.

Kızarıyorum, ama tek bir övgü için erimek istemiyorum. "Beğendiğine sevindim."

"A+," diye mırıldanıyor, sesimdeki alaycı tonu fark ederek. Benim kadar devam etmek için sabırsızlanıyormuş gibi, boxerını çıkarıyor.

Oh, lanet olsun.

Tabii ki porno yıldızı gibi bir penisi var. Apollo Moretti'nin eşsiz özgüvenine sahip olmak için onu destekleyecek bir donanıma sahip olmak gerekir. Bu yüzden buna "cock-iness" denir.

Apollo'nun penisi, şimdiye kadar gördüğüm en korkutucu ve baştan çıkarıcı şey olabilir. Uzun ve kalın, kesik, hafif kavisli... *Tanrım*. En az 23 santim olmalı ve çevresi de göz ardı edilemeyecek kadar büyük. Beni üç parmağıyla ısıttığına şaşmamalı.

"En yüksek not," diye fısıldıyorum, neredeyse kendi kendime gülüyorum.

"Onayladığın için memnunum," diye benim önceki duygularımı yineledi.

Artık kaybedecek zaman yok, Apollo dişleriyle folyo paketi yırtıyor ve hızlıca işini bitirip prezervatifi kocaman penisine geçiriyor. Heyecanla titriyorum, keşke daha hızlı hareket etse diyorum. Deneme bahsi canı cehenneme, onun içime girip beni doldurduğu kısıma geçmek istiyorum. O kadar iyi hissettirecek ki, onun bana yaşatmayı planladığı türden bir zevki hissetmeyeli çok uzun zaman oldu.

Ayakları hala yerdeyken bacaklarımın arasına giren Apollo, dizlerimin altından tutup beni çekerek kıçımı yatağın en ucuna oturtur. Kalın penisini yumruklayarak öne eğilir ve klitorisime iki kez vurur.

Çaresizce kıvranıyorum, nefesim kesiliyor. "Bana nazik davranma." "Hayatta olmaz." Sonra içime girmeye başlıyor.

Damarlı eliyle penisini tutarak, kendini ileri doğru yönlendirir ve girişime hızalar. Uyarı yapmadan ileri doğru iterek, ucundan biraz daha içeri girer. Bu lezzetli gerilmeye nefesim kesilir, gözlerim bedenlerimizin birleştiği yere kilitlenir. Amımın kaygan uyarılması sayesinde, kolayca daha derine kayabilir.

"S-siktir," diye nefes nefese kalıyorum, ellerim öne doğru uçuyor. Biri uyluklarımı buluyor, dengemi sağlamak için tutunurken, diğeri Apollo'nun bileğini kavlıyor. O benim belimi tutuyor, bu pozisyonu kaldıraç olarak kullanarak içime daha da giriyor. "Siktir, devam et..."

"Hepsini istiyor musun?" Kalçalarını geriye doğru çekip ileri doğru itiyor. "Evet, istiyorsun. Bu küçük amcığın ne kadar kabul edici olduğuna bak."

Oh, kahretsin. Duvarlarım zaten titriyor, onun büyüklüğüne ve gücüne uyum sağlamaya çalışıyor. Çok iyi hissettiriyor, acı ve şehvetli zevk en sarhoş edici şekilde karışıyor.

Sikini yeni bir derinliğe ulaştırıyor, taşakları kıcıma hafifçe vuruyor. Sanki o özel hissi gerçekten yaşamak için bekliyormuş gibi, Apollo hareket ediyor. Her türlü ısınmayı bir kenara bırakıyor, az önce söylediğim sözleri ciddiye alıyor. Acımasız bir ritim benimsediği için bana karşı hiç yumuşak davranmıyor. Sert bir sikiş için aç bir adam gibi içime girip çıkıyor, hareketleriyle tüm sinirlerim alevleniyor.

"Tanrım," diye inlerim, gözlerim yuvarlanmak üzere. Vücudum onu mutlu bir şekilde karşılar, onun acımasız temposunu kabul eder. Her yeni acımasız ileri itişle birlikte, memnuniyet ve zevk dalgaları içimi kaplar.

Apollo da inleyerek karşılık verir. "Siktir, çok iyi hissettiriyorsun."

"Çok büyüksün," diye sızlanırım, bir milimetre daha gererse parçalanacakmışım gibi hissediyorum.

"Ve sen her santimini alıyorsun," diye takdirle cevap verir.

Birkaç dakika, belki de on dakika boyunca ortak zevkimizin tadını çıkarırız. Orgazm olmaktan nasıl kaçındığımı bilmiyorum, ama bunun ne kadar iyi olduğunu inkar edemem. Harika ve bir şekilde yetersiz.

Daha fazlasını istiyorum, ama bunun nasıl olacağını bile bilmiyorum. Onun temposu mükemmel ve klitorisimle oynamasını istemiyorum. Eğer yaparsa bir saniye içinde patlayacağımı biliyorum ve bunun bitmesine hazır değilim.

"Çok güzel," diye inliyorum, bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Ona o kadar sarhoşum ki, beklentilerimi aşmadığını iddia edemem. Sözlerimi yutmamı sağlıyor ve buna kızamıyorum bile.

Daha da yaklaşmak için kalçalarımı aşağı doğru sallıyorum.

"Aferin kızım," diye takdirle inliyor. "Hoşuna gitti mi?" Gözlerim geriye doğru yuvarlanmak üzere. "S-siktir."

Birlikte daha da fazla sallanıyoruz, zevk giderek artıyor. Bir rüya gibi, kendimi okşarken hayal ettiğim bir fantezi gibi. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim, hiç bu kadar tüketen bir şey olmamıştı. Her zaman hayal gücümün hissettiğim en iyi şey olacağını düşünmüştüm, ama yanılmışım.

"Ellerin ve dizlerin," diye emreder Apollo, aniden çekilir.

Midem bulanır ve itaat etmek için tökezlerim, hiç zarafet veya duruş göstermeden ters dönerim. O arkama sığabilsin diye yatağın ortasına geçerim, daha hızlı hareket etmesini dilerim. Arkama yerleşirken dizleri yatağa batar, bizi hizalamak için kalçalarımı tutar.

En azgın, en ilkel yanlarım artık saklanmayı bırakmaya karar verdi. Onu daha yakınimde istiyorum. Onun her parçasını.

"Bekle," diye sızlanıyorum, o tekrar içeri girmeden önce öne eğiliyorum.

Vücudumun yarısını çevirip omzumun üzerinden arkama bakıyorum ve elimi geriye uzatıyorum. Elim onun kaygan uzunluğunu kavrayıp öne doğru çekiyor. Penisini saran lateksi sıkıca kavrayıp prezervatifi çıkarıyorum, lastik ondan ayrılırken yumuşak bir ses çıkarıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Sesi gürler ve ben titrerim.

"Ne yaptığımı biliyorsun," diyorum, dudaklarımı yalarken. "Ben böyle istiyorum." "Artık böyle mi?"

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Evet, öyle."

Apollo benim kendime olan güvenimi bir meydan okuma olarak görüyor gibi, sikini yumruklayarak ıslak amımın ortasından sürterek beni tahrik ediyor. "Böyle yaparsam ne olacağını biliyor musun? Bu sıcak amcığı doldurursam ve hamile kalırsan, sen benimsin. Tartışma yok, kaçış yok."

"Belki de tam olarak istediğim budur."

Bu sözler, ben daha anlamadan ağzımdan çıkıyor. Apollo'ya, ilk denemede beni hamile bırakması için adeta meydan okudum, böylece onun teklifini reddedemeyeceğim şekilde kendime bağlayabilecekti.

Kahretsin. Bana ne yapıyor bu adam?

Apollo koyu renkli gözleriyle başını sallar, olası sonuçlar konusunda beni uyarmak için gerekli özeni gösterdiğine karar verir. Başka bir şey söylemeden kalçamı tutar ve içime girer. Bu güçlü itiş nefesimi keser ve başım dönmeye başlar.

Tanrım, bu şekilde daha da büyük

hissediyorum. Evet, sessizce tıslıyorum.

Prezervatifin çıkarılması tam da ihtiyacım olan şeydi. Çok *doğru* geliyor.

Apollo beni arkadan sınırsızca sikiyor, kalçalarımı tutup her vuruşta beni geri çekiyor. Boynumun arkasında ter damlaları oluşuyor, dağınık saçlarım sıcak tenime yapışıyor. Kimse bana hiç böyle davranmamıştı, eminim ki o da bununla övünmekten hoşlanacaktır.

Filtrelenmemiş inlemeler ağzımdan çıkıyor, etrafımızı dolduruyor.

"İşte böyle, Rayna." diye inliyor. "Şu haline bak, arkana yaslanıp tartışmadan beni kabul ediyorsun. Her santimini kabul ederek çok iyi gidiyorsun."

Beklenmedik övgü içimi bir zevk dalgasıyla doldurur, ateşli bir his başımdan ayak parmaklarıma kadar yayılır. Ona doğru sırtımı eğerek, onun verdiği karıncalanma ve uçma hissini kovalarım. Kalçalarım, onun tutuşuna uyarak, onun itişlerine daha sertçe karşılık vermek için elimden geldiğince hareket etmeye başlar.

"Gesù Cristo, Rayna," diye dişlerini sıkarak, daha sert pompalıyor. "Hoşuna gitti mi? Ne kadar iyi hissettiğini ve benim için ne kadar iyi olduğunu duymak, ha?"

"Uhhhh," diye bağırıyorum.

"O, sikle olduğunda bana çok daha tatlı geliyor, bilmek güzel."

Tanrım, Tanrım, Tanrım.

Zaten tamamen doymuştum, ama onun durmak bilmeyen temposu fazla geliyordu. Çok iyiydi. Kondomu çıkarıp onun çıplak penisini hissetmem gerektiği anda, bu deneme sikişinin onun için başarılı olacağını anlamıştım, ama beni bu kadar mahvedeceğini tahmin edemezdim.

Başka birinin bana bunu yapması fikri akıl almaz ve bunu asla kabul etmem, ama *iğrenç*. Apollo beni bir tür büyüünün etkisi altına almış, sanki adı kemiklerime kazınmış gibi kendini bana bağlamış. Zevkimin her saniyesini bu kadar doğal bir şekilde kontrol etmesi, her dokunuşunun yoğunluğu... Bunu asla unutamayacağım.

"Söyle bana," diye emrediyor, eli kığımın kıvrımına vuruyor. "*Siktir*," diye tıslıyorum, hızlıca gelen acıyı zevkle karşılayarak.

"Söyle bana, Rayna. Yoksa dururum." Öne eğilir, dudakları boynuma değmeden önce dişleri boğazımın yanını ısırır. "Söyle."

"Hoşuma gidiyor," diye inleyerek itiraf ediyorum. "Durma. Çok iyi. Çok iyi." "Öyle mi? Sert ve ham seviyorsun, bebeğim?"

"Tanrım, evet." Bir daha prezervatif görmek istemiyorum. Aramızdaki bariyerle de iyi hissediyordum, ama birbirimize yapışık, ten tene hissettiğimiz şeyin yanında hiçbir şeyin tadı yok. "Hoşuna gitti mi?"

Apollo sertçe nefes verir, boynuma nefesini üfler ve dudaklarını kulağımın kabuğuna bastırır. "Hiçbir fikrin yok."

Önceki pozisyonuna geri dönerek kalçalarını geriye doğru çekip penisini neredeyse tamamen dışarı çıkardı. Derinlemesine girerken pelvisi cildime çarparak ileri doğru hamle yaptı. İkimiz de boğuk bir inilti çıkardık, onun güçlü hamleleri ayak parmaklarımı kıvrılmaya zorladı.

Son bir nefes aldıktan sonra, Apollo hayatımız buna bağılıymış gibi beni sikmeye başlar. Artık kendini tutmak, alaycı sözler söylemek ya da yavaş hareketler yapmak yok. Çaresiz, müstehcen sesler havayı doldurur ve beni sarhoş edici bir heyecan bulutuyla çevreler. Kendimi bu sisin içinde kaybederim, içim her geçen an daha da erir. Zevk birikir, sönmeyen tutkulu bir ateş gibi damarlarımdan akar.

Yastığıma yumruklarımı sıkarken, orgazmın oluşumu ani bir zirveye ulaşır.

"İşte böyle, bebeğim," diye homurdanıyor. "Kaderini mühürle ve benim için boşal." Elini kalçama doluyor, parmakları kaygan kıvrımlarımın arasında dalıyor, aşırı hassas klitorisimi bulana kadar. Sesimi bastırmak için yatağa bağtırmaya başlamadan önce onu bir kez bile ovmasına gerek kalmıyor.

Amım titriyor, onu sıkıca sarıyor. Apollo, hızını hiç değiştirmeden orgazmın doruğunda beni sikiyor. Her şey o kadar mükemmel ki, denesem bile inkar edemem. Beni gerdiği şekilde, daralan duvarlarımda içinde sıkışan sikişin verdiği his, cennet gibi. Apollo, orgazmım dinmeye başladığında da hızını kesmiyor. Hayır, defalarca şiddetle içime giriyor, parmakları kalçalarımı morartacak kadar sıkı tutuyor.

"Siktir," diye keskin bir nefes verir. Dudaklarından çıkan derin, karanlık küfür omurgamda lezzetli bir titreme yaratır. "Siktir, Rayna."

Son bir sert iniltiyle, Apollo penisini itebileceği kadar derine gömüyor. Onun şiştiğini hissediyorum, parmakları patlamadan önce yumuşak kalçalarım gömülüyor. Doruk noktası onu şiddetli bir güçle sararken, itişleri kısa ve sık bir şekilde kesik kesik oluyor. Sıcaklık içimi dolduruyor, bacaklarımın arasında bir zevk dalgası yaratıyor. Nefesi titrek ve düzensiz, son damla sperm onu terk edene kadar ciğerlerinden dışarı çıkıyor.

O öne doğru eğilir ve beni yavaşça yatağa doğru yönlendirir. Dizlerim altımdan kayar ve onlardan kurtulduğum için memnuniyetle inlerim. Göğüslerim ipeksi çarşaflara bastırılır, meme uçlarım hala zevkin yankılarından dolayı hassastır. Soğuk dudaklar boynumun yan tarafına değir ve sıcak, erkeksi bir vücudun ağırlığı sırtımda tamamen sakinleştirici bir his yaratır. Bu bir kucaklaşma değildir, ama yine de güvenli ve rahatlatıcı bir his verir.

Apollo'nun hızla atan kalbi omurgama vuruyor, benimkinden bile daha hızlı. Tutarlı düşünme yeteneğim kayboluyor ve resmen ona kapılıyorum. Onunla çevriliyim, büyük vücudu yorgun bedenimi sarıyor, erkeksi kokusu duyularımı ele geçiriyor ve beni tamamen tüketiyor.

Birkaç saniye daha bana sarıldıktan sonra yuvarlanarak uzaklaştı ve bu sırada penisi içimden çıktı. Kendimi kemiksiz ve hareket edemeyecek kadar bitkin hissediyordum. Yine de, üstümde onun ağırlığı olmadan, vücudum onu tutmak için gergin kalma ihtiyacı hissetmiyordu. Kalçalarım içgüdüsel olarak gevşedi ve kendimi rahatlamaya bırakarak yatağa daha derin bir şekilde gömüldüm.

"Tamam," diyorum, gözlerim kapanırken. "Seninle evleneceğim."

Apollo, yatakta oturarak uyluklarımın arkasını okşadı. "Bu, benim penisimden prezervatifi çıkarıp, seni spermimle doldurmamı istediğin anda karar verilmişti, *micina*."

"Ben öyle demedim," nefes nefese tartışıyorum. "Söylemene gerek yoktu."

'ın Otuz Üçüncü Bölümü

Rayna

Apollo beni becereli iki gün oldu ve yemin ederim ki hala onu hissedebiliyorum. Ağrı acı verici değil ama yaptığımız şeyi sürekli hatırlatıyor. Attığım her adımda, uyluklarımın arasında hassas bir sarsıntı hissediyorum. Bunu sevdiğimi mi yoksa nefret ettiğimi mi bilemiyorum.

İyi seksti, hatta harika seksti. Bunu düşünmek beni o kadar heyecanlandırıyor ki, kendimi tanıyamıyorum. Dört kez ona gelmesini mesaj atmayı düşündüm. *Ben.* Dayanamadığımı söylediğim bir adama seks için mesaj atmayı düşündüm.

İnkâr etmek hiç bu kadar zor olmamıştı.

Ve bu gece her şey sona erecek. Bir saatten az bir süre sonra Yordan'a söyleyeceğiz. Apollo ve ben, onun ilk bilen kişi olması gerektiği konusunda hemfikiriz, özellikle de babası haftalardır nişanlı olduğumuzu düşündüğü için.

Ama artık bu gerçek. O kadar gerçek ki, imzalamamız gereken bir anlaşma var.

Sözleşmemizin ayrıntıları, üzerinde konuştuğumuzdan beri aklımdan çıkmıyor. Bu gece resmi olarak imzalayacağım son halini almış kağıt yığını, bundan sonra hayatımın nasıl işleyeceğine dair bir oyun planı niteliğinde.

Orgazmlar, mirasçılar, evlat edinme... birlikte yaşamaya başlama. Rayna Todorov'un Rayna Moretti olması.

Yordan, Yordan Moretti oluyor.

Hepsi birden sindirmek için çok fazla, ama pişmanlık ya da kızgınlık duymuyorum. Uzun zamandır ilk kez her şeyin yoluna gireceğini hissediyorum. Moretti malikanesinde yaşamaktan korkmuyorum. Apollo'nun kocam olmasından korkmuyorum ve anne olmaktan da kesinlikle korkmuyorum.

Belki de en çok bunun için heyecanlıyım.

"Duş almadan önce başka yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor Yordan, ben çilekleri yıkayıp hazırlarken mutfak tezgahına eğilip bir çilek koparıyor.

"*Daha fazla* yardım mı?" diye gülererek tekrarlıyorum. "Bulaşık makinesini boşalttın ve çöpü çıkardın. Her zamanki işlerini yapmak bana yardım etmek sayılmaz kardeşim."

O, kırılmış gibi davranarak nefesini keser. "Yemek yapmana yardım etmeme izin verilmemesi benim suçum değil. Ben yoluna çıkınca bana havluyla vuruyorsun."

Gözlerimi devirerek, bıçağımı elindeki çileğe doğrultuyorum. "Çünkü dokunduğun her şeyi yiyorsun. Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Büyüyen bir çocuk olduğum için elimde değil," diye itiraz eder, sırtarak. "Git duş al." Yarım ağızla homurdanırım. "Birazdan burada olacak."

"Çabuk olacağım," diyor, meyvesini ısırarak. "Sizi çok uzun süre yalnız bırakmak istemem. Ben prime rib ve patateslerimi almadan önce birbirinizi öldürebilirsiniz."

"Hala sana havluyla vurabilirim," diye uyarıyorum, ellerinin masumca havaya kalktığını izleyerek. Geri çekiliyor, sanki arkasını dönerse peşinden koşacakmışım gibi, çocuksu bir gülümsemeyle beni yakından izliyor.

Merdivenlere ulaştığında, dönüp merdivenleri koşarak çıkar ve ben onun dramatik tavırlarına gülererek kalırım. Birkaç dakika tatlı için çilekleri hazırladıktan sonra, telefonum tezgahın üzerinde titrer.

APOLLO

Yordan'a haber vermeden beni içeri al.

Mesajı görünce kaşlarımı çatarak şaşkınlıkla bakıyorum. Ellerimi önlüğümün ön kısmına silerek ön kapıya doğru yöneliyorum. Kapıyı açtığımda nefesim kesiliyor, ne kadar yakışıklı görüldüğüne hayran kalıyorum. Her zaman güzel takım elbiseler giyer, ama onda farklı bir şey var, daha çekici bile denebilir.

Belki de onu takım elbise giymeden gördüğüm içindir. Çıplak halini ve içimde nasıl hissettirdiğini biliyorum. Bir şey bana, bundan sonra onun yakışıklılığını görmezden gelmenin daha zor olacağını söylüyor.

"Duşta," diye selam veriyorum. "O seni görmeden içeri girebilirsin, ama neden..."

Sorumu bitiremeden içeri girip kapıyı kapatıp kilitliyor. Elimi tutup beni mutfığa çekiyor

ve ben şaşkınlıktan ona soru soramıyorum.

"Sana bir şeyim var," diyor, yürümeyi bıraktığımızda.

"Yordan'ın göremediği bir şey mi?" diye soruyorum, kaşlarını çatarak. "Eğer bu seksle ilgili bir şeyse, şimdi kesinlikle uygun bir zaman değil."

Gözleri parlar ve başını hafifçe eğirir. "Vay vay. Günler sonra hala aklında seks mi var, *micina*?"

"Hayır," diye inatla yalan söylüyorum. "Senin için olduğunu düşündüm.

Beni unutmak zor." "Evet, öylesin."

Yutkunuyorum.

"Ama bu seksle ilgili bir hediye değil, aşkım," diye devam eder, pantolonunun cebine uzanır. "Çok daha sağlıklı bir şey, söz veriyorum."

Küçük siyah kutuyu görünce nefesimi tuttum. Kutuyu açtığında neredeyse bayılacaktım. Dizlerim titredi ve başım döndü.

Yumuşak saten yastığın üzerinde, sekiz karat veya daha fazla ağırlığında, halo ayarlamalı devasa bir yuvarlak elmas duruyor. Kristal berraklığında, cilalı ve kusursuz. Tam anlamıyla bir prensesin veya milyarderin karısının parmağında görebileceğiniz türden bir nişan yüzüğü.

Vay canına.

Gözleri yüzümü tararken, bilmek istediği şeyi görmek için benim tepkimi duymasına gerek yok. "Beğendin mi?"

"Apollo, bu yüzük..." Dilim ağırlaşıyor, sözlerim kesiliyor. "Bu bir servete mal olmuş olmalı. Çok fazla." Çok mükemmel. Büyük, yuvarlak, ışıltılı ve muhteşem — tam da masal rüyalarımda istediğim gibi.

"Sienna seçti," diyor sakın bir şekilde. Sanki göğsüme sıcak bir şok çarpmış gibi hissediyorum. *Ona danışmış mı?* "Senin beğeneceğini söyledi."

"Çok beğendim," diye itiraf ediyorum, o sol elimi kaldırıp yüzüğü parmağıma takarken gözlerimi kocaman açarak izliyorum. Tam uyuyor. "Ona evlenme teklif ettiğine inanamıyorum. Çok güzel, hiç beklemiyordum..."

"Evliliğimizin soğuk olmayacağını söylemişim," diye yumuşak bir sesle sözümü keser. "Şu anda nasıl hissedersen hissedelim, birbirimizi seveceğiz Rayna. Bir çocuğumuz olacak. Yıllarımızı birlikte geçireceğiz. Aynı yatağı paylaşacağız. On yıl sonra eline bakıp, sana layık bir yüzük takmadığım için utanmayacağım."

"T-tamam." Onun açıklamasını sindirmeye çalışarak zorlukla yutkunuyorum. "Bu mantıklı, sanırım. Teşekkürler. Çok güzel. Ona söyleyene kadar çıkarmak zorunda kalmam biraz üzücü."

Apollo, sanki ona bir iltifat etmişim gibi gülümsedi ve ben buna nasıl tepki vereceğimi bilemedim. "Şey," dedi, eğlenceli bir ifadeyle. "Onu takmaya devam edip, haberi o şekilde verebilirsin."

"Cazip," diyorum, isteksizce yüzüğümü çıkarıp cebime koyuyorum. "Ama ona akşam yemeğinin yarısı bittikten sonra söyleyeceğiz. Prime rib için çok heyecanlı ve nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Eğer kızarsa, öfkeyle çıkıp gitmeden önce biraz yemesini istiyorum."

"Kızmayacak."

Onun sesindeki kesinlik duyunca dudağımı ısırıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"O ikimizi de çok seviyor, Rayna. Kızmayacak. Kafası karışık, muhtemelen temkinli ve ihtiyatlı olacak, ama kızgın olmayacak."

"Umarım öyledir." Kollarımı kendime dolayarak düşünmeye dalıyorum. "Muhtemelen senin evine taşınmaktan çok mutlu olacak. Zaten zamanının çoğunu orada geçiriyor."

"Sen de alışırın," sanki aklımı okumuş gibi cevap veriyor.

"Kalabalık olacak," diye karşılık veriyorum yumuşak bir sesle. "Mutfak benim olmayacak."

Apollo gülerek öne eğilir ve elini boynumun yanına koyar. "İstersen, arazide kendi evimizi inşa edebiliriz. Her saat başı beklenmedik ziyaretçilerimiz olacak ve ana evden kısa bir yürüyüş mesafesinde olacağız... ama mutfak senin olacak. Ve o alan bizim olacak."

"Bunu yapabilir miyiz?" diye şaşkınlıkla soruyorum. "Bunu yapar mısınız?"

"Tabii." Omzunu kaldırarak, bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi davranır. "Jade de aynı şeyi yapmayı planlıyor. Çalışmak için bolca arazi var ve mahremiyet de arzu edilir. Ben huzur ve sükûneti tercih ederim ve kaos dolu bir evde bu zor olur."

"Evet," diye onayladım, dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. "Kendi evimiz olsa çok güzel olurdu."

Ama sözleşmeye bunu yazmadık..."

"Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün," diye sözümü kesti. "Sözleşmede şart olarak belirtilmesine gerek yok. Düğünden sonra bunun için planlar yaparız."

Merdivenlerden gelen ses üzerine eli elimden kayıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. Yüzümde gergin bir ifade olmalı ki Apollo, tezgahın arkasında elimi dikkatlice sıkıyor. "Her şey yoluna girecek, *micina*. Nefes al."

"Oh, iyi, buradasın," diye seslenir Yordan, saçları hala ıslak halde mutfağa girerken. "Lütfen bana yemek zamanının geldiğini söyle."

"Evet, Yordan," diye cevap veriyorum. "Yemek zamanı."

Akşam yemeği sessiz bir şekilde başlar. Kardeşim son zamanlarda çok büyük porsiyonlar yiyor ve sanki mezeymiş gibi yutuyor. Her zaman yemek sever biri olmuştur, ama neredeyse her gün spor yapmaya ve antrenman yapmaya başladığından beri, buzdolabını benim doldurabildiğimden daha hızlı boşaltıyor.

Apollo ve Yordan, eti iyi pişirdiğini söylüyorlar. Katılıyorum, eti yumuşak ve lezzetli oldu, ama sadece birkaç lokma yiyebildim. Ne olacağını merak etmek iştahımı kaçırıyor. Özellikle korkmuyorum, ama gerginim ve beklemek sabırsızlığımı daha da artırıyor.

Bir süre sonra, yeterince bekledim.

"Apollo ve ben evleneceğiz."

Yordan içkisini boğazına geçirir ve öksürür. Onun yutmasını beklemeliydim diye düşünerek yüzümü buruştururum.

"Ne oluyor lan?" diye bağılıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Sakin ol, canım," Apollo eğlenerek yorumlar.

"Bu haberi sanki çok sıradan bir şeymiş gibi vermeye çalışıyorsun," diyorum, kollarımı kavuşturarak. "Beş dakikadır bunu söylemeye çalışıyorum."

"Siz ikiniz mi?" diye sorar Yordan, aramızda bakışlarını gezdirerek ağzı açık kalmış bir şekilde. "Ne zamandan beri siz ikiniz birliktesiniz? Tek yaptığınız şey kavgaya etmek! Benim arkamdan mı görüşüyordunuz? Ne zaman?"

Tereddüt ediyorum. "Bir anda çok fazla soru sordun."

"Senin arkan arkaya görüşmüyoruz," Apollo diplomatik bir şekilde cevaplar, her seferinde tek bir soruya cevap vermeyi tercih ederek. "Ortak yaşam hedeflerimiz var ve evlilik anlaşması yapmaya karar verdik."

Bunu bir iş anlaşması gibi gösteriyor.

Yordan'a bu şekilde açıklamak en iyisi, diye içimden kabul ediyorum. Kardeşim gözlerini kırıştırıyor. "Bu bir şaka mı?"

"Sana ne zaman şaka yaptım ki?" diye inanamadan soruyorum. Yüzüğümü cebimden çıkarıp parmağıma takıyorum ve elimi kaldırıyorum. "Şaka yapmıyoruz, Yordan."

"Bilmiyorum!" diye bağırır, kollarını havaya kaldırarak. "Şok oldum. Bu... Anlamıyorum. O yüzük çok büyük, *Tanrım*."

"Sözlerine dikkat et," diye uyarıyorum.

"Sanırım birkaç küfür hak ettim," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Kız kardeşim, onun nefret ettiğinden emin olduğum mentorumla nişanlandı. Hem de şiddetle."

"Ondan *nefret* etmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Onunla tartışmak kolay, ama bir anlaşmaya vardık."

"Arkadaş olduk," diye ekliyor Apollo, bana anlamlı bir bakış atarak.

"Tamam, evet, arkadaşız. Bunu bu kadar duygusal hale getirmen gerekmez."

Yordan ikimizin arasında bakıyor, gözleri hala inanamama duygusuyla doludur. "Yani, birbirinizi sevmiyor musunuz?"

"Hayır," Apollo aynı anda benimle birlikte patlar, "Hayır, kesinlikle hayır." Müstakbel kocam kaşlarını çatır. "*Kesinlikle hayır*, ne kadar da çekici."

"Hayır, sevmiyoruz!" diye savunuyorum.

Aniden, Yordan neredeyse hasta gibi görünüyor. "Bir bebeğin olacak."

Kalbim sıkışıyor. "Evet."

"Bunu istiyor musun?" diye sorar, emin olamadan.

"Evet," derim yumuşak bir sesle, elini okşamak için uzanarak. "Anne olmak her zaman planlarımdan bir parçasıydı. Apollo iyi bir baba olacak." Bunu söylerken, gelecekteki kocamın bakışlarının yüzümün yan tarafında sıcaklığını hissediyorum.

"Ve bu, bizim için yaptığın her şeyin garip bir karşılığı değil, değil mi?" diye sorar Yordan, gözlerinde savunmasız bir parıltıyla mentoruna döner. Soru o kadar yumuşaktır ki, sormak zorunda olduğu ama sormamayı dilediği anlaşılır.

"Hayır," diye cevaplar Apollo sakin bir sesle. "Bu karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma. Rayna sözleşme için kendi isteklerini koydu ve ben de onları kabul ettim."

"Apollo şüpheli davranıyor olsaydı hiçbir şeye razı olmazdım," diye ekledim, çenemi kaldırarak. "Sana, gece yarısı seni kaçırıp, bizi başka bir kötü duruma sokmadan önce ortadan kaybolacağımızı söylemiştim."

Ve yapardım da.

Federico'nun bizi koyduğu gibi bir kafese tekrar girmeyi önlemek için ne gerekiyorsa yapardım. Uzun süre kapana kısılmıştık ve birkaç hafta önce bunu itiraf etmekten nefret ederdim, ama Apollo bizi özgürleştirdi. Burada kendimi hiç de tutsak hissetmiyorum.

"Hiç evlenmek istediğini düşünmemiştim," diyor Yordan, tabağına bakarak. "O olaydan sonra..."

"Evet." Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. "Ama ikimiz de Apollo'nun öngörülebilir gelecekte hayatımızda olacağını biliyoruz. Bizi ailenin resmi üyeleri yapabilir."

"Öyle de diyebilirsin," diye şaka yapıyor, bakışları yumuşayarak tekrar başını kaldırıyor. "Emin misin?"

"Eminim."

Eminim. Bu değişiklik ne kadar çılgınca olsa da, ben çoktan kabullendim. Aslında, bu konuda neredeyse heyecanlanmaya başladım.

"Yani, birlikte mi yaşayacağız?" Apollo'ya bakar. "Bu nasıl olacak? Malikanede son zamanlarda biraz kalabalıklaşmıyor mu?"

"Birlikte yaşayacağız," diye cevapladı Apollo. "Önce malikanede, sonra da arazide inşa edeceğimiz kendi evimizde."

Gelecekteki evimizi hayal ederken midem bulanıyor. Apollo'nun bana ne kadarını tasarlamama izin vereceğini merak ediyorum. En azından mutfağı ve odamızı, umarım.

"Ve, ben de orada kalabilir miyim?"

"Tabii ki kalacaksın," diye aceleyle cevap veriyorum, neredeyse ters bir cevap veriyormuşum gibi. "Neden kalmayasın ki?"

"Sadece emin olmak istedim," diye cevaplar Yordan, tereddütle masaya bakarak. "Dinamikler nasıl değişecek emin değildim. Bir aile olacaksınız..."

"Bir aile olacağız," diye düzeltir Apollo. "Hepimiz."

"Apollo, seni evlat edinmemin en iyisi olacağını düşündü," diye patlarım, kendimi tutamadan. "Eğer istersen. Böylece sen de bizim gibi bir Moretti olursun. Resmi ve inkar edilemez bir şekilde onun üvey oğlu olursun."

"Gerçekten mi?" Kardeşimin gözleri parlar, duygularla bulanıklaşır. "Siz bunu mu istiyorsunuz?"

"Sadece sen istersen, *milichko*," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum. "Senin benim küçük kardeşimden daha fazlası olduğunu hep hissettim. Seni büyötmeye yardım ettim, ama eğer bu konuda rahat hissetmiyorsan, yapmak zorunda değiliz. Senin gerçek annen olmadığını biliyorum, ama seni çok seviyorum. Evlat edinmesek bile, sen her zaman bizimle olacaksın."

"Ne kadar sürede yapabiliriz?"

En büyük gülümseme dudaklarımı kaldırıyor ve neredeyse masanın üzerinden atlayarak ona sarılmak için koşuyorum. Onu sıkıca kucaklayarak, Apollo ile minnettar bir bakış paylaşıyorum.

Sonuçta, bunların hepsi onun sayesinde.

Kardeşlerim Yordan'ın aldığı gibi resmi bir duyuru almayacaklar. Onlarla yüz yüze görüşmek için sabrım yok, bugün de ayıracak vaktim yok. Daha sonra bu bilginin gelişigüzel verilmesi hakkında şikayet edebilirler, ama hayatımın değişmesini bekleyerek daha fazla zaman kaybetmeyi düşünmüyorum. Rayna ve Yordan mümkün olan en kısa sürede taşınacaklar, bu yüzden başka bir akşam yemeği organize etmek beni geciktirecek bir şey değil.

APOLLO

Rayna ve ben evleniyoruz.

Mesajı gönderdikten sonra telefonumu bırakıyorum, grup sohbetini sessize alıyorum ki kardeşlerimin yarattığı kaos patlak verirken içkimi keyifle içebileyim.

MATTEO

NE

MATTEO

THE

MATTEO

NE?

JADE

AHHHHHHHH! Gerçekten mi!?

JADE

Ona hemen mesaj atmalıyım.

ANA

Arabada çığlık attım, Cassio neredeyse kaza yapıyordu.

ANA

YAY. İkiniz için çok sevindim!

ELIO

Zamanı gelmişti.

ARMANI

Evet, Rayna'yı seviyorum. İyi seçim dostum.

LEON

Cidden nişan duyurusunu grup mesajıyla mı gönderdin?

JADE

[Redacted]

SİZİN İÇİN ÇOK MUTLUYUM VE AYNI ZAMANDA İKİNİZE SARILAMADIĞIM İÇİN ÇOK ÜZGÜNÜM!

JADE

[Redacted]

AİLE YEMEĞİ Falan YAPMALIYDIK!

NICO

[Redacted]

Evet, çünkü Rayna ile son aile toplantısı çok hoş geçmişti. Harika fikir, Jade.

REMO

[Redacted]

Kaba olma, Nico.

REMO

[Redacted]

Tebrikler, Apollo.

MATTEO

[Redacted]

Seni sevmediğini sanıyordum?

ELIO

[Redacted]

Buna cinsel gerilim denir, Matteo.

LEON

[Redacted]

Babam biliyor mu?

JADE

[Redacted]

Öyle! Martha'ya söylemek için mutfağa koştum ve o da oradaydı. İkisi de biliyordu. Bu çok gerçek, aman Tanrım.

MATTEO

[Redacted]

Martha biliyordu ve bana söylemedi mi? Onunla konuşmamız gerekecek.

ELIO

[Redacted]

Onu sorguladığın için sana tahta kaşıkla vuracak.

Mesajları okurken içkimi bitirip iç çekiyorum. Bu konuşmanın yüz yüze ne kadar gürültülü olacağını hayal bile edemiyorum.

APOLLO

[Redacted]

Evet, babam biliyor. Martha tesadüfen gördü.
Haberler. Önce Yordan'a söylemek zorundaydık ve
o da bu akşam öğrendi. Düğün hazırlıkları sürerken
düğün hazırlıkları sürerken taşınacaklar.

CASSIO

Tebrikler. Senin adına sevindim kardeşim.

ANA

Bunu onun için yazdım :) Çocuklar, araba sürerken mesajlaşmayın.

JADE

Çok mutluyum!! Bu şimdiye kadarki en iyi haber.

NICO

Onu hemen hamile bırakmaya çalışma, ikizler az önce evi çığlıklarla yıkmayı bıraktılar.

JADE

NICO!

ARMANI

Apollo'nun ofisinin kapısının altından ışık gördüm, Jade. Bütün bu zaman boyunca evdeymiş, git ona
bizim için sarıl.

Aşağıdan bir çığlık duyuyorum ve iç çekiyorum.

APOLLO

Teşekkürler, Armani. Huzur ve sessizlik artık
sıkıcı olmaya başlamıştı.

O benim alaycı sözlerimi
görmezden geliyor.

ARMANI

Ne zaman istersen, kardeşim.

Jade kapıyı çalmadan ofisime dalar ve beni kucaklayarak neredeyse yere devirir.
Kızgınmış gibi davranarak homurdanırım. Ama küçük kız kardeşimin
kucaklamasına karşılık verirken gülümsememi saklarım.

Bu an ne kadar güzel olsa da, Emilio'nun grupta hiçbir şey söylemediğini fark
etmemek mümkün değil.

'ın Otuz Dördüncü Bölümü

Apollo

Büyük bir aileye sahip olmanın bir avantajı var mı? Taşınmak her zaman daha kolay oluyor. Sabahın erken saatlerinden beri kardeşlerim Todorov apartmanında toplanmış, taşınmaya karar verdikleri her şeyi paketlemeye yardım ediyorlar.

Mobilyaların ve mutfak eşyalarının çoğu kalacak ve Yordan ile Rayna'ya bu alana hala erişebileceklerini söyledim. Moretti evi kaçınılmaz olarak çok kaotik veya bunaltıcı hale geldiğinde kaçabilecekleri bir yer vermek mantıklı bir seçim gibi görünüyordu.

Büyük eşyaların çoğunu geride bırakmak, paketleme sürecini hızlı ve verimli hale getirdi ve öğleye kadar malikaneye varmamızı sağladı. Martha'nın ısrarı üzerine, eşyaları boşaltmak ikinci plana atıldı. Öğle yemeği vakti onun için daha acil bir konuydu ve kimse ona karşı çıkmaya cesaret edemedi. Üstelik, ev yapımı pizza ziyafeti hazırlamıştı ve hepimiz bu yemek seçimine bayıldık.

"Bugün çok güzel bir gün," diyor Jade, yemek odasında Rayna'nın yanına otururken. "Martha'nın pizzası ve sen taşıyorsun? Noel gibi."

Rayna, nasıl cevap vereceğini bilemeden tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yanında küçük bir ses cıvıldadığında, aşırı hevesli kız kardeşimin dikkatini başka yöne çekerek bir cevap bulmaya çalışmasına gerek kalmadı.

"*Rain-a*," diyor Leo, küçük eli Rayna'nın kolunu çekerek. Rayna ona gülümsediğinde, Leo da ona gülümsüyor. "*Rain-uhh*, kalk lütfen."

"Benimle oturmak ister misin?" diye sorar, gözleri parıldayarak.

"Evet," diye onaylar Leo, başını sallayarak. "Yukarı lütfen."

Rayna onu kollarının altından kaldırıp kucağına oturtur. Ona pizzasından bir parça vermek üzereymiş gibi görünürken, başka bir küçük gölge yaklaşır.

"Bastian," diye gülerek Leo, ağabeyini işaret eder. Rayna'ya bakarak ekler, "Ağabeyim, Bastian."

"Bu, hakkında çok şey duyduğum ağabeyin mi?" diye sorar, çocukları heyecanlandırmak için nefes nefese. Leon'un en büyük çocuğuna parıldayan bir gülümsemeyle bakar. "Tanıştığımıza çok memnun oldum Bastian, ben babanın arkadaşı Rayna."

"Ve amcan Apollo'nun *fidanzata'sı*," diye araya girerim, yeğenlerime başımı sallayarak.

Bastian bilgiyi sindirir ve çabucak anlar. "Merhaba, Rayna Teyze," diye selamlar, her zamanki gibi resmi küçük adam.

"Pollo'nun Rayna'sı mı?" diye sorar Leo, gözleri fal taşı gibi açılmış, parçaları birleştirmeye çalışır. Bu küçük yorum için ona bu yıl harika bir doğum günü hediyesi almayı kafama koyarım.

"Evet, Apollo'nun Rayna'sı," diye onaylarım, o inkar etmeden önce.

"Bastian, Leo'nun yanında oturmak için Jade teyzenin yanına oturmak ister misin?" diye sorar kardeşim, ellerini uzatarak.

"Hayır, Ja-ja," diye homurdanır Leo, kız kardeşimin kollarını iterek. "Bastian Rayna'nın yanına oturacak."

Birkaç ay önce bu dili neredeyse hiç konuşamayan bir çocuğun İngilizce kelimeleri bir araya getirebilmesi gerçekten inanılmaz. Üç yaşındaki bu çocuk, durumunu anlamayanlara öyle gelmese de, çok zeki. Leon bana derslerinde çok başarılı olduğunu söyledi ve ben de bunu görebiliyorum.

Jade kalbini tutarak nefes nefese kalır. "Reddedilmek, çok acı verici." "Bastian oturacak mı?" Leo, Jade'i tamamen görmezden gelerek Rayna'ya sorar.

"Tabii ki," diye cevaplar Rayna, bu etkileşimi ne kadar sevimli bulduğunu kötü bir şekilde gizleyerek. Gözleri parlıyor ve gülümsemesi bir an olsun kaybolmuyor. "Bastian, bize katılmak ister misin?"

"Evet," diye kabul eder, neredeyse utangaç bir şekilde. Onu kucağına alır, iki küçük çocuğa zar zor yer açar. "Teşekkürler, Rayna Teyze."

"Ugh, ben de oturabilirdim, ama onun sana Rayna Teyze demesini duymak beni çok heyecanlandırdı," diyor Jade, neredeyse cıvıdayarak.

Ana, Jade'in diğer yanında gülerek ekliyor, "Artık sen de bizden birisin." Rayna çenesini indirip gülümsüyor. "Sanırım öyleyim."

Gözlerim yana kayar ve Leon'un iki oğluna iki tabakla odaya girdiğini görürüm. Onları görünce donakalır, sanki dilini yutmuş gibi. Leo şimdi Rayna'nın saçlarıyla oynuyor ve ona bir şeyler mırıldanırken, Bastian sessizce ikisini izliyor.

Ben, o kendine gelirken ona sert bir bakış atarak, dikkat çekmek için boğazımı temizliyorum.

Rayna onu fark eder ve çocuklara gülümser. "Görünüşe göre babanız size pizza getirmiş. Aç mısınız?"

Kardeşim dilini yutacakmış gibi görünüyör ama çabucak kendini toparlayıp odanın içine doğru yürüyor. "Birini ben alayım mı? Kendi başlarına yiyebilirler ama Leo biraz hareketli."

"Ben hallederim," diye cevaplar. "Görünüşe göre artık Rayna Teyze oldum." "Evet, öylesin," diye onaylarım, gözlerimi onun gözlerine dikerek.

"Neden üzerine işemiyorsun?" Elio alaycı bir şekilde odaya girerken, Armani de peşinden geliyor.

"İyy, neden böyle söylüyorsun?" Rayna yüzünü buruşturur. "Ben burada yemek yemeye çalışıyorum."

"Sadece bir deyim, *birichina*." Elio gülümser. "Apollo'nun birine bu kadar sahip çıkması eğlenceli. Hiçbir zaman bir kadını eve getirmedi, evlenmeyi planladığı birini ise hiç getirmedi."

"Hiç kimseyi eve getirmedin mi?" Rayna şaşkınlıkla sorar.

"Onu bir kadın arkadaşıyla bile hiç görmedim," Matteo kendi kendine kıkırdarak gönüllü olarak cevap verdi. "Yıllarca onun eşcinsel ya da iktidarsız olduğunu düşündüm."

"İktidarsızlık nedir?" Bastian, bilmediği kelimeye kaşlarını çatarak sorar. "Utangaçlık," Rayna hemen yalan söyler.

"Evet," Matteo onaylar. "Apollo amcanın çok utangaç olduğunu, hatta güzel kızlardan korktuğunu düşünürdüm."

"Apollo amca mükemmellikten daha azını kabul etmezdi," diye çocuklara açıklarken kardeşime uyarıcı bir bakış attım.

"Rayna'yı mükemmel mi dedi?" Yordan'ın Elio'ya fısıldadığını duyarım.

"Tabii ki."

Bir başka fısıltı. "Ama iki saat önce onun hayalarını keseceğini söyledi, değil mi?" Elio, onu eliyle uzaklaştırarak "*bahh*" sesi çıkarır. "Flört ediyorlardı."

"Pizzanızı yiyin çocuklar," diyor Cassio, masaya yumuşak bir emirle yön veriyor. "Taşınacak kutularımız var ve konuşmaya devam edersek, küçük kulaklar odadan çıkmak zorunda kalacak."

O tam bir arabulucu.

"Haklısın, kocacığım," Ana ona sırtarak katılır.

"Oh, karı koca muhabbetine başlama, sizi ucubeler," diye şikayet eder Matteo. "Burada iştahımı kaybetmemeye çalışıyorum."

Ana ona sert bir bakış atar. "Anya nasıl, Matteo?"

Dmitri ve Ivan, küçük kız kardeşlerinin adını duyunca bakışlarını en küçük kardeşime çevirir. Jade'in düğününden bu yana, Anya ve Matteo sanal bir arkadaşlık kurma izni almıştır. Duyduğuma göre, neredeyse her gün mesajlaşıyorlar.

Morozov kardeşler bunun farkında ve temkinli davranıyorlar. Hassas küçük kardeşlerini korumaya çalışıyorlar, ama Matteo'nun kızın hayatındaki varlığı ona yardımcı oluyor gibi görünüyör. Kız neşelenmiş ve depresif halleri gün geçtikçe azalmış.

Ana ve Jade, Matteo ve Anya'nın birbirlerine aşık oldukları izlenimine kapılmışlar ve bunun sonucunda Matteo'yu alay etmeye başlamışlar. Ben ise bu konuda hiç umursamıyorum. Dmitri'nin babasını kızdırmadığı sürece, kiminle flört ettiği beni ilgilendirmez.

"O iyi biri," diyor Matteo homurdanarak. "Senden daha nazik davranıyor bana." "Zavallı bebek," diyor Ana gözlerini devirerek. "Ölecek değilsin."

Jade ikisine gülerek Rayna'ya dirseğiyle hafifçe dırter. "Kaosa hoş geldin, kızım."

Rayna

Tüm kutular açıldığında yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Bir sürü kişi yardım etmesine rağmen, çalışırken sürekli bir bebek ya da küçük çocuk taşıyordum. Çocukların beni kısa sürede sevmeye başlaması beni çok mutlu etmişti, ama birkaç saat boyunca onları evin içinde taşıyınca sırtım çok ağrımişti.

Neyse ki, taşınmada gerçek bir sorun çıkmadı. Yordan, biz gelmeden önce bir oda seçmiş ve tüm eşyaları için bolca yer vardı. Ben ise, kendime ait bir yatak odamın olduğu günlerin sona erdiğini üzümlere fark ettim.

Şimdiye kadar, Apollo ile aynı alanı paylaşmak sandığım kadar zor olmadı. Yatak odası o kadar büyük ki, bu durumdan hiç çekinmedim. Dolabı tüm kıyafetlerimi sığdırıyor ve yatağı da istediğimizde birbirimize dokunmadan iki tarafta da uyuyabileceğimiz kadar geniş.

Şu ana kadar tek şikayetim, renk eksikliği. Apollo'nun mobilyaları rahat olsa da hepsi koyu renk. Siyah ve lacivert yatak örtüsü, koyu renk ahşap zeminler ve uyumlu aksesuarlar. Aydınlatma da sıcak ve loş. Tamamen bir erkek odası.

Ama görünüşe göre Apollo da benim böyle düşüneceğimi bekliyordu.

"Ne istersen değiştir," diyor aniden, kapı çerçevesine yaslanarak. Banyodaki son banyo ürünlerimi yerleştirdik, ama henüz aşağı inmeye tenezzül etmedik. "Yastıklar, battaniyeler, mobilyalar. Ama yatak kalacak. Sırtımı iyi durumda tutmak için özel olarak yapılmış."

"Yatak gayet iyi, eminim." Omuz silkiyorum. "Ama değiştirdiğim şeyleri umursamadığından emin misin? Yatak odamı gördün, pembeyi çok severim."

"Her zaman deneyebilirsin, biliyorsun."

Kaşlarım karışır, kafam karışır. "Neyi denemek?"

"Yatağı." Gözleri kararır, bana bakarken yukarı aşağı hareket eder. "Deneyebilirsin."

Oh.

Yutkunuyorum, boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılıyor. "Nasıl deneyeceğim?"

"Sana göstermemi ister misin?"

Midem altüst olur ve nefesim kesilir.

"Yaptığımız şeyi evlilik öncesi ahlaksızlık olarak nitelendirmedin mi?" diye soruyorum, elimi belime koyarak. "Yine yapmamızı ima etmiyorsun, değil mi?"

Apollo yavaşça yaklaşarak, yavaşça dolaşüyor. "Sanırım söylediğim şey, evlilik öncesi sefahate girmek istersen, sadece sormak yeterdi, *sevgilim*."

"Sanki benden istemiemiş gibi görünüyor," diye hırıldıyorum, üzerimde yükselen ona bakarak. "Aşağıda bizi bekleyen bir ev dolusu insan var."

"Bekleyebilirler."

Elleri boynumu sarar, yakamın dibine yerleşir. Ve bir anda, aramızdaki mesafeyi kapatır. Dudaklarımız şiddetli bir öpücükle birleşir, temasla dizlerim titrer. Gözlerimi kapatırım, ellerim körü körüne ona uzanır, gömleğinin önünü sıkıca kavrar.

Bir öpücük beklemiyordum, hele ki bu kadar ateşli bir öpücük hiç. Ama yine de, Apollo'dan ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Dinamik değişimimizi ya da bundan sonra birbirimize karşı nasıl davranacağımızı konuşmadık. Lojistik konular hakkında konuştuk, ama ikimiz de fiziksel temasa ne zaman devam edeceğimizi gündeme getirmedi. Sanırım artık sormama gerek yok.

Boğazımdan bir inilti yükselir ve uyluklarım sıkıca birbirine kenetlenir. Ağzında hala öğle yemeğinde yediğimiz pizzanın tadı var, ama umurumda bile değil. Zevk dudaklarımdan boynuma, oradan da kalbime doğru yayılır, giderek yoğunlaşır ve daha fazlasını ister.

Apollo ustaca bir hassasiyetle öpücüğü domine ederek ağzımı yutmaya devam ederken zaman yavaşlar. Sanki hiçbir şey ve hiç kimse önemli değilmiş gibi, tek düşündüğüm onun ne kadar iyi hissettirdiği. Durmak istemiyorum.

Ama sonunda geri çekilir ve alnını alnıma dayar. "Neden bu konuda bu kadar iyisin?" diye sorarım.

"Emin değilim," diye mırıldanıyor Apollo. "Sen bunu denediğim ilk kişisin." Kıvılcımlar vücudumu sarsıyor. "Ben senin ilk öpücüğün müyüm?"

O başını sallar, elleri boynuma yükselir ve yüzümün iki yanını avuçlar. "Başka bir kadına dudaklarımı değdirmek istemiyordum. Onunla evleneceğimi bilene kadar."

"Ama..." Kaşlarımı çatarak, zihnim hızla çalışıyor. "Hastanede, evlenelim diye teklif etmeden önce beni öptün."

"Öyle," diye onayladı ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "O zaman anlamıştım." Alçak sesle mırıldandım, "Kabul edeceğimi bilemezdin."

"Seni elde edeceğimi biliyordum," diye itiraz etti. "Reddetseydin, bunun için çabalarım. Oldukça ikna edici olabilirim, aşkım."

"Görünüşe göre." Titrek bir nefes veriyorum. "Çünkü buradayız." "Mhmm," diye mırıldanıyor, başparmağıyla alt dudağımlı okşuyor. "Burada."

Öpüc

ük.

"Biz."

Öpücük.

"Buradayız."

Öpücük.

"Sence ne kadar vaktimiz var?" diye soruyorum, onu yatağa çekip onun önerdiği gibi yatağı denemekten saniyeler uzaktayım.

O cevap veremeden, kapıya üç kısa vuruş sorunun cevabını verir.

"Pollo amca!" Leo'nun küçük sesi yankılanır. "Baba burada!"

"Hiç zamanımız yok gibi görünüyor," diye homurdanır ve inleyerek beni bırakır. Omuzlarını silker, kendini toparlar ve kapıyı açar.

Dante, Leo'yu kucağında tutarak girişte duruyor. "Umarım rahatsız etmiyoruz..."

"Kesintiye uğrattınız," der Apollo ciddi bir ifadeyle.

"Hayır!" diye bağırarak onun yanına koşar ve elimin tersiyle karnına vururum.

"Hiçbir şeyi bölmüyorsun. Merhaba Leo, seni özledim."

Nişanlım somurtuyor. "Onu beş dakika önce gördün."

"Yine de onu özledim," diye terslerim. "İkinizin konuşması gerekiyor gibi görünüyor. Leo, benimle bir şeyler içmeye gitmek ister misin? Elma suyu içmek istiyorum."

"Elma suyu, evet," diye hevesle kabul eder. Kendini kollarıma atar, karnını gıdıklarsam sırtarak gülümser.

Apollo'nun gözlerinin enseme de yaktığını hissedebiliyorum. "Biliyorsun, o *yürüyebilir* yürüyebilir."

"Tabii ki yürüyebilir," diye onaylıyorum, arkama bakmadan. "Ben de yürüyebilirim. Hoşça kal, Leo." "Hoşça kal!" diye bağırıyor, omzumun üzerinden el sallayarak.

Bu küçük adamla vakit geçirmekten ne kadar keyif alsam da, Dante'den bir an önce uzaklaşmak istiyordum. Onun huzurunda son yaptığım olaydan sonra müstakbel kayınpederimle yüzleşmek istemiyordum. Leon kızmadığını söylemişti ama yine de kendimi rahatsız hissediyordum.

Burada kendimi evimde hissetmem ne kadar sürecektir bilmiyorum, ama bugün olmayacağı kesin. Isınmak benim uzmanlık alanım değil, ama bunun üzerinde çalışmaya kararlıyım.

'ın Otuz Beşinci Bölümü

Apollo

Ailem nihayet Rayna'yı parlak yeni bir oyuncak gibi elden ele dolaştırmayı bitirdiğinde saat gece yarısı olmuştu. Onun dikkatini çekmek için yarışan tüm küçükler ve kulaklarını çınlatan kız kardeşlerim arasında, onun boğulmamış olmasına şaşırdım. Birden fazla kez onun bunalmış olduğunu fark ettim, ama kaçmaya ya da benden yardım istemeye çalışmadı. Dayanmak istedi ve başardı.

"Onunla yatmaya gitmen çok tuhaf," diyor Yordan sessizce, muhtemelen benim onu duyamayacağımı düşünerek. "Eğer istersen kendi odanı alabilirsin, biliyor musun? En azından evlenene kadar."

Rayna kardeşine gülümser. "Paylaşmak benim için sorun değil. Alışsam iyi olur. Sonuçta hayatımın geri kalanını böyle geçireceğim."

Aynen öyle.

Kardeşleri göz ucuyla izliyorum, ilgimi saklamaya bile çalışmıyorum. O beni görmüyor, ama Yordan limon yutmuş gibi görünüyor. "Çok tuhaf."

"Diline dikkat et," diye tıslar. "Şimdi yatmaya git, yeni odamda beni çağıran dev bir küvet var. Sanırım bir günde, hatta hayatımda hiç bu kadar kaslarımı kullanmamıştım."

"Tamam," diye isteksizce cevaplar. "Bana ihtiyacın olursa odamın yerini biliyorsun."

"Sana da aynısı, *milichko*."

Kardeşler sessizce birbirlerine bakışır, aralarında bir anlayış oluşur. Rayna ona hızlıca sarılınca, kanepeye doğru yürür ve beni hemen bulur. Onun somurtmadığını görünce şaşırıyorum.

"Her kelimesini duydun, değil mi?"

"Yordan'ın gizlilik becerilerinde hala gelişmesi gereken yerler var," diye cevap veriyorum, eğlenerek.

Kollarını kavuşturup iç çeker. "Sen onun beni kontrol etmesine kızmadığın sürece, dinlediğin umurumda değil."

"Eğer seni kontrol etmeseydi üzülürdüm," diye ona gerçeği söylüyorum. "Bana ne kadar güvendiği önemli değil, kız kardeşini her zaman öncelikli olarak düşünmeli."

Rayna başını eğerek gülümsemesini sakladı. Saçları yüzünün kenarlarını çerçevesiyordu ve aniden elimi uzatıp saçlarını avucuma almak istedim. "Peki, iyi. Yatmadan önce banyo yapacağım. Sen de yakında kalkacak mısın?"

"Evet." Normalde yapmazdım, ama o buradayken? Sanırım kendimi çok daha sık yatakta bulacağım. "Gece vardiyasındaki gardiyanlarla görüşüp birkaç şeyi halletmem gerekiyor, ama birazdan yatmaya geleceğim."

Yanaklarında hafif bir pembe renk belirdiğini fark ettim. "Tamam."

Tek kelime etmeden üst kata çıkar ve ben onu takip etme dürtüsüne direnirim. Gece vakti olmasına rağmen, hala sorumluluklarım var. Onun banyoya girmesini izlemek çok daha çekici geliyor. Ama ne yazık ki, Rayna'nın sırlıslıkla çıplak vücudu ailemi güvende tutmayacak. Yine de *kendimi* iyi hissettirirdi.

Gece rutinimi yerine getirirken, zihnim başka yerlerde olsa da küçük ayrıntılara dikkat etmeye özen gösteriyorum. Ve sonunda, ev olması gerektiği gibi hissettirdiğinde, yatak odama çıkıyorum.

Aslında yatak *odamıza*.

Yatağımızın boş olduğunu görünce, banyo kapısının aydınlık olmasına sessizce şükrettim. Adımlarımı sessizce atarak dolaba doğru ilerledim. Takım elbisemi siyah bir eşofmanla değiştirdim, şimdiden heyecandan sikimin hareketlendiğini hissediyordum. Saatlerdir daha önce başlatmaya çalıştığımız şeyin hatırası aklımdan çıkmıyordu ve şimdi bunu bitirme niyetindeydim.

Banyoya girip nişanlımı habersizce seyretmek istesem de, bunu yapmıyorum. Doğru olanı yapıp önce kapıyı çalıyorum. Kapıyı iki kez tıkladım, cevap bekliyorum.

"Apollo?" diye yumuşak bir sesle sesleniyor.

"Sen misin?" "Evet."

Tereddüt ediyor. Sonra:

"Girebilirsin."

İki kez davet edilmeye gerek yok. Kapıyı açtığımda buharlı hava yüzüme çarparak vanilya kokusu burnumu doldurur. Gözlerim anında banyoyu bulur, Rayna'nın başı suyun üzerinde yüzer. Saçları topuz yapılmış, üstünden küçük siyah ve sarı saçlar dökülmüştür. Yüzü banyonun sıcaklığından kızarmıştır

, ve suya köpük ekmediğini hemen anlıyorum. *Her şeyi* görebiliyorum.

"Eğleniyor musun, aşkım?" diye soruyorum, sesim bir oktav alçalıyor.

"Bana evlenme teklif ettiğinde küvetten bahsetseydin, daha çabuk evet derdim," diye şaka yapıyor, yüzünde mutluluk dolu bir ifadeyle.

"Banyoda seni izlememe izin vereceğini bilseydim, bahsederdim." Başımı eğip, daha net görebilmek için yaklaşıyorum.

"Keyfini çıkarabiliyorsan çıkar," diyor Rayna, dudakları titriyor. "Bana bir bebek yapma görevini yerine getirdiğinde, eskisi kadar iyi göremeyeceksin. Vücudum şişkin ve yuvarlak olacak, muhtemelen çatlaklarla kaplı olacak."

Onun çizdiği tablonun bir anlık görüntüsünü görünce penisim sıçradı. "Güven bana, aşkım. Sana bir bebek yaptığımda, bu bir yükümlülükten dolayı olmayacak. Ve manzara... en azından aynı derecede baştan çıkarıcı olacak. Belki daha da fazla."

Boğazının hareket ettiğini ve gözlerinin ağırlaşmaya başladığını izliyorum. O da bu düşünceyi benim kadar seviyor.

"Yorgun musun, *micina*?" diye soruyorum, başımı ona doğru eğerek. "Çok uzun bir gün geçirdin."

"Hiç yorgun değilim," diye itiraf ediyor, gözleri utanmadan çıplak göğsümü tarıyor. "Dürüst olmak gerekirse, biraz huzursuz hissediyorum."

"Yardım ister misin?"

Nefesi kesiliyor, göğüsleri suyun hemen üzerinde yükselip tekrar aşağı iniyor. Floresan ışıkların altında parıltıyor ve benden saklanmaması hoşuma gidiyor. Onun her mahrem yerini görebilmem umurunda değil. Aslında, bundan hoşlanıyor.

Uyluklarının arasında saklı kalan güzel küçük amcığını ve suyun altında yumuşakça yüzen göğüslerinin şişkinliğini görebilmemi seviyor. Belki de onu zaten elde ettiğim için, kendini saklamaya çalışmıyor. Ama her halükarda, görünüşüne olan güveni beni çok tahrik ediyor.

"Nasıl yardım edersin?" diye soruyor, dişleriyle alt dudağını ısırarak. "Banyoda oldukça rahatım, biliyorsun."

"Suyun yarısını boşalt, sana göstereyim."

Rayna bana düşünceli bir bakış attı. "Üşümez miyim?"

"Sıcak küçük amcığma parmaklarımı soktuğumda üşüyeceğini mi sanıyorsun?"

"Yarısını boşaltalım o zaman," diye espri yapar ve öne eğilerek tıpa çekmeye başlar. Göğüsleri gözümü çekecek kadar sallanıyor. Onları sıkmak ve dişlerimi yumuşaklıklarına batırmak istiyorum.

Daha önce birçok kez başka kadınlarla birlikte oldum. Hepsi de bir amaca ulaşmak, stres atmak için birer araçtı. Onlara karşı bencil davranmadım, ama hiçbirisi Rayna'nın beni cezbediği gibi cezbetmedi. Vücudu beni içine çekiyor, ona tapınmam için beni çağırıyor. Ve yüzü... Yüzü bir tanrıça gibi oyulmuş gibiydi. Bana bağırabilir ve adımını inleyebilir, ama bu iki davranış da onu bana daha da yaklaştırmak istememe neden oluyor.

Su istediğim seviyeye inmeden, dizlerim banyo paspasını hafifçe çukurlaştırarak onun seviyesine geliyorum.

"Sadece bana bakacak mısın?" diye soruyor, neredeyse nefessiz kalmış bir halde.

"Bir karar veriyorum," diye cevap veriyorum, ellerim küvetin kenarını kavırıyor. "Nereden başlamalıyım, hmm? Dilimi güzel göğüslerine mi koyayım, yoksa dişlerimi yumuşak boynuna mı geçireyim?"

"Kontrolü elinde tutmayı ve kararları vermeyi sevdiğini sanıyordum," diyor, yanaklarında tatlı bir kızarıklıkla. Böyle olduğunda tavrını biraz koruyabiliyor, ama bu uzun sürmüyor. Zevk alma arzusu, bana ukala davranma arzusundan çok daha ağır basıyor.

Eğilip göğsünü sertçe avuçlarım ve dudaklarımı boğazının yanına bastırıyorum. "Yüksek sesle düşünüyordum aşkım, senin fikrini sormuyordum."

Tüyleri diken diken olur, sözlerimin teninde dans ettiğini hisseder. Bu tepkiyi zevkle izlerim, ağzımı genişçe açarak dişlerimle boynunu okşarım. Tüyleri diken diken olur, boynundan kollarına kadar yayılır. O kadar yumuşak ve hassas ki, doyamıyorum.

Suyun, amını ortaya çıkaracak kadar alçaldığını fark edince, inleyerek ellerimi göğüslerinden çekiyorum. Onu kızdırmaya zahmet etmiyorum, parmaklarımı aşağı kaydırıp klitorisini kolayca buluyorum. Nemli eti ovuştururken, en hassas bölgesinde küçük daireler çizerek onu inletiyorum.

Başımı kaldırıp tepkisini izlerken, yüzündeki bariz şehvetin tadını çıkarırım. Göz bebekleri büyür, dudakları hafifçe açılır ve yumuşak nefesler alır, boynu yanakları kadar pembeye döner. Mükemmel görünüyor ve daha yeni başladık.

Kaygan uyarılmasının parmaklarımı kaplamaya başladığını hissederek, daha aşağıya inip girişini alay ediyorum. O kadar sıcak ve kesinlikle karşı konulmaz ki. Onu banyodan çıkarıp yatağa götürme arzusu çok güçlü. Onun benim sikimi sarmalamasını, benim adımları haykırarak zevkten patlamasını istiyorum.

Ama şimdilik, onun parmaklarımın etrafında dolandığını hissetmenin tadını çıkarıyorum. İlerleyerek, bir parmağımı kolayca içeri sokuyorum ve bunu yaparken yüzünü izliyorum. Dudaklarını ısırıp başını hafifçe geriye eğerek inliyor. Beni aldıktan sadece birkaç gün sonra, şimdiden sıkı hissediyor. Her seferinde onu germek zorunda kalacak mıyım, yoksa onu her gün sikmek onu benim için yeterince hazır hale getirecek mi merak ediyorum.

"Bana karşı nazik mi davranıyorsun?" Rayna, gözlerini açıp kapatarak inliyor. "Bende böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Beni sınamaya devam et, aşkım," diyorum, gözlerimi kısarak. İlk seferinden daha sert bir şekilde, bir parmağımı daha amına sokuyorum. "Ağzı bozuk kızlar boşalamaz."

"Yapmazsın," diye nefes nefese söylüyor. "Oh, kesinlikle yaparım."

Parmaklarımı kıvrıp, gel buraya hareketiyle ileri geri sallıyorum.

Ben eğilip ağzımı onun ağzına kapatırken, o daha yüksek sesle inliyor ve kalçalarını elime doğru itiyor. Dilim dudaklarının arasına kayıyor, boğazından yukarı doğru titreyen küçük bir ses

boğazından yukarı doğru titrer. O da öne doğru uzanır, parmakları saçlarımı sıkıca tararken benim hareketlerimi takip eder.

Onu daha hızlı parmakladıkça, parmaklarımı daha derine batırıp avucumu klitorisine sürtünce sikim acıyor. Dili ortaya çıkıyor, dudaklarımın arasına girip benimkine paralel olarak kayıyor. Dişlerini fırçaladığı için nane ve tatlı kokuyor ve içimdeki ilkel bir şey onun dilinden bu tadı emmek için ısrar ediyor.

Öpüşmenin bana bu kadar yoğun hisler yaşatacağını hiç düşünmemiştim, ama Rayna'nın öpüşme şekliyle onu her yerde hissedebiliyorum. Banyo suyu, o benim elimde sallanırken, ihtiyaç duyduğu kalça hareketleriyle zevkini kovalarken sıcıyor. Ondan dizginlenmemiş ve şehvetli inlemeler çıkıyor.

"Apollo," diye inliyor. "Lütfen beni sik."

"Hayır," diyorum, acı içinde onu reddederek. "Parmaklarımı al, aşkım. Evlenmezsek içine boşalamam, ve eğer sikimi içine sokarsam, tam da bu olacak."

"Ne?" diye nefes nefese soruyor. "Neden?"

"Daha erken evlenmek için bir motivasyon," diye homurdanıyorum. "Resmi olarak benim olmadan önce alışmana izin vermeyeceğim."

"Sen... sen mantıksızsın," diye itiraz ediyor, ben klitorisini okşayıp parmaklarımı içinde çevirirken gözlerini deviriyor.

"Düşünme, *micina*. Sadece kabul et ve bırak kendini. Parmaklarımı sık ve benim için boşal, bebeğim."

"Seni görmek istiyorum." Gözleri göğsümden aşağı kayıyor ve bacaklarımın arasındaki belirgin şişkinlikte duruyor. "Lütfen benimle gel, Apollo."

"Siktir," diye inleyerek, aceleyle eşofmanımın beline uzanıp onu aşağı çekiyorum. Hızımı korumaya çalışarak, bir elimle onu sikip, diğer elimle şişmiş sikimi tutuyorum. "Tekrar söyle. Adımı, tekrar söyle."

"*Apollo*," diye inler, gözleri benim sikime kilitlenmiştir.

"Tekrar," diye emrediyorum, sanki onun amcığı parmaklarımı sıkıyormuş gibi, sikimi mengene gibi sıkıyorum.

"Apollo, ben..." diye boğuk bir sesle söyler, gözleri geriye döner.

O zirveye ulaşmaya başlarken, uyluklarının titremeye başladığını, göğsünün ve gövdesinin titrediğini izliyorum. Duvarları spazm geçiriyor ve elim onu bu durumdan kurtarıyor, onu çılgına çeviren hızı koruyor.

Sadece onun orgazmını izlemek bile beni tahrik etmeye yetiyor. Onu doruğa ulaştırmak için yeterince uzun süre kendimi tutuyorum. O geriye yığıldığında, ayağa kalkıyorum ve onun menisiyle ıslanan elimle kendimi tatmin etmeye devam ediyorum. Testislerim saniyeler içinde geriliyor ve midemde tanıdık bir sıcaklık hissediyorum. Yumruğuma iki sert vuruş daha yapıyorum ve işim bitiyor.

Kalın sperm damlaları sikimden fışkırıyor ve ıslak göğsünü yapışkan, sıcak bir karmaşaya boyuyor. Nipellerine ve boğazının dibine kadar ulaşıyor. Rayna'nın gözleri şaşkınlık ya da hayranlık ya da her ikisiyle birden iri iri açılıyor. Hiçbir erkeğin ona bunu daha önce yapmadığını fark ederek, iğrenç bir zevk duyuyorum.

O zaman, banyonun tamamen boşalmasını hiç engellemediğimizi fark ettim ve artık onu hiçbir şeyin engellemediği, hatta berrak suyla bile görebiliyordum. Lanet olası bir rüya gibi görünüyordu.

"Yani, evlenene kadar bu benim içime girmemeli mi?" Soruyu sorarken sesi dumanlı, gözlerinde bir parça yaramazlık var. "Ya ben sadece..." Sesi kesiliyor, parmakları sperm havuzuna dalıyor.

Nefesimi tutarak, kaplı parmaklarını aşağıya doğru sürüklemesini izliyorum... "Rayna," diye uyarıyorum.

"Apollo," diye tekrarlar, adımını inleyerek.

Parmaklarını amına sokup benim spermimi derine ittiğinde onu durduramıyorum. Kafasını geriye atıp kendini sikiyor ve beni çılgına çeviriyor. Kalbim deli gibi atıyor ve sikim hiç görülmemiş bir hızla sertleşiyor.

"Böyle oynamak mı istiyorsun, aşkım?"

"İyi geliyor," diyor boğuk bir sesle, elini yukarı kaldırıp tekrar yapmaya hazırlanıyor.

O yapamadan bileğini yakalıyorum. "Banyodan çık ve yatağın kenarına eğil, yoksa seni tatmin etmek yerine reddetmeye karar veririm."

Gözleri parlar ve hızla ayağa kalkar, göğsünü silmek için havlusunu kapar. Yatak odamıza koşar ve ben tüm yol boyunca kışının sallanışını izlerim. Tehlikeli bir oyun oynamak mı istiyor? Ben kimim ki onu reddedebilirim?

Ne de olsa, ne kadar çabuk hamile kalırsa, o kadar çabuk benimle evlenmek zorunda kalır.

'ın Otuz Altıncı Bölümü

Rayna

Uyandığımda vücudum ağrıyordu ve tok hissediyordum. Ve en çok da şaşkındım.

Sadece hayatımın en iyi uykusunu yabancı bir yerde uyuduğum için şaşkın değilim. Sadece korku veya endişeden bir kez bile uyanmadığım için şaşkın değilim. Apollo'nun hala benimle yatakta olması beni tamamen şok etti.

Hâlâ benim *altımda* yatakta.

Hareket etmemeye ve nefes almamaya çalışıyorum, durumumuzu kaydetmeye çalışıyorum. Başımı göğsüne yapıştırmış olmamın nedeni onu uyandırmak istemem mi, yoksa ona bir maymun gibi sarılmış olduğum gerçeğini sindirmeye çalışmam mı, bilmiyorum. Bacağım onun kalçalarının üzerine atılmış, uyluklarım onun sabah sertleşmiş penisini örtüyor. Ellerim ise ona yapışmış durumda, biri neredeyse onun pazı kasını sıkıyor.

Ne.

Ne.

Cehe

nnem

Ben sarılmam. Ben sarılmayı seven bir kadın değilim, ama şu anda içinde bulunduğum durum bunun aksini iddia ediyor.

Neden bu kadar sıcak hissediyorum?

Bu kadar kaslı bir adam bu kadar rahat olmamalı.

"Nefesinin değiştiği anı fark ettim, Rayna," diye gürledi, beni korkutup sinirimi bozdu. "Beni uyandırmamaya çalışıyorsan, pek başarılı olamıyorsun."

"Ö-özür dilerim," diye kekeledim ve elimi kolundan çektim. Bacağımı da kaldırmak için hareket ettim, ama o bacağımı tuttu ve beni yatırdı.

"Uyu hadi."

"Muhtemelen geç oldu," diye fısıldıyorum, karanlık perdelerinin kenarlarından sızan parlak güneşi fark ederek. "Normalde şafak vakti uyanmaz mısınız?"

"Normalde yarı çıplak nişanlım beni yataкта tutmaz."

"Beni tutan sensin," diye tartışıyorum, gülümsememeye çalışarak. "Sabah sevişeceğini sanıyorsan, şansın yok. Hâlâ içimde olduğunu hissedebiliyorum, biraz ara vermem lazım."

Gözleri hala kapalıyken, dudaklarında yayılan gülümsemeyi izliyorum. "Dün gece şikayet etmiyordun."

"Dün gece farklı bir kadındım," diye mırıldandım, göğsüne iç çekerek. "O kadar azgındı ki beyni eridi, şimdi sakinleştim ve sınırların var olduğunu hatırladım."

"Mmm," diye mırıldanıyor. "Ne yazık."

"Saatin hala çalışıyor," diye hatırlatıyorum, onu hafifçe dürterek.

"Saat kaç?" Bakmıyor bile. "On buçuk."

"Hay sıayım," diye bağırırım, şokun etkisiyle. "ok geç uyandık Apollo. Neden beni uyandırmadın?"

Belli ki daha önce saatine bakmıştı, yani muhtemelen bir süredir uyanıktı. Üstünde beni hissetmeye devam etmek için mi burada yatıyordu?

Hayır, imkânsız.

"Geç saatlere kadar ayaktık," diyor basitçe. "Sen banyodan sonra dört tur yaptık."

Dün gecenin anıları zihnimde canlanıyor ve yüzüm kızarıyor. "Kalkmamız lazım. Duş almam, kahvaltı yapmam ve ağrıyan her yerim için ibuprofen almam lazım."

İç çekerek, uyluğumu bırakır ve mırıldanır, "İsrar ediyorsan."

"İnsanlar konuşacak," derim endişeyle, yataktan kalkıp yanımdaki bornozu kaparım.

O, benim aceleyle örtünmemi izler ve şöyle der: "Nişanlı bir çiftin gece geç saatlerde sevişip ertesi gün uyuması, haber değeri olan bir dedikodu sayılmaz, *micina*."

"Hayır, ama Yordan'ın rahatsız olmasını istemiyorum..." Onun ne düşünebileceği konusunda biraz suçluluk duyarak yüzümü buruşturuyorum. Onun özel hayatını düşünmek istemiyorum, umarım böyle bir şey yoktur. Ve burada yaşamak, onun benim özel hayatımla düzenli olarak yüzleşmek zorunda olduğu anlamına geliyor.

"O saf değil," diyor Apollo, sanki kardeşimin yeteneğini ve zekasını bana hatırlatması gerekiyormuş gibi. "Muhtemelen aramızda daha önce bir şeyler olduğunu tahmin ediyordur. Buna alışacaktır, Rayna."

"Sanırım." Telefonumu alıp banyoya yöneliyorum. "Eğer ihtiyacın varsa, birlikte duş alabiliriz." Bana attığı ateşli bakışa karşılık kızarıyorum.

. "Zaman ve su tasarrufu için. Ama tuhaf bir şey olmayacak. Gerçekten çok ağrım var."

"Ne harika bir fikir."

Gülümsemeyi saklıyorum, bu sabahın tadını çıkarmamıza izin verdiğim için kendimle gurur duyuyorum. Uyandığımız anda gardımı alabilirdim. Onunla tartışmaya başlayıp ortamı bozabilirdim. Ama bir kez olsun, bu huzurlu anın tadını çıkarmaya izin veriyorum. Beni sinirlendirse de, kendimi iyi hissettiriyor. Onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmaktan utanmamalıyım.

Banyoya girdiğimizde, Apollo duşakabini açıyor ve ben de telefonumu tezgahın üzerine koyuyorum. Ancak Sienna'dan bir mesaj gelmiş, önce onu kontrol etmem gerekiyor.

SIENNA

Beni merakta bırakma! Elio taşındığını söyledi. Yüzüğü beğendin mi? Lütfen beğendiğini ve taşınmakla meşgul olduğun için bana haber veremediğini söyle. Seçimimden hoşlanmadığını söylersen ölürüm! seçimimden nefret ettiğini söylersen ölürüm!

Mesajına gülümsedim ve kendi mesajımı yazmaya başladım.

RAYNA

Yüzüğü seçmene yardım ettiğini söyledikten sonra aptal gibi hissetmeden nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Evlilik teklifini yapar yapmaz sana söylemeliydim ama ne diyeceğimi bilemedim. Her şey çok hızlı gelişti. Lütfen önemli konuyu sakladığım için bana kızma.

RAYNA

Ama evet, yüzük gerçekten çok güzel.

Elimi ışığa doğru kaldırıp, parmağımdaki fotoğrafını çekiyorum. Dudaklarımı ısırarak, arka planda Apollo'nun çıplak sırtının görüldüğünü fark ediyorum ve yine de fotoğrafı gönderiyorum.

SIENNA

Hay sıçayım! Rayna Todorov, nişanlınla sevişiyor musun?

RAYNA

Yani... şu anda değil.

"Acele et, *micina*," diyor Apollo, odanın diğer ucundan beni izlerken buharlı sıcak suya giriyor.

"Bir saniye," diye cevap veriyorum çabucak.

"Sienna arıyor." "Bekleyebilir."

Onun sabırsızlığına gözlerimi deviriyorum, telefonumun tekrar titrediğini hissediyorum.

SIENNA

Daha önce kızgın değildim çünkü bunun önceden ayarlanmış bir şey olduğunu düşünüyordum. Ama sen herkesle yatmazsın. Bu adamdan hoşlanıyorsun!

SIENNA

Bana daha önce söyleyerek en iyi arkadaşlık kurallarını çiğnedin, ama bunu telafi etmek için bana ayrıntılı bilgi verirsen affederim.

SIENNA

Ayrıca, senin parmağında daha da güzel duruyor. Senin adına çok mutluyum :)

Kalbim ısınıyor.

RAYNA

Detaylar yakında geliyor. Duşa girmek üzereyim.

RAYNA

Sen en iyisisin. XO <3

RAYNA

Ve ondan hoşlanmıyorum.

SIENNA

SAÇMALIK, tatlım. Sonra konuşuruz. XX <3

Mutfağa adımımı atar atmaz Jade, "Uykucular da burada" diyor.

Apollo, saçları kurutulmuş ve şekillendirilmiş, tasarımcı takım elbisesiyle hemen arkamdan geliyor. Saatlerdir ayakta gibi görünüyor, ben ise sanki duştan yeni çıkmış gibiyim. Saçlarım nemli, havluyla kurulmuş, yüzüm nemlendirilmiş ve yeni dolabımda bulabildiğim ilk temel kıyafeti giymişim.

"Taze simit ve meyve suyu var, buyurun alın. Rayna, sıcak bir şey istersen, Martha buralarda bir yerde. Ya da sen de kendine bir şeyler hazırlayabilirsin, ne istersen." Açık buzdolabının önünde duruyor, bir şişe meyve suyu gibi görünen şeyi alıp bize gülümsemek için dönüyor. "Kalıp sohbet etmek isterdim, ama çıkmak üzereyim. Dmitri ve ben çocukları kütüphaneye götürüyoruz"

hikaye saatine götürüyoruz. Javier ve Yordan da geliyor, Javi yedek güvenlik görevlisi olarak çalışırken onlar da özel ders verecekler."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye cevap veriyorum, içtenlikle. "İkizler buna bayılacaklardır. Sonra görüşürüz?"

"Kesinlikle," diye cıvıldayarak, zarif bir telaşla yanımdan geçer. "Hoşça kal, ağabey. Uyumak sana yakışıyor."

Gülmemi zorlukla bastırarak onun uzaklaşmasını izliyorum. "Sanırım farkında olmadan sana seks sonrası parıldadığını söyledi."

"Bunu fark etmiş ve kendini bunun uykudan kaynaklandığını ikna etmeye çalışıyor olabilir," diyor eğlenerek. "Jade tam bir küçük kız kardeş. Kardeşleri ve onların okul dışı etkinlikleri hakkında hiçbir şey duymak istemiyor."

"Onu suçlayamam, ben de aynen öyle hissediyorum."

"Ne yemek istersin?" diye sordu Apollo, konuyu değiştirerek.

"Bir bagel yeter." Omuz silkiyorum ve tezgahın etrafına bakınıyorum. Meyve de bolca var.

"Otur," der ve tezgaha doğru başını sallar. "Yumurtanı nasıl istersin?"

"Bana yumurta mı yapacaksın?" diye soruyorum, yüksek sandalyeye otururken sesimde inanamama hissi belirgin. "Yemek yapabilir misin?"

"Çoğu şeyi yapabilirim," diye kuru bir cevap verdi. "Ama bana olan şüphelerini not ettim, canım. Omlet, çırpılmış, haşlanmış, kolay pişmiş? Ne istersin?"

"Sen ne yapıyorsan onu yap," diyorum. Tezgahın üzerinden uzanıp bir kase ahududu alıyorum. "Ama beklerken bunları yiyeceğim."

"Tabii ki," diye kabul eder ve sobayı yakmaya başlar. "Düğün hakkında konuşmalıyız. Evliliğimizi planladık ama törenin kendisini planlamadık. Ne istediğin ve ne zaman istediğin konusunda bir fikrin var mı? Babama mümkün olduğunca çabuk ayrıntıları vermeliyim."

İlk ahududumu yerken neredeyse boğuluyordum, konuşmanın ani değişimi beni şaşırtmıştı.

"Şimdi bunu mu konuşmak istiyorsun?" "Şu an gibi bir zaman yok, *micina*."

Sanırım buna karşı çıkamam, en azından mantıklı bir şekilde.

"Büyük bir düğün istemiyorum," diye başlıyorum, ellerimi kucağımda birleştirerek, meyveyi birdenbire unutmuşum. "Etrafımı saran bir sürü yabancı insan beni gerginleştiriyor ve dürüst olmak gerekirse, genel olarak daha küçük bir konuk listesi daha çekici geliyor. Senin gelecekteki Capo olduğunu biliyorum, bu yüzden beklentiler var, ama mümkün olduğunca küçük tutabilirsek çok sevinirim."

Apollo'nun düğünümüzün neden büyük bir sirk olması gerektiğine dair bana küçümseyici bir açıklama yapmasını bekliyorum, ama bunun yerine yüzü aydınlanıyor.

"Rayna, istersen yarın arka bahçede evlenebiliriz. En son istediğim şey büyük bir organizasyon. Dayanamadığım insanlarla nazik sohbetler yapmaktan nefret ediyorum."

"Gerçekten mi?" diye şaşkınlıkla soruyorum. Küçük konuşmalardan nefret ettiği için değil, takip edeceği gelenekleri olmadığı için. "Büyük bir şey yapmasak baban sorun eder mi?"

"

"Moretti düğünleri küçük olabilir," diye omuz silkerek açıklıyor. "Ne istersek onu seçebiliriz. Babam her şeyi nasıl çevireceğini bilir. Samimi bir düğün birçok anlama gelebilir. Ana ve Cassio'nun düğünü küçüktü, meşru olarak kabul edilmesi için birkaç stratejik kişiyi davet ettiler, geri kalan konuklar ise ailedendi."

"Ben de öyle istiyorum," omuzlarımı rahatça indirerek itiraf ediyorum. "Zorunlu evlilikle ilgili dedikoduların ya da başka bir şeyin itibarını zedelemesini istemem, ama kalabalık ve gösterişli bir kutlama beni çok strese sokar."

"O zaman aynı fikirdeyiz." Önündeki tava cızırdamaya başlar ve bana bakar. "Ana ve Cassio gibi burada yapmak ister misin? Nispeten yakın bir tarihte planlayabiliriz."

"Jade ile konuşabilirim belki?" diye öneriyorum. "Muhtemelen hepiniz için en uygun zamanı bana söyleyebilir."

"O hepimizle en düzenli şekilde iletişim halinde," diye onayladı, dalgın dalgın başını sallayarak. "Gerçek planlama konusunda ise Armani'ye danışmak en iyisi olabilir. Etkinlikler konusunda en geniş bağlantıları olan kişi o."

"Bunu yapabilirim." Düğünle ilgili tüm detayları düşünmeye başlıyorum ve sessizce Armani'den yardım isteyeceğimi kabul ediyorum. "İnsanların konuşmasından endişelenmemiz gerekir mi? Abramo'nun bizi senin sorumluluğuna almayı kabul ettiğini ve Casa Nostra ile bağlantımızı kestiğini biliyorum. Ama evlenirsek, bu benim ve Yordan'ın yerimizi teyit eder."

"Bulgarlar burada olduğunu bilmiyorlar," diye onayladı. "Ama gelecek hafta liderleriyle bir görüşme ayarladım. Senin bir Moretti olacağını öğrenecekler ve sana veya kardeşine tehdit oluşturlarsa, pişman olacaklar. The Outfit, The Morozov Bratva ve çeşitli müttefiklerimizin tüm gücü onların üzerine çökecek. Eski bir kinini gidermek için bu güce meydan okumaya kalkışacaklarından pek endişelenmiyorum."

"Tamam," diyorum, hafifçe başımı sallayarak. "Eğer güvenli olduğunu düşünüyorsan." "Bu güven mi, aşkım?"

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Üzerinde çalışıyorum."

"Çalışmaktan bahsetmişken," diye başlıyor, yakındaki dolaplardan iki tabak alıyor. "Daha fazla para harcamalısın, bunun üzerinde çalış."

"O *senin* paran," diye homurdanırım. "Henüz evli değiliz."

"Tamam." Apollo kollarını kavuşturur ve bana sert bir bakış atar. "O zaman *benim* paramı daha fazla harcamalısın."

"Peki, neden bunu yapmam gerekiyor?" diye inatla soruyorum. Bana söylediği şeyin zararsız olması umurumda değil. Umurumda olan, bana ne yapmam gerektiğini söylemeye çalışması. "Burada istediğim her şeye sahibim. Para harcamaya gerek yok."

"Gerek var," diye tartışıyor. "Gerek var çünkü nişanlım parasızmış gibi davranıyor ve bu beni rahatsız ediyor. Kendin için, Yordan için, hediye için bir şeyler al. Bağış yap. Sana maddi olarak destek olduğumu bilmem için bir şeyler yap."

Şaşkın bir şekilde, "Sen bana maddi olarak destek *oluyorsun*. Beni maddi olarak şımartmak istiyormuşsun gibi geliyor, ama bu aynı şey değil" diyorum.

"Benim için aynı şey," diyor Apollo, kararlı tavrını sürdürerek.

"Bu seksle ilgili bir şey mi?" diye soruyorum aniden. "Elmaslarla süslenip tasarımcı ayakkabılarla dolaşmamam seni soğutuyor mu?"

Gözlerini devirdi. "Bu seksle ilgili bir şey değil. Ve yaptığın hiçbir şey beni soğutmaz. Ancak, telefonumda banka bildirimleri gördüğümde mutlu olurum. Bu, sana verdiğim kartla dikkatli davranmadığını hissettirmez."

"Peki."

Aklıma kurnaz bir fikir gelir ve o kahvaltımızı tabağa koymaya başlarken telefonumu alırım. Aradığım kişiyi bulur, numarayı çevirir ve kulağıma dayarım, bunu yaparken Apollo'ya bakarım.

"Alo? Rayna, sen misin?"

"Elio," diye neşeyle cevap veriyorum. "Yardıma ihtiyacım var."

"Bir sorun mu var?" diye sorar, hemen gerginleşir.

"Ne? Hayır." Onun rahat bir nefes aldığını duyunca gülümserim. "Alışveriş konusunda yardıma ihtiyacım var."

"Alışveriş mi?" diye tekrarlar, rahatsız olmuş gibi. "Bu daha çok Armani'nin işi, *birichina*."

"Araba alışverişi," diye açıklıyorum ve Apollo'ya kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. O hiç şaşırmış görünmüyor.

Ama Elio'nun yüzündeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum. "O konuda yardımcı olabilirim. Ne arıyoruz? Sana verdiğimiz yedek parça dışında başka bir şey mi istiyorsun?"

"Apollo bana para harcamamı söyledi," diye masum bir gülümsemeyle açıklıyorum. "Bunu pişman etmesine yardım eder misin?"

'ın Otuz Yedinci Bölümü

Rayna

Pembe krom Lamborghini çok güzel, ama henüz onu sürmeye cesaretim yok. Ve 600 bin dolarlık fiyat etiketi, Apollo'nun para konusunda biraz olsun susmasını sağlayacaktır. Neden ona karşı gelmekten bu kadar zevk aldığımı bilmiyorum, ama sanırım ona tam olarak istediği şeyi vermek yeni bir strateji.

Bu fikirden oldukça memnunum.

"Bu küçük görevin bir parçası olmaktan onur duyuyorum," diyor Elio, yeni bebeğimi park yerine koyarken. "Ama onun çılgına dönmesini bekliyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın. Muhtemelen şu anda senin kadar memnun olacaktır."

Gülümsemem kaybolur. "Onu kızdırmak için yeterince para harcamadığımı mı düşünüyorsun?"

O gülerek dizimin üstüne hafifçe vurur. "Rayna, onu sarsacak kadar para harcamak için bir günden fazla zamana ihtiyacın var."

"O zaman bunu ne için yaptım?" diye soruyorum, kollarımı havaya kaldırarak. "Bu, onun taleplerini kabul ettirmek içindi."

"Eğlendin, değil mi?" diye meydan okurcasına sorar, kaşlarını kaldırarak. "Onu kızdırmayı ve sinirini bozmayı seviyorsun, ama aynı zamanda para harcamaktan da zevk aldın. Neredeyse iki tane alacaktın, Rolls Royce'a göz diktiğini gördüm."

"Beyazdı," diye mırıldanıyorum, diğer yorumunu görmezden gelerek.

"Sarılabilirsin."

"Sabırsızım." Diye homurdanarak, kapı kolunu tutup dışarı çıkıyorum. "Yine de eğlendim. Sence Apollo bana kızmış gibi davranabilir mi? O kendini beğenmiş küçük gülümsemesini görmek zorunda kalırsam, keyfim *kaçacak*."

"İkinizin birbirinizle flört etme şekli çok tuhaf," diyor gülerek ve benimle birlikte arabadan iniyor. "Her an birbirinizin kafasını mı koparacağınızı yoksa kıyafetlerinizi mi yırtacağınızı bilemiyorum."

"Buna flört etmek diyen tek kişi sensin." "Çünkü ikinizi en iyi ben tanıyorum."

Kollarımı kavuşturup ona bakarak homurdandım. "Bu tartışılabilir."

Bizi daha iyi tanıyan başka kim olabilir, emin değilim. Apollo ve bana yakın olduğunu düşündüğüm sadece birkaç kişi var. Belki Leon, ama Elio daha sık bizimle birlikte, sanırım.

"Vay canına, Rayna!" diye yeni bir ses duyulur. Kafamı yana çeviririm ve Yordan'ın Moretti'lerin evinden koşarak çıktığını görürüm. "Kendine bir Lambo mu aldın?"

"Elio'nun olmadığı nereden biliyorsun?" diye soruyorum, ona alaycı bir gülümseme atarak.

"Bu senin en sevdiğin renk ve Elio'nun zaten bir tane var," diye cevaplar ve yeni arabanın önünde durur. Gözleri araca büyük bir ilgiyle ve onaylayan bir bakışla bakar.

"Belki de senin için aldım," diyorum utangaçça, dudaklarımın bir tarafı yukarı kıvrılırken. "Ya da belki Apollo için bir nişan hediyesidir."

Yordan kahkahayı patlatır. "Oh, bunu ona verdiğini görmek için *para verirdim*."

Elio cevap olarak burnunu çeker. "Ben almazdım. O arabayı hiç umursamadan sürerdi. Kimse Apollo'nun arabasının rengi hakkında yorum yapmaya cesaret edemezdi."

Kardeşim bunu düşünür ve mırıldanır. "Evet, aslında haklısın. O benden daha iyidir."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıp anahtarlarımı aldım. "Yani denemek istemiyor musun?" "Şey, öyle demedim..."

"Hassas erkekliğin için fazla pembe değil mi?"

"Erkekliğim kırılgan değil," diye itiraz eder, ellerini beline koyarak. "Benim olsaydı başka bir rengi tercih ederdim. Ama yani, eğer kız kardeşiminse, muhtemelen bir deneme sürüşü yapmalıyım. Güvenli olduğundan emin olmak için."

"Ne kadar centilmensin," diyorum, gözlerimi devirerek. "Elio seninle gelirse ve Apollo sorun olmadığını söylerse sürebilirsin."

"Araba senin ve Apollo'nun onay vermesi mi gerekiyor?" Burnunu kırıştırıyor. "Beni evlat edinen sensin, kararları sen vermeli değil misin?"

"Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye sabırla ona söylüyorum. "Ve seni evlat edinen bir yetişkin olarak, bu konuda bilgili kişilere danışmak benim sorumluluğum. Apollo, bu arabayla dışarı çıkmanın güvenli olup olmadığını bilir. Benim arabamla senin araban arasındaki farkları bilmiyorum. Ya benimki tehlikeliyse?"

Yordan, doğum günü arabası ile benim yepyeni arabam arasındaki tüm farkları açıklamak üzere ağzını açar, ama sözünü bitiremeden kesilir.

"Sana para harcamanı söylediğimde, gerçekten beğeneceğin ve sahip olmaktan keyif alacağın bir şey almanı bekliyordum." Apollo'nun sesini duyunca üçümüz de dönüp, onun garaj yolundaki yerimize doğru yürüdüğünü gördük.

"Beğendim," diyorum, gülümsemem büyüyor. "Bana bir şey yapmamı emrettikten sonra mutlu olmadığın anlamına geldiği için beğendim."

"Mutlu olmadığımı söylemedim." Yüzümü inceler, mavi gözleri araştırır. "Sonunda alışırsın."

Çenem sıkışır, yumruklarım onun imasında titrer. Benim başkaldırma hareketimi, gelişmek için bir ders olarak alınması gereken bir başarısızlığa dönüştürdü. Ona doğru tehditkar bir adım atarım, topuklarım betonda tıkırdar.

"Seni küçük..."

"Elio," diyor Apollo aniden, sözümü keserek. "Yordan'ı gezmeye çıkarır mısın? Rayna ve benim konuşmamız gerek."

"İki kez söylemene gerek yok," kardeşi de aynı fikirde, anahtarları benden kapıp Yordan'a atıyor. "Onlar öpüşmeye başlamadan buradan gidelim."

"İğrenç," Yordan yüzünü buruşturur. "Gerçekten öyle yapmıyorlar, değil mi?" "Ah, seni tatlı yaz çocuğu."

İkisi rekor sürede garajdan çıkıp giderler ve beni pislik nişanıyla baş başa bırakırlar.

"Sen en sinir bozucu pislisin, biliyor musun?" diye soruyorum, gözlerim parlayarak. "Hiçbir şeyi öğrenmem gerekmiyor. Para harcamak, senin sapıklığın zengin kızlar olduğu için geliştirmem gereken bir beceri değil."

Apollo, hakaretlerimden de öfkeden de etkilenmiyor. "Aynı şekilde, senin sapıklığın benimle tartışmak olduğu için seni kızdırmam gerekmiyor."

Yüzüm kıpkırmızı olur. "Öyle değil!"

"Ne yapacağımı sandın, *micina*? Lüks bir satın alma yüzünden kızacağımı mı sandın? Sözlerimi yutmamı mı, daha fazla para harcamanı söylemiş olmaktan pişman olmamı mı istedin? Seni cezalandıracağımı mı sandın?"

Başımı geriye doğru eğiyorum. "Beni *cezalandırmak* mı? Ben... Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Yakında kocan olacak kişi," diye cevaplar, başını hafifçe yana eğerek. "Senin şımartılmaktan hoşlanmadığını değil, kendine şımartılmanı söylemekten hoşlanmadığını anlayan adam."

"Kendini çok akıllı sanıyorsun..."

"Arkanı dön."

"Sen, ne?" diye

kekeliyorum. "Dön."

Arkanı."

Kalbim hızla atıyor, göğsümde çılgınca çarpıyor. "Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi kes." Bu bir bağırma olmalıydı, ama daha çok bir hırıltı gibi çıktı.

Cebinden iki parmağıyla tuttuğu parlak gümüş bir yüzük çıkar. Elmaslar öğleden sonra güneşinde parıltıyor ve nefesim kesiliyor.

"Arkanı dön, *micina selvatica*."

Beni yine vahşi bir kedi yavrusu olarak nitelendirmesi bile beni rahatsız etmiyor. Farkına bile varmadan ayaklarım hareket ediyor ve vücudumu Apollo'ya sırtımı dönerek çeviriyorum.

Onun bana yaklaştığını hissediyorum, nefesi kulak kepçemi okşuyor. "İşte benim tatlı kızım," diyor, sesi alçak ve derin.

Saçlarımı geriye çekip yolundan çekince titriyorum. Elindeki muhteşem kolye yüzümün önünden geçip boynuma dolanıyor, soğuk metal cildime nazikçe değiyor. Beklediğimden daha ağır ama rahatsız edici değil.

Apollo tokayı takmayı bitirdiğinde, saçımı bırakıp yerine kalçalarımın uzanıyor. Yeni tutuşuyla beni tekrar döndürüyor, gözleri hemen göğsüme, hediyesine sabitleniyor. Boğazım sıkışıyor, onun bakışları altında otururken sinirlerim geriliyor. O kadar yoğun ki, beklenti ve belirsizlikle içim sıkışıyor.

"Güzel," diyor, sesinde samimiyet belirgin. "Beğendin mi?"

"Çok güzel," diye fısıldayarak itiraf ediyorum. "Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama yine de çok güzel. Teşekkür ederim."

"Bu sabah uyandın," diye cevaplar, neredeyse sert bir sesle. "Havayı soludun ve var olmaya devam ettin, bu süreçte benim de buna tanık olmamı sağladın. Bunu hak etmek için yaptığın şey buydu."

Ona göz kırparak, boğazımı sıkıca yutarım. "Buna ne diye cevap vereceğimi bile bilmiyorum, Apollo. Bugün böyle geçeceğini beklemiyordum."

"Mmm," diye mırıldanır, saçımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırır. "Doğru, soruma hiç cevap vermedin. Öfke nöbeti geçirip, aslında istemediğin bir arabayı yarım milyon dolardan fazla bir fiyata satın aldığında, benim nasıl tepki vermemi bekliyordun?"

Aramızda sıcak ve açgözlü bir şeyin geçtiğini hissedebiliyorum.

"Belki de beni kaputun üzerine yatırıp popomu tokatlayacak kadar kızacağını düşündüm," diye mırıldandım, onun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Belki de bir kez olsun kontrolünü kaybetmeni istedim."

"Her zaman kontrolün bende olduğunu düşündüğün için gurur duydum, Rayna," diyor, dudakları yukarı kıvrılıyor. "Ama seni temin ederim ki, seninle ilgili konularda sık sık kontrolümü kaybediyorum. Seni ilk öptüğümde aklımın başında olduğumu mu sanıyorsun? Ya da dün gece, itirazlarıma rağmen benim spermimi senin aç küçük amına soktuğunda? Sana çok, çok kötü şeyler yapacaktım, aşkım."

O beni kıcımdan tutup kendine doğru çekince neredeyse çığlık atıyordum. "Sonrasında beni dört kez sikmen çok, çok kötü şeyler değildi mi?"

"Hiç de bile. Sana yapmak istediğim şeyler..." Başını sallar. "Buna hazır değiliz."

Dudaklarım aşağı doğru kıvrılır. "Beni idare edemeyeceğini düşünüyorsun."

"Hazır değiliz dedim," diye tartışıyor. "Seni koruyacağıma tam olarak güvenmiyorsun, ben de işler karıştığında kaçmayacağına güvenmiyorum."

"Ve bunun değişeceğini mi düşünüyorsun?"

Elleri kıcımdan yukarı doğru kayar, sırtımın ortasına doğru çekilir ve beni sıkıca tutar. "Oh, değişeceğini biliyorum."

Şüphe yüzümdeki ifadeyi değiştirir ve boğazıma kadar yükselir. "Bunun tam olarak ne zaman olmasını bekliyorsun?"

"Düğün gecemizde," diye cevaplıyor, sözlerinden çok emin. "Yeminlerimizi ettikten sonra, bu gerçek olacak. Burada tam olarak ne yaptığımızı inkar ederek saklanamayacaksın. Aramızda neler olduğu tamamen netleşecek."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Geri adım attım.

Bana izin verdi. "Korkmana gerek yok, aşkım. Konumuza dönersek, istemiyorsan para harcamana gerek olmadığını açıklamaya çalışıyordum. Bundan sonra ikimiz için de ben yeterince harcama yapacağım."

Ne diyeceğimi bilemeden, "Keyfine bak" diyorum.

"Oh, bana şimdiden soğuk davranma," diyor, neredeyse somurtarak. "Hala biraz şaplak atılmak istiyorsan, seni eğip kıcını kırmızıya boyayabileceğim bir sürü araba var, aşkım."

"Belki artık havamda değilimdir." Bir yalan.

Apollo başını eğerek beni sorgulayan bir bakış attı. "Yordan'ın gitmiş olacağı başka bir zaman olmayabilir."

Cazibe artıyor, ama yumuşamak imkansız görünüyor. "Seks konusunda senin sözünün geçtiğini söylediğini sanıyordum. Neden bana bir seçenek sunuyorsun ki?"

Gözleri yuvarlaklaşır ve kararır. "Oh, Rayna, eğer böyle oynamak istiyorsan, öyle oynayabiliriz."

"Emin misin?" diye soruyorum, hissettiğimden çok daha kendinden emin bir sesle. "Çünkü çok fazla konuşma duyuyorum, başka bir şey değil."

"Eğer seni istediğim zaman, istediğim şekilde kullanmamı istiyorsan, o zaman bir güvenlik kelimesine ihtiyacın var. Gerçekten havanda olmadığında ve sadece dikkat çekmek için yaramazlık yapmadığında söyleyebileceğin bir kelime."

Burnumdan keskin bir nefes alıyorum. *Bana böyle dediğinde neden hem heyecanlanıyorum hem de kışkırtılıyorum?*

"Dickhead nasıl?" diye öneriyorum, masum görünmeye çalışarak.

Gözleri kısılır, elleri beni tekrar ele geçirmek için sabırsızlanıyormuş gibi kasılır. "Bu, normalde söylemeyeceğin bir kelime olmalı."

"Peki," diye mırıldanırım, kızmış gibi davranarak. "O zaman kivi. Alerjim var, bu yüzden seks sırasında asla bunu söylemem."

O sertleşir. "Kiviye alerjin mi var?"

"Evet, ne olmuş?"

"Bana söylemedin." Sesi sert, beklemediğim bir keskinlik var. "Bunlar bilmem gereken şeyler, Rayna."

"Neden?" diye soruyorum, ellerimi havaya kaldırarak. "Ciddi bir şey değil. Artık bunun için EpiPen'im bile yok. Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

"Kıcını kızartacağım ve bunun sebebi bugünkü numaran değil," diye bağırıyor, neredeyse hırlayarak. "Sonra sana lanet olası bir EpiPen alacağım."

ve bu evde lanet olası kivi olmadığından emin ol."

Ağzım açık kalır, benim hafif meyve alerjime bu kadar önem vermesine şaşıırırım. Kivi gibi kaçınması kolay bir alerjen varken EpiPen'e ihtiyacım olmadığını söylemek üzereyim, ama o beni kaldırmadan önce sözcükleri ağzımdan çıkaramam. Bir anda omzuna atılırım ve dudaklarımdan şaşkın bir çığlık çıkar.

"Aşıırı tepki veriyorsun... Ah!"

Az önce attığı sıcak tokat yüzünden popom yanıyor.

"Bir kelime daha etme," diye emrediyor. "Hayati sağlık bilgilerini benden sakladığın için özür dileyene ve senin yaramaz kıcıını tokatladığım için elim yanana kadar."

'ın Otuz Sekizinci Bölümü

Rayna

Ayaklarım Moretti garajının pürüzsüz beton zeminine değdi, Apollo beni yere indirirken başım dönüyordu. Ama beni bırakmıyor, hayır, beni olabildiğince yakınında tutuyor.

"Bana bak," diye sertçe emrediyor. Eli boynumdan yukarı kayıyor ve saçlarımın arkasına sıkıca dolanıyor. Keskin bir çekişle başım geriye doğru savruluyor ve gözlerimiz birbirine bakmak zorunda kalıyor.

Eğer tutuşu bu kadar sağlam olmasaydı, düşebilirdim. Uyluklarım zayıf ve titriyor, sanki beni taşıdığı kısa sürede sakızlı solucanlara dönüşmüş gibi.

"İşte orada," diyor, sözleri kulağıma sert bir karşılama olarak ulaşıyor. "Küçük öfke nöbetinle aldığın şey başka bir şeyle meşgul olduğu için, kıcını cezalandıracağım arabayı sen seçeceksin. Çabuk ol, pek sabırlı hissetmiyorum."

En yakın spor arabaya gözüm takılır ve ona doğru hareket ederim, boğazım sertçe titrer. "Şu siyah olan."

"İyi seçim." Gülümser ve karnımda gergin bir beklenti hissi uyandırır. "O benim, tıpkı senin gibi. Ne kadar uygun."

Kan klitorisime hücum ederken uyluklarım birbirine sıkışır, tahrik beni kasılmaya zorlar. Onun ateşli bakışları altında kıvranımlarım ve beni arabaya doğru çekmeye başladığında titrek bir nefes alırım.

Beni kaputa doğru itti, eğilip dudaklarını benimkilerin üzerine getirdi. Eli ensemin arkasından boğazımın önüne kaydı, çok hafifçe sıktı.

"Sana ne yapacağımı söyle, Rayna. Anladığımı göster bana."

"Bana şaplak atacaksın," diye cevap veriyorum, neredeyse fısıldayarak. Nefesim kesiliyor, kalbim hızla atıyor.

Bana dokunmasını istiyorum. Bu gerginliğin daha fazla sürmesine sabırsızlanıyorum. Onun da beni bu kadar çok istemesini, soğukkanlılığını kaybetmesini ve beni arabanın yanında sert ve acımasızca sikmesini istiyorum.

"Akıllı kız," diye övüyor, dudakları onaylayarak genişliyor. "Pantolonunu ve külotunu indir ve kaputun üzerine eğil. Ellerini ön cama koy."

Aniden boynumu bırakarak, onun talimatlarına uymamı sağladı. Arzu ile titreyerek, ellerim kararlı bir şekilde hareket etti ve altımı hızla çıkardı.

Garajın serin havası çıplak tenime değince yüzümde bir sıcaklık yayılır. Utangaçlık hissetmeyi reddederek, pantolonum ve külotum dizlerimdeyken dönüp duruyorum. Karnım arabanın tavanına yapışık, parmaklarım ise ön camın kaputla birleştiği yere doğru uzanıyor.

"Şu anda kendini görmelisin, *micina*. Çok yumuşak ve güzelsin." Yaklaştığını duyunca nefesim kesilir. "Bunu mahvetmek için sabırsızlanıyorum."

"Gerçekten sabırsızlanıyor musun?" diye alay ediyorum, sırtımı hafifçe kavisleyerek kıcımlı kaldırıyorum. "Çünkü çok yavaş davranıyorsun."

"Ne zaman susman gerektiğini hiç bilmiyorsun, değil mi aşkım?" Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, elini çıplak popoma indirip sertçe tokatlıyor. "Say."

Sıkılmış dişlerimden tıslayan bir nefes çıkar, çünkü bir acı dalgası içimi kaplar. Avucunun sertçe vurması kadar, acı da inkar edemeyeceğim bir zevk izi bırakır.

"Say," diye tekrarlar.

"Bir." Yutkunarak, bir şaplak daha için gerildim.

O, memnuniyetle homurdanır ve eli, popomun üzerinde yatıştırıcı bir şekilde kayar. Onun gösterdiği şefkat karşısında nefesimi tutarım, ama bu his çabucak geçer.

Eli ilkinden daha sert bir şekilde iner. Acı bacaklarımın aşağısına yayılırken, popomun yumuşak etinin sıçradığını hissediyorum. Uyluklarım sıcak, sıkıca birbirine bastırılmış ve ben boğuk bir çığlık atıyorum.

Yatakta olsaydık, tepkilerimi gizlemek için yüzümü yastığa gömerdim, ama o buna uzun süre izin vermezdi. Beni duymak istiyor, hatta buna ihtiyaç duyuyor. Belki ben de buna ihtiyacım var; onu memnun etmenin ne kadar güzel bir his olduğunu inkar edemem.

"İki," diye hırıltıyla söylüyorum.

"İki, ne?" diye keskin bir sesle soruyor.

Oh.

O, adını söylememi istiyor. Adını duymayı çok seviyor.

"İki, Apollo." Sesim titriyor, neredeyse utangaç. Onun duymaktan hoşlandığı kadar benim de söylemekten hoşlandığımı bilmesini istemiyorum.

"Güzel," diyor, yine popomu tokatlayarak. "Devam et, aşkım. Çok iyi gidiyorsun."

Tanrım.

Bir inilti kaçmaya çalışıyor ve ben zar zor zamanında yutuyorum. "Üç, Apollo."

Kıçım ağrıyor ama amım inanılmaz derecede ıslak. Her hareket ettiğimde bunu hissedebiliyorum ve utanmalı mıyım yoksa utanmamalı mıyım bilemiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım ve sanırım olması gerekenden daha çok hoşuma gidiyor.

Siktir lan, diye sessizce sızlanıyorum.

Arkamı dönme isteği neredeyse dayanılmaz bir düzeye ulaşıyor. Onun yüzünü görmek ve pantolonunun içine girip bunu ne kadar zevk aldığını görmek istiyorum. Bacaklarımdaki zonklama, daha fazlasına ihtiyacım olduğunun açık bir işareti. Daha fazla temas, daha fazla Apollo, daha fazla dokunma. Sikişmek istiyorum ve bunu gerçekten yalvarmaya başlamadan önce daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Sonraki üç vuruş hızlıca geliyor. Diğerleri kadar acı verici değiller, ama aynı derecede iyi acıtıyorlar.

"Dört, beş, altı," diye nefes nefeseyim, kalçalarım bu hareketin biraz rahatlama sağlayabileceğini umarak sallanıyor.

Ama rahatlamıyorum. "Apollo, lütfen."

"Lütfen ne?" Kızaran cildimi nazikçe okşuyor, bunu yaparken mırıldanıyor.

"Benden ne istiyorsun, bebeğim?"

"Ne istediğimi biliyorsun..."

O, beni keserek kıçıma sertçe vurur. "Kelimelerini kullan ve saymayı unutma."

"Yedi," diyorum, dişlerimin arasından kelimeleri sıkarak. "Bana dokunmanı istiyorum."

"Sana dokunuyorum," diye cevaplar, heyecanlanmış bir sesle. İddiasını vurgulamak için bana tekrar şaplak atar.

"Siktiğimin... sekiz," diye homurdanırım. "Beni sikmeni istiyorum. Böyle daha mı iyi? Şimdi memnun musun?"

Apollo kıkırdar. "Böylesine küçük bir vücutta bu kadar çok hayal kırıklığı." Bir şaplak daha.

"Dokuz. Beni delirtiyorsun..."

"Biliyorum," diyor, elleriyle uyluklarımdan arkasını okşayarak. "Buradan ne kadar ıslak olduğunu görebiliyorum, aşkım. Benim için ıslanıyorsun, değil mi?"

"Yemin ederim ki..."

"Bir tane daha," diye araya girer. "Sonuncusunu doğru sayacaksın, sonra ben senin oturduğun yere oturacağım ve sen beni süreceksin. Bu sefer kendini orgazma ulaştırmak zorundasın. Benden bu kadar önemli bir bilgiyi sakladıktan sonra bunu hak etmelisin."

Bu beni neden bu kadar tahrik ediyor?

O hemen harekete geçmediğinde neredeyse bağırarak üzereydim, ama sonunda harekete geçtiğinde rahatlamış bir şekilde inledim. Son vuruşundan sonra popom tamamen uyuşmuştu ve omuzlarım

gerginlik tamamen kayboluyor. "On, Apollo."

Bir anda, kollarımın arkasından yukarı çekiliyorum. Midem ağzıma geliyor, aç gözlerle izliyorum ve o pantolonunu çıkarıp, boxerını da tekmeleyerek bir kenara atıyor. İnkâr edilemez derecede muhteşem penis, kalın, kaslı bacaklarının arasında sert bir şekilde duruyor.

Onu içimde istiyorum.

Hemen.

"Bu hızlı olacak," diye aceleyle söylüyorum ve o otursun diye öne doğru yürüyorum. Kollarını belime destek olarak kullanarak üzerine atlıyorum. "Çok uzun sürerse eve gelme riski var."

Apollo başını sallayarak kabul eder. "Sikime otur, Rayna."

İki kez söylemesine gerek yok. Bir elimle onu yumruk gibi kavrayarak hizaya getiriyorum. Amım heyecandan ıslak ve hassaslaşmış, onu girişine yerleştiriyorum ve bir saniye bile beklemeden üzerine oturuyorum.

Yüksek tiz bir inilti çıkar ve bunun seksi olup olmadığı umurumda bile değil. Bu açıdan, onu üstümde alırken kendimi çok dolu hissediyorum. Dizlerimi kaputun üzerinde kullanarak yukarı aşağı sallanmaya başlamam için hiçbir teşvike gerek yok.

"Evet," diye tıslıyorum, hareket etmeye devam ederken onu sıkıca sarıyorum.

"Çok ıslaksın," diye inleyerek Apollo gömleğimi yukarı çekiyor. Öne eğilerek, dantelli sütyenimin üzerinden dişleriyle göğüslerimi ısırtıyor ve beni tahrik ediyor. "Kıçına dokunan ellerimi çok sevdin, değil mi *micina*?"

"Senin kadar sevdim," diye övünerek cevap veriyorum. "İçimde attığını hissedebiliyorum."

Bunu inkâr etmez, ellerini kalçalarımın altına sıkıştırarak beni kalın penisine daha sertçe bastırır. "Bunu daha sık yapmalıyız."

Benim de bunu istediğimi bilmesi için sözlü olarak onay vermeme gerek yok.

Dakikalar homurtular, inlemeler ve itmelerle geçiyor. Zevk içimde sıkıca kıvrılmış durumda ve daha fazla dayanamayacağım, yakında patlayacağım. Klitorisim her itişte Apollo'nun pelvisine sürtünüyor ve şaplakların beni ne kadar tahrik ettiği düşünülürse, ateşli bir doruğa ulaşmama saniyeler kaldı.

"Apollo, ben..."

"İçime boşal" diyor, sesi boğuk ve derin. "Söyle, Rayna. Doğru şekilde."

"Oh, lanet olsun," diye inledim, kalçalarım titreyerek sallanıyordu. "İçime boşal, Apollo. Lütfen, lanet olsun, buna çok ihtiyacım var."

"Tekrar söyle," diye yalvarır, göğüslerimden birini tutup sertçe sıkar. "Beni sperminle doldur," diye inlerim, bacaklarım titrer.

Son çaresiz isteğim ikimizi de harekete geçirir. O boşalırken amım onun etrafında kasılır, onu daha derine emer, içinden spermi emip çıkarır. Isı içimi kaplarken yıldızlar görürüm, en yoğun şokları yaşarken kanım hızla pompalanır.

Küçük bir gıcırta kulağıma çarpar ve bunun arabamızın ağırlığımıza uyum sağlamasından kaynaklandığını düşünürüm. Sadece bir anlığına.

"Üzgünüm," diyor bir ses, beni şaşkınlığımdan uyandırıyor.

Yıkıcı bir şekilde, ses altımdaki adamdan gelmiyor. Orgazmımın etkisi geçince, Apollo'nun kucağında donakaldım ve nefesim kesildi. Kafamı yana çevirince, Leon'un kapıdan çıkarkenki silüetini gördüm.

Kapı kilitli değil miydi?

Siktir.

"Bu da neydi böyle?" diye tıslıyorum ve aceleyle ondan uzaklaşıyorum.

Apollo aceleyle örtünmüyor, hala arabasının kaputuna yaslanmış, sikini dışarıda bırakmış, benim telaşımı izliyor. "İyi bir sikişti."

"Onun geldiğini duydun," diye suçluyorum, pantolonumu giyip gömleğimi aşağı çekiyorum. "Kapıyı açtığını gördün, tam gözünün önündeydi! Neden devam ettin?"

"Sadece bir saniye sürdü ve onun görmesi gerekiyordu."

"Ne?" diye bağırdım, neredeyse irkildim. "Neden böyle söylüyorsun? Leon ve ben arkadaşız, sana söylemiştim. *Sadece* arkadaşız."

Apollo başını salladı, ayağa kalktı ve boxerını alıp giydi. "Oğullarını kucağında tutarken sana nasıl baktığını görmedin mi, *micina*? Kendisine itiraf etmiyor olabilir, ama orada bir potansiyel gördü. Onu suçlamıyorum. Sen zeki bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahipsindir, ama onun için bir seçenek değilsin. Evliliğine ne olursa olsun."

Apollo'nun Leon'un yüzünde bir ara bana yönelik ilgi gördüğünü düşündüğünden şüphem yok, ama bunu doğru yorumladığını sanmıyorum. Leon ve ben birbirimizi o şekilde görmüyoruz konusunda hemfikiriz. Ama durun...

"Onun evliliğine ne olursa olsun ne demek? Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Sorumu düşündü. "Sana söyleyebileceğim bir şey yok."

"Artık sırlarımız mı var?" diye soruyorum, incinmiş bir sesle. "Dürüstlük ve güvene ne oldu? Yoksa bu sadece benim için mi geçerli? Bazıları benim yaptığımı değil, söylediğimi mi yapıyorlar?"

"Bu benim söyleyeceğim bir sır değil," diye cevaplar ve bana uzanır. İçgüdüsel olarak geri çekilirim, bana vermeye çalıştığı her türlü rahatlığı reddederim.

"Rayna," diye yalvarır Apollo. Yaklaşarak, bu sefer beni elinden kaçırmamaya kararlıdır. Büyük elleriyle yüzümü kavrar ve bakışlarımızı birbirine bağlar. "Babam bile henüz bilmiyor. Kimse bilmiyor ve şimdilik bu konuyu gizli tutmam için bana güvendi. Eğer senin bilmeni isterse, sana kendisi söyler. O konuşmaya hazır olana kadar, onun güvenini boşa çıkarmayacağım."

"Peki," diye mırıldanıyorum. Dante bilmiyorsa, benim de bana güvenilmesini beklememeliyim. "Ama bir daha böyle bir şey yapma. Ne gördüğünü düşündüğün umurumda değil, ona bunu yapmamalıydın. Karısı onunla konuşmuyor, ona sarılmıyor, fiziksel olarak hiçbir şekilde temas kurmuyor ve sen bizim yakınlığımızı onun yüzüne, sahiplenici bir pislik gibi uyarı olarak vuruyorsun. Bu çok acımasızcaydı."

"Onunla konuşacağım." Müstakbel kocam iç geçirerek, başparmaklarıyla yanaklarımın üstünü okşadı. "Bana kızmayı bırak, bu kadar samimi olman hoşuma gitmiyor."

"O zaman beni gerçekten kızdıracak şeyler yapma," diye homurdanarak cevap veriyorum. "Beni öyle sahiplenmene gerek yok, biliyor musun? Parmağımdaki yüzük zaten bunu yaptı. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"O bir seçenek olsa bile mi?"

"Güvensizlik sana yakışmıyor," diye homurdanırım, gözlerimi ona dikerek. "Ama evet, o bir seçenek olsa bile, şimdi vazgeçmezdim. Bunu yapacağız, Apollo."

Gözlerinde bir arzu parıltısı belirir. "Şimdi seni tekrar sikmek istiyorum."

"Çok yazık," derim ve ondan uzaklaşıyorum. "Git kardeşinden özür dile, o zaman bu gece seni tekrar kabul etmeyi düşünebilirim."

"Seni her zaman *alabilirim*."

Kaşlarımı kaldırırım. "Hangi meyveye alerjim vardı?"

"Hatırlatma," diye uyarıyor, sesinde bir parça tehlike var. "Bunu bana söylemediğin için hâlâ sana kızgıyım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Leon'la ne kadar çabuk konuşursan, evi kiviye karşı o kadar çabuk koruyabilir ve her yere gereksiz EpiPenler yerleştirebilirsin."

"*Sei una rompipalle*," diye homurdanır.

"Bunu çevirmek ister misin?"

"Sen tam bir baş belasısın."

Kıkırdamaya başlarım. "Aynı senin gibi, sevgilim."

'ın Otuz Dokuzuncu Bölümü

Dante

Bir Hafta Sonra

Evimde sıradan bir günün kaosu sona erdi. Gürültü kesildi ve ortak kullanım alanları boşaldı. Torunlarım uykuya daldı ve çocuklarımın çoğu odalarına gitti. Gecenin bu saatlerinde büyük evimiz neredeyse boş gibi geliyor.

Neredeyse.

Loş ışıklı mutfağıma girdiğimde, alışılmadık bir manzara ile karşılaşıyorum. Çıplak ayakları, başının üstünde topuz şeklinde toplanmış saçları ve küçük vücudunu saran saten pijamalarıyla Rayna, sessizce küçük bir fincandan bir şeyler içiyor. Bana sırtı dönük, ama olabildiğince sessiz olmaya çalışıyor gibi görünüyor. Sanki ailenin yarısı hala uyanık değilmiş, evin çeşitli yerlerinde dolaşmıyormuş gibi.

Belki de gece geç saatlerde yürüyüşe çıktığında yalnız olmadığını bilmiyordur. Gördüğüm kadarıyla pek keşif yapmamış. Taşındığından beri pek karşılaşmadık ve eğer iyi tanıımıyorsam, benden kaçtığını düşünürdüm.

Oğlumun müstakbel eşi, ilk tanışmamızdan sonra beklediğimden daha sessiz. Henüz kendini evinde hissetmiyor sanırım. Böyle büyük kişiliklerin olduğu bir eve taşınmanın

böyle büyük kişiliklerle dolu bir eve taşınmanın kolay olduğunu sanmıyorum. Biz kalabalık ve gürültücü bir grubuz.

Onu korkutmamak için, kasıtlı olarak adımlarımı daha gürültülü atıyorum ve boğazımı hafifçe temizliyorum.

"Oh!" O sıçrayarak, çay fincanını neredeyse devirerek arkasına döndü. "Girdiğini duymadım. Yoluna çıktığım için özür dilerim, uyuyamadım. Çay yardımcı olur diye düşündüm. Ben gidiyorum..."

"Sen benim yoluma çıkmıyorsun," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum, onun ürkek tepkisine şaşırarak. Rayna Todorov'un sert bir kadın olduğunu bilirim. "Bana eşlik eder misin? Ben de bir içki içeceğim."

Benimki onunki kadar homeopatik olmayacak, ama yine de beni rahatlatacak. "Emin misin?" Alt dudağını ısırır. "Gitmekten çekinmiyorum."

"Neden bunu isteyeyim ki?" Kafamı ona doğru eğiyorum. "Sen ailemsin. Ailem için her zaman zaman ayırıyorum."

En yakın dolaba uzanıp bir şişe koyu rom ve küçük bir bardak alıyorum. Beni sessizce izleyen Rayna, ben kendime biraz içki doldururken kalmaya karar veriyor. Kahvaltı masasının en ucuna oturuyor ve içimi hazırladıktan sonra ben de ona katılıyorum.

"Benden korkuyor musunuz, Bayan Todorov?"

Gözleri büyür ve çayını göğsüne daha sıkı bastırır. "N-neden böyle bir şey soruyorsunuz?"

"Vücut diliniz gergin ve nefesiniz düzensiz," diye başlıyorum, tepkisini izleyerek. "Göz kırpma hızınız yavaşladı, muhtemelen gözlerinizi benden ayırmak istemediğiniz için. İnsanlar bazen bir tehdide böyle tepki verirler, sanki yürüyüş yaparken bir ayağa rastlamışlar gibi."

"Sen korkutucusun," diye yavaşça cevaplar. "Ama senden korktuğumu sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, yirmi yıl sonraki Apollo'ya bakıyormuşum gibi hissediyorum ve bu beni tedirgin ediyor. Ayrıca... tanıştığımızda iyi bir ilk izlenim bırakmadım ve hala bundan utanıyorum."

O halde benden kesinlikle korkmuyor. En azından derin bir korku duymuyor.

Korkmuş olsaydı bu kadar açık sözlü olmazdı. Mazeret uydurur ya da tuhaf davrandığını inkar ederdi. Hatta çabucak ayrılmak için bir bahane uydururdu.

"Bence ilk izlenimin gayet kabul edilebilir," diyorum ona, içkimin bir yudumunu yudumlarken. "Bir arkadaşını savunmak asil bir davranış, ama seni sırasını bozduğu için öldürebilecek bir grup insana karşı bir arkadaşını savunmak, düpedüz cesurca bir davranış. Patlaman, oğlumla olan bağını bana daha da kabul edilebilir hale getirdi, daha az değil."

Rayna gözlerini kırpıştırarak başını salladı. "T-tamam."

"Oğluma benzediğime gelince," diye devam ediyorum, hafifçe gülümseyerek. "Bunu çok sık duyuyorum. Jade de öyle. Apollo'nun oğlu da bize benzeyecek mi diye sık sık merak ediyorum. Belki de daha çok sana benzer."

"Sanmıyorum," diyor, neredeyse gülerek. "Moretti genleri doğal olmayan bir şekilde güçlü görünüyor. Bu gözler bu evin her yerinde."

"Öyle," diye onaylıyorum, dudaklarım seğiriyor.

Rayna çayına bakar ve onaylayan bir ses çıkarır. "Nasıl bir şey? Bu kadar çok çocuğa sahip olmak?"

Bu soruya kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen de bu kadar çok çocuk sahibi olmayı mı düşünüyorsun?"

"Tanrım, hayır," diye reddediyor ve başını sallıyor. Neredeyse korkmuş gibi olan tepkisi beni gülümsemeye zorluyor. "Dürüst olmak gerekirse, ilk hamile kaldığımda ikiz olmamalarını umuyorum. İkisini birden idare edebileceğimi sanmıyorum ve ikizler senin ailede alışılmadık bir düzeyde yaygın görünüyor."

"İkizler birer nimettir, ama başa çıkması zordur," diye diplomatik bir cevap veriyorum. "İkinci seferinde alışırsın."

Rayna homurdanıyor, ama eğleniyor. "Bence bu bir yalan."

Sadece küçük bir yalan.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, çocuklarımla olmaları hayatımda yaptığım en harika şey. Onlar, hayatta sevdiğim her şeyin vücut bulmuş hali. Başka türlü olmasını istemezdim. Çocuklarım benim mirasım."

Sözlerimi düşünerek gülümsüyor. "Onlar senin mirasın. The Outfit değil mi?"

"The Outfit benden önce de vardı ve benden sonra da onlarca yıl, belki yüzyıllar boyunca var olmaya devam edecek. Benim kanımdan gelenler benim gerçek mirasım. Onları ben yarattım ve büyüttüm. Onlar benim gurur kaynağım."

"Bu çok tatlı," diye mırıldanır. "Ve artık torunların da var. Bu çok güzel olmalı. Hepsini tanışmadım, en çok Leo ile vakit geçirdim sanırım. Ama o çok tatlı. Onu çok seviyorum."

"Güzel," diye onaylıyorum. "Yıllar geçtikçe hayat senden uzaklaşıyor, ama ailen büyüdükçe her şey yerine oturuyor gibi görünüyor. Çocuklarımla yapabileceği kadar torun alacağım. Aramızda kalsın, Jade yakında bir tane daha yapmaya kararlı gibi görünüyor. Annelik ona çok yakışıyor. Her anını seviyor."

"Anlıyorum." Rayna düşünceli bir şekilde başını sallar. "İkizlerle çok iyi anlaşıyor. Dmitri de öyle, gördüğüm kadarıyla. Biraz sessiz biri, değil mi?"

"Öyle." Elimdeki bardağı dalgın dalgın çeviriyorum. "Çoğunlukla Jade ve çocuklarıyla konuşuyor. Ara sıra Apollo ile uzun uzun sohbet ediyorlar ama genelde kendine saklanıyor. Son zamanlarda senin gibi."

Gerginleşir ve başını eğerek bakar. "Bunu fark ettin, değil mi?"

"Oh, her şeyi fark ettiğimi göreceksin, Bayan Todorov."

"Umarım seni kırmamışımdır." Sözünü kesip, bulamadığı bir açıklama arar gibi etrafına bakar.

"Öyle değil," diye onu teselli ediyorum. "Ben herkesin sevdiği biri değilim." Ailemizin birbirine yakın olmasını tercih etsem de, oğlumun müstakbel eşinin beni sevmesine gerek yok. Oğluma değer verdiği sürece, benim için yeterli.

"Ne?" O başını salladı. "Seninle ilgili değil. Duyduğum kadarıyla, sen harikasın. Kendi babamdan milyon kat daha iyisin. Ben sadece, bilmiyorum, bu konuda iyi değilim. Ve iyi olmadığım şeyleri yapmaktan nefret ederim."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Değişikliklere pek alışamıyorum," diye açıklıyor, neredeyse utanmış gibi görünüyor. "Sonunda alışırım. Yordan'ın hepinizin yanında başarılı olduğunu görmek çok yardımcı oluyor. O buraya çok uyum sağladı ve herkes onu gerçekten seviyor gibi görünüyor, bu çok güzel. Bu, ona karşı o kadar da kötü bir iş çıkarmadığımı hissettiriyor, anlıyor musun?"

"Onunla harika bir iş çıkardın," diyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Küçük bir kardeşi büyütmek kolay bir iş değildir. Ben ve kardeşim küçükken annemle babam bize pek ilgi göstermezdi. Cesar benim ilk oğlum gibiydi, aynı zamanda küçük kardeşim gibiydi."

"Cesar mı? Jade'in..."

"Evet, onun adını aldı. Jade doğum yapmadan kısa bir süre önce öldü. Beklenmedik bir kayıptı."

"Oh, çok üzüldüm."

"Önemli değil," diyorum, kaybımın hatırası beni vururken sesim yumuşak çıkıyor. "Daha az zor bir konuyu konuşalım, olur mu? Düğün hazırlıklarının hızla ilerlediğini duydum. Apollo bana burada küçük bir tören yapacağımızı söyledi."

Hemen yüzünü buruşturdu, rahatsızlık içinde yüzünü buruşturdu. "Sana bunun uygun olup olmadığını sorması gerekirdi, ne yapacağımızı söylememesi. Yarın ona fikrimi söyleyeceğim."

Göğsümde bir kahkaha yükselir. "Benden onayımı istemesine gerek yok. Düğünü için hiçbir şartım yok, sadece evlenmesini istiyorum. On yıldan fazla bir süredir görevini ciddiye almasını bekliyorum."

"Emin misin?" Rayna umutlu görünüyor. "Varislerin genellikle görkemli törenler ve resepsiyonlar düzenlediğini biliyorum. Eğer buna ihtiyacın varsa, biz..."

"Organizasyon iyi durumda ve Apollo yıllar önce ihtiyaç duyabileceği tüm saygıyı kazandı. Emin olun, küçük bir düğün benim için sorun değil."

Gerginlikle sıkı sıkıya tutulan omuzları düşer. "T-tamam. Öyleyse sorun yok. O zaman Apollo'yu azarlamama gerek yok sanırım."

"Çok hayal kırıklığına uğramış gibi konuşma," diye şaka yaparım, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirir. "Gördüğüm kadarıyla, yakında hararetli bir tartışma konusu bulacaksın."

Yüzü kızarır. "Kavga etmekten bahsetmek için ne kadar nazik bir ifade." "İkiniz de bundan zevk alıyorsanız, bu gerçekten kavga etmek mi?"

"Her zaman zevk almıyoruz," diye mırıldanır. "Bazen en saçma nedenlerle beni deli ediyor. Eminim evinde belirli bir tüylü yeşil meyveye yeni bir yasak getirildiğini fark etmişsindir."

"Alerjinle ilgili aldığı önlemi saçma mı buluyorsun?" İçkimi ölçülü bir yudumla içip onu yakından izledim.

"Alerjim o kadar da şiddetli değil, ama o bunu çok abartıyor," diye homurdanır, kollarını öfkeyle kavuşturur. "Şu anda bu evde on tane EpiPen var."

"Ciddi olmadığını söylüyorsun, ama onu yediğinde ne oluyor?"

"Öncelikle, kivi kaçınılması en kolay alerjenlerden biridir," diyor bana, sanki bu konuyu daha önce de defalarca anlatmış gibi. "İkincisi, tek olan şey ağzımın

ağzım karıncalanıyor, şişiyor ve bazen kurdeşen çıkıyor. Çocukken durumum kötüydü, ama birkaç yıl önce tekrar maruz kaldım ve Benadryl aldıktan sonra iyileştim."

Şaşkınlığımı ve inanamayan eğlencemi gizleyemediğimi fark ediyorum. "Açık bir yarası varken iyi olduğunu ısrarla söyleyen adamlarımdan biri gibi konuşuyorsun."

Ağzı açık kalır. "Ne?"

"Rayna, ben alerji uzmanı ya da tıp profesyoneli değilim, ama alerjinin şiddetli olarak sınıflandırıldığından eminim. Ağzın şişerse, boğazın da şişebilir. Acil serviste kurdeşen çıkarırsan, nefes alıp alamadığından bağımsız olarak, sana epinefrin vereceklerdir."

Görünüşe göre onu şaşkına çevirdim.

"Korkarım bu konuda dramatik oğlumun tarafını tutmak zorundayım," diye ekliyorum ve gülümsüyorum. "Korkarım ki o haklı olma alışkanlığı var. Oğullarımın hepsi çoğu zaman benzersiz bir mantığa sahipler. Özellikle Apollo, Leon ve Cassio."

"Ne kadar da rahatsız edici," diye homurdanır, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Oğullarından bahsetmişken..." Kaşları çatılır, yüzünde düşünceli bir ifade belirir.

"Evet?"

Nefesini vererek nasıl devam edeceğini karar veriyor. "Apollo, o zamandan beri Emilio'dan hiç bahsetmedi. Düğüne davet edilmeli, değil mi? Melani'nin gelmek isteyeceğini sanmıyorum, ama onlar kardeşler..."

Apollo'nun karısı olarak iyi bir kadın seçtiğine bir kez daha emin oldum. Eşinin iyiliği için öfkesini bir kenara bırakabilmek, nadir görülen ve övgüye değer bir niteliktir.

"Emilio gelecek," diye onu temin ederim. "Melani'nin gelmeyeceği konusunda haklısın. Ama oğlumun gelmesini engellemeyecek, bunu hayal bile edemez. Aile içi anlaşmazlıklar tarihimizde hiç de nadir değildir. Bu da geçecek, daha fazlası da gelecek, eminim. Ama Morettiler her şeye rağmen bir arada kalırlar. Emilio ve Apollo bunu biliyorlar."

"Umarım öyledir," diye sessizce itiraf ediyor. "Onları ayırmaktan sorumlu olmak istemem."

"Kendi eylemlerinden kendileri sorumludur," diyorum sert bir sesle. "Sen bu ayrılığı tetiklemiş olabilirsin, ama onların inatçılığı, tartışıp bu durumu düzeltmelerini engelleyen tek şeydir. Onlar yetişkin erkekler ve eninde sonunda öyle davranacaklar."

"Çok emin konuşuyorsun."

"Eminim. Onları doğru yetiştirdim."

Rayna'nın dudakları açılır, yüzünde samimi bir gülümseme belirir. "Nasıl..." Sözüünü keser, başını sallar ve yanakları pembeleşir. "Boş ver."

"Hayır, hayır," diye tıslayarak dik oturdum. "Şimdi bilmek zorundayım. Ne soracaktın?"

Boğazının yutkunarak hareket ettiğini izledim. "Bu tamamen uygunsuz bir soruydu." "En sevdiğim türden," dedim, başımı sallayarak onu cesaretlendirdim. "Sor bana."

"Sadece, tavırların ve çocukların hakkında konuşma şeklin. Neden yeniden evlenmediğini soracaktım. Kadınlar bu tür şeyleri sever. Kendine güvenen, koruyucu baba tavırlarını. Paradan bahsetmiyorum bile, ve biliyorsun, tüm ailenin güzelliği bir yerden geliyor."

Kaşlarım yukarı kalktı, tüm bunları söyleyecek kadar cesur olmasına şaşırdım. Her gün birisi yüzüme karşı iltifat edemez.

"Gördün mü!" diye haykırarak yüzünü ellerine gömdü. "Şimdi sanki sana asılıyormuşum gibi görünüyor. Ben sadece demek istedim ki..."

"Ne demek istediğini biliyorum." Onun itirazını keserek gülümsüyorum. "İlk evliliğim... şey, bir felaketti, bu yüzden yeniden evlenmedim. Çocuklarımı geri almak için bunu on kez daha yapardım, ama karım bana karşı hiçbir sevgi beslemiyordu. Çoğu zaman benden nefret ettiğini düşünüyorum. Çocukları benim kadar istiyordu, ama doğduktan sonra bunu her zaman gösteremiyordu. O öldüğünde, onları öncelikli tutmak zorundaydım ve o zamandan beri de öyle yapıyorum."

"Artık hepsi büyüdü," diyor Rayna yumuşak bir sesle. "Artık birini bulabilirsin, biliyor musun? Yani, hazırsan tabii."

"Belki," diye düşünürüm. "Belki de hazır olmayan birini bekliyorum."

Başını eğiyor, gözlerinde ilgi parıltıyor. Ama anlatacak başka bir şey kalmadı, en azından şimdilik. İçkimi bitirip masadan kalkıyorum, memnuniyetle. Rayna'yı daha iyi tanımak için bu kadar zamanım olduğu için mutluyum. Aileme iyi bir katkı sağlayacağından eminim.

"İyi uykular, *nuora*."

Gitmek için dönerken, itiraz ediyor. "Bekle, bu ne demek?"

Cevap vermek için dönmüyorum.

"Gelinin."

Kırkınıc Bölüm

Rayna

Apollo, Yordan'ı birkaç kardeşiyle bazı işleri halletmek için götüreceğini söylemişti, ama aşağı indiğimde evin *bu kadar* sessiz olmasını beklemiyordum. Sıradan bir hafta içi akşamı ve birkaç saat önce sadece biraz kestirmek için yukarı çıkmıştım. Uyanınca acıkmıştım ve arkadaşlık etmek istiyordum, ama ikincisini bulabileceğimden emin değildim.

Ana kattaki işıkların çoğu kapalı, bu da akşamın bu saatinde oldukça garip. Herkesin bir planı olduğunu varsaymak zorundayım, çünkü Moretti ortak salonuna girip tek bir kişiye bile rastlamadığım ilk kez oluyor.

Bir şeyler yiyip sessizliği doldurmak için televizyonu açmaya karar veriyorum, oturma odasının işığını açıyorum ve oda aydınlanınca neredeyse kalbim yerinden çıkıyor.

"Sürpriz!" Ana ve Jade, kanepenin arkasından büyük gülümsemelerle ve ağızlarında aynı parti ddkleriyle atlayarak bağırıyorlar. İki de düdükleri flyorlar ve keskin ve parlak bir korna sesi çıkıyor.

Tavandan devasa pembe bir afiş sarkıyor. zerinde büyük gümüş harflerle "Mutlu Bekarlığa Veda Partisi!" yazıyor.

"Vay canına," diyorum, göğsümü tutarak. "Ne zamandır aşağıda bekliyordunuz?"

"Oh, sen merdivenlerden inmeye başladığında ışıkları kapattık ve saklandık. Sen uyurken dekorasyon ve hazırlıkları yapıyorduk ama sen alarmı tetiklediğinde koridor kamerası bana uyarı gönderdi," diye açıklıyor Ana, kendiyle gurur duyuyormuş gibi.

"Bu... ürkütücü derecede sağlıklı," diyorum onlara, etrafımızdaki odayı incelerken yutkunarak. Her yer pembe. Şekerler ve peçeteler, yastıklar ve balonlar, flamalar, parıldayan ışıklar ve daha fazlası. Hatta birbirine uyan pembe pijamalar, ipeksi görünümlü şortlar ve yepyeni görünen tişörtler giyiyorlar.

Jade, kıyafetlerine baktığımı fark eder ve yüzü ısıl ısıl olur. "Sana da bir takım hazırladık!" Neredeyse kanepenin üzerinden atlayarak, bir demet saten kumaş alır ve bana heyecanla uzatır. "İstersen giyebilirsin. Pijama partisi yapacağız. Yemek, film, oyunlar ve kız konuşmaları."

"Dışarı çıkıp parti yapmak istemeyeceğini düşündük," diye açıklıyor Ana, etrafımızdaki ortama başını sallayarak. "Jade ve ben de sade şeyleri seviyoruz, bu yüzden bunun eğlenceli olabileceğini düşündük. Hemen hemen herkesi dışarı attık, ama güvenlik görevlileri gözetliyor. Ivan ve Javi de yukarıda."

"Ama eğer istemiyorsan, tamamen iptal edebiliriz," diye ekledi Jade aceleyle. "Baskı yok, söz veriyorum." Parmaklarını çaprazlayarak, sanki kutsal bir yeminmiş gibi kalbinin üzerinde bir X işareti yaptı.

Ana arkadaşına gülümser ve sonra kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Ee, gelin adayı, ne dersin?"

"Bu çok güzel bir şey..." Diye başlıyorum, göğsüm duygu dolu bir şekilde şişiyor. "Hemen üstümü değiştireyim. Ne yiyeceğiz?"

"Benim gibi düşünen bir kadın," diye cevaplar Ana, sesinde hayranlık duyduğu belli. "Akşam yemeği şart, ve birçok seçenek var."

"Pizza, tavuk kanadı, slider, taco, makarna," diye sıralar Jade, birbiri ardına yemekleri sayarak. "Bolca tatlı da var."

"Ağzım sulanıyor," diye utangaçça itiraf ediyorum. "Burada üstümü değiştirsem sorun olur mu? Yukarı çıkabilirim..."

"Devam et," diye ısrar ediyor Jade. "Ana ve ben birbirimizi tamamen çıplak gördük, söz veriyorum, kıyafetlerini değiştirmek için birkaç saniye sürecektir bu sürede iç çamaşırların bizi rahatsız etmeyecek."

"Kısmi çıplaklık olmadan bekarlığa veda partisi olur mu?" Ana esprili bir şekilde ekliyor. "Penis pipetleri ve penis şeklindeki pastadan vazgeçmemiz yeterince kötü. Ama Apollo senin erkeğin olduğu için, kız kardeşleri gibi eğlenceli ve kitsch bir yol izlemek yanlış olurdu."

Jade tiksinti ile titrer. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Onların yanıtları beni rahatlatınca, hızla soyunmaya başlıyorum. "Çıplaklık demişken, striptizci gelmeyecek, değil mi?"

"Tanrım, hayır." Jade şaşkın bir kahkaha atar. "Aman Tanrım, hayal edebiliyor musun?"

Erkekler çıldırdı."

"Ben muhtemelen öğle yemeğimi kusardım," diye ekliyor Ana, bu düşünceye neredeyse tiksiniş gibi görünüyor. "Cassio'dan başka hiçbir erkeğin aletini görmek istemiyorum."

Yeni kıyafetimi giyerken, yeni bir düşünce midemi bulandırır. "Çocuklar parti mi veriyor?" Apollo'nun bekarlığa veda partisinde göğüslerle yüz yüze gelmesi fikri, bana kusma isteği uyandırır.

"Dövüş gecesini parti olarak görüyorsan, evet." Jade kıkırdar. "Testosteronla dolu aptallar gibi davranıp eğlence için birbirlerine vuruyorlar. Kötü bir şey yapacaklarından endişelenmene gerek yok. Kardeşlerimin hiçbir kulüpleri sevmez."

"Hiçbirimiz striptizci istemiyoruz," Ana mutlu bir şekilde başını sallayarak onaylar. "Tabii onlarla film izlemek istemiyorsan."

Göğsümde bir kıkırdama titriyor. "Yemekle başlayalım."

"Tanrıya şükür," diye haykırır Jade, ellerini çırparak. "Yirmi dakikadır taco yemeye can atıyordum!"

"Beni beklemek zorunda değildin," diyorum ona, neredeyse şekerleme yaptığım için suçluluk duyarak. Açıklayamıyorum, ama son zamanlarda öğleden sonraları daha sık yorulmaya başladım. Sanırım Apollo ile seks yapmak tüm enerjimi emiyor.

"Tabii ki bekledim," diye Jade mutlu bir şekilde itiraz ediyor.

Omuz silkerek ikisini mutfağa takip ediyorum ve tezgahların nefis kokulu yemeklerle dolu olduğunu görüyorum. Ağzım açık kalıyor, her santimetresini içime çekiyorum. "Bunları siz mi yaptınız?"

"Tabii ki hayır," diye cevapladı Ana hemen, gülerek. "İnan bana, benim sana yemek hazırlamamı istemezsin. Martha bir kısmını yaptı, geri kalanını da sipariş ettik."

"Bir ya da iki tabak hazırla," diyor Jade, bana pembe plastik bir tabak uzatarak. "Oturma odasında yiyeceğiz."

Hepimiz çeşitli yiyecekler seçip, hazırladıkları güzel pembe parti odasına geri dönüyoruz. 90'ların romantik komedi filmlerinden birini seçip, konuşacak halimiz kalmayacak kadar aç olduğumuz için hemen yemeye başlıyoruz. Her şey çok lezzetli ve yiyecekler karnımı ısıtırken, içimi de sıcak bir his kaplıyor.

Kendimi şımartılmış ve inanılmaz derecede şanslı hissediyorum. Bunu hiç beklemiyordum. Düşün bir hafta sonra olduğu için Jade ve Ana planlamama yardım ediyorlardı, ama bekarlığa veda partisi hiç gündeme gelmemişti. Geçen hafta sonu elbise alışverişine gittiğimizde bile, sadece her zamanki konularımızı ve düşüncümüzü konuştuk.

Elbisemi satın almak ise masal gibi bir deneyimdi. Armani, bir mağazayı bizim için kapatmış ve seçtiğim her şeyin ihtiyaçlarımıza göre zamanında dikileceğini garanti etmişti. Ayrıca, mağazayı gezerken tüm fiyat etiketlerinin benden gizlenmesini sağladı ve parayı bir faktör olarak düşünmemi istemedi.

Sonunda harika bir gelinlik buldum ve Jade onu giydiğimde gözyaşlarına boğuldu. O ve Ana hayatımın vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti ve bu durum beni biraz bunaltıyor olsa da, onların varlığından keyif almaya bencilce devam ettim. O günü daha da güzel kılacak tek şey, Sienna'nın da orada olmasıydı.

Şu anda da burada olsaydı ne güzel olurdu.

Durduramadan hüzün içime sızıyor.

Jade'in samimi sesi beni dalgınlığımdan çıkarır. "Ne oldu? Yüzün birden değişti."

"Oh, pardon." Boğazımı temizleyip başımı salladım. "Ben iyiyim."

"Ne oldu?" diye sordu yumuşak bir sesle, boş tabağını masaya bırakarak.

"Sienna'yı düşünüyordum. Keşke tüm bunlar yüzünden hapse girmesaydı. Burayı çok sevecekti. İkinizi de çok sevecekti, yaşlarınız yakın ve sizinle aynı şeyleri seviyor."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz," diyor Ana, dudaklarında zar zor bir gülümsemeyle. "Ama bu akşam planlanmış bir video görüşmesi ile yetinir misin?"

Kalbim bir anda şişer ve kırılır, kendimi tamamen layık hissetmem. Sesim titreyerek sorarım, "Onunla görüşme mi ayarladınız?"

Endişeli bir bakışlaşırlar ve Jade, iki kez düşünmeden elimi tutmak ister gibi görünür. "İyi misin? Çok üzgün görünüyorsun, Rayna. Video görüşmesi onu özlemeni daha da kötüleştirir mi?"

"Hayır, hayır," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum, başımı sallayarak. "Onu düşünmeniz çok düşünceli bir davranış. Bu parti çok nazik bir davranış. Ama birdenbire, sizin dostluğunuzu hak etmeyen korkunç bir insan gibi hissediyorum."

"Ne?" diye sorar Jade, üzgün bir ifadeyle. "Neden böyle söylüyorsun? Sen korkunç bir insan değilsin ve senin arkadaşın olmaktan çok mutluyum!"

"O da öyle dedi," diye ekliyor Ana, merakla kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Ben senin gibi iyi değilim." Jade'e sulu bir gülümseme atıyorum. "İkiniz de bana karşı çok düşünceli ve sıcakkanlısınız, ama ben bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım. Korkunç şeyler yaptım, Jade. Ben buna layık değilim... Üzgünüm, bu çok güzel bir akşam, bunu konuşmamıza gerek yok."

"Ah, Rayna," diye Jade üzgün bir şekilde yanıtlar. "Bizimle konuşabilirsin, seni yargılamak gibi bir niyetimiz yok."

"Doğru," diye onaylar Ana, yumuşak sesi net ve kendinden emin bir şekilde. "İkimiz de zorlu şeyler yaşadık."

"Kötü şeyler de yaptık," diye ekler Jade, cesaret verici bir gülümsemeyle.

"Bunların hiçbirinin beni daha az kötü bir insan gibi hissettireceğinden emin değilim." Boğazım düğümlenir. "Benim hakkımda olumsuz düşünmeni istemem. Apollo ile evleneceğim... yani, sonsuza kadar ve aile yemekleri en azından yapabileceğimiz en az garip şey olmalı."

"Eminim öyle düşünüyorsunuzdur," diyor Ana tereddütle. "Ama inan bana, ben daha kötüsünü yaptım. Jade biraz melek gibi, yalan söylemeyeceğim. Ama ben? Beni yargılayacak durumda değilim. Hiç değilim."

"Hey, ben de tamamen masum değilim," diye mırıldanır Jade, en yakın arkadaşını dirsekleyerek. "Dmitri ile gizlice görüşmeye başladım ve on sekiz yaşında ikizlere hamile kaldım."

Onun çok sağlıklı evliliğinden bu kadar cesurca bahsetmesini duyunca gözlerim fal taşı gibi açılır. Dmitri Morozov ile ilişkisini gizlice başlattığını bilmiyordum, ama onun için her şey mükemmel sonuçlanmış gibi görünüyor. Dmitri de Ivan gibi bir Moretti.

Ve çocukları, hiçbir şeyden mahrum kalmayacakları, değerli küçük varlıklar gibi muamele görüyorlar. Yani, kulağa skandal gibi gelse de, o kadar da kötü değil.

"Aşıksın," diye omuz silkerek mantıklı bir açıklama yapıyorum. "Bu o kadar da kötü bir şey değil..."

"Üvey kardeşimle yattım," diye ekledi Ana, dudakları kaşlarını çatmakla gülümsemek arasında gidip geliyordu.

"Killian Knight ile mi?" Gözlerimi kocaman açarak bakıyorum. "Cassio biliyor mu?"

Jade kahkahaya boğulur, Ana ise gülümsemeyi zor tutarken

kıkırdar. "Hayır, Killian değil. Cole, o... Biz birlikteydik."

Cole Knight, Killian'ın kardeşi ve birkaç İngiliz mafya prensinden biri. Onun babası tarafından öldürüldüğünü ve Bron Knight'ın ihanetinin Ana'nın Cassio Moretti ile evlenmesine neden olduğunu duymuştum. Ana'nın daha önce Cole ile birlikte olduğunu bilmiyordum.

Tanrım, zavallı kız. İtiraf ederken tam bir gülümseme oluşturmamasına şaşmamalı. "Benim gözümün önünde öldü."

"Ben..." Midem düğümleniyor, yüzüm de öyle olmalı.

Ana elimi tutarak, sanki travmasını hafifletmek istercesine beni teselli etmeye çalışıyor. "Oh, hayır, benim için üzülme. Sorun yok, sempati beklemiyorum. Cassio bana destek oldu. Sadece bir örnek vermek istedim. Çok şey yaşadık."

Jade empatiyle başını sallar.

"Sen git şimdi," diye fısıldar Ana, Jade'e hafifçe dirsek atarak.

"Oh!" Jade haykırır. "Şey, ben annemmiş gibi davranan teyzemle büyüdüm. On yıldan fazla bir süre boyunca erkek arkadaşının beni terörize etmesine izin verdi. On sekizinci yaş günümünden birkaç hafta öncesine kadar babamın kim olduğunu ya da kardeşlerim olduğunu bilmiyordum."

Bu bilgi mideme bir şok gibi çarptı. "Vay canına."

"Evet." Jade yüzünü buruşturur. "Aslında durum daha da kötü. Detaylara girmeyeceğim ama teyzem beni annemden kopardı ve bu sırada ikiz kardeşimi kazara öldürdü. Bu konuda daha fazla konuşursam ağlayacağım ve kocam üzülecek."

Jade'in kayıp bir kız olduğunu biliyordum, ama ayrıntıları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sormak yanlış gelmişti. Özetini duyunca, araştırmaya çalışmadığım için memnun oldum.

"Onun yanında ağlayamayacağımdan değil, o en iyisidir. Ama ben açıklamadan önce seni suçlayabilir ve benimle ilgili hassas davranır."

"O kadar anlaşılır ki." Ana iç geçirir. "Biri Cassio'yu ağlatırsa, onun ciğerlerini söküp, Cat's cradle gibi kaburgalarına dikmek isterim."

"Sen devam et," diyor Jade. "Daha az iç karartıcı bir şey. Bu, bizim mükemmel olmadığımızın kanıtı olmalıydı, ama eski moda bir travma dökümü haline geliyor."

"Bunu yapmanıza gerek yok." Boğazımı yutuyorum. "Yakın arkadaş olmak zorunda değiliz."

Bu sözler ağızımda kül gibi bir tat bırakıyor, ama doğru. Benim en iyi arkadaşım var. Sienna yeterli, şimdilik fiziksel olarak benimle birlikte olamasa da. Jade ve Ana'yı seviyorum, harika görünüyorlar... ama benim için üzüldükleri ya da öyle olmaları gerektiğini düşündükleri için benim arkadaşım olmalarına ihtiyacım yok.

Apollo ile evleneceğim diye, onunla yakınlaşmamız gerekmez. Samimi davranarak da gayet sağlıklı bir gelecek kurabiliriz. Ben bunu halledebilirim.

"Gülümsüyorsunuz," diye fark ettim, iki kızın arasına bakarak. "Neden gülümsüyorsunuz?"

Onlara arkadaş olmak zorunda olmadığımızı söyledim ve şimdi bana sarılmak istermiş gibi bakıyorlar.

"Jade'e ilk tanıştığımızda arkadaş olmak istemediğimi söyledim," diyor Ana, mutlu bir şekilde sırtarak. "O anki durumdan dolayıydı, aslında demek istediğim o değildi. Ama yine de, bence sen bizim en iyi arkadaşlarımızdan biri olarak geleceğini garantiledin, Rayna canım."

"Kesinlikle," diye onaylıyor Jade. "O yüzden direnme, sen bizim niyetlerimize güvenene kadar geçmişteki günahlarımızı döküp durmaya devam edeceğiz. Değil mi, Ana?"

"Tabii ki."

İki kızın, bir yabancıya ya da bir rahibe kesinlikle itiraf etmemeleri gereken ve büyük olasılıkla itiraf etmeyecekleri şeyleri sıralayarak ileri geri konuşmalarını hayretle izliyorum.

"Cassio ve ben Jade'in düşününden önce Empire'da dışarıda seviştik." "Öyle mi?" Jade nefesini tutuyor. "Parti kurallarına aykırı."

Ana utanmadan kaşlarını oynatıyor. "Parti *puanı*."

"İğrenç, o benim kardeşim." Jade yüzünü buruşturarak başını sallar. "Ama Dmitri ve ben de bazı riskli şeyler yaptık. Empire'ın soyunma odasında, insanlar yan odada yüzürken ve Anatoly kapıyı korurken yaptık."

Ana gülerek başını geriye atar ve ellerini çırpır. "O gün onu görmek için dersten kaçtın mı? Senin sevişebilmen için seni korudum mu?"

Jade pancar gibi kızardı. "Evet."

"Harika, canım. On üzerinden on puan. Tamam, sürtük sırları döküldü, travmalar döküldü. Şimdi de temellerimizi sağlamlaştırmak için karanlık bir şey."

"Gerçekten gerek yok..."

"Şşş, Rayna," Jade tıslar. "Seni gruba kabul ediyoruz."

"Birkaç kişiyi öldürdüm," diyor Ana, sesi kibar ve hiç tereddüt etmeden. Çenesini yukarıda ve omuzlarını dik tutuyor, sanki utanmayı reddediyormuş gibi. "Üvey babam da dahil."

"Birkaç mı...?"

"Evet," diye cevaplar Ana, bir kez başını sallar. "Detayların çoğunu hatırlamıyorum, en azından uzun süre hatırlamadım. Apollo onları hatırlamama yardım ediyor."

"Bana öyle söyledi," diye itiraf ediyorum, parmaklarıma bakarak. "Cinayetleri değil, sadece hafızanı geri kazanmana yardım ettiğini söyledi. Ben, şey, seni tanımadan önce seninle bir ilişkisi olduğunu düşündüm."

Jade'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Ana ve *Apollo* mu? Asla olmaz. Ana ve Cassio ruh ikizi gibiler, yemin ederim. O kadar sahiplenici ki, delilik sınırında."

"Aynen öyle," diye gülerek ekledi Ana. "Başlangıçta Apollo ile evlenme şansım vardı. Yanlış anlama, o yakışıklı, tüm Moretti erkekleri yürüyen, konuşan seks makinesi gibiler..."

"Eughh," Jade itiraz eder.

"—ama Cassio benim için tek seçenek. Apollo sadece bana yardım ediyor, insan zihni ve onu nasıl manipüle edeceğini daha iyi biliyor."

"Tabii." Utançtan kızarmamaya çalışıyorum. "İkiniz hastanede biraz fazla samimiydiniz ve bu beni biraz sinirlendirdi. Ama o sadece sana ders verdiğini söyledi. O gün senin için zor geçtiği için üzgünüm."

Başlangıçta Ana'ya karşı kıskançlığımı itiraf etmek istemedim. Apollo'nun ona davranış şekli çok samimi görünüyordu, ama aslında bu ailevi bir ilgiden ibaretti. Ona bu kadar nazik davranmasının sebebi, onun kardeşinin karısı olmasıydı — ona bir kardeş gibi davranıyordu, daha fazlası değil.

"Oh, lütfen özür dileme," diye aceleyle söylüyor ve bana anlayışlı bir gülümseme atıyor. "O gün senin için benim için olduğundan on kat daha travmatik geçtiğine eminim. Orada olmayan bir şeyi gördüğün için seni hiç suçlamıyorum. Endişelendiğimizde beynimiz çılgınca şeyler yapar."

"Evet." Yutkunuyorum. "Öyle."

"Sıra senin karanlık sırrında," der Ana, konuya geri dönerek Jade'e.

Jade'in dudakları O şeklinde açılır. "Hmm, sanırım benim yok. Ne kadar karanlık sayılır? Çoğu zaman kirli işlerimi başkaları yapar, Dmitri benim hakkımda kötü konuşan birini öldürdü."

"Bu kadar yeter," diye karar verir Ana başını sallayarak.

Bana yalvaran bir bakış atarlar ve bu küçük travma dökülme seansı ne kadar beklenmedik olsa da, aslında yardımcı olmuş olabileceğini düşünüyorum.

"Yordan'a ihtiyacı olan şeyleri almak için insanlardan para çalardım," diye başlıyorum, titrek bir nefes vererek. "Büyürken hiç düzenli bir gelirimiz olmadı. Babamız, bizi iyi göstermek için eve aldığı şeyler dışında başka şeyler almayı unutma eğilimindeydi."

"Hırsızlık o kadar da kötü bir şey değil," diyor Ana omuz silkerek. "Kardeşine bakmak için yapman gerekeni yaptın."

"Katılıyorum," diyor Jade kararlı bir şekilde. "Ben de kardeşlerim için her şeyi yapardım."

"Apollo'dan önce tek seks yaptığım kişi bana vuran kocamdı," diye itiraf ediyorum, utanç duygusu beni kaplıyor. "Beni zorlamadı, ama bana karşı nazik davrandığı tek anlardı. Sonrasında kendimden nefret ederdim, ama onsuz kendimi çok yalnız hissettiğim için ona geri dönmeye devam ederdim. Apollo'ya bile bunu söylemedim, ama yemin ederim sanki o biliyor gibi."

"Ona anlatmalısın," diyor Jade nazikçe. "Kötü bir durumda nasıl rahatladığın için seni asla eleştirmez."

"En kötü kısmı da bu, değil mi?" diye boğuk bir sesle, gülmeden gülüyorum. "Ne demek istiyorsun?" diye merak ediyor Ana.

"Bir gün ona aşık olacağımı biliyorum," diye itiraf ediyorum, o kadar savunmasızım ki ellerim kucağımda titriyor. "Ve yemin ederim ki o da benim nasıl hissetmeye başladığımı biliyor. Ama

bunun için heyecanlanamıyorum bile çünkü bu beni çok suçlu ve pişman hissettiriyor. Onun inanılmaz bir adam olduğunu fark ediyorum ve ona, onun hakkında en iğrenç şeyleri söyledim. Ona bok gibi davrandığım halde, onun bana hissettirdiklerini hak ettiğimi nasıl hissedebilirim?"

Ben konuşmaya devam etmeden ikisi de cevap veremiyor.

"Onu beni ve Yordan'ı kaçırmakla suçladım. Bir keresinde neredeyse tokat atıyordum, birçok kez ona küfrettim ve her fırsatta onun hakkında en kötüsünü düşünüyordum. Lanet olsun, neredeyse kardeşini öpecektim..."

"NE?" Jade haykırdı.

"Hangi kardeşi?" Ana, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde sorar.

Midemi bir ağrı kaplar. "Oh, bunu söylememeliydim."

"Güven çemberi," diye hatırlatır Jade. "Yargılama yok, sadece merak var, Rayna."

"Cassio değilse tabii," Ana, ortamı yumuşatmak için espri yapar. "O zaman saçlarını yolmak zorunda kalırım."

"Kesinlikle Cassio değildi," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak. "Onunla hiç yalnız kaldığımı sanmıyorum."

Ana gülümser, bu bilgiyi beğenir. O gerçekten de son derece sahiplenici. Onun bu yönünü seviyorum.

"Leon'du," diye tereddütle itiraf ettim. "Gerçekleşmedi, sadece kısa bir anlık bir şeydi. Ama yine de Apollo'ya çok kötü davrandım. Şimdi ona aşık olmaya ne hakkım var ki?"

"En iyi tavsiyeyi veren kişi olduğumu bilmiyorum," diye başlıyor Jade, elimi tutup arkasına dokunarak. "Ama duyguların büyüdükçe onları inkar etmek daha kötü olmaz mı? Zorlu başlangıcını telafi etmenin en iyi yolu, harika bir son yaşamak değil mi sence?"

"Belki de haklısın."

Haklı olsa bile, bu durumu daha az korkutucu hale getirmiyor.

ın Kırk Birinci Bölümü

Apollo

Düğün günüm çabuk geldi, ama yine de yeterince hızlı değildi. Günleri sayarak, daha çabuk gelmesi için ne gerekiyorsa yapıyordum. On iki yıldan fazla bir süre evlenmekten kaçındıktan sonra, evlenmek için sabırsızlanacağımı hiç beklemiyordum.

Ama Rayna'nın hayatıma gireceğini de hiç beklemiyordum. Onu zorlayarak benimle gelip güvenli bir yer aramaktan başka seçeneği kalmadığından beri hiçbir şey eskisi gibi değil. O hayatıma girmeden önceki zamanları düşünmek istemiyorum. Düşündüğümde, Federico'nun ölümüne bu kadar kolay izin verdiğim için pişman oluyorum.

Bu fırsatı değerlendirip Yordan'a pislik herifi nasıl doğru düzgün işkence edeceğini öğretmeliydim. Kafasına bir kurşun çok çabuk oldu, ona göre fazla iyi. Özellikle de Rayna ile evliliğini öğrendikten sonra. Bekarlığa veda partisinden sonra bana içini açtı ve ondan bahsederken yüzündeki utanç ifadesi beni cinayete teşvik etti.

Ama babamın da dediği gibi, geçmişte takılmak yerine geleceğe odaklanmalıyım. Kısa bir süre sonra Rayna benim karım olacak ve ona bir daha asla kötü bir şey olmayacağından eminim. Ona ve artık evlatlık oğlu olan çocuğa. İki gece önce Yordan ile evlatlık belgelerini imzaladılar. Yani bugünden sonra o da benim oğlum olacak, gerçi haftalardır kendini öyle hissediyordu zaten.

"Burada kalman gerekmez mi?" diye soruyor Elio, Rayna'nın düğün süitinin kapısında durarak. "Yani, yirmi dakika sonra ya da kural neyse o kadar sonra onunla evlenmeden önce onu görmemek için."

Aramızda duran kişi burnunu çeker. "Rayna o saçmalıklara inanmaz. Jade giyindiğini söyledi, gidelim."

Uyarıcı bir vuruş olmadan kapı açılır ve üçümüz de içeri gireriz. Parlak beyaz bir kumaş gözüme çarpar ve her santimini gözlerimle yutarım. Dar uzun kollu, yere kadar uzanan uzun etekli, göğsüne ve gövdesine yapışan, ama kalçasının kıvrımının altında genişleyen bir elbise. Sırtı, oraya sarkan saçlarının bir kısmı dışında neredeyse tamamen açıktır. Lanet olasıca muhteşem görünüyor.

Kapının açıldığını duyan Rayna omzunun üzerinden bakıp donakaldı, gözleri inanamama hissiyle büyüdü.

Misafirimiz kocaman bir gülümseme takınır, büyük sahte gözlüklerini gözlerinden çıkarır ve başının üstüne koyar. "Neden bu kadar şaşırdın, tatlım? Bu önemli gününü kaçıracağımı düşünmedin, değil mi?"

Bir anda gelinim koşmaya başlar, topukları yere vurarak odayı geçip bize doğru gelir. En yakın arkadaşını neredeyse yere devirir, birbirlerine sarılırlar ve sıkı bir kucaklaşmaya başlarlar.

"Buradasın!" diye bağırır Rayna, onu o kadar sıkı sarar ki kollarının kaslarını görebilirim. "Vay canına, seni neredeyse tanıyamıyordum."

"Amaç da buydu," diye şaka yapıyor. "Gözlükler, abartılı dudaklar, sahte çiller, doğum lekeleri ve tuhaf kaşlarım, bol elbiseyi saymıyorum bile... Hepsi de Casa Nostra'nın kayıp Bianchi kızı olarak tanınmadan buraya gelebilmem için. Buna değdi."

"Tanrım, bu çok akıllıca." Birbirlerine daha uzun süre sarılırlar, anın tadını çıkarırlar. Sonunda Rayna, "Oh lanet olsun, ağlayamam, makyajım!" diye bağırır.

"Gözyaşı yok," diye onayladı arkadaşı. "Sen evlendikten sonra ağlayabiliriz, seni güzel yaratık. Tanrım, muhteşem görünüyorsun!"

Sienna'yı iyice görebilmek için kucaklaşmadan ayrılan Rayna, burnunu çeker. "Ben mi? Şu haline bak, saçların ne kadar güzel! Ne zaman oldu bu?" Arkadaşının şekillendirilmiş dalgalı saçlarını bozmamaya dikkat ederek, Rayna küçük bir kahverengi saç telini kaldırır.

"Armani ve Elio yaptı," diye cevaplar Sienna, sevgiyle gülümseyerek. "Bir stilisti işe almaya güvenemediler, bu yüzden birine adım adım ne yapmaları gerektiğini anlatmasını ve sarışını esmer yapabilecek ürünleri vermesini istediler. Çok ciddiye aldılar, ölçüler konusunda bile tartıştılar."

"Bayıldım," diyor Rayna. "Sen de beğendin mi?"

"Yıllardır beni solgun gösteren o gösterişli sarışın saçtan çok daha iyi," diyor Sienna, yeni saçlarını omuzlarının üzerine atarak. "Ama benim hakkımda bu kadar yeter. Bugün senin günün, evleniyorsun! Hem de *yakışıklı* biriyle. Neden bana onun böyle göründüğünü söylemedin?"

"Sienna!" Rayna, arkadaşının karnına hafifçe vurarak haykırır. "Bizi duyabilir. İnan bana, egosu daha fazla şişirilmeye gerek yok."

"Sadece seni telaşlı görmek istedim," diyor Sienna, başını geriye atıp gürültülü bir kahkaha atarak. "Seni özledim. Seni çok kolay kızdırabiliyorum, *Regina*."

"Mhm," Rayna homurdanır, sanki söyleniyormuş gibi ses çıkarmaya çalışır. "Ama bunu sadece sen yapabilirsin, *Rachel*."

"Gelirken Yordan'ı gördüm, kocaman olmuş!" Sienna kıkırdayarak söyler. "Ne kadar oldu, iki ay mı? Ve vurulduktan sonra bile bu kadar kas yapmış! Sanki hayatının on yedi bölümünü kaçırmışım gibi hissediyorum."

"İnan bana, biliyorum. Çok çılgınca." Gelinim heyecanla başını sallar. "Sanki yıllardır buradayız gibi hissediyorum, ama aynı zamanda hiç zaman geçmemiş gibi de. Her şey değişti, ama aynı zamanda çok doğal geliyor."

"Zamandan bahsetmişken, zamanımız azalıyor," diyor Elio. "Sienna resepsiyon için burada olacak, ama sonra onu geri götürmem gerekiyor. Törenden sonra birkaç saatiniz olacak."

"Teşekkürler." Rayna burnunu çekerek arkadaşının yanından uzanıp kardeşimizi sıkıca kucakladı. "Bunu yaptığın ve en iyi arkadaşıma bu kadar iyi baktığın için teşekkürler."

"Ben de yardım ettim, benim teşekkürüm nerede?" diye takılıyorum, Elio'dan uzaklaşırken gözlerine bakıyorum.

Rayna dudaklarını yalar, beni baştan aşağı süzer. Klasik smokinin görünüşünden hoşlanmış gibi görünüyor. "Seninkini bu gece alacaksın."

"Miyav," diyor Sienna, ikimize hayranlık ve şaşkınlıkla bakarak. "Bunda bu kadar yetenekli olduğumu bilmiyordum, bebeğim. Bayıldım."

"Sana sürekli flört ettiklerini söylemiştim," Elio gözlerini devirerek, ağır ağır konuşur. "Genelde önce daha ateşli sözler sarf edilir, ama bugün özel bir gün sonuçta. Hadi gel, Jade gelip düğünü geciktirdiğimiz için bizi azarlamadan önce yerlerimize geçmeliyiz."

İki kız son bir kez kucaklaşır ve Sienna, Rayna'nın yüzünün her iki yanına havadan öpücükler kondurur. "Onları mahvet, tatlım. Senin adına çok mutluyum. Dışarıda görüşürüz."

"Görüşürüz," diye cevapladı Rayna, sanki gözyaşlarının akmasını engellemek istercesine parmaklarıyla gözlerinin altını sildi.

Gözlerimi ondan ayırıp kendimi zorla ayrılmaya zorluyorum, giderken koridorda Yordan'la karşılaşıyorum. Anlaşarak birbirimize bakıp başımızı sallıyoruz. Kız kardeşinin bir erkekle birlikte olması fikri onu rahatsız ediyor olabilir, ama kimse ona benim kadar iyi davranmayacağını biliyor. O hiçbir şeyden mahrum kalmayacak, o da öyle.

Zamanımız daraldığı için, sonraki birkaç dakika aceleyle geçer. Küçük konuk listemizle dolu arka bahçeye oturmamız söylenir ve sohbetler kesilir. Sonbahar olduğu ve kışa birkaç hafta kaldığı için, herkes nispeten sıcak giysiler giymektedir. Uzun kollu giysiler, uzun elbiseler ve hatta bazıları eldiven bile takmıştır.

Bahçe, tipik düğün süslemelerinin yanı sıra, dış mekan ısıtıcılarıyla da taktiksel olarak dekore edildi. Zeminler, sandalyeler ve kemerli geçitler

Rayna ve ben, beyaz, turuncu ve pembe tonlarının karışımından oluşan bir aranjmanın altında duracağız. Rayna'nın en çekici bulduğu renklerle mevsimsel temayı harmanlayacağız.

"Hazır mısın?" diye soruyor babam, omzuma elini koyarak.

"Haftalardır hazırım," diye cevaplıyorum, onu güldürüyorum.

O koltuğuna doğru yürürken, benim işaretimle koridorun sonuna doğru yürümeye başlıyorum. Düğün konuklarımız, planladığımız sıraya göre benden önce koridora çıkmışlar.

Yürüyüşümü bitirdiğimde, Leon kemerin benim tarafımda bekliyor ve Elio da hemen yanında. Ana ve Jade, bize karşı duruyorlar ve birbiriyle uyumlu şampanya rengi pembe elbiseler giymişler. Ailemizin geri kalanı, kalabalığın ön iki sırasında oturuyor ve farklı gruplar halinde birbirlerine yakın duruyorlar.

Dmitri, Ivan ve Cassio çocukları koltuklarında tutmakla görevlendirilmişler ve onlar, koridordan geldiklerinde yüzük taşıyıcılarımıza yön verecekler. Her ayrıntısı düşünülmüş, sorunsuz bir sistem olmalı. Özel konuğumuz da dahil.

Elio ve ben Sienna için göze çarpmayan bir görünüm koordine etsek de, onu Rayna'nın nedimelerinden biri olarak sahneye çıkarmakla şansımızı zorlamak istemedik. Bunun yerine, Armani ve Colton'ın arasında, arkasında Nico ve önünde babamın oturduğu koltukta oturuyor.

Ailemiz dışında, sadece birkaç misafir davet edildi. Adrian ve Natalie burada, ve şaşırtıcı bir şekilde Will de burada. İmparatorluk Akademisi'nin Lord'unun yoğun programından zaman ayırıp düğün davetimi kabul edeceğini hiç beklemiyordum, ama işte burada. Arka sırada düşüncelere dalmış, tamamen yerinden çıkmış gibi görünüyor. Sanırım yıllarca süren pişmanlık dolu dostluk ve ara sıra yaşanan rekabet onu benden uzaklaştırmamış.

Gelin korusu çalmaya başladığında duruşum sertleşiyor. Çenemi kaldırıp, gözlerimi dar bir şerit halinde kumaşla kaplı çimlerin uzak ucuna odaklıyorum. Müzik başladıktan tam altı saniye sonra Rayna ortaya çıkıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, çenemi sıkarken gözlerimi kafamın içinde tutmaya çalışıyorum. Onu birkaç dakika önce giyinme odasında görmüş olmamın bir önemi yok. O elbiseyle, gelip benimle evlenmek üzereyken, lanet olasıca *parıldayan* hali... tarif edilemez.

Yordan, özel yapım Brioni takım elbisesiyle, kolunu onun koluna dolayarak onu bana doğru yönlendiriyor. Ona ne kadar kardeşçe davranmaya başlamış olsam da, gözlerimi kız kardeşinden ayıramıyorum. O melek gibi ve tamamen benim.

Rayna'nın gergin gözleri benimkilerle buluşur ve dudakları açılır, derin bir nefes alır. Gözlerini kaçırmaz, sessiz bir destek için bakışlarımı tutar. Beni şüphe duyulacak biri olarak değil, rahatlık arayacak biri olarak görmesi çok uzun zaman aldı.

Sadece birkaç saniye içinde kardeşler yürümeyi bırakır. Artık bana o kadar yakındırlar ki, uzanıp gelinimi yakalayabilirim. Yordan isteksizce kollarını ayırır ve kız kardeşinin elini sıkar, sonra bırakır. Gelin müziği, gelin bana doğru gelirken farklı bir klasik melodiye geçer.

İkimiz de başımızı yana çevirip bir sonraki bölümü izlemek zorundayız, henüz başlamanın zamanı gelmediğini bilerek. Sıra, yüzük taşıyıcılarımızın gösterinin yıldızı olmalarına geldi ve

kalabalığın coşkulu tepkilerinden anlaşıldığı kadarıyla, bunu başardılar.

Leo ve Bastian, Bastian kadife bir kutu taşıırken el ele tutuşarak koridorda birlikte yürüyorlar. Rayna, onların kendisinden önce çıkmalarını istemedi, onları kendi gözleriyle görmek istedi. Ve bunun iyi bir nedeni vardı. Çocuklar onu gördüklerinde yüzleri ışıldadı, onun şık görünüşüne hayranlıkla gözlerini kocaman açtılar. Onu bir prensesmiş gibi seyrediyorlardı ve o da öyle olabilirdi.

Rayna onlara el sallayınca, bizimle buluşmak için sabırsızlanarak daha hızlı yürümeye başlarlar. Bizim yanımıza geldiklerinde, Rayna küçük takım elbiseleriyle ne kadar şık göründüklerini fısıldayarak, iki çocuğun da kıkırdamasına neden olur.

Sonunda Bastian bize yüzük kutusunu uzatır ve oturmaya işaret verir. Ama Leo kıkırdamıyor, sessizce Rayna'nın yanına yapışıyor.

"Leo..." babası onu uyandırmaya çalışıyor, ama nafiye.

"My Rain-uh," Leo dudaklarını büzerek, kollarını bacaklarına dolayarak yüzünü elbisesine gömer. Kalabalık "aww" diye sesler çıkarırken, Rayna kalbini tutar ve alt dudağını dışarı çıkarır.

Bana çaresizce, geniş gözlerle bakar, sanki ona gitmesini söylemek zorunda kalmayacaksa, kalmasına izin verecekmiş gibi. Onu çok seviyor ve bu durumun bir çaresi yok. O, özellikle küçük çocuklara karşı çok şefkatli bir kadın. Bu, benim annem olmasının birçok nedeninden biri.

Cassio ön sıradan kalkar, Leo'nun seviyesine gelmek için eğilir ve ona İtalyanca yumuşak bir sesle konuşmaya başlar. *"Rayna biraz daha Apollo amcanın yanında kalmak zorunda, dostum. Sonra seninle oynayacak, tamam mı?"*

Utangaç bir şekilde bana bakarak Leo sorar, "Pollo'nun Rain-uh mu?"

Ona başımı sallarım ve o tereddütle gülümser. "Tamam. Paylaşıyorum."

Cassio onu kucağına alırken kalabalık ona nazikçe alkışlar ve o da bu ilgiden utanarak kızarır. Onlar oturduktan sonra, dikkatim tamamen müstakbel eşime döner.

Karşılıklı dururken, seçtiğimiz rahip arkamıza geçip yerini aldı.

"Sevgili dostlar," diye başlar, Cassio'nun düğününde kullandığı aynı sözlerle. Ancak bugün, sözü kesilmeyecektir. "Bugün, Tanrı'nın huzurunda, bu adam ve bu kadını kutsal evlilik bağıyla birleştirmek için burada toplandık. Evlilik, saygıyla girilmesi gereken kutsal bir antlaşmadır. Sizler, bu sevgi dolu birliğin şahitleri olmak için buradasınız."

Bu konuşmayı defalarca duydum, ama ancak şimdi anlamlı geliyor. Bugün, bu sözler benim için, benim hakkımda ve ölene kadar birlikte olmayı seçtiğim kadın Rayna hakkında.

Başkaları bu farkındalığı ezici bulabilir, ama benim için heyecan verici. Bir savaşı kazanmış gibi hissediyorum ve sonunda ödülümü alıyorum.

Benim Rayna'm.

"Lütfen, ellerinizi birleştirin, başlayalım."

Gelinim parmaklarını elimle sıkıca kavrayarak gözlerini benden ayırmıyor. Aramızdaki bağ sıcak ve yumuşak, ama ben onun sıkıca tutmasına karşılık küçük, cesaret verici bir sıkışma ile karşılık veriyorum.

"Kişisel yeminler etmek yerine, bugün çiftimiz 1. Korintliler'in geleneksel okumasını dinlemeyi tercih etti."

Ne Rayna ne de ben özellikle dindar değiliz, ama bu pasaj bizim çevremizde sıkça okunur ve onu dinlemek törenimizin meşruiyetini artıracaktır. Ayrıca Yordan bu sözleri çok güzel buldu ve bu da Rayna için seçimimizi tamamen kesinleştirdi.

"Sevgi sabırlıdır," diye başlıyor, tüm kalabalığın duyabileceği şekilde sesini yükselterek. "Sevgi naziktir. Kıskançlık yapmaz, övünmez, gururlanmaz. Başkalarını küçük düşürmez, bencil değildir, kolayca öfkelenmez, kötülükleri hatırlamaz. Sevgi kötülükten zevk almaz, ancak gerçeğe sevinir. Her zaman korur, her zaman güvenir, her zaman umut eder, her zaman sabreder."

Aşk, gelinimle henüz konuşulmuş bir konu değil. Ama dinlerken gözlerinin parlaması, bunun çok geçmeden gerçekleşeceğini düşündürüyor.

Sırada geleneksel yeminler var, bugünün amacını daha fazla ertelemek yok.

"Apollo Moretti, Rayna Todorova'yı bugünden itibaren yasal eşin olarak kabul ediyor musun? İyi ve kötü günde, zengin ve fakirde, hastalıkta ve sağlıkta onu sevecek, ona değer verecek ve koruyacak mısın? İkiniz hayatta olduğunuz sürece onu onurlandıracak, sevecek ve koruyacak mısın?"

"Evet."

Rayna'nın nefesi kesilir.

"Rayna Todorova, Apollo Moretti'yi bugünden itibaren yasal olarak eşin olarak kabul ediyor musun? İyi ve kötü günlerinde, zengin ve fakir olduğunda, hastalıkta ve sağlıkta onu sevecek, koruyacak ve ona sadık kalacak mısın? İkiniz de yaşadığınız sürece onu onurlandıracak, sevecek ve ona güvenecek yemin ediyor musun?"

Yutkunarak, hafifçe başını sallar. "Evet."

Küçük bir alkış sesi duyulur ve birçok küçük çocuk sevinç çığlıkları atar. Kadınımlaşkın bir kıkırdama çıkarır ve ön sıradaki çocuklara gülümser. Eğer bana benziyorsa, bizim çocuklarımızdan birinin bu gruba katıldığını hayal ediyordur.

"Apollo ve Rayna, bugün, gelişen hikayenizde yeni bir sayfa açıyorsunuz. Tanrı ve The Outfit tarafından bana verilen yetkiyle, sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Ellerini bırakıp, bir anda belini sardım ve onu kendime doğru çektim. Rayna, onu hafifçe eğip, aç bir adam gibi dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığımda nefesini tuttu.

Konuklarımız alkışlar ve ısıklar patlatıyor, etrafımızda yankılanıyor, ama benim tek fark ettiğim şey o. Ne kadar tatlı tadı var, vücuduma ne kadar sıcak geliyor ve onu artık karım olarak adlandırabilmem ne kadar doğru.

Onu tekrar yukarı çekip, nefes nefese kalmışken dudaklarımla yanağına dokunuyorum. "Nasıl hissediyorsunuz Bayan Moretti?"

"Mutlu," diye fısıldadı, sesi neredeyse titriyordu.

"Sen?" "Şanslı."

Ona sahip olduğum için çok minnettarım.

'ın Kırk İkinci Bölümü

Rayna

Asıl tören hızlı, verimli ve tatlı geçerken, resepsiyon tam bir kaos ortamıydı. Çocuklar her yerde koşturuyor, yetişkinler ise onlara yetişmeye çalışırken birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Müzik ve yemek vardı, oturup dinlenebileceğiniz birçok masa vardı.

Apollo ile zıplayarak tebrik ve iyi dilekleri kabul etmekten, ekmek ve otlu yağ ile birlikte ilk antipasti tabağını tatmaya, çok tatlı ve sevimli Cesar'ı kucağımda tutarken Leo'nun baloncuklarla oynamasına yardım etmeye kadar birçok şey yaptım. Midem sinirlerden çok heyecanlıydı, şarap veya şampanyanın tadını çıkaramadım, kendimi susuz bırakmamak ve odaklanmak için su içmem gerekti. Ama genel olarak bugün iyi idare ettim.

"Görüyorum ki karım her zamanki şüpheliler tarafından kaçırılmış," diyor Apollo, elinde kısa bir bardakta berrak ve köpüklü bir içkiyle bize doğru yürüyerek. Yeğenine sahte bir sert bakışla bakarak, "Bütün akşam Rayna'yı benden uzak tutmayı mı planlıyorsun, Leo?" diye soruyor.

Leo kıkırdarak, amcasına mutlu bir şekilde başını sallayarak yanıt verdi ve bir baloncuk daha patlatmak için elini uzattı. "Pollo, paylaş."

"Oh, paylaşmam mı gerekiyor?"

"Evet." Leo dilini şaklatır. "Pollo, Rayna'mı paylaş."

"Benim Rayna'm," Apollo nazik bir uyarı ile düzeltir.

"Benim balonum," diye ekler Cesar, sanki bir yaşındaki çocuk konuşmaya katılıyormuş gibi kendinden çok emin bir sesle. Dudaklarını birbirine vurarak, patlatması heyecan verici olan bu neşe kürelerinden daha fazlasını yaratmaya çalışır.

"Çok iyi iş çıkardın, Cesar," diye övgüyle onu teşvik ediyorum. Dudaklarımdan çıkan hava işe yarayınca, o da sevinç çılgılığı atıyor ve değnekten düzinelerce baloncuk çılgınca uçuyor. "Güvercinler yerine baloncukları düşünen kişi kocaman bir kucaklamayı hak ediyor, değil mi?"

"Zio E-yo?" diye soruyor Leo, baloncuk çubuklarını kimin önerdiğini doğru hatırlayarak. Çocukların hiçbirinin bunu unutmasına izin vermedim, tüm övgüyü o hak ediyor. "Zio E-yo, sarılalım mı?"

"Adımı duydum." Elio, çocuksu bir gülümsemeyle havalı havalı yaklaşıp.

"İşte baloncu adamın ta kendisi," diye gülümseyerek selam veriyorum. Cesar'ı kucağımdan indirip Leo'ya uzatıyorum ve ona nazikçe beni takip etmesini işaret ediyorum. "Sarılma taktiği."

Cesar, Elio'yu kucaklamak yerine ısırmaaya çalışır, ama Leo kibarca amcasının bacağına sarılır. Yemin ederim, bir gün etrafımızdaki tüm bu sevimli bebeklerin şirinliğinden bayılabilirim.

"Bir dakika onlara bakar mısınız?" diye sorar Apollo, cevap beklemeden elimi tutup hızla beni çekerek uzaklaştırır.

"Nereye gidiyoruz?" Onu takip etmeye çalışırken neredeyse takılıp düşüyordum. Yanına tökezleyerek, bir çılgılık attım ve güldüm. "Biliyorsun, bu geniş eteğimin altında topuklu ayakkabılar giyiyorum."

"Ne kadar düşüncesizim."

Farkına varmadan, Apollo belimi tutmuş, beni kendine doğru çekiyor. Ayaklarım yerden kalkıyor, taş teras zemininin en az 30 santim üzerinde havada asılı kalıyor. Beni taşımaya başlayan Apollo, şaşkınlık çılgılığını görmezden geliyor.

"Böyle daha mı iyi, aşkım?" diye soruyor, sorusu boynumun yanını okşuyor.

Kızarak fısıldıyorum, "Bu tamamen uygunsuz."

"Ne kadar açgözlü görünürsek, buradan o kadar çabuk çıkabiliriz."

Bunun hoşuma gittiğini inkar edemem.

"Şimdiden muhtaç hissediyor musun?" diye alay ediyorum. "Bu kadar yapışkan bir kocaya evlendiğimi bilmiyordum. Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum."

"Bunu seviyorsun," diyor, alaycı sözlerimden etkilenmeden.

"Mutlu çifti ne zaman göreceğimi merak ediyordum."

Apollo sesin duyulmasıyla donakalır. Derin bir nefes alır, beni yere indirir ve bir adama bakarken onu yakalarım. Bakışlarında kötülük yoktur, ama nezaket de yoktur. Anlayamadığı birine bakışını böyle hayal ederdim. Değerlendirici ve sessiz bir şekilde neredeyse tehditkâr bir bakış.

"William."

"Apollo."

Gözlerim iki adam arasında gidip gelirken, neden bu kadar gerginlik olduğunu merak ediyorum.

"Ben Rayna," diyorum, elimi uzatarak. "Kocamı nereden tanıyorsunuz?"

William, her kimse, eski bir filmdeki beyefendi gibi elimi sıkmak yerine parmaklarımın arkasını öpmeyi tercih ediyor.

"William Sallow," diye cevaplar ve elimi bırakır. "Apollo ve ben eski dostuz, değil mi, eski dostum?"

"Empire Akademisi'ne birlikte gittik," diye Apollo küçümseyerek cevaplar. "Gerçi, Will burayı satın aldığı için *birlikte* gittiğimizi söyleyemeyiz. O daha çok bir profesör gibiydi, akranımızdan çok."

"On beş yıl önce bunu söylediğini duysaydın, kendine tekmeyi basardın," diye şaka yapar William, beyaz dişlerini gösteren bir gülümsemeyle. "Bana isteyerek böyle prestijli bir unvan vermezdin."

"Eh, '*Lord*' unvanı sana doğuştan verildi, bunun üzerine başka bir unvana ihtiyacın olduğunu hiç sanmıyorum."

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayılır. "Touché."

"Arkadaş mısınız, değil misiniz, anlayamıyorum," diyorum, dudağımı ısırarak.

Will gülümser, kısa kahverengi saçlarını eliyle tararken saçları sallanır. "Ben de öyle, Bayan Moretti, ben de öyle. Apollo söz konusu olduğunda hiçbir şey netleşmedi. Kartlarını göğsüne yakın tutmayı sever. Ama sanırım o günler geride kaldı. Artık evli bir adam."

"Evet," der Apollo sert bir sesle. "Öyleyim."

Yemin ederim, gizemli adamın karanlık gözlerinin arkasında bir tür acı parladı. "Peki, sizi alıkoymayayım. Her şeyin gönlünce olması dileğiyle, eski dostum."

"Hoşça kal." Apollo'nun yanıtında hiçbir sevgi yok.

"Hoşça kal," diye ekliyorum, garip bir şekilde el sallayarak.

William bizi terk eder ve gittiği yoldan, resepsiyondan tamamen ayrıldığını düşünüyorum.

"Tamam. Bu tuhaftı, değil mi?" diye soruyorum, düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatarak. "İkinizin arasında bilmem gereken bir şey mi vardı?" Apollo aksini düşünse de, garip bir şekilde önemli biriyle tanışmışım gibi hissediyorum.

"Eski bir hikaye," diyor bana, tamamen samimi bir ses tonuyla. "Will benden istemediğim bir şey istiyordu. Biz arkadaş değiliz, müttefik de değiliz. Ama düşman da değiliz. Ailelerimiz arasındaki işbirliği normaldir."

"Senden hoşlanıyor muydu?" diye soruyorum, sesim yumuşak.

"O benim fikrimi beğendi," diye düzeltir Apollo, kristal mavisi gözleri gerçeklerle dolu. "İmparatorluk Akademisi'nin Efendisi güçlü şeyleri toplamayı sever ve benim toplanmaktan rahatsız olmayacağımı düşündü. Yanlış düşündü."

"Kulağa karmaşık geliyor."

"Onun için belki." Kocam omuz silkiyor. "Evliliğimize tamamen dürüstlikle yaklaşmak adına, açık konuşacağım. Ne erkek ne de kadınla romantik bir geçmişim var. Kadınlara bir tür olarak ilgi duyuyorum, ama kendini benim olarak adlandıracak tek kişi sensin. Ve beni *senin olarak* adlandıracak tek kişi. Senin dışında bir geçmişim yok."

Benim sahiplenici tarafım bu bilgiye çok sevindi. Kendini ilk kez *benim* olarak nitelendirdi. "Bu neden beni tahrik ediyor?"

"Arkadaşlarına veda et," diyor, sesi bir oktav düşüyor. "Gitme zamanı. Şimdi gitmezsek, seni yukarı çıkaracağım ve senin için yaptığım planları mahvedeceğim."

"Bir yere mi gidiyoruz?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Bu bizim düşün gecemiz," diye cevaplar Apollo sakın bir sesle. "Eğer sadece yatak odamıza çıkarsak, ses geçirmez duvarları gerçek bir teste tabi tutabiliriz."

Yutkunuyorum.

"Git veda et," diye tekrarlar. "Seni omzumda buradan taşıyana kadar iki dakikan var."

Neden onun ciddi olup olmadığını görmek için zaman kaybetmek istiyorum?

Bu düşünceyi kafamdan silip, onun önerdiği gibi arkadaşlarımı bulup vedalaşıyorum. Jade ve Ana'ya hızlıca veda ediyorum, çünkü onlarla birlikte yaşıyorum ve yakında tekrar göreceğim. Ve hala gelebildiğine inanmadığım kişiyle vedalaşıyorum.

"Sevişmeye gidiyorsun, değil mi?" diye sorar Sienna, ben yaklaşırken şakacı bir şekilde kaşlarını oynatarak.

"Öyle bir şey." Gülümserim ve onu kısa bir kucaklamaya çekerim. Çoğu güvenilir olsa da, etrafta çok fazla meraklı göz olduğu için onu çok uzun süre kucaklayamam. Kimsenin onun benim için önemli biri olduğunu düşünmesine izin veremeyiz, yoksa ona çok fazla dikkat ederler ve bağlantılar kurarlar.

"Seni deli gibi özleyeceğim," diye itiraf ediyor ve beni bırakıyor.

"Ben de, S. Bir şekilde sana daha fazla özgürlük kazandıracağız. Bir yolunu bulacağız, söz veriyorum."

"Yapamasak bile, bu kadarı yeter," diye yanıtlıyor yumuşak bir sesle. "Her şey, eskiden olduğum yerden daha iyi. Ve hepsini sana borçluyum."

"Ben de hepsini onlara borçluyum."

İkimiz de kimden bahsettiğimizi biliyoruz. Moretti ailesi. Apollo, Elio ve babaları. En iyi arkadaşımın mutlu, sağlıklı ve güvende olmasının sebebi onlar — şimdilik benden uzak kalmak zorunda olsa da.

Bunun üzerine ayrılırız ve kocam beni alır. Evin önündeyim ve farkına varmadan arabaya bindiriliyorum. Yola çıktığımızda, karnımda heyecan dalgaları yükselmeye başlar. Apollo'nun beni bir yere götüreceğini veya törenimizden sonra bir plan yapacağını beklemiyordum.

Balay hakkında hiç konuşmadık. Evde sorumlulukları var, bu yüzden uzun süre uzak kalacağımızı sanmıyorum. Bu benim için sorun değil. Bir gece, belki iki gece uzaklaşmak hoşuma gider, ama Yordan'ı çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum. Artık yasal olarak benim oğlum olduğu için ona karşı özellikle sorumlu hissediyorum. On yedi yaşında olması umurumda değil, neye ihtiyacı olursa olsun onun yanında olmak istiyorum.

"Geldik."

Apollo'nun sesi ile düşüncelerimden sıyrıldım ve pencereden dışarı baktığımda devasa bir bina gördüm. Görünüşe göre lüks bir oteldi. *Çok hızlı olmuştu.*

Kapım, bir tür vale çalışanı tarafından açıldı. Arabadan indiğimde, Apollo'nun anahtarlarını aldığı anı gördüm. Damadım elimi tuttu ve beni içeriye götürdü, ikisi arasında hiçbir konuşma geçmedi.

Resepsiyonda durmadan doğrudan gümüş renkli asansöre giriyoruz. Lobiyi incelemek için vaktim yok, ama burası açıkça çok lüks. Her şey parlak ve tertemiz. Otelden çok bir müze gibi.

Burası Moretti'nin sahibi olduğu bir yer olmalı.

Daha fazla düşünmeden, çift kapı kapanır ve Apollo dudaklarını benim dudaklarıma sertçe bastırır. Hızlı hareket eder ve dillerimiz çarpışırken beni otel asansörünün arkasına sıkıştırır. Onun hareketinin yoğunluğu başımı döndürür, midem keleklerle dolup taşar. Tadı bağımlılık yapıcıdır ve kokusu... *Lanet olsun*, kokusunu boynundan yalamak istiyorum.

Uylukları bacaklarımı olabildiğince açmaya zorluyor, elbisenin üzerinden cinsel organıma baskı yapıyor. Boğazımdan bir inilti kopuyor, sinirlerim dikkatle titrerken dudaklarına titreşiyor. Ellerimle elbisemi tutunmaya çalışıyorum, kendimi dik tutmak için smokin ceketini tutuyorum. Asansörde beni kirletmesini beklemiyordum, ama şu anda, istediği her şeyi yapmasına izin verirdim.

Ding.

Kapılar açılır ve Apollo, nefes nefese, ağzını ağzımdan çeker. "Bu elbiseyi ne kadar beğendin, *micina*?"

"Onu çok seviyorum," diye hırıltılı bir sesle, nefes nefese söylüyorum. "Neden?"

"Çünkü önümüzdeki otuz saniye içinde onu senden çıkaramazsam, keseceğim." Onun cevabı beni titretir ve elbisesini mahvettiğinde ne kadar üzüleceğimi merak ederim.

Ellerini belime dolayarak beni tutar ve geriye doğru yürürken beni bir odaya götürür. Asansör bizi doğrudan yukarı çıkardığına göre, bir çatı katı olduğunu tahmin ediyorum. Ya da özel asansör erişimi olan özel bir oda olmalı.

"O zaman fermuarımı açsan iyi olur," diyorum ona, dönüp saçlarımı omzumun üzerine atarak. "Senin smokin için de aynı şeyi hissediyorum, ama seni ondan kurtarmak için bana güvenmen gerektiğini sanmıyorum. Ellerim şu anda biraz titriyor."

"Gergin misin?" diye soruyor, parmakları fermuarımı tutuyor. Fermuarı hızla aşağı çekiyor, kumaş düşene kadar gevşetiyor. "Oh, lanet olsun, bebeğim. Bütün gün benim için elbisenin altında bunu mu giydin?"

Yüzüm kızarır, topuklarımı döndürerek ona bakarım. Beyaz iç çamaşırı seti, sahip olduğum en müstehcen şeydir, özellikle düğün gecemiz için satın alınmıştır. Dar dantelli sütyen ve külot seti, uyumlu bir jartiyer kemeriyle tamamlanmaktadır.

"Gelinler jartiyer giymeli, değil mi?"

"Yatak odası," diyor Apollo, beni kaldırırken. "Ayakkabılarını çıkar."

Bunu iki kez söylemesine gerek yok, kısa topuklu ayakkabılarım karo zemine düşerken o bizi otel odasının içine doğru yürütüyor.

"Daha önce burada kaldın mı?" diye soruyorum, o odayı gezerken gözlerim görebildiğim her şeyi tarıyor.

"Hayır, geçen ay açıldı. Armani'nin en son projelerinden biri. Bu oda daha önce hiç dokunulmadı, bize düğün hediyesi olarak verdi."

"Bize hediye olarak bütün bir çatı katını mı ayırdı?"

"Bu bir başkanlık süiti," diye düzeltiyor Apollo, neredeyse gülerek. "Penthouse daireler apartman daireleridir, canım."

"Domates, domates."

Sırt üstü yatırılıp yumuşak yatağa atıldığımda içimden bir çığlık kopar. Battaniyeler cildimde ipek gibi hissediliyor.

"Asla değişme, Rayna Moretti."

Yeni ismimi duyunca karnımın ortasında bir sıcaklık hissediyorum. Onu izlemek için dirseklerimin üzerine oturuyorum ve heyecanla dudaklarımı yalıyorum.

"Giysilerini çıkar, Apollo Moretti."

Rekor sürede smokini çıkar ve yere atar, üzerinde sadece dar bir boxer kalır. Vücudu çok sıkı ve her yeri muhteşem kaslarla kaplıdır. Bronz teni kaslarını daha da belirgin hale getirir.

O lanet olası bir adonis. Ve tamamen benim.

"Gözlerindeki o bakışı seviyorum, benim vahşi küçük *moglie'm*."

"Bu yeni bir şey," diyorum nefes nefese. "*Micina'yı* aştım mı?"

"Asla," diye cevaplıyor, dizleri yatağın kenarına çarparak bana doğru yaklaşmaya başlıyor. "*Moglie* karı demek."

"Oh." Yutkunuyorum. "Bunu sevdim."

Üzerimde duruyor, ellerini kollarımın iki yanına koyup eğiliyor, dudakları benimkilerin üzerinde kayıyor. "Güzel."

Beni buraya gelirken olduğu kadar sert ve acil bir şekilde öper, sanki cinlenmiş bir adam gibi ağızımı yutar. Kollarımda ürpermeler oluşur ve popom yatağa doğru kayar, öpüşürken daha yakın olmak için kendimi aşağı kaydırırım. Uyluklarım onun kalçalarının iki yanına yükselir, sıkıca sarılır. Parmaklarım onun kalın omuzlarına dolanır, tırnaklarım kaslı derisine batar.

"Sana ihtiyacım var," diye inleyerek, kalçalarımı kaldırıp onun belirgin ereksiyonuna karşı merkezimi yuvarlarım. "İçimde olmana ihtiyacım var, daha fazla bekleyemem."

"Dilimi istemiyor musun?" diye soruyor, çenemi öpücüklerle doldurup dişleriyle boynumun yanını okşuyor. Başımı sallayarak hayır diyorum ve o da homurdanarak mırıldanıyor. "Ama ağızımla seni becerdiğimde çok hoşuna gidiyor, bebeğim. Gerçekten bunu atlamak istiyor musun?"

"Sonra," diye ısrar ettim, her saniye daha da istekli hale gelerek. "Zaten çok ıslandım, Apollo. Sadece senin sikini istiyorum."

O inliyor, dili boğazımın önünü yalıyor. Dudaklarıma hızlıca bir öpücük konduruyor ve topuklarının üzerine oturuyor. "Ne istersen, aşkım."

Onun boxerını çıkarmasını izlemek, klitorisime doğrudan sıcak bir heyecan dalgası göndererek beni havayı sıkıştırmaya zorluyor. Penis sert ve kalın, ucu ön sıvının

ön sıvı damlasıyla parlıyor. Onun hafifçe kavisli penisinin uzunluğu ve yapabilecekleri konusunda artık inkar edilemez bir aşinalık kazandım. Artık sadece onu görmek bile beni arzuyla yakıyor.

Apollo'ya kadar, penisleri hiç çekici bulmazdım. Garip görünebilirlerdi ve hatta beni tiksindirebilirlerdi. Ama görünüşe göre, Apollo Moretti'nin her şeyi beni tahrik ediyor. Onun mükemmel bir cinsel örnek olmadığını bile iddia edemem. Sanki beni özellikle tahrik etmek için tasarlanmış bir bilgisayarda yaratılmış gibi.

Külotum, onun usta parmakları tarafından yana doğru itilir ve ben, onun bulduğu şeye gözlerinin parladığını izlerim.

"Sırılsıklamsın Rayna. Bunların hepsi benim için mi bebeğim?"

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum, başparmağı kaygan klitorisimin etrafında hafifçe daireler çizerek beni heyecanlandırırken.

"Bütün gün bunu düşündün, değil mi? Benim için azdığında çok tatlı oluyorsun ve bugün bana hiç bağışmadın."

"Apollo, lütfen..."

"Lütfen," diye inleyerek tekrarlar. Penisinin kökünden tutup, bileğini çevirerek başını amıma vurur. "Sertçe sikilmek istediğinde çok nazıksın, değil mi?"

"Buna ihtiyacım var," diye yalvarırım, başım dönüyor.

"Göğüslerini çıkar," diye emretti, sütyenime başını sallayarak. "İçine girdiğimde zıplamalarını görmek istiyorum."

Hemen itaat ederek sütyenimin üst kısmını aşağı çekip göğüslerimin altına indiriyorum. Hava ile temas eden meme uçlarım sertleşerek dikleşiyor, Apollo çıplak tenime gözlerini dikerken gerginleşiyorlar.

"Mükemmel," diye mırıldanır, kendini benim merkezime hizalar. "Benim mükemmel *karım*."

Apollo, tek seferde tüm uzunluğunu içime gömerek, ciğerlerimdeki nefesi çalıyor. Penis o kadar sıcak ki, duvarlarım onu içine almak için gerilirken, zaten kaynayan cinsel organımı daha da ısıtıyor.

"S-siktir," diye inleyerek başımı geriye atıyorum. "İhtiyacın olan bu muydu, aşkım?"

İt.

"Aynen böyle mi?"

İt, it.

"Evet," diye inleyerek haykırıyorum.

"Hazır ol, bebeğim," diye uyarıyor. Ve bir anda, hızını artırıyor.

Apollo acımasız bir tempo belirler, bacaklarımı uyluklarımdan ön kollarının altına geçirir ve tam istediğim gibi beni siker. Tam *ihtiyacım* olduğu gibi.

Bacaklarım, her itişte amımın derinliklerine girmeye çalışan kalçalarına uyum sağlamak için daha da açılıyor. Beni öldürmeye çalışıyor, diye düşünüyorum. Beni unutulmaya mahkum etmeye çalışıyor ve işe yarıyor. Aklımı kaybediyorum, zevkten sarhoş olup odaklanamıyorum. Beni *mahvediyor*.

"Tanrım, lütfen durma. Asla durma," diye mırıldanıyorum, neredeyse anlamsızca inleyerek. Göğüslerim yukarı aşağı zıplıyor, o içime girerken sertçe sallanıyor. "*Çok iyi geliyor.*"

"Bu gece sana bir varis bırakacağım Rayna," diye homurdanıyor, sert ve derin bir şekilde pompalıyor. "Seni tekrar tekrar dolduracağım ve sen yine de daha fazlasını isteyeceksin. Şu haline bak, çok iyi dayanıyorsun. Benim mükemmel, *açgözlü* karım."

"Oh, lanet olsun, oh, lanet olsun," diye mırıldanıyorum, içimi bir ecstasy dalgası kaplıyor. Daha yeni başladık ve orgazm hızla yaklaşıyor. Zevk durdurulamayacak kadar hızlı artıyor. Kendimi titriyor hissediyorum ve... *Lanet olsun!* Bir iniltiyle haykırıyorum, ellerim çarşafları o kadar sıkı kavriyor ki parmaklarım uyuşuyor.

"Sanırım az önce," diye nefes nefese söylüyorum.

"Oldun," diye iniliyor Apollo, hiç hızını kesmeden. "Boşaldığında beni çok iyi sıkıyorsun, bebeğim. Bunun ne kadar hoşuma gittiğini hissediyor musun, hmm?" Eğiliyor, dudakları arasında bir meme ucu emiyor ve dilini etrafında döndürüyor.

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum, sersemlemiş bir şekilde başımı sallayarak. Boynumun arkasında ter damlaları oluşuyor ve vücudumun her yeri ateşli gibi hissediyorum.

"Siktir, böyle olduğunda çok güzelsin," diye homurdanıyor Apollo, diğer göğsüme geçerek. "Zevkinden o kadar sarhoşsun ki, beni delirtiyor. Bana bir tane daha ver, *micina*. Benim için tekrar boşal. Bu sefer benim adımla söyle."

Bana güzel dedi. Titriyorum. Klitorisimle oynamaya başladığında, bana onun talimatlarını yerine getirmem için pek bir seçenek bırakmıyor, penisi aynı acımasız ritimle içime girip çıkıyor.

"Senin de gelmeni istiyorum," diye yalvarırcasına inlerim, kalçalarımı aşağı doğru hareket ettirerek onun bir sonraki hamlesine karşılık vermeye çalışırım. "Lütfen? Dediğin gibi beni doldurmanı istiyorum, Apollo. Bunu yaptığında hissettiğim duyguyu çok seviyorum."

Gözleri kararır, benimkilere bakmak için hızla yukarı doğru bakar. "Öyle mi? Öyle mi, aşkım? Bu mükemmel küçük amcığı spermle doldurmamı istiyorsun, ha?"

Başımı sallıyorum, dudaklarım açılıp inilti çıkıyor. "Buna çok ihtiyacım var."

Kocam inleyerek kalçalarını yavaşça geriye doğru salladı ve daha sert bir şekilde içeri girdi. "Tekrar söyle. Bu güzel küçük amcığı nasıl doldurmamı istediğini söyle. Bunu çok sevdiğini söyle, hadi."

Sesi, Tanrım. Sadece bana pis sözler söylemesini duymak için onunla tekrar evlenirdim.

"Evet, çok seviyorum, söz veriyorum," diye aceleyle söylüyorum, aşırı duyarlı klitorisim onun oynamaya devam etmesiyle neredeyse yanmaya başlıyor. "Ahhh, Apollo, lütfen. Lütfen içime boşal. Beni hamile bırakmanı çok istiyorum."

Tanrım. Bunu söylediğime inanmıyorum.

Ama bu doğru değilse ne olayım. Bu adamın beni anne yapmasını her şeyden çok istiyorum. Bana evlenme teklif ettiği gecedan beri hamile kalmayı düşünüyorum. Görünüşe göre buna engel olamıyorum ya da inkar edemiyorum.

"Öyle mi?" diye sordu. "Seni hamile bırakmamı mı istiyorsun, bebeğim?" Boğazımdan bir hıçkırık çıktı.

Beni. Hamile bırak.

O kelimeleri söyledi ve ben buna bayıldım.

Gözlerim geriye doğru dönmek üzere ve yemin ederim titremeye başlıyorum. Onun sözleri ve dokunuşları, hepsi çok fazla. "Çok kötü, evet!"

"Oh evet, benim açgözlü küçük karım bunu seviyor, değil mi?" diye yavaşça konuşuyor, hızını yavaşlatarak beni bir kez daha doruğa ulaştırmamak için. "Her içime girdiğimde bunu mu düşünüyorsun? Her seferinde senin sıkı küçük amını benim büyük kalın sikimle doldurduğumda? Hamile kalıp sonsuza kadar bana mahkum olacağını düşünerek tatmin mi oluyorsun?"

"Seni bana bağımlı hale getirmek," diye düzeltiyorum, kelimeleri zar zor çıkararak. Neredeyse konuşma yeteneğimi elinden almıştı.

"Oh, Rayna," diye tıslayarak, yumuşak parmaklarıyla göğüslerimi okşadı. "Beni bebek tuzağına düşürmene gerek yok. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Gerçi, benim varisimle şişkinleşeni görmek... tam da istediğim şey."

"Öyleyse yap," diye bağıriyorum, onun altında kıvranarak.

"Tanrım," diye inledi, alnı alnıma değdi. "Buna çok açsın, benim için çok iyi bir eşsin, hamile kalmak için yalvarıyorsun."

Boğazımda gülünç derecede yüksek bir inilti titriyor. "*Lütfen!*"

"Benim için tekrar boşalacağına söz verebilir misin?" diye sorar, yanağımı okşayarak. "Açgözlü amınla beni sağıarak benim spermimi hak edebilir misin, bebeğim? Yeterince yakın mısın? Benim için mükemmel bir kız olmak ve söyleneni yapmak için hazır mısın, hmm?"

Sarhoş gibi başımı sallıyorum, kelimeleri bir araya getiremiyorum. O kadar yaklaştım ki tadını alabiliyorum, sadece onun hızını geri kazanmasını, beni sikmesini istiyorum. Hızlı ve derin, eskisi gibi. Beni çıldırtan o mükemmel şekilde.

Apollo onaylayarak inler ve bana daha sert bir şekilde girmeye başlar, klitorisime daha fazla baskı uygular. Neredeyse anında, gözlerimin önünde yıldızlar patlar. Kör edici zevk beni *eritir*, inleyerek ve ateşten kızarak.

"*Ohmyfuckinggodd*," diye mırıldanıyorum, tüm soğukkanlılığımı kaybederek.

Duvarlarım onun etrafında sıkışır ve içimdeki acı patlar. Amım sertçe kasılır, Apollo'nun penisi etrafında hızlı bir nabızla spazm geçirir.

"Aynen böyle," diye övüyor, sesi sertleşiyor.

Son her bir itişte titreyerek, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmın parıltısında keyiflenirken inlemelerim yumuşar.

Apollo'nun kalçaları kontrolsüz bir şekilde sallanır ve penisinin zonkladığını ve patladığını hissedirim. Sıcak sperm bekleyen amımın derinliklerine dökülür, o kadar çok akar ki, birkaç fışkırmadan çok bir fışkırma gibi hissedilir. Bu kadar azgın olmasaydım, bunun inanılmaz derecede itici geleceğini düşünürdüm, ama içimdeki ilkel bir şey gurur duyar. *Lanet olsun*, buna takıntılıyım.

Nefesimi toparlamam birkaç saniye sürer, ta ki o tamamen hareket etmeyi bırakana kadar. Zevk doruklarımız yavaşça sönüyor ve geriye sadece lezzetli bir yorgunluk kalıyor. Apollo eğilip beni uzun ve yavaşça öpüyor, sanki az önce yaptığımız şey için bana teşekkür ediyormuş gibi.

"Kıpırdama," diye fısıldayarak geri çekilir.

Kafam karışmış ama dinlemeye hazır bir şekilde, o yastığı alırken ben hareketsiz kalırım. Yumuşayan penisi hala içimdeyken beni yataktan kaldırır. Yastığı altıma yerleştirir ve kollarımı uyluklarımın altına koymamı söyler.

"Bacaklarını yukarıda tut, aşkım," diye sertçe talimat verir. "İçinden düşen her damla, sana vuracağım her vuruş demektir. Sana verdiğim şeyi boşa harcamana izin veremem, değil mi?"

Onun müstehcen sözleri yüzümü kızartıyor ve alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. "Ne kadar süre böyle kalmam gerekiyor? Biraz uyumam lazım, biliyorsun. Beni yorduğun için."

"On dakika," diye karar veriyor, saatine bakarak içimden çıkarken, spermimin dışarı akmamasına dikkat ediyor. "Sonra seni temizleyeceğim ve sen de biraz uyuyabilirsin. Bir sonraki dozun zamanı geldiğinde seni uyandıracacağım."

"Bir sonraki *dozum mu?*" diye homurdandım. "O zaman sana Dr. Apollo mu diyeyim?" Neredeyse şakacı bir şekilde omuz silkti. "Deneyebiliriz."

Gülerek gözlerimi deviriyorum. İçimde bir şey hareket ediyor ve nefesimi tutuyorum, gülmekten neredeyse amımdan boşalacağımı fark ediyorum. Apollo beni izlerken yüzüm kızarıyor, gözleri bacaklarımın arasında sabitlenmiş, aynı şeyi fark etmiş olduğu belli.

Bunu yaptığıma inanamıyorum ve bacaklarımı kapatıp kendimi örtme ihtiyacı hissetmiyorum. Bu savunmasızlık utanç verici değil, seksi geliyor. "Bundan sonra ağrım olacak," diye utangaçça itiraf ediyorum.

"Yedi dakika sonra duşta seni ovacağım, aşkım."

Ve yalan söylemiyor. Süre dolduğunda, Apollo beni en lüks buharlı duşa çekiyor. Duşun altında beni şımartıyor, sabun ve kokulu keseyle masaj yapıyor. Yarım açık saçımı çözüyor, her bir tokayı dikkatlice çıkarıyor ve saçımı özenle yıkayıp saç kremi sürüyor. Hatta saçımın dolaşmadığından emin oluyor, böylece duştan çıktığımızda saçımla uğraşmam gerekmiyor.

Sonunda işimiz bittiğinde, beni saçlarım dahil tamamen kuruladı. Kollarıma ve bacaklarıma losyon sürdüğünde, sanki uçuyormuşum gibi hissettim. Gelmeden önce odaya getirdiği çantayı aldı. İçinde birkaç gün yetecek kadar rahat kıyafetler ve ihtiyacım olabilecek tüm banyo malzemeleri vardı. Adam her şeyi düşünmüştü.

Bana yumuşak ve seksi bir pijama giydirip, beni yatak odasına geri götürüyor ve temiz çarşaflarda uyuyabilmemiz için üstteki battaniyeyi çekiyor. Minnettar ve rahatlamış bir şekilde, tamamen bitkin bir halde göğsüne sokuluyorum.

En güzel gece.

'ın Kırk Üçüncü Bölümü

Apollo

Rayna ve ben seksin yarattığı sersemlikten kurtulmamız iki gün sürdü. Onun içine sayamayacağım kadar çok kez boşaldım, o kadar çok ki testislerim ağrıyor ve o da sanki bütün hafta sonu ata binmiş gibi yürüyor. O da yorgun, sanki uyumaktan ve kestirmekten başka çaresi yokmuş gibi. Onu suçlamıyorum, ona bunu ben yaşattım.

Yakın zamanda da dinlenmeye vakti olmayacak. Seks maratonumuz sona ermiş olsa da, bir sonraki projemiz bizi tamamen meşgul edecek. Evimiz üzerinde çalışmaya başlama zamanı geldi. İnşaat, düşünümüzün hemen ardından başladı ve şimdi temeller şekillenmeye başladığına göre, yapılacak milyonlarca iş ve onaylanacak milyonlarca fikir var.

Rayna, otelden döndükten sonra Yordan, Jade ve Ana ile sohbet ederek yerleşmek için biraz zaman ayırdı. Ama işini bitirince, ona yapılan ilerlemeyi göstermek için onu kısa bir yürüyüşe çıkardım.

"*Vay canına, harika.*" Önümüzdeki inşaatı ağzı açık bakarken onu izliyorum. "İki günde bu kadar ilerleme kaydedeceklerini beklemiyordum. Kaç kişi çalışıyor burada?"

"Armani'nin elinde rakamlar var," diye cevap verdim, omuz silkiyorum. "Tahmin ettikleri sekiz hafta içinde bitirmek için yeterli sayıda olduğunu varsayıyorum."

"İki ay mı?" Rayna, yeşil gözlerini kocaman açarak hayretle sorar. "İki ayda altı yatak odalı, üç banyolu bir mini malikane mi inşa edecekler?"

Onun benden şüphe duyması artık beni sinirlendirmekten çok eğlendirmeye başladı. Konuşurken bu kadar güzel görünürken, sözleri beni huysuz bir ruh haline sokması zor oluyor.

"Sınırsız paranız ve izinlerle ilgili herhangi bir engeliniz yoksa inşaat oldukça hızlı ilerler. İşleri düzgün ve hızlı bir şekilde halletmek için gece gündüz vardiyalı çalışacaklar. Mobilyaların yerleştirilmesi muhtemelen biraz daha uzun sürecek, ama Armani emrinizde olduğuna göre, bunun çok da sorun olmayacağından eminim."

"Kış ayları başlasa bile mi?"

"Bunlar Philly'den gelen mavi yakalı işçiler, soğuk onları durdurmaz." Gözlerini devirerek homurdanıyor. "Peki ya *kar*?"

"Kolayca temizlenir," diyerek onu eliyle uzaklaştırıyorum. "Buz veya kar yağmadan önce dış cephe tamamlanmış olacak ve çatı da yapılmış olacağı için sorun olmayacak."

"Sen çok abartılısın," diyor karım, ellerini beline koyarak.

"Ama memnunsun, değil mi?"

Gülümsemesini bastırda, yanaklarının kızardığını gizleyemiyor. "Kendi evimizin olmasının çekici olmadığını iddia etmeyeceğim. Aile evi güzel, ama kalabalık ve kaotik ve kendi mutfağımı özleyorum. Martha bu mutfak domine ediyor ve ona kızamıyorum bile. O bir mutfak tanrıçası."

"Mhmm," diye onaylayarak mırıldanıyorum. "Ve inşaat ne kadar çabuk biterse, seçtiğin yeni ocağı o kadar çabuk alabilirsin."

Sözleşmeyi imzaladığımızdan beri yeni evde istediğimiz şeyleri yavaş yavaş tartışıyoruz. Armani ona sayısız katalog vererek beğendiklerini seçmesini istedi. Ve tabii ki, en çok beğendiği şeyler neredeyse hepsi mutfakla ilgiliydi. Ailesinin ihtiyaçlarını karşılarırken aynı zamanda huzur içinde pastalarını yapabilmek istiyor.

"Ah, hatırlatma bana," diye sızlanıyor. "O şeyi rüyamda görüyorum, o fiyata satın aldığına inanmıyorum."

"Sen onu seviyorsun."

"Çok," diye vurguluyor.

Aramızda şefkatli bir sessizlik geçiyor. Ve ben onu mahvediyorum. "Sevdiğin başka bir şey var mı?"

Yanımda kaskatı kesilir, farlara bakmış geyik gibi donar. "Hmm, küvet mi? Yoksa ısıtmalı zeminler mi?"

Hayal kırıklığı mideme yumruk gibi çarpar, ama acıyı görmezden gelirim. *Neden başka bir şey beklediğimi bilmiyorum.*

"Rayna!" Yordan ana evin arka bahçesinden sesleniyor. "Akşam yemeği hazır, Martha ıstakoz yaptı!"

Onun özel anları bozma konusundaki olağanüstü yeteneği hakkında onunla konuşmam gerek. *Benim* zamanımı kesintiye uğratmadığında bu durum benim için faydalı oluyor.

"Tamam," diyor Rayna, boğazını temizleyerek. "Geri dönmeliyiz." "Öyle mi?"

Boğazı titrer ve dudağını ısırır. "Aç değil misin?" "Şu anda yemek için iştahım yok."

"Hadi," diye tekrar seslendi Yordan. "Tabağın soğuyacak!"

"Geliyoruz!" diye bağırır. Boynunun arkasını ovuşturur ve bana bakar. "Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Senin duymak istediğini bilene kadar hayır.

"Hayır," diye yalan söylüyorum. "O gelip bizi içeri sürüklemekten gidelim."

Akşam yemeği bir saatten fazla sürer ve yengeç yemekten çok sohbet edilir. Sabırsızlanmak çıldırtıcıdır, ama bunu gizlemek zorundayım. Babamın ruh halimi fark edip soru sorması, ihtiyacım olan son şeydir. Balayı sonrası mutluluğumu yaşamam gerekir, bu yüzden alaycı davranıp yemeği aceleyle bitirmeye çalışırsam, Tanrı bilir, şüphelenir.

Ama herkes yemeğini bitirir bitirmez, o gider ve artık gitme isteğimi gizlemek zorunda kalmam. Yordan'ı tek kelime etmeden kenara çekip, onu neredeyse yukarıya, ofisime iteklerim. *Şimdi* konuşmamız lazım, meraklı gözler ve kulaklar olmadan.

"Hey, acelen ne?" diye sinirlenerek, masamın yanındaki sandalyeye tökezleyerek oturur. "İyi misin?"

Onun sorusunu tamamen görmezden geliyorum. "Kız kardeşinin beni sevmesini nasıl sağlayabilirim, söyle bana." "Ne?" Yordan ağzı açık kalmış, beni yanlış duymuş gibi başını sallıyor. "Rayna," diye vurguluyorum. "Onun beni sevmesini nasıl sağlayabilirim, söyle bana."

"O zaten senden hoşlanıyor," diye cevaplar, kafası karışmış bir şekilde. "Dostum, o seninle evlendi."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdanarak karşısındaki koltuğa oturdum. "Beni tolere ediyor. Onun beni sevmesini nasıl sağlayabilirim, söyle bana."

Kaşları saç çizgisine doğru yükselir. "Onu seviyor musun?"

"Burada soruları ben soruyorum," diye uyarıyorum. "Ve sabrım tükeniyor. Bana bilmem gerekenleri söyle. O, itiraf ettiğinden daha fazla beni önemsiyor, ama bunu inkar edilemez hale getirmek için bir şeyler yapmam gerekiyor."

Yordan inanamıyormuş gibi gülerek başını sallıyor. "Neden sana yardım edeyim ki?" Durup ona bakarım. "Tekrarla."

Ellerini kaldırır, alaycı savunmasında fazlasıyla kendini beğenmiş görünür. "Bana hiçbir zaman teşvik olmadan hiçbir şey yapmamamı söyleyen sensin."

"Kız kardeşinin ve akıl hocanın mutlu bir evlilik sürmesini istemek sana yeterli bir motivasyon değil mi?" diye meydan okurum, kollarımı kavuşturarak.

"Daha fazla motive edilebilirim," diye cevaplar, dudaklarını şakacı bir şekilde büzerek. "Sana verdiğim her şey beni bir iyilik yapmaya layık kılmadı mı?"

"Bize bedelsiz baktığını söylemiştin," diye cevapladı kurnazca. "Bunun bir yalan olduğunu ima etmiyorsun, değil mi?"

Ah, bu küçük pislik...

Kızgın mıyım yoksa gururlu muyum, bilemiyorum. "Çok cesur oldun, Yordan."

O ise bunu bir iltifat gibi kabul ederek sırtıyor. "Hey, bu canavarı sen yarattın." Bir iç çekerek, çocuğa kızamıyorum bile. "Ne istiyorsun?"

"Rayna'nın her hareketimi takip etmeden dışarı çıkmak istiyorum."

Cevabı çok hızlı, yani bunu bugün öncesinde de düşünmüş. Rayna, Yordan'ı GPS ile takip etmiyor ama onun nerede olduğunu her zaman biliyor.

Bunu düşünür ve sorarım, "Nedenini bilmek istiyor muyum ki?"

"On yedi yaşındayım Apollo," diye cevapladı sakın bir sesle. "Rayna beni her zaman küçük kardeşi olarak görebilir, ama bir erkeğin ihtiyaçları vardır."

Tanrım.

Onun *böyle* bir şey söyleyeceğini beklemiyordum. "Cinsel olarak aktif misin?"

"Cinsel olarak aktif mi? Sen nesin, doktorum mu?" Gülüyor ve başını sallıyor. "Tekrar ediyorum: Ben on yedi yaşındayım."

O insanları öldürdü ve artık bir mafya üyesi. Onun itirafına şaşırırmamam gerekirdi, ama nedense şaşırdım.

"Rayna seninle konuştu mu?"

"Sözümü geri alıyorum," diye yüzünü buruşturarak, yüzünü ekşitir. "Bu konuşmayı yapmak zorunda kalmazsak, onu nasıl kazanacağını sana söyleyeceğim."

"Anlaştık," derim hemen. "Ama *her seferinde* önlem almalısın. Seni eğitmemi bitirmeden birini hamile bırakırsan, seni Armani ile ringe çıkarır ve kışını tekmelemesine izin veririm. Rayna da muhtemelen sırasını bekler."

O homurdanır. "Prezervatifleri biliyorum Apollo. Yıllardır kullanıyorum."

"Yıllardır mı?" diye inlerim. "Siktir, bilmek istemiyorum."

"Lütfen," diye alay eder. "Seninle birlikte bu dünyada büyüyen sekiz erkek kardeşin var. Bunun seni şok ettiğini inanamıyorum."

"Sen kardeşimden çok oğlum gibisin, Yordan. Dürüst olmak gerekirse, senin de öfke ve mutluluk dışında hormonların ve duyguların olduğunu unutmuşum."

"Beni oğlun gibi mi görüyorsun?" Sesi bir anda neşeli olmaktan çıkıp kırılgan bir tona büründü. Gözlerinde, kalbimi acıtan bir umut vardı.

"Tabii ki seviyorum," diyorum içtenlikle. "Sana mentorluk yapmak, hayatımda yaptığım en ödüllendirici şeylerden biri oldu. Seninle gurur duyuyorum."

"Oh, lanet olsun," diyor, benim sözlerimi sindirmeye çalışarak. "Kahretsin, nasıl böyle şeyler söyleyebiliyorsun, boğazın düğümlenmeden? Bu beni çok duygulandırdı, lanet olsun."

Yüzünde herhangi bir tepki belirtisi olmaması için çok uğraşıyor, ama başarısız oluyor. "Duygularını göstermen normal, Yordan," diyorum nazıkçe. "Ben gelecekteki Capo olarak duygularımı gizlemek için eğitildim, ama yine de duygularım var. Mutluluktan ya da başka bir sebepten ağlayabilirsin. Seni bunun için yargılamam."

"*Tanrım*," diye burnunu çekiyor. "Yine başladın. Babam bana hiç böyle bir şey söylemezdi. Mafya üyeleri ağlamamalı."

"Adamlar arkadaşlarının ölümünü izlemek zorunda kaldılar," diye başlıyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Vuruldu, bıçaklandılar, işkence gördüler ya da milyonlarca başka şey. Ağlamak herkes için kaçınılmazdır. Ben bile ağladım. Cassio ilk karısını ve yeni doğan oğlunu kaybetti, sence ağlamadı mı? Armani gençken ön çapraz bağını yırttığında ağladı, Matteo da Jade'e olan tüm kötü şeyleri öğrendiğinde ağladı."

"Şey, öyle deyince..." Boğazını temizler, hala duygularıyla mücadele etmeye çalışır. "Aslında bir fikrim var. Rayna'nın açılması için yapabileceğin bir şey."

Konuyu tekrar değiştirmesini umursamıyorum, onun tavsiyesine çok ihtiyacım var. Aramızda olanları ona fark ettirecek bir şeye ihtiyacım var. Evlilik anlaşması ve isteksiz bir arkadaşlıktan öteye geçtiğimizi ona gösterecek bir şeye.

"Devam et," diyorum, bilgiye aç bir şekilde.

"Sana küçük bir sır vereceğim," diyor Yordan gülümseyerek. "Rayna kedileri sever. Özellikle yavru kedileri, ama genel olarak kedileri de sever. Yaşlı olanları, genç olanları, tüylü olanları, vahşi olanları... Çocukluğundan beri kendine ait bir kedi istiyor." Üzüntüyle iç geçirir. "Çevremizdeki tüm o berbat insanlardan zarar görme riskini göze almak istemediği için kendine bir kedi almaya hiç izin vermedi. Ama evet, ona bir ya da iki kedi al, muhtemelen seni sonsuza kadar sevecek."

Ne kadar ironik.

"Cidden mi söylüyorsun, aylardır ona vahşi bir kedi gibi davrandığı için şakacı bir şekilde *micina* diye seslendiğim için mi bunu istiyor? Kendi *micina*'sı mı?"

"Bu ya ironik ya da kader," diyor Yordan eğlenerek. "Ama evet, bir ya da iki kedi onu kazanmak için büyük fayda sağlayabilir. Yine de çok endişelenmene gerek yok, seni evlenmek için yeterince seviyor. Sana bir çocuk vermeyi planlıyor dostum."

"Az önce bana cinsel olarak aktif bir genç olduğunu söylediğine göre, fiziksel ve duygusal yakınlık arasında bir fark olduğunu bildiğinden eminim. Rayna bana karşı hala çekingen davranıyor. Bana hislerini anlatmaktansa, benim önümde çıplak kalmayı tercih ediyor."

"Tamam, *iğrenç*," diye itiraz etti, yüzünde dramatik bir ifadeyle. "Bu kadar ayrıntılı bilgiye ihtiyacım yoktu. Kabuslar için teşekkürler."

"Bu, beni şantaj yapmaya çalıştığın için."

"Dersimi aldım," diye homurdanır. "Ama yine de yakında bana yalnız kalmam için yardım edeceksin, değil mi? Bu konuda ciddiydim."

"Göreceğiz."

Hayatım mahvoldu, ona hayır diyemem.

'ın Kırk Dördüncü Bölümü

Apollo

İki Ay Sonra

Matteo aklını kaçırmış gibi görünüyor. En küçük kardeşim genellikle şakalar, alaycı gülümsemeler ve çocuksu bir çekicilikle doludur. Ama şimdi? Neredeyse tanınmaz halde. Sinirli ve dağınık, dağınık saçlarını sanki bir kısmını koparacakmış gibi eliyle tarıyor.

Ofisimdeki eşyaları topluyorum, Rayna ile yeni evimize resmi olarak taşınmaya hazırlanıyorum. Ama kardeşim sürekli gözüme takılıyor, babamızın ofisinin yanındaki koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Sanki kapının önünde dolaşmak, sihirli bir şekilde babamızı ortaya çıkaracakmış gibi.

"Bir tür bunalım mı yaşıyorsun?" diye soruyorum sonunda, açık kapımdan seslenerek.

"Siktir git," diye homurdanıyor, bir eliyle yüzünü ovuştururken, diğer eliyle telefonunu sıkıca tutuyor. "Babam nerede?"

"Dışarıda." Gözlerimi kısarak, endişe verici vücut dilini analiz ediyorum.

"Lanet olsun." Matteo ekranında çılginca bir şeyler yazıyor. "Nereye çıktı? Ne zaman dönecek?"

"Emilio'yu görmeye gitti," diyorum ona soğukkanlılıkla. "Bayılmak üzereymiş gibi görünmenin ya da telefonunu bu kadar sıkı tutarak kırmak üzereymiş gibi görünmenin bir nedeni var mı?"

Yine volta atmaya başlar, gözleri o kadar cep telefonuna sabitlenmiştir ki, cihazda delik açacakmış gibi gelir bana. "Sanki umurunda da."

İçimden irkiliyorum. Matteo ile aramızda tartışmalar olur. Ama bir şeye ihtiyacı olduğunda onu asla geri çevirmeyeceğimi bilmeli. Her zaman onun yanında olacağımı bilmeli, onu ben büyüttüm resmen.

"Dramatik davranmayı bırak," diye sertçe söylüyorum. "Seni bu kadar sinirlendiren şeyi söyle bana. Babam sana yardım edebiliyorsa, ben de edebilirim. Ne oldu? Orada volta atıp durarak beni deli ediyorsun."

Mavi gözleri benimkilere dikilir, sözlerimin ciddiyetini ölçmeye çalışır. Gördüklerine isteksizce inanmak zorunda kalır, çünkü nefesini verir ve açıklamaya başlar.

"Anya ortadan kayboldu."

Onun kısa açıklamasına şaşırarak soruyorum, "Küçük arkadaşın sana mesaj atmıyor diye yere iz mi bırakıyorsun?"

"Sen lanet olası bir pisliksin," diye tükürür, yumruklarını sıkar. "Yardımcı olmayacağını biliyordum." Merdivenlerden aşağı kaçmak için döner ve ben bir iniltiyle onu durdururum.

Bana güç ver.

"Dinliyorum, Matteo," derim, sesim kararlı ve ikna edici. "Neden cevap vermedi diye bu kadar telaşlanıyorsun? Tehlikede olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Yine tereddüt eder, dudakları düşünceli bir şekilde aşağı doğru kıvrılır. Ama gitmez, bunun yerine ofisime girer ve yavaşça bana yaklaşır. "Ona ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

Zavallı kız için ne yazık ki, iktidarda olan neredeyse herkes, annesinin elinde başına gelen zulmü biliyor. Bu, gizli tutulabilecek bir şey değildi, özellikle de babası, genç kızını mahveden adamları cezalandırmak için yaptığı saldırgan davranışlar yüzünden.

"Bunu sana sadece şu anda kafayı yemek üzere olduğum için söylüyorum Apollo," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Bu aramızda kalsın. Neredeyse kimse bilmiyor."

Ona kararlı bir şekilde başımı sallayarak devam etmesini işaret ettim.

"O, her şeyi bitirmeye çalıştı... olaydan sonra birkaç kez. Babası, ilk iki seferden sonra onu eve kapattı ve bir yıldır denemedi. Ama kötü günlerinde, bazen hala bunu düşünüyor." Zorlukla yutkunur. "Kötü bir gün geçiriyor ve şimdi cevap vermiyor..."

Tanrı aşkına.

Matteo'nun gizemli Morozov kızıyla olan arkadaşlığının böyle olacağını düşünmemiştim. Onunla iletişime devam etme izni aldığı anda, yakınlaşacaklarını biliyordum. Ama bu kadar uzaktan bu kadar derin bir şeyi paylaşmak? Matteo'ya gerçekten güveniyor olmalı. Ve sanırım, bunun iyi bir nedeni var.

Masamdan telefonumu kaparak, sözleşmelerimi hızlıca gözden geçirip aradım.

"Ne yapıyorsun..."

Elimi kaldırarak onun sorusunu kesip telefonu kulağıma dayadım. Üç kısa zil sesinden sonra telefon açıldı.

"Anton Morozov," diye söylüyorum, o daha bir kelime bile söylemeden. Matteo titrek bir nefes veriyor. Ne yaptığımı anlayınca, masamın karşısındaki sandalyeye çöküyor, gözleri hayranlıkla açılmış.

Küçük kardeşim Rus Pakhan'ın telefon numarasını bilmiyor olabilir, ama ben biliyorum. Hatta onun direkt hattını. Dmitri, Jade ile evlendiğinde beni ve babamı birbirimize bağladı. Resmiyet ve acil durumlar için.

"Apollo Moretti," diye karşılık verir, sesinde soğuk bir tereddüt vardır. "Neden beni arıyorsun?"

"Kızını şu anda görebiliyor musun?" Keskin bir nefes alır. "Neden soruyorsun?"

"Onu kontrol et," diye tavsiye ettim, gecikmeye yer bırakmadan. "Matteo, onun şu anki zihinsel ve fiziksel sağlığı için endişeleniyor."

Rusça küfürler telefonun diğer ucundan geliyor ve sesli bir hışırtı duyuluyor. Saniyeler inanılmaz yavaş geçiyor, cevap gelmeyen her an gerginlik artıyor.

Sonunda, Anton'un derin sesi kulağıma tekrar ulaşır. "Uyuyor. Doktorumuzdan acil durum ilacını istedi. O... o bunu hiç kendisi istememişti. Eğer bu o çocuğun işi ise, ona deneme süresinin bittiğini söyle."

Bu, alabileceğimiz en yakın teşekkür. Anya'nın babası başka bir şey söylemeden telefonu kapatır, ben de aynısını yaparım.

"Uyuyor," derim, Matteo'nun yüzündeki rahatlamayı izlerken. "Görünüşe göre doktorundan acil durum ilacını istemiş?"

"Öyle mi?" diye sorar, dudaklarında bir gülümseme belirir. "Hiç istemezdi. Normalde biri onun keyifsiz olduğunu fark eder ve ilacı önerir, bazen de onu çok yorgun yaptığı için isteksizce alırdı. Kahretsin, tamam, bu iyi."

"O da öyle söyledi. Kızın ilerlemesinden senin sayende olduğunu ve artık

"

Hafif gülümsemesi tam bir sırtıta dönüştü. "Bu sadece, artık beni gördüğünde silahına elini sürmeyeceği anlamına geliyor. Beni şimdiden sevmeye başladı bile."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Onu kendi lehine çevirmeyi mi umuyorsun? Belki bir gün damadı olmak için?"

Gülümsemesi kaybolur ve yüzündeki tüm duyguları silip süpürür. "Biz sadece arkadaşız. Öyle bir şey yok."

Matteo, bu ima karşısında verdiği tepkiyi görmemi istemiyor, ilginç.

Omuzlarımı silkiyorum. "Sen ne dersin o."

"Yardım ettiğin için teşekkürler," diye mırıldanır, kafasının arkasını kaşıyarak. "İstedığında o kadar da kötü değilsin."

"Belki de evlilik hayatı beni yumuşatıyordur," diyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Rayna ikinizin yerine de bana yeterince pislik diyor. Seni kasten kızdırmam gerek yok."

"Babam, bizim temel olarak farklı olduğumuz için tartıştığımızı söylüyor," diyor bana, sanki bu sözlerle pek inanmıyormuş gibi, emin olamadan. "Ama ben kendimi kardeşlerime benzetmiyorum ve hepimiz iyi anlaşıyoruz."

"Onlar seni büyütmediler," diyorum yavaşça, gergin ilişkimizi nasıl anladığımı açıklamaya çalışarak. "Annemizin..."

"Alina," diye sözümü kesiyor, düzeltir gibi. "Ona annem deme."

Gözlerinde o kadar çok acı var ki, neredeyse yüzümü buruşturuyorum.

"Alina, o zaman," diye devam ediyorum. "Senin hayatında Alina'nın yerini aldım ve ne yazık ki bu, benim gençlik halimin şefkatini görmem anlamına geliyordu. Hiçbir şeyi ciddiye almıyordun ve senin için endişelenmemek için senin büyümene ihtiyacım vardı. Seni güçlü yaptım ve bunun için kendimi kötü hissediyorum, ama babam benim yapmadığım şeyi yaptı ve senin kendin olmana izin verdi."

Kaşlarını çatarak düşünmeye daldı.

"Senin *gürültücü* kişiliğinin bir gün ölümüne neden olacağından endişeleniyordum. Kendini koruyabilmeni istiyordum. Ama babam senin neşeli ve ölümcül olabileceğini hep biliyordu. Ben bunu anlamıyordum, bu yüzden mükemmel değildim. Hâlâ anlamıyorum, ama umarım geliştiğimi görebiliyordursundur. Yıllar geçtikçe tartışmalarımızın daha çok şakalaşmaya dönüştüğünü düşünüyordum, ama yanılıyorsam beni düzelt."

"Belki de yanılmıyorsun," diye mırıldanır, neredeyse isteksizce.

"Böyle şeyleri bana anlatabileceğini bilmelisin," diye yavaşça hatırlatırım. "İhtiyacın olduğunda sana yardım etmeyeceğim hissine kapılırsan, ben berbat bir Capo ve berbat bir kardeş olurum. Kişiliklerimiz çatışıyor olabilir, ama bu seni sevmediğim anlamına gelmez."

"Kahretsin, keşke bunu kaydediyor olsaydım." Matteo'nun yüzü aydınlanır, tipik neşesi muhteşem bir dönüş yapar. "Kanıt olmadan kimse bana inanmaz. Matteo Moretti, Apollo'nun en sevdiği kardeşi."

"Ben öyle demedim."

"Ben öyle duymadım," diye gülümseyerek şarkı söyler. "Leon ve Cassio, yerlerine başkalarının geçtiğini söylediğimde çok üzülecekler."

Burnumun köprüsünü sıkıştırarak homurdanıyorum. "Sana inanmayacaklar."

Ellerini ovuşturur, gözlerinde yaramaz bir bakış vardır. "Göreceğiz."

"O karmaşık beyninde kurduğun planları yapmak yerine, bu kutuları aşağı taşımama yardım etmeye ne dersin?"

"Peki," diye somurtuyor. "Ama sadece sana yardım etmek, bana ihtiyacın olduğunu kanıtladığı için." Matteo birkaç kutuyu kapıp, ben onun saçma varsayımını düzeltmeden odadan çıkıyor.

Onunla her gün uğraşmayı özleyeceğime inanamıyorum.

Kimi kandırıyorum ki? İnliyorum. Çok geçmeden her gün yeni evime girmeye başlayacak.

ın Kırk Beşinci Bölümü

Rayna

Son sekiz hafta boyunca gözlerimle gördüğüm ilerleme olmasaydı, sadece iki ayda bu kadar güzel bir şeyin yapılabileceğine asla inanmazdım. Bu kesinlikle inanılmaz ve resmi olarak taşındık.

Üç katlı mini malikane, planladığımız her şeye sahip. Altı yatak odası, ikisi ana katta, üçü üst katta ve biri bitmiş bodrum katında. Özellikle Yordan'ın yatak odası. Apollo'nun fikriydi, böylece bizimle aynı evde yaşarken mahremiyetine sahip olabilecekti. Ben de kabul ettim, çünkü bu yatak odası güvenli odamıza en yakın olanıydı ve Apollo bana bunun son teknoloji olduğunu garanti etti.

Ayrıca, misafirlerimiz geldiğinde yemek yiyip vakit geçirmek için ekstra küçük bir banyo olması için üç buçuk banyo yaptırarak. Armani sayesinde evimiz sadece inşa edilmedi, aynı zamanda tamamen döşendi. Yemin ederim, o adam iki hafta içinde bütün bir şehri dekore edebilir, o kadar hızlı ve verimli çalışıyor. Sanki süper gücü var.

Bu eve bayıldım, benim olduğuna inanamıyorum. Mutfak rüyalarımın evi, oturma odası rahat ve güzel, yatak odam ise her küçük kızın hayali gibi. Apollo, odayı soluk pembe tonlarında dekore etmek istememi umursamadı ve gül rengi örtülerimin altında bir bebek gibi uyuyor.

Mutfakta yeni tabak ve kaseleri kutularından çıkarıyorum, kocam içeri girdiğinde burada yaratılacak tüm anıları düşünüyorum. Yalnız değil.

Onun iki küçük tüylü topu tuttuğunu görünce elimdeki kaseyi neredeyse düşürüyordum. Ellerimin kontrolünü kaybetmeden önce kaseyi yere koyup, kalbimi tutarak onun gözlerine baktım.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum, kalbim hızla atıyor. "Onları nereden buldun?"

"Beğendin mi?" diye sordu, yavru kedilere bakarak. "Onlar senin için. Yordan, hep bir tane istediğini söylemişti."

"Ve sen de benim için mi aldın?" diye soruyorum, daha yakından bakmak için mutfak tezgahının etrafından dolaşarak. "Onları çok seviyorum, aman Tanrım. Nereden... nasıl?"

"Barınak aşırı kalabalıktı," diye açıklıyor, benim eksik sorumdan rahatsız olmadan. "Bu ikisi birbirine bağlı bir çift; kardeşler. Ayrılamazlardı."

"Tabii ki hayır," diye şiddetle onaylıyorum. Öne eğilip, küçük çocuğun çenesinin altını kaşıyor ve kızın kulağının arkasını okşuyorum. "Kız kardeşini bırakamazdın, değil mi?"

"Onun erkek olduğunu nasıl anladın?" diye sorar Apollo, bana hayran bir bakışla göz kırparak.

"Çoğu kara kedi erkektir ve daha da büyük bir yüzdeye sahip olan Torties kızdır, aslında hepsi kızdır. Ayrıca, çok kız gibi bir yüzü var, değil mi?" Pembe bir tasma takarsa kesinlikle çok sevimli görünecektir.

En küçük, en tatlı miyavlama siyah kediden geliyor. Dili ve dudakları en parlak pembe tonunda, burnu ise tüyleri kadar koyu. Tortie kız kardeşi, gürültücü kardeşinden etkilenmeden, uykulu gözlerle esniyor.

"Sanırım oldukça kadınsı görünüyor."

"*Oldukça kadınsı*," diye alaycı bir şekilde gülerek söylüyorum. "Kemerlerinizi bağlayın bebekler, babanız oldukça ciddi bir adam olabilir. Belki onu yumuşatabilirsiniz, hmm? Kim sizin o değerli küçük yüzlerinize karşı koyabilir ki?"

"Ben onların babası mıyım?" Apollo mırıldanır ve bana o kadar yoğun bir şekilde bakar ki midem bulanır.

"Tabii ki öylesin." Yutkunuyorum. "Onları buldun, değil mi? Şimdi onları bana ver. Küçük kafalarını öpmem ve onları kucağıma almam lazım."

İki bebek bana uzatıldığında kalbim mutlu bir şekilde çarpmaya başlar, minik motorlar gibi mırıldanmaya başlarlar. "Siz ikiniz çok şımartılacaksınız," diye fısıldarım. "Babanız benim onun parasını harcamamı seviyor ve sonunda bana karşı koyamayacağım bir şey aldı."

"Onlar için isim fikirlerin var mı?"

"Oh, ben çoktan karar verdim," diye itiraf ediyorum. "Çocukluğumdan beri evcil hayvan isimleri hakkında düşünüyordum. Bu ikisi aklımdakine tam olarak uyuyor."

"Beni merakta bırakma," diye alay ediyor, dudakları seğiriyor.

"Erkek için Midnight, kız için Moonlight. Çok sevimli, değil mi?"

"Beğendim." Başını eğerek onaylar. "Neden içimden bir ses, bu ikisi sahip olacağımız tek kediler olmayacak diyor?"

Kendi kendime gülümsüyorum. "Sen her zaman zekiydin, değil mi?"

Bu ihtimalden vazgeçmek yerine, zafer kazanmış gibi görünüyor.

"Onlara gerekli olan şeyleri aldım," diyor Apollo, kendinden ve hediyesinden memnun bir şekilde. "Armani, koridorun sonundaki dolaplardan birine kedi kapısı takıyor, kum kabı da oraya konulacak. Ayrıca, istediğin zaman kurabilmen için bir kedi ağacı ve oyuncaklar da hazır."

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyorum, yüzüm kızararak. "Çünkü işe yarıyor."

"Bunu söylemeni umuyordum," diyor, gözleri karararak. "Biz yatak odamızı kullanmaya başlarken, sen de onların yeni evlerini keşfetmelerine izin vermeye ne dersin?"

Bu öneri bacaklarımı sıkıştırdı. Apollo'ya doyamıyorum. Onunla birlikteyken orgazmların evlilik sözleşmemize yazılmasına gerek olmadığını çabucak öğrendim. Beni çıldırtmaktan zevk alıyor. Yemin ederim, beni ne kadar çok orgazma ulaştırırsa, o kadar çok tahrik oluyor.

O, her anlamda bir seks tanrısı.

"Onları yalnız bırakırsak kanepeyi çizebilirler," diye uyarıyorum.

"Sana yeni bir kanepe alırım."

"Ya kaza yaparlarsa?"

"Onlara kedi kumunu zaten gösterdim, o yüzden yapmamaları gerekir. Ama yaparlarsa temizlerim. Cesetlerle uğraştım, yumruğum büyüklüğündeki bir kedinin pisliğini temizleyebilirim."

"O zaman kum kutusunu temizlemeyi mi planlıyorsun?" diye şaka yapıyorum, gülerek.

"Bu neden komik?" Yüzü ciddileşti. "Kesinlikle bununla ilgileneceğim. Hamile kadınlar kedi kumunu temizlememelidir, tehlikeli olabilir."

Midem garip bir şekilde kıpır kıpır oluyor. "Ben henüz değilim." En azından, öyle olduğunu sanmıyorum.

Siktir. Yakında test yaptırmalı mıyım? İlk seferden beri durmadan seks yapıyoruz ve yıllardır düzenli adet görmüyorum, bu yüzden üreme organlarımda neler olup bittiğinden emin olamıyorum.

Federico ile evlenmeye zorlandığımda doğum kontrol iğnesi oldum ve o zamandan beri geçici adet görmeme sorunları yaşıyorum. O zamanki doktorum genel sağlığımın ve doğurganlığımın etkilenmediğini söyledi. Bazı kadınların çeşitli nedenlerle adet görmediklerini veya çok az adet gördüklerini söyledi. Stres, hormon değişiklikleri ve hatta tiroid dalgalanmaları gibi.

Şimdi düşününce, bunu söylemem gerekirdi mi?

"Her an olabilir," diyor Apollo, beni karanlık düşüncelerimden çıkarıyor. "Ben yaparım. İstersek bunu Yordan'ın görevlerinden biri haline de getirebiliriz."

"Eğer pantolonumun içine girmek istiyorsan, konuyu kedi kumundan başka bir şeye çevirmeliyiz," diye şaka yapıyorum.

"O zaman, seni spermle doldururken hangi pozisyonda olmak istediğini konuşmaya ne dersin?"

Ve birdenbire yüzüm kızardı ve kalbim yine hızlı atmaya başladı.

"Tamam, ama çok uzun sürmesin," diyorum ona, isteksizce oturma odasına doğru yürüyüp kedileri yere bırakıyorum. "İlk günlerinde terk edilmiş hissetmelerini istemem."

"En az yirmi dakikaya ihtiyacım var," diyor Apollo, arkamdan yaklaşarak. Dudakları boğazımın yanına değdiğinde nefesim kesiliyor. "İçine girdiğimde durmak istemeyeceğim. Ve seni sikimle parçalamadan önce en az bir kez dilimin üzerinde boşalmanı istiyorum, aşkım."

"Yukarı," diyorum titreyerek.

El ele, yatak odamıza koşarız, her adımda başım dönüyor. İçeri girdiğimizde taze çarşafın kokusu burnumu doldurur, ama kısa sürede Apollo'nun kolonyasının baharatlı kokusu onun yerini alır. Elleri yüzümü çevreler ve beni uzun, şehvetli bir öpücüğe çeker.

Dudaklarım, ağızımı sarhoş edici bir şekilde yiyip bitiren dudaklarını kovalıyor. Elleri yüzümden kayıp uyluklarıma iniyor, elbisenin eteğinin altına giriyor. Parmaklarıyla beni tahrik ederken, parmaklarını gittikçe yukarı doğru kaydırırken tüylerim diken diken oluyor.

"Bu güzel elbiseleri giydiğinde seni çok seviyorum, bebeğim." Dudaklarımın köşesine doğru inleyerek söylüyor. "Bu, eteğini kaldırıp istediğim zaman seni alabileceğimi düşündürüyor."

"Öyle yapmalısın," diye cevap veriyorum, elleri uyluklarımın arkasına dolanıp kalçalarımı kavrayıp sıkıca sıktığında kıvrınarak. Beni öne doğru çekmek için beni kavrayarak, şişkinliğini karnıma bastırıyor. "Hemen şimdi."

"Seni tattıktan sonra," diye cevaplar, beni geriye doğru yürürken.

Son derece çirkin bir şekilde yatağa düşerken, başımı kaldırıp onun tek bir hareketle gömleğini çıkardığını görüyorum. O kadar yakışıklı ki, ona bakmak bile amımı titretmeye yetiyor.

"Bacaklarını aç," diye sakın bir şekilde talimat verir. "Bana benim olanı göster, *micina*."

Ayaklarım altımdaki yumuşak yatağa basarken, dizlerim yukarı kalkar ve genişçe açılır, külotla kaplı amımı ona gösterir.

"Mmm," diye mırıldanır, gözleri yoğun bir arzuyla manzarayı içlerine çeker. "Bu olmaz... yolumda bir şey var."

Eğilir, parmağını külotumun ortasına geçirir ve çeker. Dantelli kumaş bacaklarımdan aşağıya doğru kayar ve Apollo onu sanki onu rahatsız ediyormuş gibi bir kenara atar.

"İşte oldu," diyor onaylayarak.

Bir saniye sonra, yatağın kenarında diz çökmüş, beni uyluklarımın arkasından aşağı çekiyor ve ağrıyan cinsel organımı ağızıyla kaplıyor. Sırtım yataktan kalkıyor, zevk omurgamdan yıldırım gibi geçiyor. Benimle oynamıyor ya da dilini kullanarak beni kızdırmıyor. Hayır, sanki bu yapacağı son şeymiş gibi beni yalıyor.

Saniyeler içinde nefes nefese kalıyorum ve parmaklarını da işin içine katınca zevk daha da yoğunlaşıyor. Parmaklarını sıcak amımın içine sokup çıkarıyor, iç duvarlarımı okşuyor, kıvrılıyor ve okşuyor.

"O-oh Tanrım," diye inliyorum, ona daha yakın olmak için çaresizce kalçalarımı kaldırıyorum. Eskiden bir erkeğin yüzüne sürtünürken, o da beni diliyle sikiyorken utanacağımı düşünürdüm, ama Apollo bunu çok doğal hissettiriyor. "S-siktir, Apollo, çoktan yaklaşıyorum."

Dudakları vahşi bir gülümsemeye yayıldı ve cesaret verici bir sesle tenime mırıldandıktan sonra klitorisimi şakacı bir şekilde ısırdı. Memnun olduğunu söylemesine gerek yok, bunu lanet olasıca *hissedebiliyorum*.

Parmaklarının her itişinde ve dilinin her hareketinde damarlarımdan ateş geçiyor. Beni sadece ısıtıp germiyor, beni ateşe veriyor. Onun sikinin içimde hissettirdiği şeyi arzuluyorum, ama beni çıldırtmak için beni sikmesine gerek yok. Her açıdan yetenekli.

"Ben, oh lanet olsun, bu çok iyi, Apollo," diye inleyerek kalçalarımı tekrar öne doğru sallıyorum. "Ben boşalır boşalmaz içime gireceksin, değil mi? Spermini tekrar derinlerde hissetmek istiyorum. Sürekli bunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" diye soruyor, ıslak dudaklarını yalarken amımın üzerinde duruyor. Kristal gibi gözleri arzu ve şehvetle kararmış. "Bu açgözlü amın daha fazlasını mı istiyor, ha? Tekrar döllenmek istiyor, değil mi?"

"Evet," diye şiddetle onayladım.

"Güzel," diye homurdanır. "Benim için boşal da sana ihtiyacın olanı vereyim, tamam mı?"

Onun müstehcen sözleri doğrudan klitorisime ulaşıyor, dili de öyle. Göğsümde bir sıcaklık yükseliyor ve dudaklarımdan bir inilti koparken her yerim yanıyor. Kör edici bir tahrik doruğa ulaşıyor, içimi derinlemesine dolduruyor. Parmakları içimde dönüyor ve sanki bir düğmeye basmış gibi onları sıkıca kavriyorum.

Benim boşaldığımı hissediyor ve çabalarını ikiye katlıyor. Dili klitorisime daha sert baskı uyguluyor ve basınçtaki değişiklik beni çılgılık attırıyor, boğazım sesle çatlıyor. Amım titriyor ve yıldızlar görüyorum, ayak parmaklarım yatağa kıvrılıyor. Her an uçup gidebilecekmişim gibi hissediyorum, her bir zevk parçası bir anda içimi kaplıyor. Beni bu kadar çabuk orgazma ulaştırabilmesine şaşırmıyorum; artık Apollo'nun yaptığı hiçbir şeye şaşırmıyorum.

Son orgazmım sona ererken bana toparlanmam için bir saniye bile vermiyor. Elleri belimi sarıyor ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor, çok az çaba sarf ederek beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çeviriyor. Kemerinin açılma sesini ve onu çıkarırken çıkardığı hışırtı sesini duyuyorum.

"Sırtını bana doğru eğ, Rayna. Yüzün aşağıya, kığın yukarıya ve beni bekle."

Onun kaba emrini duyunca içimi bir heyecan kaplar. Uçuşan sersemliğim azalmaya başlarken, ona kıcımı sallayarak itaat ederim ve kaburgalarım yatağa gömülür.

"İşte benim kızım, hazır ve istekli."

Gözlerim kapanıyor, övgüsü beni sersemletiyor ve hayal alemine götürüyor. "Lütfen, Apollo," diye yalvarıyorum, aniden boşluk hissediyorum.

Cevap vermez, ama *harekete geçer*. Birkaç saniye içinde arkama geçer ve acımasız bir hamle ile içeri girer. Kırık bir inilti çıkarırım ve o geri çekilir, sadece daha sert girmek için.

"Sen her zaman çok iyi hissettiriyorsun, bebeğim," diye homurdanır, güçlü eli sırtımı aşağı doğru çekip saçlarıma dalar. "Bunu nasıl yapıyorsun, ha? Her seferinde bu kadar mükemmel hissettiriyorsun?"

Cevap vermeye çalışıyorum ama ağzımdan çıkan tek şey tiz bir inilti.

Onun penisi ıslak amıma tekrar tekrar dalıyor. Kalın penisi bu açıyla daha da derine ulaşıyor. İnanılmaz bir şekilde dolu hissediyorum ve bu bağımlılık yapıyor. Zamanım ve dayanıklılığım olsaydı, onu saatlerce böyle alabilirdim.

İnlemelerim yatağa boğuluyor ve Apollo saçımı hafifçe çekerek başımı kaldırıyor, bunu yaparken tsk tsk diye ses çıkarıyor. "Sesini duymak istiyorum, Rayna. Çıkardığın sesler beni deli ediyor. Hepsini istiyorum."

"Ugghhhh," diye inliyorum, o kalçalarını öne doğru ittiğinde daha yüksek sesle inliyorum. "Durmak istemiyorum ama beni tamamen doldurmanı istiyorum."

"Evet, bunu seviyorsun, değil mi, *moglie*?" diye inliyor, elini saçımın arkasında sıkıyor. "Bu küçük amcığsıcak spermle doldurmayı seviyorsun, değil mi?"

"Evet, evet, evet," çaresizce mırıldanıyorum.

Apollo'nun da bizim yaptığımız bu ilkel, üreme işine bu kadar meraklı olduğunu bilmek beni sonsuza kadar tahrik ediyor. Onun beni dolu ve doyurmasını arzulamam, çaresiz bir tür özlem. Bunu biraz sert ve kontrolü ele alarak yapması, işi daha da iyi hale getiriyor.

Parmakları kalçamın kıvrımına gömülüyor ve hiç durmadan, hızını kesmeden devam ediyor. Her itişinde, her kalçalarının benimkilere çarpışında kalbim deli gibi atıyor. Kocam açıkça kendini olabildiğince derine gömmeye çalışıyor ve bu bana onunla bir olmak için en güçlü arzuyu veriyor. Onun benim derimin altına girdiği gibi, ben de onun derisinin altına girmek istiyorum.

Bana sadece arzu ve şehvetten daha fazlasını bulaştırdı. Onu önemsememi sağladı.

Beni sevmemi sağladı...

Bu düşünceyle nefes nefese kalıyorum ve zorlukla yutkunuyorum. "Gelmeni istiyorum. Lütfen, Apollo. Bitirdiğinde çok seviyorum." *Yaptığın her şeyi seviyorum.*

Bana ne oluyor?

"Bu kadar çabuk mu?" diye sertçe alay ediyor.

"Bu gece de yine," diyorum hevesle. "Bir varis yapmamız lazım, bebeğim." "Siktir," diye homurdanıyor, hareketleri kesik kesik. "Bana ne dedin sen?"

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum, içimi bir heyecan kaplıyor. "Sana bebeğim dememi ister misin, Apollo? Geleceğin Capo'su böyle çağrılmayı sever..."

"Sen ve o lanet ağzın," diye homurdanır, beni susturmak için kıkımın kıvrımına bir tokat atar. Çok iyi acıtıyor. "Gelecekteki Capo'nun karısı ona istediği her şeyi söyleyebilir. Ama bu, aşağılayıcı küfürler ve alaycı *sevgililer* dışında, bana ismimden başka bir şey söylediğin ilk sefer."

Yüzüm kızarır, onun haklı olduğunu fark ederim. O bana her türlü isimle hitap eder, ama ben ona aynı şekilde karşılık vermeyi ihmal etmişimdir.

"Öyleyse, bana bir takma ad bulabilmem için beni sikmeyi bitirsen iyi olur, bebeğim," diyorum, sesim boğuk ve kısık.

"Madem durmadan bunu istiyorsun," diye homurdanıyor, elini kalçamın altına ve etrafına dolayarak. "Benim için boşal, ben de seni doldururum, *micina selvatica*." Uzman bir hassasiyetle klitorisimi hedef alıyor ve güçlü ve yetenekli parmaklarıyla okşamaya başlıyor.

"Apollo!" diye bağıyorum, ona doğru sallanarak.

"Evet," diye inliyor. "Beni de öyle sik, aşkım. İşte böyle, sik.

Boşalacağım, hazır mısın?"

Ben, tutarsız bir iniltiyle cevap veriyorum, duvarlarımın onun zonklayan penisi etrafında daraldığını hissediyorum. Basınç sonunda kırıldığında kulaklarım dolmuş ve bulanıklaşmış gibi hissediyorum. İçim sıkı sıkı kasılır ve tanıdık bir sıcaklık hassas vajinamı doldurmadan önce onun şiştiğini hissediyorum.

"İşte böyle, her damlasını al. Aynen böyle, bebeğim." "Apollo," diye titrek bir sesle nefes veriyorum. "Çok güzel."

Birleşen zevkimiz, mutluluk dolu bir dalga olarak üzerimize ve içimize yayılıyor. Sonuna kadar bizi tatmin etmek için sığ darbeler vuruyor ve orgazm olduğumuzda her şey *tam da olması gerektiği gibi* hissediliyor. Teninin benim tenime değdiği his, birbirimize uyumumuz... kusursuz.

"Hayatımızın geri kalanında sana bunu yapacağım."

"Söz mü?"

Yorumuma gülerek yavaşça içimden çıkar, bu sırada bir kısmı dışarı sızar. Hızla parmaklarıyla sızan sıvıyı toplar ve tekrar içeri sokar. Zavallı amım şişmiş ve aşırı hassas, ama parmaklarını hemen kabul eder.

"Az önce sen..." Şokun etkisini yutarak sözümü yarım bıraktım. "Seni pis küçük ucube." "Hala öğrenmedin mi, aşkım? Benim *küçük* olan hiçbir şeyim yok."

Kahretsin, bu doğru değilse ne doğruysa.

ın Kırk Altıncı Bölümü

Rayna

Gerginlik midemi bulandırıyor ve kabarcıklar oluşturuyor, neredeyse buraya tek başıma gelmek için bu kadar inatçı olmamayı diliyorum. Apollo'nun sakin güveninden rahatlamak için yararlanabilirim, hatta Jade'in nazik bakışları bile endişemi azaltabilir.

Bekleme odası pek hoş bir yer değil. Sandalyeler küçük ve sert, yerler o kadar beyaz ki bakınca gözleri acıtıyor ve havadaki steril koku her şeyi soğuk hissettiriyor. Bir yıldan fazladır doktora gitmedim ve gizlice doktora gitmek hiç hoş bir his değil.

Apollo, kedcikler için alışveriş yaptığımı sanıyor.

Neden ona yalan söyledim ki? Çok aptalca ve gereksizdi. Bebek sahibi olmaya çalışıyoruz, aylardır uyuşturucu almış tavşanlar gibi korunmasız sevişiyoruz. Hamile olursam mutlu olur, bu yüzden beni saran bu endişeyi anlamıyorum. Hamile olmamaktan ve bende bir sorun olmasından mı, yoksa hamile olmaktan ve her şeyin değişmek üzere olmasından mı daha çok korkuyorum, bilmiyorum.

Anne olmak istiyorum, gerçekten istiyorum. Ama bu çok zor, değil mi?

Bu korkutucu ve hamilelik sizi değiştirir. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal ve zihinsel olarak da. Apollo ile iyi bir noktaya geldim ve bir parçam bunu mahvedecek bir şey yapacağımdan korkuyor.

Ve ona yalan söylemek, bunu mahvetmeye başlamak için muhtemelen harika bir yol.

Bazen kendi davranışlarımdan nefret ediyorum ve yanlış seçimler yapmayı nasıl durduracağımı bilmiyorum. Önemli konularda hep böyle yaparım. Asla önemsiz küçük şeyler hakkında değil.

Hayır, en önemli şeyleri mahvediyorum.

"Rayna?" diye nazik bir ses duyuldu.

Hastaları geri getiren hemşire bu sefer kapıda beni bekliyor. Kötü kararlarım üzerinde durmak için daha fazla vaktim yok, ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum.

Sessizce beni ofise geri götürüyor ve bekleme odası kadar soğuk ve temiz bir muayene odasına sokuyor. Ön muayene hızlıca geçiyor. Boyumu, kilom, tansiyonumu, ateşimi ve birkaç şeyi daha ölçüyor ve bunları tabletine kaydediyor.

Sonra sorular geliyor.

"Herhangi bir ilaç veya eğlence amaçlı uyuşturucu kullanıyor musunuz?"

Hayır.

"Alkol kullanıyor musunuz? Ne sıklıkla?"

Bazen. Sık değil.

"Son adet tarihiniz ne zaman?"

Bu biraz karmaşık...

"Herhangi bir

alerjiniz var mı?"

Kivi.

"Ve buraya hamile olabileceğinizi düşündüğünüz için mi geldiniz?"

Bu sefer cevap vermeden önce yutkunuyorum. "Kocam ve ben deniyoruz. Evde test yapmadım ama son zamanlarda daha yorgun hissediyorum ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

"Tamam," diye gülümseyerek cevaplar. "Sizden idrar örneği alacağız, sonra doktor gelip size küçük bir fizik muayene yapacak. Karnınızı ve sırtınızı muayene edecek, sonra ultrason yapacak. Sonra da ona göre devam edeceğiz, tamam mı?"

Korkunç geliyor. "Evet, teşekkür ederim."

Neyse ki, ziyaretin sonraki kısmı beklediğimden daha hızlı geçiyor. Fazla beklemek zorunda kalmıyorum. Örneğimi verdikten hemen sonra doktor odama girip karnımı muayene ediyor.

Kendini Dr. Dana olarak tanıttı ve işine koyuldu, işini yaparken benimle boş boş sohbet etti. Eldivenleri buz gibiydi, ama karnımın yumuşak kısımlarına bastırırken çok nazikti. Endişe verici bir şey bulamadı ve kısa süre sonra masaya uzandım ve ultrason için gömleğimi kaldırdım. Bekleyiş beni yiyip bitiriyordu, ama sonunda gerçekleşmek üzereydi. Kısa sürede cevabımı alacağım.

"Bu biraz soğuk olabilir," diye uyarıyor doktor, bir şişe jel tutarak.

Anladığımı belirtmek için kısa bir baş hareketiyle onaylıyorum. Bu yerin her şeyi soğuk, jelin de soğuk olmasına şaşırıyorum.

Elindeki küçük beyaz dönüştürücüyle jeli karnıma sürüyor, hareket ederken gözleri karanlık ekranda dolaşıyor. Çubuğu daha ileri iterek, doktor odaklanacak bir nokta buluyor ve aleti yavaşça hareket ettirerek karnıma daha fazla güç uyguluyor. Acıtmıyor, ama haftalardır görmezden geldiğim, karnımı daha yuvarlak hale getiren küçük şişliği neredeyse çökertiyor.

"İşte başlıyoruz," diyor, mırıldanarak. "Rahminizi bulduk ve..."

Aniden, sessiz bir uğultu sesi duyulmaya başlar, ses ekranın hoparlörlerinden yankılanır. Ne anlama geldiğini anladığımda, karnım gerginlikten altüst olur. Ses çılınca devam eder, davul sesi neredeyse heyecanlı bir hızla çalar.

Gözlerimi yakındaki ekrana kısarak bakıyorum, ama siyah beyaz lekeleri anlamlandıramıyorum. Yine de görüntülerin beynimde tercüme edilmesine gerek yok. Bariz kalp atışı yeterli, içimde bir bebek var.

Apollo'nun bebeği.

"Her şey yolunda görünüyor," diyor Dr. Dana mutlu bir şekilde gülümseyerek. "Tebrikler anne. Görünüşe göre çok mutlu ve sağlıklı bir bebek büyüyor içinde. Cinsiyetini bilmek ister misin?"

Sesindeki neşeyi duyunca kalbim bir an durdu. Bebek gerçekten sağlıklı olmalı, bu kadar coşkuyu bir anda taklit edebileceğini sanmıyorum.

"Şimdiden belli mi?"

"Evet," diye onayladı, geniş bir gülümsemeyle. "Yaklaşık on iki haftalık görünüyorsunuz ve normalde on bir haftalıkken ultrasonda cinsiyeti anlayabiliriz."

Ağzım açık kalır. *"Neredeyse üç aylık hamile miyim? Üç mü?"*

Hesap yaparken kafam karışıyor. Apollo ilk denemede beni hamile mi bıraktı? Bu nasıl mümkün olabilir?

Çok kendini beğenmiş olacak.

Dr. Dana hafifçe güldü. "İki buçuktan biraz fazla, ama evet, kesinlikle öylesin. Ama stresli olduğumu görebiliyorum. Daha erken öğrenemediğin için çok endişelenmemeye çalış. İlk birkaç ay içinde hamile olduğumu keşfetmek tamamen nadir bir durum değildir. Buna gizli hamilelik diyoruz ve yaklaşık beş yüz vakada bir görülür."

"T-tamam." Başımı sallayarak nefes veriyorum. Neden içten içe paniklediğimi bilmiyorum. Bebek sahibi olmaya çalışıyorduk. Bu her zaman planımızın bir parçasıydı. Bebek sağlıklı, her şey yolunda gidecek. "Doğum öncesi vitaminleri almadım. Bu... bu kötü, değil mi?"

"Bugün size biraz vereceğiz, ama bu dünyanın sonu değil, endişelenmeyin. Dediğim gibi, erken dönemde fark edilmeyen hamilelikler her zaman olur. Birkaç hafta sonra sizi ve bebeği kontrol etmek için kan tahlili randevusu vereceğiz, ama şu anda endişelenecek bir şey görmüyorum."

Titreyerek nefes veriyorum. "Tamam, şey, teşekkür ederim."

"Tabii ki," diye gülümser. "Başka sorunuz var mı?"

"Karnım pek büyümemiş," diyorum karnıma bakarak. Belki biraz şişkinlik var, ama bu, bolca yemek yedikten sonra olduğu gibi, beni iki kez düşündürecek bir şey değil. "Bu kötü bir şey mi?"

"İlk hamileliklerde karnın belirginleşmesi biraz daha uzun sürebilir," diyor sabırla. "Ama her kadın farklıdır. Önümüzdeki birkaç hafta içinde karnının büyümeye başladığını göreceksin."

Tüm kadınlar farklıdır, bu mantıklı.

"Hiç mide bulantım olmadı," diye ekliyorum. "Bunun için endişelenmeli miyim?"

Kafasını yavaşça sallar. "Sabah bulantısı çok yaygındır, ancak hamileliklerin yaklaşık yüzde otuzunda sabah bulantısı görülmez. Endişelenmek için bir neden görmüyorum. Hayati fonksiyonlarınız iyi görünüyor, bebek de öyle."

O çok sakin ve güven verici, ama ben hala endişe doluyum.

Apollo'ya hemen haber vermem lazım, umarım o beni sakinleştirebilir.

"Cinsiyetini bilmek ister misin?"

"Gerçekten söyleyebilir misiniz?" Ekranı izlerken hala inanamadan gözlerimi kocaman açarak yutkunuyorum.

"Elbette anlayabilirim," diye onayladı. "Cinsiyet, altı haftalıkken kan tahliliyle, on bir haftalıkken ise ultrasonla belirlenebilir."

"Bilmek istiyorum," diye cevap veriyorum, hiç düşünmeden. Her şeyi bilmem gerekiyor ki kafamda bir fikir oluşturabilirim. Ne kadar çok ayrıntı öğrenirsem, o kadar iyi hazırlanabilirim.

"Bir erkek çocuğun olacak," diyor Dr. Dana nazik ve yumuşak bir ses tonuyla.

"Bir erkek," diye tekrar ediyorum, haberi sindirmeye çalışarak. Apollo ve benim bir oğlumuz olacak, Yordan'dan sonra ikinci oğlumuz.

"Tekrar tebrikler, Rayna. Seni temizleyip, bir sonraki randevunu ayarlayarak göndeririz."

Apollo'nun aklında başka bir doktor yoksa, diye içimden düşünüyorum. Moretti ailesinin, aileye yakın özel bir doktor ekibi var ve sanırım ben de onlardan birine yönlendirileceğim. Umarım benim onun tanımadığı ve güvenmediği bir yere gitmiş olmam onu çok üzmemiştir.

Eve giderken tek düşündüğüm şey bu. Bu konuyu ele alabileceğim milyonlarca farklı yol. Onu bu konunun dışında bıraktığım için bana çok kızmamış olmasını ummaktan başka çarem yok. Sanırım içten içe, çocuk sahibi olamayacağımdan, doktora gitmediğim süre içinde bir şeylerin değişmiş olabileceğinden korkuyordum. Ve eğer hamile kalamazsam, Apollo benimle evli kalmak istemeyebilirdi.

Göz yaşları dökülmek üzere, bunun ne kadar acı verici olacağını düşünerek. Bana bir varis vermek için benimle evlendi, ama ben ona bağlandım. Ona ve birlikte kurduğumuz hayata. Ona sahip olması gereken tek şeyi veremezsem, bu beni mahveder.

Elimde ultrason resimleri ile arabamı garaja park edip içeri giriyorum, umarım Apollo dışarıda değildir. Neyse ki, kapıyı açar açmaz sesini duyuyorum. Onu oturma odasında, heyecanla bir hikaye ya da şaka anlatan Yordan ile konuşurken buluyorum. Her ikisinin yanında birer kedi yavrusu var ve bu manzara kalbimi ısıtıyor.

ama beni fark edince sohbetleri nazikçe kesilir.

"Alışverişe çıktığını sanıyordum." Kardeşim kaşlarını çattı. "Çantalar nerede? Armani sana tekrar para harcamayı öğretmesi mi gerekiyor?"

Apollo'nun gözleri beni tarar ve neredeyse anında bir şeylerin beni rahatsız ettiğini hissederek. "İyi misin, *micina*?"

"Hamileyim," diyorum, bandajı yırtarak. "İki buçuk aydan biraz fazla." Titreyerek ultrason resimlerini kaldırıyorum, bir tür kanıt olarak onları havaya tutuyorum.

Yordan'ın ağzı açık kalır. "Vay canına."

Kocam bir saniye içinde ayağa kalkar, kanepenin etrafından dolanır ve okunaksız bir ifadeyle bana yaklaşır. Resimleri nazikçe alır ve yakından inceler.

"Oğlan," diye ekledim, sesim titriyordu.

"Bunu benden habersiz mi yaptın?" Sorusu kızgın değil, ama neredeyse bir parça incinmişlik seziyorum.

"Siz ikinize bir dakika vereceğim," diyor Yordan, odadan çıkmak için garip bir şekilde ayaklarını sürüyerek. "Ama tebrikler. İkiniz için de mutluyum."

"Teşekkürler," diye fısıldadım, onun gidişini izleyerek.

Yalnız kaldığımızda, gözlerim sıcak gözyaşlarıyla doldu. "Özür dilerim," dedim Apollo'ya, kollarımı belime dolayarak. "Yalan söylememeliydim ve sensiz gitmemeliydim. Çok korkmuştum. Lütfen bunun için benden nefret etme."

"Senden nefret etmiyorum, senden asla nefret edemem," diyor, başını sallayarak. "Sadece anlamıyorum. Neden korktun? Bunu istemiyor musun?"

"Evet, evet," diye aceleyle cevap veriyorum, ısrarla başımı sallayarak. "Bunu çok istedim. Hamilelik biraz korkutucu ve nasıl tepki vereceğim konusunda endişeliydim. Ama en çok, hamile kalamayacağımdan ve bir sorun çıkacağından korkuyordum. Sana bir varis veremezsem, aramızdaki ilişki bitebilir diye düşündüm. Ve sahip olduğumuz şeyi kaybetmeyi kaldıramayacağımı düşünüyorum."

"Ne?" diye sordu, sesi karardı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Gözümün köşesinden sızan inatçı bir gözyaşını silerek, inanamayan bir şekilde gülüyorum. "Ciddi misin? Apollo, evlenmemizin tek nedeni sana bir varis vermektir. Eğer bunu başaramazsam, elbette bunu yapabilecek başka birini bulman gerekirdi."

"Kesinlikle yapmazdım." Cevabı o kadar keskin, o kadar güçlü ki, omurgamdan bir ürperti geçer.

"Ne?" diye soruyorum, şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak. "Ama Capo olmak için bir varisin olması gerekir. Sana bunu veremezsem, her şey mahvolur."

"Hiçbir şey değişmez."

Sözleri güven verici değil, kafa karıştırıcı. "Ama sözleşme..."

"Sözleşmeyi siktir et, Rayna," diye homurdanır, ellerini yüzüme sıkıca koyar. "Bir kağıt parçası umurumda değil. Umurumda olsa bile, orada evli kalmamız gerektiği yazmıyor, çocuk yapmaya çalışacağımız yazıyor. Okudun mu ki?"

Okudum, ama belki de gerektiği kadar dikkatli okumadım.

"Apollo, sana..."

"Sen," diye araya girdi. "Sana ihtiyacım var, Rayna. Lanet olası karım."

Midem bulanıyor ve başım dönüyor. Hala bunu nasıl görmezden gelebileceğini anlamıyorum.

"Capo olmak için bir varise ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

"Beni dinle," diye bağıırır, elleri yüzümü sıkıca kavrar. "Bunu bir kez açıklığa kavuşturacağım ve bir daha bu konuda endişelendiğini duymak istemiyorum. Hamile kalamasan bile senden boşanmazdım. Leon benim yerimi alırdı, ben de onun yerini. Sen karım olmadan Capo olmak istemiyorum. Seni seviyorum, Rayna."

"Az önce ne dedin?"

"Beni duydun." Bakışları benimkilerle buluşuyor, o bebek mavisi gözlerinde sadece dürüstlük var. "Bunu duymaya hazır olduğuna dair bir işaret vermeni bekliyordum. Duygusal olarak o kadar kapalıydın ki, seni zorlamadım. Ama burada durup, seni değil de The Outfit'i daha çok önemseydiğimi düşünmeye devam etmene izin veremem. Capo, Underboss, lanet olası Consigliere, seni elde tutmak için her pozisyonu kabul ederdim. Capo olmak için doğdum, ama seninle olmak için yaşıyorum."

Lütfen, lütfen Tanrım, bunun bir rüya olmasına izin verme.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, bu kırılganlık sandığımdan çok daha az acı veriyor. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Seni de yanımda götürmeliydim. Sana güvenmekte zorlandığım için kendimden nefret ediyorum, sen bana defalarca güvenebileceğimi gösterdiğin halde."

"Güvenmek konusunda yavaş olduğunu bilerek seninle evlendim," diyor yumuşak bir sesle. "Bununla başa çıkamasaydım, senin kocan olamazdım. Ama bundan sonra her randevuya geleceğime inanabilirsin."

"İnanıyorum," diye gülerek cevap veriyorum. Üzerimden milyon tonluk bir yük kalkmış gibi hissediyorum ve birdenbire artık o kadar da korkmuyorum. O beni seviyor.

Apollo Moretti beni seviyor.

Şaşırtıcı bir heyecan duyuyorum ve parmak uçlarımda yükselerek ona tatlı bir öpücük veriyorum. O da bana karşılık veriyor, beni sıkıca sarıp bu anın tadını çıkarıyor.

"Herkes söylemek ister misin?" diye soruyorum, heyecanım kabarıyor.

O eğlenerek gülüyor. "Sen ister misin?"

"Çok," diye itiraf ettim.

"Yordan," diye seslenir. "Hadi gidelim, haberi ana eve götürelim!" "Geliyorum!" diye diğer odadan bağıırır.

Ayaklarımda üzerinde zıplıyorum, heyecanla Apollo'nun dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum.

"Sana haftalar önce seni sevdiğimi söylemeliydim," diye mırıldanır öpüşmemiz sırasında. "Çok mutlu görünüyorsun, bebeğim."

"Öyleyim."

Ana evde ailesinin büyük bir kısmını bulduğumuzda sevinç devam ediyor. Babası, kardeşlerinin çoğu, kız kardeşleri ve hatta Martha.

"Hey, siz burada ne yapıyorsunuz?" Jade heyecanla gülümseyerek sorar. "Bu akşam grup yemeği mi yapıyoruz?"

"Martha'nın sakıncası yoksa," diye gizli bir gülümsemeyle cevap veriyorum.
"Kutlamaya değer bir haberimiz var."

Apollo'ya bakarak, ona duyurması için işaret ediyorum. "Bir bebeğimiz olacak."

"Bir erkek," diye ekler Yordan, oda patlamadan hemen önce.

Etrafımızda tebrik çığlıkları yükselir ve birkaç dakika sonra, gülümsemekten yanaklarım ağrımaya başlar.

"Kaç aylık oldun?" diye sorar Martha, gözleri yaşlarla dolmuş.

"On iki hafta," diye itiraf ediyorum, karnıma bakarak. "Doktor yakında daha belirginleşeceğini söyledi."

"On iki haftadır evli değilsin," diye fark eder Yordan, ellerini sayarken gözleri aşağıya doğru iner.

Matteo başını geriye atarak kahkahalarla güldü. "Evlilik bebek yapmaz dostum. Fark ettin mi bilmiyorum ama bu aile çok doğurgan. Muhtemelen ona nefesini üfledi ve bum, hamile kaldı."

"Bu ilk seferdi," diye itiraf ediyorum, kocaman gözlerimi kocama dikip, onun kendini beğenmiş bakışına tepki gösteriyorum. *Erkekler*, diye içimden alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Ben de hamileyim," diye Jade aniden patlar.

Grupta bir şaşkınlık dalgası yayılır ve gözlerim büyür.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm," diye kekeledi. "Bunu söylemek ve sizin anınızı bölmek istemedim. Henüz altı haftalık hamileyim, henüz bir şey söylememem gerekiyor. Bu sefer hamilelik arkadaşım olduğu için çok heyecanlıyım."

Yüzündeki suçluluk ifadesini görünce, "Sen araya girmedin" diye onu teselli ettim. "Bu harika bir haber, Jade. Bu süreci birlikte geçirecek birinin olması beni çok heyecanlandırıyor."

"Tanrıya şükür," diye nefes vererek beni sıkıca kucakladı. "Yemin ederim, bunu ağzımdan kaçırmak istemedim."

"Söylediğine sevindim," diye cevap veriyorum ve ona sarılmakla karşılık veriyorum.

Bunu birlikte yaşayacak birinin olması beni gerçekten çok mutlu ediyor.

"Bunu kesinlikle kutlamalıyız," diyor Ana, ikimize de gülümseyerek. "En güzel iki Moretti hamile, bu da iki güzel bebeğin yolda olduğu anlamına geliyor."

"Hey," Matteo şikayet eder. "Sanırım hepimiz biliyoruz ki, en güzel Moretti *benim*."

Neredeyse herkes gülüyor ve gece, benim için unutulmaz bir geceye dönüşüyor. Apollo beni seviyor, bir bebeğimiz olacak ve ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

ın Kırk Yedinci Bölümü

Apollo

Rayna, pasta yaparken tam bir deli gibi davranıyor. Bir saattir onu izliyorum, telefonundan çalan müziğe eşlik eden stresli inlemeleri ve tatlı şarkı söylemesi beni tamamen büyüledi.

Pastacılık yapmayı sevdiğini ve bunun kafasını boşaltmasına yardımcı olduğunu söylüyor, ama fırına kaç kez homurdandığını düşünürsek bu tam bir saçmalık gibi geliyor. Bir saniye önce makaronu icat edenlerin adını lanetlerken, bir saniye sonra kalçalarını sallayıp mutlu bir kampçı gibi zıplıyor.

Pembe makaron kabukları fırında pişerken, dondurucuya koymak için kurabiye hamuru hazırlıyor. Anlaşılan bu, yıllardır Yordan için yaptığı bir şey. Taze pişmiş bir tabak kurabiye istiyorsa, tek yapması gereken önceden porsiyonlanmış hamuru fırına atıp zamanlayıcıyı ayarlamak.

Oğlumuz büyüdüğünde onun için yapacağı sevimli şeyleri görmek için sabırsızlanıyorum. Randevusundan bu yana karnı yavaş yavaş büyümeye başladı. Günler geçtikçe bunu daha fazla fark ediyorum. Artık gözlerimi alamadığım küçük bir şişkinlik var. Ve göğüsleri, lanet olsun, hiç bu kadar dolgun ve yuvarlak görünmemişlerdi. Lanet olası bir rüya gibi görünüyor.

"Çokolata barlarına saldırırken kendine zarar vermemeye çalış, tamam mı?"

Parlak yeşil gözlerini bana çevirip, dudakları gülümsemeyle seğiriyor. "Düzgün parçalar elde etmenin tek yolu bu. Öfke."

Kafamı sallıyorum, kasap bıçağını sıkıca tutarken gözlerindeki sevinç parıltısına biraz gülümsüyorum. *Kim kasap bıçağıyla pasta yapar ki?*

"Umarım şimdi dairenizde bir hırsız olduğunu düşündüğüm nedeni anlayabiliyorsunuzdur." Onu çevreleyen kaosa başımı sallayarak işaret ettim. "Sanki bir öfke odasındaymış gibi pişiriyorsunuz."

Bu yorumdan hiç etkilenmez, şakacı bir şekilde omuz silker. "Her zaman bu kadar sert davranmam. Ama rahatlatıcı oluyor."

"İçinde birikmiş duygular mı var?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Dün gece ve bu sabah sana yeterince rahatlatma fırsatı verdiğimi sanıyordum."

Yanakları kızarır ama başını sallar. "Sadece sinirliyim, ama o tür bir sinirlilik değil."

Açıklamaya devam etmediğinde, ona açıklaması için ısrar ediyorum. "Ne tür bir sinirlilik bu, aşkım?"

Karım inler, dudaklarını büzerek açıkça somurtur. "Aptalca bir şey."

"Sanmıyorum."

"Öyle," diye ısrar ediyor ve bıçağını masaya bırakıyor. Çikolata parçalarını karıştırma kabına döküyor, hamura katıyor ve iç çekiyor. "Sürekli canım yemek çekiyor ve bu beni çok sinirlendiriyor. *Aylarca* hamile olduğumu bilmeden geçirdim ve şimdi öğrendiğimde, yemek istediğim her şeyi düşünmeden edemiyorum. Ve aklıma geldiği anda hemen yemek istiyorum."

"Bunun oldukça normal olduğundan eminim..."

"Hayır," diye araya girerek başını şiddetle salladı. "Neden şimdi? Neden ben farkına varmadan başlamadılar? Bunlar plasebo arzuları. Gerçek değil, beynim açgözlü davranıyor ve istediğim zaman istediğim şeyi yemek için bir bahane arıyor. Bu çok saçma."

Boğazımdan yükselen kahkahayı tutamıyorum. "Çok tatlısın." Ağzı açık kalıyor, dudakları O şeklinde açılıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bebeğim, ne zaman istersen, ne istersen yiyebilirsin. Hamile olmasan bile. Canın ne isterse yiyebilirsin. Ne istediğini söyle, ben sana getiririm. İstedğin yiyeceği yemek için acımasızca pişirmen gerekmez."

Kaşlarını çatarak aşağıya bakar. "Öyle mi düşünüyorsun? Açgözlü ya da saçma gelmiyor mu?"

"Yemin ederim, bazen endişelendiğin şeyler." Kafamı sallayarak gülümsüyorum. "Bana, gün ortasında öfkeyle makaron yapmak zorunda kalacak kadar seni bu kadar heyecanlandıran yiyecek arzusu nedir, söyle."

Rayna iç geçirir ve kurabiye hamuruna bakar. "İnce ve yumuşak patates kızartması istiyorum. Fırında pişirilen berbat patates kızartması gibi yumuşak değil, fast food sepetinde bulunan, kıvrımlı, tuzlu ve çok lezzetli olanlar gibi yumuşak. Ve onları tatlı ve ekşi tavukla birlikte istiyorum. Kızarmış tavuk kanadı, but veya göğüs eti değil, Çin restoranında

sipariş ettiğiniz, sağlıklı olamayacak kadar tatlı ve yapışkan neon kırmızısı soslu olanlardan.

Onun arzularını ayrıntılı bir şekilde anlatmasını dinlerken gülümsememi zorlukla bastırıyorum. Konuşurken ağzının suyunun aktığını neredeyse duyabiliyordum. "Görünüşe göre bunu sadece bugün değil, daha önceden de düşünüyormuşsun."

"Bunu rüyamda gördüm, Apollo," diye inliyor. "Benimle dalga geçme. Bu düşünceyi kafamdan atamıyorum."

"Asla yapmam." Ellerimi kaldırıyorum. "Sana yemeğini getireceğim, aşkım. Burayı bitir, temizlen, ben hemen dönerim, tamam mı?"

"Seni seviyorum." Duygularını bastırarak içini çekti. "Bana çok iyi davranıyorsun."

Kalbim yüksek sesle atıyor, dudaklarının bu kelimeleri söylemesine hala alışamıyorum. "Ben de seni seviyorum, *micina*."

Karımın yemeğini almaya gittiğimden döndüğümde mutfak tertemizdir. Yirmi dakika kadar dışarıda kaldım ama o, yaptığı dağınıklığı temizlemiş, hatta makaronlarını doldurmayı bile bitirmiştir. Hepsi ada tezgahının ortasında, iki dekoratif tabakta yığılmıştır.

Rayna'yı oturma odasında, büyük beden bir tişört, küçük pamuklu şort ve tüylü çoraplar giymiş olarak buluyorum. Televizyonda bir gerilim filmi izliyor ve gözlerinde heyecan dolu parlak bir bakış var.

"Buradan kokusunu alabiliyorum." Karnını tutarak, ona iki çantayı taşıdığını izliyor. "Benimle birlikte yemek yiyebilmek için kendine bir şeyler aldın mı?"

"Aldım," diye onaylıyorum ve ona yemeklerini koyması için bir tepsi uzatıyorum, böylece oturduğu yerde yiyebilsin. Rayna'nın yalnız yemek yemeyi sevmediğini öğrendim, özellikle de paket servis ise. Yemeğin satın alınmasının tek nedeninin kendisi olduğunu hissetmekten nefret ediyor. Nedenini bilmiyorum, ama ben de buna uymaktan rahatsız değilim.

"Al, canım." Eşyalarını masaya koyup alnına bir öpücük kondurdum. "Sıcakken ye."

Ellerini çırparak, heyecanla kanepede küçük bir dans yapar. "Çok güzel görünüyor, aman Tanrım." Daha yakından bakınca nefesini tutar. "Patates kızartmalarını ayırdın mı? Birçoğu yumuşak olmuş!"

"Elimden geleni yaptım," diye onaylayarak kendi kabımı alıp, ona yer açmak için bir minder uzaklıkta oturdum. "Sana kola aldım, başka bir şey ister misin?" "Kola mükemmel." Sodayı alıp büyük bir yudum aldı ve yuttuktan sonra mutlu bir şekilde içini çekti. Hayranlıkla onun yemeğe geçmesini izledim. Karım bir bir avuç patates kızartmasını yiyip inliyor. "Çok lezzetli. Sen ne aldın?"

"Biberli biftek," diye cevap veriyorum, o da tavuk kutusunu açıyor. İlk parçayı sosuna batırıp ağzına atıyor ve ilk tadını çıkarmak için gözlerini kapatıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor, bir ısırık daha alıyor ve yutana kadar yavaşça çiğniyor. "Bu, hayatımda yediğim en sulu, en çıtır, en taze tatlı ve ekşi tavuk. Bundan daha az keyifli sarhoş atıştırmalıkları yedim. Sadece... vay canına. Çok mutluyum."

Parlak kırmızı soslu kaba bir parça daha kızarmış tavuk batırarak, gözlerini kapatıp ağızını açar ve bütün parçayı içine atar. "Bu tavuğıu senin karın kaslarından yiyip mutlu bir şekilde ölebilirim, Apollo. Cidden, bu sadece zenginlerin girebileceğı özel bir Çin restoranı mı? Çünkü hiç bu kadar lezzetli tavuk yemedim. Onu kan dolaşımına emmek istiyorum. Bana bu tavuktan bir damar içi enjeksiyonu yapın."

"Kızarmış yiyecekleri aç karnıma sokmak istemem, teşekkürler," diyorum gülererek. "Ve hayır, restoran özel ya da pahalı değıl. O kap ve sos sekiz dolardı."

"Sekiz dolar mı?" Bir sonraki lokmayı yutar. "Bütün paramı alabilirler. Bunu tamamen yiyeceğim. Ve bütün yumuşak patates kızartmalarını. Tanrım, en iyi patates kızartmalarını seçtiğın için sana seksi bir şey yapmamı hatırlat."

"Hatırlatırım. Ama bir dahaki sefere canın çektiğinde bana söyleyeceğine söz ver, *micina*."

"şimdi söylemek zorundayım," diye kabul eder, mutlu bir şekilde başını sallar. "Beklentileri aştığın biliyorum ve direnemeyeceğim."

"Güzel," diye mırıldandım.

Ona bakmak en sevdiğim şey. Ona ve bebeğimize.

Rayna

Yatmaya hazırlanma vakti geldiğinde hala tavuk ve patates kızartmasıyla karnım doludur. Ne kadar sıcak, mutlu ve aşık olduğumdan neredeyse bunalmış durumdayım — bu gerçekten eşsiz bir duygu. Makyajımı temizlemek için banyoya girer girmez, ellerimi ıslatmadan önce telefonum çalar.

Zil sesi ve titremesini duyunca kaşlarımlı çattım. Planlanmamış aramalar benim için çok nadirdir. Genellikle telefona cevap verdiğimde, Sienna veya Jade ile mesajlaşmışımdır. Neredeyse her zaman birbirimize telefon görüşmesi yapmadan önce haber veririz.

Telefonu alıp ekrana baktığımda, kafam daha da karışır.

Arayan bilinmiyor.

Telefonun çalmasına izin verip sesli mesaja yönlendirmek istiyorum. Ama arayan Yordan ya da Sienna olabilir. Kardeşim, Javi ve Elio ile gece görüş teknolojisiyle gece eğitimi yapıyor olmalı. Ama belki de onların kullan-at telefonlarından birini kullanıyordu?

Tedirginlik beni tereddüt ettiriyor, ama sonunda telefonu açıyorum. "Alo?"

"Rayna Todorov," derin ve ürpertici bir ses hattın diğeri ucunda cızırdıyor. "Seni unutacağımızı düşünmedin, değıl mi?"

Tüyler ürpertici bir anlayış ensem arkasından yukarı doğru tırmanıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlayınca boğazım sıkışıyor. Sesi hemen tanıyamıyorum, ama tanıdık geliyor ve *öfkeli*.

Bir şeyler ters, gerçekten ters.

"Artık benim adım o değil," diye sertçe cevap veriyorum. "Bu numarayı nereden buldun?" "Evet, ne kadar aptalım. Soyadlarını köpeklerin kemikleri kemirdiği gibi

kemikleri gibi soyadlarını değiştirdiğini unutmuşum." Acı bir şekilde gülüyor. "Bence daha iyi bir soru, o kardeşini nasıl ele geçirdiğimdir. Morettiler ikinizi kilit altında tutmakta çok başarılı oldular, ama yeterince beklersen, her zaman yararlanabileceğin bir açık bulunur.

Midem bulanıyor ve yanıyor, dehşet beni sarıyor. "Yalan söylüyorsun! Bu da kim?"

"Kardeşin kardeşi olması şiirsel, sence de öyle değil mi?"

Olamaz.

Olamaz, hayır, hayır, hayır.

"Luis," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

Federico'nun kardeşi. Ailesi, liderleri Abramo tarafından misilleme yapmamaları konusunda uyarıldı.

Ama onun ölümünü sessizce kabulleneceklerini bilmeliydim.

"Sen her zaman görüldüğünden daha akıllıydın," diye homurdanarak şüphemi doğruladı. "Seni The Outfit'in lanet olası varisiyle evlendiren, o kurnaz küçük beynindi. Ama bu, değerli küçük kardeşini kurtarmak için yeterli olmayacak. Benim söylediğim *her şeyi* harfiyen yapmadığın sürece."

Bu olamaz.

Bugün her şey çok iyi gidiyordu, ama şimdi en kötü kabusuma dönüştü.

"Onu ele geçirdiğini nereden bileceğim?" diye soruyorum, çılgılık atmamak ya da ağlamaya başlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sorduğuna sevindim," diyor yavaşça. Hatta küçük bir kavga çıkıyor ve ardından gelen ses kalbimin durmasına neden oluyor.

"Yapma, Rayna!"

Onun sesini her yerde tanırım.

"Yordan," diye boğuk bir sesle söylüyorum, elim telefonun etrafında titriyor.

"Ah, ah, ah, bu kadar yeter," diyor Luis, telefonu kulağına geri götürürken. "Çok daha savaşçı birine dönüştü, değil mi? Tüm eğitiminin boşa gidecek olması ne yazık."

"Bırak onu, seni deli herif!" diye tıslıyorum, öfke beni o kadar hızlı dolduruyor ki başım dönüyor. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun."

"Kiminle uğraştığımı çok iyi biliyorum," diye alay ediyor. "Sana bir adres gönderiyorum. On dakika içinde buraya gel, koca hayvandan ve ailesinden kimseyi *getirme*. Bu bizim aramızda kalacak. Yalnız gel, yoksa Yordan ölür."

"İkimizi de öldüreceksin..."

"Sabrımı zorluyorsun," diye Luis sertçe çıkar. "Kardeşini öldürmek gibi bir niyetim yok, istediğim sensin. Federico'nun ölmesinin sebebi sensin. Ve şimdi, suçlarının hesabını vereceksin. Kocanın seni geri almak için ne kadar para ödemeye razı olduğuna bağlı olarak, seni de yaşatabilirim."

Net düşünemiyorum, ama küçük kardeşimi korumak için çaresizce dolaba doğru ilerliyorum. "Ona zarar vermemiş olmasını umarım."

"Bu tamamen sana bağılı, Rayna. Seni izliyor ve bekliyoruz. On dakika, yalnız olsan iyi olur."

"Tamam."

O benden önce telefonu kapatır ve ben zar zor kendimi tutarım.

Ayaklarımı aceleyle bir çift spor ayakkabıya sokuyorum ve yanlış bir şey yaptığımı biliyorum. Merdivenlerden aşağı inip Apollo'ya söylemem gerektiğini biliyorum. O ne yapacağını bilir. Ama itaatsizlik edersem Yordan'ın öleceği ihtimali varsa, bunu kaldıramam.

Yatağımın başucundaki tabancayı alıp belime koyuyorum ve gömleğimin altına saklıyorum. Luis silahlar hakkında bir şey söylemedi ve bu beni kurtarabilir. Silah kullanma konusunda uzman değilim ama Apollo, atış becerilerimi geliştirmem için atış poligonunda hedefler üzerinde pratik yapmamı sağladı.

Aşağı indiğimde, Apollo mutfakta dizüstü bilgisayarının başında, küçük bir bardaktan cin içiyor. Ayakkabılarımı görüp kaşlarını çatıyor. "Bir yere mi gidiyorsun?" Merak ediyor ama neyse ki şüphelenmiyor.

"Jade az önce aradı. O ve Ana cupcake yapmaya çalışıyorlarmış ama felaket olmuş. Oraya gidip onlara yardım edeceğim, uzun sürmez." Yanağına bir öpücük kondurup oyalanmamaya karar verdim. Şimdi gitmezsem, kendimi tutamayacağım. "Seni seviyorum, sana cupcake getiririm."

"İyi eğlenceler."

Yapmayacağım.

Onun görüş alanından çıkınca, hızlı adımlarla evden çıkıyorum. Garajımızdaki arabalardan birini kullanırsam duyacağını bildiğim için, ana eve gidiyorum. Yedek arabalardan birine biniyorum, anahtarları kolayca buluyorum ve kimse beni bulup nereye gittiğimi sormadan önce dışarı çıkıyorum.

Luis'in bana gönderdiği adresi GPS'e giriyorum ve sadece altı dakika uzaklıkta. Moretti'nin korumalarının benim çıktığımı görüp Apollo'ya haber vermesi için Tanrı'ya dua ediyorum. Luis yalnız gelmem gerektiğini söyledi, ama beni takip eden arabalar gecikirse, fark etmeyebilir.

Yaklaştıkça içim pişmanlık ve suçluluk duygusuyla yanıyor, bu derin rahatsızlık hissi ağızımda korkunç bir tat bırakıyor. Yine pervasız bir karar veriyorum ve bunu durduramıyorum. Kendimi ve bebeğimi güvende tutmakla Yordan'a ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmak arasında kalmış durumdayım.

O da benim

bebeğim. Benim

milichko'm.

Adres beni ana yoldan uzak, terk edilmiş bir benzin istasyonuna götürüyor. Ve oraya varır varmaz, korkunç bir hata yaptığımı anlıyorum. Karanlıkta beni bekleyen altı adam var, gölgeleri sadece yukarıdaki loş sokak lambasının ışığıyla görünüyor. Ve Yordan'ı hiçbir yerde göremiyorum.

Telefonuma gizlice bakarak Apollo'nun numarasını çevirip onu arıyorum. Telefonu ters çevirip arabayı park ederken ekran kararıyor. Aramamı alacak, bir sorun olduğunu anlayacak ve sorunu çözecektir.

Derin bir nefes alıp arabadan inerim, çok uzun sürdüğü için arabadan sürüklenmek istemiyorum. Yordan içeride olabilir ve şimdi arabayla uzaklaşırsam, gözlerini kırpmadan onu öldürürler.

"Merhaba Rayna," diyor Luis yavaşça. O belinden tabancasını çıkarırken göğsüm sıkışıyor. "Hoşça kal Rayna."

Bu ihaneti sindirecek zaman yok. Yalvaracak, yalvaracak ya da kardeşimin nerede olduğunu bulacak zaman yok. Tek kelime etmeden beni öldürecek.

Ama tam onun silahının namlusuna bakarken ve hayatım gözlerimin önünden geçerken, başı geriye doğru savrulur. Kafatasından kan fışkırır ve korku ve rahatlama neredeyse bayılacağım.

Birbiri ardına silah sesleri duyulur, ama hiçbirini bana gelmez.

'ın Kırk Sekizinci Bölümü

Apollo

Karım evden çıktıktan birkaç dakika sonra telefonum çaldı. Ekranımda onun numarasını görünce, hiç tereddüt etmeden cevap verdim. Telefonumu her zaman yanımda tutarım, ama özellikle karım yanımda olmadığına. Önemli olmasa bile, ona ulaşılabilir olmalıyım.

"Rayna?" diyorum, telefonu kulağıma götürerek. "Eve bir şey getirmemi ister misin?"

Karşımda ölümcül bir sessizlik var, hoparlörden nefes alıp verme sesi bile gelmiyor. Paranoyaklığımdan dolayı anında koltuğumdan kalkıyorum. Kan basıncım için iyi olmayabilir, ama insanları güvende tutuyor.

"Rayna?" diye tekrar ediyorum, ön kapıya doğru yönelmişim bile. "Rayna, bebeğim, beni duyuyor musun?"

Yine sessizlik. Ama sonra cam kırılma sesi gibi bir gürültü duyulur. Zayıf ama açıkça anlaşılır bir ses. Lanet olası kek pişirirken çıkmaması gereken bir ses.

Ön bahçeden koşarak geçerken, telefonumu kulağıma tutuyorum ve telefonun aldığı diğer sesleri de duyabilmek için hoparlör modunu açıyorum.

"Rayna," diye tekrar söylüyorum, daha yüksek sesle ve daha çaresizce. Bir şey söylemesini istiyorum, *herhangi bir şey*.

Hâlâ cevap alamayınca, ana evin arka kapısından koşarak mutfığa giriyorum. Ne karımdan ne de kız kardeşlerimden bir iz yok.

"Jade!" diye bağıriyorum, çocukluğumun geçtiği evin derinliklerine doğru koşarak. "Biz oturma odasında!"

Biz.

Lütfen bu "biz"in Rayna'yı da içermesine izin ver.

O odaya adımımı attığım anda umutlarım paramparça olur, karım ortada yoktur. Sadece Ana, Jade, kocaları, Ivan ve Matteo toplanmışlardır.

"Rayna nerede?" Sorum istediğimden daha sert çıkıyor, ama sakinleşmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Cevapları alana kadar sakinleşemem.

"Ne demek istiyorsun?" Ana burnunu kırıstırarak soruyor. "Sen bizden daha iyi bilmiyor musun? Onunla birlikte yaşıyorsun."

"Jade onu aradı ve on dakika önce buraya geldi, ama şimdi onu bulamıyorum. Telefonu çalıyor ama cevap vermiyor."

Yine, sesim kız kardeşlerimle konuşmak için fazla sert.

Jade başını sallar, yüzü düşer. "Apollo, Rayna'yı hiç aramadım."

Korku hızla artar ve bir anda, şimdiye kadar yaşadığım en korkunç şey haline gelir, soğuk bir tuğla gibi mideme yerleşir. Korkunun beni felç etmesine izin vermeyerek, orada kalıp sohbet etmem. Acil cevaplara ihtiyacım olduğu için merdivenleri koşarak çıkarım ve küçük kardeşimi çağırırım.

"Remo!"

Arkamda ayak sesleri duyuyorum ama hızımı kesmiyorum. Yumruğumu kaldırıp kapısını yumruklamak için kaldırıyorum ama ben yapamadan kapı açılıyor.

"Ne oldu?"

"Rayna'nın telefonunu hemen takip et, hackle, yerel uydulardan ping at, umurumda değil, sadece çabuk yap."

"Siktir, tamam," diye küfrederek odasına geri döner. Duvardaki bilgisayarlar çoktan açılmıştır, o da tekerlekli sandalyesine oturur ve elleri klavyenin üzerinde uçar.

"Ne oluyor lan?" diye sorar, sersemlemiş bir ses odaya sendeleyerek girer. Tabii ki Nico da benden saniyeler sonra ikizinin odasına gelirdi.

Onlara bildiklerimi kısaca anlatıp, Rayna ile görüşme halinde olan telefonumu Remo'ya veriyorum.

"Bu hiç mantıklı değil."

"Evet, bu harika görüşün için teşekkürler, Nico," diye terslerim.

"Oğlum." Babamın sesi ne rahatlatıcı ne de yardımcı oluyor. Ne zamandır kapıda durduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil.

Hayal kırıklığı içimi kaplar ve boğazımdan gelen bir çığlık atarım. "Biri bana karımın şu anda nerede olduğunu söylesin!"

"Onu buldum," diyor Remo. "Garajdan aldığı arabanın GPS'ine göre, konum bilgisini içeren bir mesaj almış."

"Bana mesajla gönder..."

"Gönderildi," der ve telefonumu geri verir.

Nico, ben öfkeyle dışarı çıkmaya başlarken sessizce peşimden gelir. Kimse bizi durdurmaz, ama babamın muhafızlara bizi takip etmeleri için emirler yağdırdığını duyarım.

Tüm garaj kapıları açılır ve Remo'nun bunu uzaktan yaptığını anlarım. En yakın SUV'yi alırken, Nico silah ve cephaneyle dolu bir çanta alır. O arabaya biner binmez, ben de garajdan çıkıp gazı köklerim.

"Neye bulaştığımızı biliyor musun?" diye soruyor, yolcu koltuğuna bir şarjör takarken.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum sertçe. "Bana Jade ve Ana ile cupcake pişireceğini söylemişti."

"Hay aksi," diye mırıldanarak, kemerine saklamak için birkaç bıçak kapar.

Gökyüzünden kalın yağmur damlaları yağmaya başlar, sert bir sağanakla ön cama çarpar. Bu geceki hava tahminlerinde hafif yağmurlar öngörülmişti, ama nedense bu kötü bir alamet gibi geliyor.

Silecekleri çalıştırırken, yolun görünürlüğünün azalmasıyla küfürler savuruyorum. Tam o sırada, orta konsoldaki telefonum yanıyor ve Nico onu eline alıyor. "Araman kesildi."

Siktir. Bu hiç de iyiye işaret olamaz.

"Onu geri aramaya çalış."

O benim emrimi yerine getirmeden önce, telefonum elinde titrer.

"Abromo seni neden arıyor ki?"

"Kimin umurunda, boş ver onu ve Rayna'yı ara."

"Ya o onu kaçırdıysa?" Onunla tartışacak vaktim olmadan, aramayı kabul edip hoparlöre bağırır. "Ne?"

"Merhaba, Şeytan'ın dölü." Abramo öfkeyle söylüyor. "Kardeşine karısının iyi olduğunu söyle."

Neredeyse kendini öldürtecekti, ama iyi."

"Onda mı?" diye hırlıyorum, rahatlamalı mıyım yoksa dehşete mi kapılmalıyım emin olmadan.

"Evet," diye onayladı. "Federico'nun kardeşi onu daha önce aradı, Yordan'ı esir aldığını söyleyerek onu oradan uzaklaştırdı. Sana haber verirse Yordan'ın öldürüleceğini ve onun hayatta kalması için yalnız gelmesi gerektiğini söyledi."

"Ciddi misin sen? Yordan kardeşimle birlikte, o iyi..."

"Evet, bunun onu yalnız yakalamak için bir tuzak olduğu ona çabucak anlaşıldı. Luis, onun güvenliği için senden para sızdırmak gibi davrandı, ama o geldiğinde onu öldürmek için hemen harekete geçti."

Kalbim göğsümde durdu ve gaz pedalına daha sert bastım. "Ve sen de tesadüfen o bölgede miydin?" diye şüpheyile sordu Nico.

"Haftalardır Luis'ten şüpheleniyordum, onu takip ettirdim. Daha fazla müttefik kazanmaya çalıştığını düşündüm. O ve neşeli kuzenleri eyalet dışına taşındıklarında, onları takip ettim. Karından intikam almayı hedeflediğini bilseydim, sana haber verirdim."

Nico homurdanır. "Daha iyi istihbarata ihtiyacın var."

"Hepimiz hacker ikizlerle doğmuyoruz," diye alaycı bir şekilde yanıtlar Abramo. "Motorun sesinden anladığım kadarıyla, yola çıkmışsın?"

"Bir dakika
sonra."

"Bekliyor
olacağım."

Telefon kapandı ve ben direksiyona vurdum, az önce söylenen her şeye çok sinirlenmiştim. Nasıl buna kanmış olabilir?

Bana yine yalan söyledi, ama bu sefer hayatı da tehlikeye attı.
Bebeğimizin hayatını da tehlikeye attı.

Onun güvende olmasına seviniyorum ve gerçekten de öyleyim, ama o kadar sinirliyim ki başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

"Nefes al, Apollo," diyor Nico, neredeyse yumuşak bir sesle. Bana hiç bu kadar yumuşak konuşmamıştı. "Kendine anevrizma yapacaksın."

"Çok kızgıyım, bu beni öldürebilir, Nico."

"Biliyorum." Yavaşça başını sallıyor ve ben bunu gözümün ucuyla görüyorum. "Ama o güvende ve onu eve getireceğiz. Her şey bitene kadar sadece buna odaklan."

Uzun ve yavaş bir nefes veriyorum ve sonra onu görüyorum. Terk edilmiş bir bina ve arabalar, karımın garajdan aldığı araba, farlarımın ışığıyla parlıyor.

Abramo, ben nihayet SUV'yi park edip dışarı çıktığımda, altı cesedin başında sigara içiyordu. Altısı da onun adamlarıydı, kalpleri durmuş olmasına rağmen hala kanamaları devam ediyordu. Ve onun birkaç metre yanında, karım küçük bir battaniyeye sarılmış halde arabasının kaputunun üzerinde oturuyordu.

Omuzları çökmüş, başı eğik, hiç olmadığı kadar küçük görünüyor. Onun görünüşüne duyduğum empatiyi sindiremiyorum, hala çok fazla öfke var. Bizi çevreleyen manzaraya karşı çok fazla öfke var.

Rayna'nın dikkatsiz davranışına karşı çok fazla öfke. Gecenin bir yarısı, kimseye haber vermeden arabayla uzaklaşmak. Hiç de aptal olmayan bir kadının yaptığı aptalca, mantıksızca aptalca davranışlar.

Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirdi? Hayatını tehlikeye atacak bu kadar bariz bir komploya nasıl bu kadar kör olabilirdi? Taşıdığı çocuğumuzun hayatını tehlikeye atacak bir komploya?

Midem asit ve duygularla yanıyor, o kadar ki kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Arabaya bin," diyorum, kaynayan öfkemi zar zor gizleyerek.

Bağırmak istiyorum. Ona çok kötü bir şekilde bağırmak istiyorum. Ve eğer o benim karım olmasaydı, gökyüzünden yağan yağmurun yüzündeki gözyaşlarıyla karıştığını göremeseydim, kendimi kontrol edebileceğimi sanmıyorum.

Tek kelime etmeden, Rayna'nın itaat ettiğini göz ucuyla izliyorum. Başını eğik tutarak, Nico'nun oturduğu yolcu tarafındaki kapıya doğru sürünerek gidiyor.

"Başka var mı?" diye soruyorum, Abramo'ya sert bir ses tonuyla ve gergin omuzlarla yaklaşarak.

"Şu anda yok," diye kısa bir cevap verir. "Daha kötü olabilirdi, bu pislikleri izlemiyor olsaydım daha kötü olurdu." En yakınındaki cesedi botuyla dörter ve ona alaycı bir şekilde bakar. "Arabanın ön camında bir kurşun var, ama ona en fazla bu kadar yaklaşabildiler."

Telefonun diğerk ucunda duyduğum cam kırılma sesi, şüphesiz.

Burada olamadığım için ya da beni çok geç uyardığı için ona kızmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Hain askerlerinin komplo kurduğunu fark eder etmez beni aradı. Ve bunu yirmi dakika önce öğrenmiş olsaydı, Rayna evden hiç çıkmazdı. Hiçbir zaman bu şansı olmazdı.

"Sana borçluyum."

"Öylesin," diye kabul ediyor. Kibar davranıp inkar edecek kadar akıllı değil. Bu, arkadaşlar arasında yapılan basit bir iyilik değildi. Bu, ancak aynı derecede önemli bir eylemle geri ödenebilecek türden bir eylemdi.

"Ya da seni öldürüp suçu ölülerin üstüne atabiliriz," dedi Nico, arkamdan yaklaşarak. O ve Abramo birbirlerine ölümcül bir bakış attılar.

"Nico," diye uyarıyorum. "Bu işe karışma."

Abramo, acımasız bir sırıtişla dudaklarını kıvrır ve kardeşime bakar. "Evet, yakışıklı, Capo'nu dinle."

"Bana bir daha öyle de," diye Nico tehditkar bir sesle meydan okur. Abramo'nun bana verdiği unvanı düzeltmez, ben de düzeltmem. Şu anda, ben de Capo olabilirim. Öyle davranıyorum zaten.

"Sinirine dokundum, değil mi?"

"Buraya gel de sana göstereyim." "Yeter," diyorum.

Abramo kolayca başını sallır ve dikkatini tekrar bana çevirir. "Şu anda seni kışkandığımı söyleyemem."

"Yani zaten bir şeyin var mı?"

"Babamın ölmesini istiyorum ve bunun için bana yardım etmeni istiyorum."

Lanet olsun.

"Öyle mi? Hepsi bu mu?" Öfke hala damarlarımda dolaşırken, bu kadar kuru bir alaycı tavır sergileyebildiğime şaşıyorum. "Benden tek istediğin, intihar sınırındaki bir görev mi?"

O içini çekip, sigarasını botunun tabanıyla söndürdü. "Riskli olacak, ama mükemmel bir plan yaptığımı düşünüyorum. Bu gece."

"Ben de varım," dedi Nico karanlık bir şekilde.

"Hayır, kesinlikle olmaz," diye cevaplar Abramo, derin bir kahkaha atarak. "Bu iş, senin şiddet dolu yıkım ve kanlı tarzın değil, sağduyu ve incelik gerektiriyor. On dakika içinde bizi yakalatırsın."

"Sana söz veriyorum, dikkat çekmeyeceğim." "Sana güvenmiyorum."

"Bu his acı verici bir şekilde karşılıklı," diye yanıtladı Nico, kaşlarını kaldırarak. "Ya seninle gelirim ya da kendi başıma gidip senin küçük planını mahvederim. Apollo benim gelecekteki Capo'm olabilir, ama şu anda babamız bile benim gelmemi engelleyemez. Rayna'yı kurtardın, ama bu, The Outfit'in lanet olası varisini tek başına senin bölgene getireceğine güvendiğim anlamına gelmez."

"Peki," Abramo pes eder. "Çılgın bekçi köpeğini de getir, ama onu kontrol altında tut. Bu iş bittiğinde kimsenin benden şüphelenmesini istemiyorum. Onun gücünden kurtulmam lazım

ve senin de buna ihtiyacın olduğunu biliyorum. Rayna, Sienna'nın sonsuza kadar güvenli bir evde kapalı kalmasını istemiyor."

Bana hatırlatma.

"Onu eve götürüyüm," diyorum, arabama doğru başımı sallayarak. "Sonra nerede buluşacağımızı söyle, oraya geliriz."

"Anlaştık."

Tehlikeli, pervasız bir anlaşma.

Nico'ya karımın buraya geldiği arabayı getirmesini söylerim ve birlikte evden ayrılırız. Rayna ile arabama bindiğimde, kalbimin kulaklarımda çarptığını hissedebiliyorum.

"Apollo, ben çok..."

"Dur," diye keskin bir şekilde sözünü kesiyorum. "Şimdi değil. Şimdi bahaneler uydurmaya başlarsan, arabayı kaza yapacağım. Kemerini bağla, bunu evde konuşuruz."

Benimle tartışmak yerine, sözlerini yutar ve dönüş yolunda sessizce ağlar. Gözyaşları beni öfkelenendirir. Ona çok kızgıyım, ihanet duygusu beni tüketiyor. Ama onun ağlamasını görmek? Bu bana daha da kötü bir his veriyor. O kadar acı verici bir his ki, sırf bu hissi durdurmak için vücudumdan çıkmak istiyorum.

Araba park eder etmez, arabadan çıkıp kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Rayna da dışarı çıkar ve bana ulaşmak için koşar.

"Yordan'ı kaçırdığını sandım," diye başlar, sesi titriyor.

"Yordan bendeydi Rayna," diye bağırırım, ellerimi havaya kaldırarak. "Elio ve Javi ile evin arkasındaki lanet ormanda. Orada kameralarımız var, bütün gece onu izledim."

"Onu telefonda duydum."

"Muhtemelen bir kayıttı!"

"Özür dilerim, tamam mı? Düşünemedim..."

"Belli ki."

"Apollo, lütfen..."

"Kimseyi hayatıma almam," diye öfkeyle ona bakarak söylüyorum. "Seni hayatıma aldım, seni sevdim ve sen *yine* yüzüme yalan söyledin, Rayna!"

Yüzü düştü. "Sevdin mi? Geçmiş zaman mı?"

Çenemi sıkıp, başımı yavaşça salladım. "Siktir git eve gir ve sakın dışarı çıkma. Senin pisliğini temizlemem lazım."

"Bekle, ne zaman döneceksin?" Alt dudağı titriyor ve Tanrım, onu kollarıma alıp bırakmak istemiyorum.

Ama bu öfkeyi henüz dindiremem. Ona ihtiyacım olacak.

"Bilmiyorum," diye yorgun bir şekilde cevap veriyorum. "Lanet olası Chicago'ya gitmem gerekiyor, bu yüzden bir süre yokum. Elio gelirse ana evde ya da bizim evde kal."

Tereddüt ediyor.

"Git, Yordan muhtemelen dönmüştür ve seni bekliyordur." "Gerçekten üzgünüm," diye hıçkırır.

"Biliyorum."

ın Kırk Dokuzuncu Bölümü

Apollo

En iyi planlarda bile hata payı vardır ve elbette Abramo'nun planı da bir istisna değildir. Babası her zaman derin bir paranoyaklık içinde olan bir adamdı ve ben de onun gibi yıllar boyunca bu kadar çok düşman edinmiş olsaydım, ben de öyle olurum.

İnsanlar, eğlence için hayatlarını mahveden sadistlerden nefret etme eğilimindedir, ancak Romeo Giuliani başkalarının üzerinde yarattığı etkiyi hiç umursamamıştır. O, gücü ve bu gücün ona başkalarının üzerinde hakimiyet kurma hissini yaşatmasını sever. Adamlarının eşlerine sonuçsuz bir şekilde vurmalarının sebebi odur. Sienna'nın annesinin ona istemediği ve ihtiyacı olmayan ameliyatları yaptırmasının sebebi odur. Abramo'nun ona kıyasla melek gibi görünmesinin sebebi de odur.

Ve Abramo da melek değil. Nico bu nedenle benim tek başıma gelmeme izin vermedi. Abramo'nun kendine özgü sadist bir tarafı var, ama bu beni mide bulandırmıyor. O acımasız bir lider ve adamlarının saygısızlıklarını hoş görmeyen biri, ama masum insanları eğlence için işkence etmiyor.

Ayrıca babasının güvenlik önlemleri konusunda da pek bilgili görünmüyor.

Babası uyurken evde on beş muhafız olması gerekiyordu, ama şimdi kırk beşe yakın olduğunu öğreniyoruz. Kırk beşe karşı üç, Abramo ve ben çoğu normal muhafızı ağır silahlı

silahlı çocuklar gibi görünseler bile. Eğitimimiz eşsizdir, ama sayı olarak yine de durumumuz iyi görünmüyor.

"Uykusunda onu zehirlemek için gizlice içeri sızmak buraya kadarmış," diye alay ediyor Nico, arabanın arkasında parmaklarını kırıştırarak.

Romeo'nun malikanesinden çeyrek mil uzaktayız, etrafımızı çevreleyen ağaçların arkasında gizlenmiş durumdayız. Buraya gelen neredeyse iki saatlik uçuş, öfkemi bastırmam ve öldürme zihniyetine girmem için yeterliydi. Eve döndüğümüzde saat o kadar geç olacak ki, neredeyse sabah olacak. Ama içimden bir ses, Rayna'nın benim gelmemi bekleyerek uyanık olacağını söylüyor.

İç çekerek, pencereden zifiri karanlık ormana bakıp nefes veriyorum. Bu iyiliği bir an önce bitirip, bu gecenin hiç yaşanmamış olduğunu unutmak istiyorum. Yolcu koltuğuna baktığımda, Abramo hala dizüstü bilgisayarının başında, babasının evindeki kameraları izliyor ve yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade var. Kardeşimin alaycı sözlerine cevap verme zahmetine girmiyor, planını yeniden hesaplamakla meşgul.

Nico, adamdan bir tepki almak için daha da ısrar etmeye karar veriyor. "Baban aynı evde yaşamınıza izin vermezken, neden onun güvenlik kameralarına erişiminiz var?"

"Bana güveniyor," diyor Abramo sertçe. "Şirketinin benim yatağımı da onun yatağı gibi ısıtmaya çalışmasından hoşlanmadığı için taşınmak zorunda kaldım. Gençler sonunda buruşuk yaşlı sikiklerden bıkıyorlar."

Nico'nun gözleri kararır. "Ne kadar genç?"

"Yirmili yaşlarda," diye cevapladı Abramo sinirli bir şekilde. "O bir canavar, şeytanın ta kendisi değil. O kadar ileri gitseydi, onu sessizce öldürmeye çalışmazdım. Onu alenen infaz ederdim ve buna itiraz eden herkes de ona katılabilirdi."

"Konumuza dönelim," diyerek bilgisayar ekranına doğru başımı salladım. "Güvenliğin artırılması konusunda ne yapacağız?"

Abramo'nun orijinal planı, gardiyanların devriyelerindeki zayıf noktalara dayanıyordu. Onu içeri gizlice sokacak, arkasını koruyacak ve babasına enjekte ettiği siyanürün etkisini göstermesini bekleyecektik. Bu hızlı bir işlemdir, kalp krizini taklit eder ve cesedi incelendiğinde çoktan parçalanmış olur.

"Bence hepsini öldürelim ve bu işi bitirelim."

"Nico, yemin ederim," diye homurdandı Abramo, koltuğunda dönerek kardeşime öfkeyle baktı.

"Şaka kaldıramıyorsun." Nico homurdanır. "Hepsini öldürüp gaz kaçağı numarası yaparız. Ev havaya uçar ve bum, kanıtlar yok olur. Hile yok olur. Romeo Giuliani'nin başına trajik bir kaza gelir, tahtı boş kalır ve sinir bozucu oğlu onu bekler."

"Bu..." Abramo düşünerek duraksar. "Kötü bir fikir değil."

"Babanı yakalamak için otuz beş adamını öldürmeyi sorun etmiyor musun?" diye şüpheyle sorarım.

"Onlar benim adamlarım değil, onun adamları."

"Onu vazgeçirmeye çalışma," dedi Nico karanlık bir sesle. "Şimdi bütün bir evin erkeklerini katletmekten bahsediyoruz, uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim."

"Bu tehlikeli olacak."

"Buna değecek."

Karşı çıkmaya zahmet etmiyorum. Bu benim görevim değil. Bu, onurumun beni yerine getirmem için tuzağa düşürdüğü bir iyilik.

"O zaman yapalım."

"Gidip bir Capo'yu

öldürelim." *Meşhur son*

sözler.

Gölgeler gibi malikaneye iniyoruz. Siyah pelerinler giymiş, ışıkları ve kameraları stratejik olarak kaçınarak çevreyi tarıyoruz. Her birimiz koruyucu yelekler giyiyor ve bir gözümüze gece görüş monokülü takıyoruz. Ve tabii ki, ağır silahlar taşıyoruz. Her birimiz iki adet susturucu donanımlı silah taşıyoruz, biri elimizde, biri ayak bileklerimize bağlı, ve kemerlerimiz yedek şarjörler ve bıçaklarla dolu.

Elimizden geldiğince hazırız, ama bu yine de lanet bir hevesle planlanmış bir operasyon ve mutlaka bir şeyler ters gidecek.

Birinci kat kolayca temizlenir. Abramo, Nico ve ben, iyi yağlanmış bir makine gibi birlikte çalışırız, senkronize hareket eder ve birbirimizin arkasını koruruz. Etrafımızda cesetler düşer, tek bir karşılık atışı bile yapılmaz ve yukarıdaki muhafızlar uyarılmaz. Kat temizlendiğinde, yukarı doğru ilerleriz ve işler çok çabuk daha yoğun hale gelir.

İkinci kat yoğun bir şekilde korunuyor ve sürpriz unsurumuz saniyeler içinde ortadan kalkıyor. Karşıdan gelen ateşe maruz kalırken adamları tek tek ortadan kaldırıyoruz ve çok geçmeden kötü hislerimin doğru olduğu ortaya çıkıyor.

Nico yeleğine isabet eden kurşunla duvara yapışır. Düşünmeden harekete geçerim ve ona ateş eden adama doğru ilerlerim. Beni fark eder ve bana doğru bir bıçak fırlatır, ben de içgüdüsel olarak kaçırım. Bıçak yeleğimi kesip geçerek kaburgalarımın kan akmasına neden olur.

"*Orospu çocuğu,*" diye homurdanırım, nişanımı doğrudan kafasına alıp üç el ateş ederim. Un çuvalı gibi yere düşer ve ben Nico'yu kaldırmak için eğilirim.

O inler ama kolayca ayağa kalkar, gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardır.

"İyi misin?"

"Her yerim morarmış ama iyiyim," diye onaylar. "Sen?"

Omzumda şiddetli bir acı hissediyorum, köşeden yüksek bir patlama sesi geliyor. *Dalga mı geçiyorsun lan?*

Nico hızla dönüp, ben omzumu tutarken omzuma ateş eden silahlı adamı vurur. Birkaç saniye içinde elim kanla kaplanır.

"Bugün şanslı günün değil, değil mi?" Nico yüzünü buruşturur ve cebinden uzun bir bez çıkarır. Yarama sıkıca ve hızlıca sarar. "Bunu bitirelim ve seni buradan çıkaralım."

Ve aynen öyle yapıyoruz. Yaralarım ve Nico'nun yeleğinin altında kalacak morluklara rağmen, nispeten zarar görmeden çıkıyoruz. Abramo da neredeyse

vurulur, ama en kötü yarası dizine aldığı tekmedir. Sadist babasını toprağa gömmek için ödenen küçük bir bedel. Ya da daha doğrusu, ateşe atmak için.

Küller küllere, falan filan.

Uçakla eve dönüş yolculuğu berbat geçiyor, ama daha hızlı. Özel pilot, yolculuğu neredeyse iki saat yerine bir saatin biraz üzerinde tamamlıyor. Eminim ki, pervasızca ve yasadışı bir şekilde uçuyor, ama omzumda bir kurşun ve yanıma bir arada tutan tek şey gazlı bez varken, şikayet etmiyorum.

"Doktor on beş dakika uzaklıkta, ama babamı getireceğim," diyor Nico ve uçaktan koşarak iniyor. Ana evin yanındaki uzun tarlaya indiğimiz için, içeri girmek için sadece kısa bir yürüyüş yapmam gerekiyor.

Her adım çok acıtıyor, ama kısa sürede mutfağın yanındaki yan kapıdan geçip kendime bakmaya başlıyorum. Nico çoktan babamızı bulmuş olmalı, ama tabii ki ilk beni bulan karım oluyor. Omzumdan alkol damlıyor ve kolumdaki deliğe tıbbi pense batırılmış durumda.

Uyuması gerekirdi; saat sabahın üçü.

"Ne oldu böyle?" diye bağıyor, kanı görünce endişeyle dolu gözlerle.

"Ödeme," diye mırıldanıyorum, nefes nefese. "Abramo senin hayatını kurtardığı için."

"Bu ne demek oluyor?" Midesini tutarak, kusacakmış gibi görünse de yaklaşır.

"*Anlamı*," diye homurdanıyorum. "İntikam adına adamlarının seni ve doğmamış çocuğumuzu öldürmesine izin vermediği için, ona büyük bir iyilik borcum vardı, Rayna. Sonuç bu. Şimdi beni yalnız bırak da bununla başa çıkayım, sen bu konuda iyisin."

O, bu küçük iğnelemeye tepki göstermez. "Bir doktora ihtiyacın var."

"Doktor yakınlarda değil," diye inleyerek, açılı penseyi kullanarak daha derine kazıyorum. *Kahretsin, bu acıtıyor.*

"Senin kendini parçalamana öylece bakamam," diye bağıır

Rayna. "O zaman bakma."

"Apollo, lütfen, beni korkutuyorsun."

"O zaman izleme."

"Tanrıya şükür," diye bağıır, gözleri kapıya doğru kayar. "Lütfen, onu ikna et. Kendine zarar verecek."

"Omzumda bir kurşun var, *micina*," diyorum. "Bundan daha fazla incinecek bir yerim yok."

"Oğlum," der babam endişeli sesiyle. "Ne zamandır kanıyorsun?"

Bu ne zaman oldu?"

"Bir buçuk saat," diye hırıltıyla söylüyorum, omzumda metalin metale çarptığını hissederek. "Capo'nun evi patladığında Chicago'da tedavi olamazdım."

Rayna keskin bir nefes alır. "Aman Tanrım."

Babam yaklaşır ve beni gözleriyle tarar. "Nico, senin de kesildiğini söylüyor. Yanın mı?"

"Evet," diye tıslarım. Doğru açığı ve güçlü bir tutuşu sağladığımdan emin olarak, penseyi kolumdan çekerim ve sıkışmış

Rayna, "Oh, kusacağım," der ve sonunda bakışlarını başka yöne çevirirken, zar zor kusma hissini bastırır.

"Oh, kusacağım," dedi Rayna, sonunda başka yere bakarken kusma hissini zar zor bastırarak.

"*Siktir.*" Onu tezgahın üzerine bırakıp titrek ellerimle omzuma ve yarama biraz daha isopropil alkol döktüm. İdeal bir dezenfektan değil ama acil durumda iş görür.

"Neden yukarı çıkmıyorsun tatlım?" Babam yumuşak bir sesle önerir. "Onu ben hallederim. Bir şeyi yok."

Ağlayacakmış gibi görünen kız, dudakları titreyerek babasına başını sallar. Başka bir itirazda bulunmadan, karnını tutarak ve elini kalbine koyarak odadan koşar gibi çıkar.

"Dmitri, kurşun yarasını dikmek için doktora ihtiyacın olduğunu söylüyor," diyor Anatoly aniden, elinde küçük siyah bir çanta ile odaya girerken. "Ben yapabilirim."

"Yapabilir misin?" diye şaşkınlıkla sorar babam. "Emin misin?"

"Babam doktor," diye homurdanır iri Rus. Elbette, babasının mesleğini zaten biliyoruz. Jade'e hamile olduğunu söyleyen de oydu. "Ben çok iri ve çok değerli bir muhafız haline gelmeden önce beni eğitiyor. Dikiş atmayı biliyorum."

"Teşekkür ederim," diyor babam. "Lütfen, oğlum kendi başına yapmaya çalışırken kan kaybından ölmeden önce yarasını dikin."

"Omzumdaki mermiyi çıkardım bile," diye homurdanıyorum, kanlı metal parçasına başımı sallayarak. "Yanımdaki sadece sıyrık."

"Ama o da tedavi edilmeli," diye araya girer babam.

"İkisini de yapacağım," diye kabul eder iri Rus muhafız, bir sandalye çekip benim hizama gelir. Hemen koluma başlar, hızlıca muayene eder ve çantasından ihtiyacı olanları çıkarır.

"Rayna sen gittiğinden beri ağlıyor," dedi babam dikkatlice, bana bulabildiği en yüksek alkollü viski şişesini uzattı. "Suçluluk duygusuyla boğuşuyor ve Jade'in onu teselli etmesine bile izin vermiyor. Ona bağırdın mı?"

"Şimdi bunu tartışmanın sırası değil."

"Dinlemeyeceğim," diyor Anatoly, mermi yarama dezenfektanla ıslatılmış bezi hiç nazik davranmadan sürerek. Dişlerimin arasından tıslayarak nefes alıyorum, gerginlikten sinirlerim yine yanmaya başlıyor. "Sanki ben burada değilmişim gibi konuşabilirsin."

"Siktir," diye homurdanıyorum ve o beni dikmeye başlarken viskiden büyük bir yudum alıyorum. İğne sanki yanıyormuş gibi hissediyorum. "Beni defalarca bıçaklarken burada olduğunu unutmak zor olabilir."

"Sana güveniyorum," diye cevaplar, gözlerini işinden ayırmadan. "Apollo," diye başlar babam, ama şu anda onun nazik azarlamalarını duyamıyorum.

"Ölebilirdi," diyorum, dişlerimi sıkarak. "Hala bana güvenmediği için, karnında oğlumuz varken ölebilirdi. Benimle evlendi, beni sevdiğini söyledi, ama hala bana güvenmiyor."

"Oğlum..." Başını sallar. "O bir hata yaptı."

"Onu benden alabilecek bir hata."

"Bu hatanın ikinizi de hayatınızın geri kalanında pişmanlık duyacağınız bir hata olmasına izin verirsiniz," diyor sabırla. "Rayna zor bir geçmişi olan iyi bir kadın. Sana güvenmeye çalışıyor, ama korku en akıllı insanları bile düşüncesizce davranmaya itebilir."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Çenem gerilir, zihinsel ve fiziksel acı birbiriyle çatışır. "Sadece unutmak istemediğimi mi sanıyorsun? Onu kollarıma alıp, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istemediğimi mi? Onu bu kadar üzgün görmek beni öldürüyor, ama bu öfke..."

"Geçecek," diye baban sözümü keser. "Olası görünmüyor, biliyorum, ama geçecek. Karının yanında olmalısın. Onu kaybedebilirdin, şimdi ona daha sıkı sarılmalısın, onu uzaklaştırmamalısın. Senin gibi çocuklarımın annesine aşık olabilmek için her şeyi yapardım. Öfken bunun bir dakikasını bile senden almasına izin verme."

Anatoly son dikişini atıp kolumu sarmaya başlarken, onun sözleri kafama dank ediyor. Haklı, haklı olduğunu biliyorum. Ama bu tavsiyeyi uygulamak hiç de kolay değil.

"Neden her zaman bilgelik sesini sen olmak zorundasın?" diye sızlanıyorum ve yanımdaki acıyı dindirmek için bir yudum daha viski içiyorum. "Hiç gece izin almaz mısın?"

Onun karşılık veren gülümsemesi zafer dolu. "Çocuklarım söz konusu olduğunda mı? Asla."

Anatoly, birkaç dakika içinde yanımdaki kesikleri dezenfekte edip diker. Yara bandı da yapıştırır ve sabah bandajı değiştirmek için tekrar gelmemi söyler. Dikişler çok yeni olduğu için, lanet olası bir hapishane düşündüyüm gibi lavaboda yıkanmam gerekecek. Ama ne kadar kirli ve ağırlı hissetsem de, tek düşünebildiğim şey karım.

Onu eski odamızda buluyorum, bir iki gece kalmak için bırakılmış yatakta yatıyor. Yanına kıvrılmış, karanlıkta hareketsiz duruyor. Tek yaşam belirtisi göğsünün yavaşça inip kalkması, ama ben içeri girdiğimde kaslarını bile kıpırdatmıyor.

Uyumuyor, bunu sadece nefesinden değil, battaniyenin üstünde yatmasından da anlayabiliyorum. Kızım, kendini rahatlatmak için sıcaklığa ihtiyaç duyduğu için, en az iki battaniyenin altına girmeden uykuya dalamaz. Ve şu anda, hiç de sıcak ve rahat görünmüyor.

Vücudu kaskatı ve tek istediğim bunu düzeltmek.

Tereddütle yatağın diğer tarafına uzanıp, elimi kalçasının üstüne koyuyorum. Konuşmak için ağzımı açıyorum, ama o aniden geri çekiliyor.

"Bana dokunma lan," diye boğuk bir sesle söylüyor. Elim hemen geri çekilmeyince, kendini öne doğru iterek yatağın en ucuna kayıyor. "Kiwi, Apollo."

Bu kelime, bu gece aldığım yaralardan daha fazla acıtıyor. Damarlarımda yanıyor, neden bu kelimeyi seçtiğini anladığımda acı bir hastalık gibi yayılıyor.

"Sana sarılmak istedim," diyorum sessizce, göğsüm sıkışırken. "Buraya sevişmeye geldiğimi mi sandın? Kavgamız için seni cezalandırmaya mı?"

Lütfen bunun doğru olduğunu söyleme.

Hıçkırarak boğuk bir çığlık attı. "Bana çok kızgınsın, gelip bana *sarılacağını* hiç beklemiyordum."

"Sana kızgın değilim, aşkım."

"Hayır, bana öyle deme," diye tersler ve bana dönerek yüzünü bana çevirir. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştır ve kalbim parçalanır. Onun yıkılmış yüzüne bir bakışta, söylediğim her şeyi geri almak isterim. "Artık beni sevmediğin halde bana öyle diyemezsin."

"Seni seviyorum," diye ısrar ediyorum, gözlerimle sesimin samimiyetini duyması için ona yalvarıyorum. "Rayna, bu gece beni çok korkuttun. Kötü tepki verdim, incinmişken sana sert çıktım. Lanet olsun, bebeğim, çok korkmuştum. Seninle konuşamadım. Konuşmam gerektiği gibi konuşamadım."

Dudakları titriyor ve kollarını beline doluyor. "Öyle demek istemedim

"

"Buraya gel," diye yumuşak bir sesle rica ediyorum ve ona uzanıyorum.

Ağlayan karım daha fazla direnmeden kollarıma girer ve bana hayat çizgisi gibi bana tutunur.

"Söylediklerim için özür dilerim..."

"Gittiğim için özür dilerim," diye keser, yüzünü boynuma gömerek. "Sana gelmeliydim. Kavga etmemiz tamamen benim hatam."

"Senin davranışın beni öfkелendirdi, ama benim tepkim yine de kabul edilemezdi. *micina*. Seninle bu şekilde konuşmak istemiyorum, asla. "Senin göğsünde bir kurşun vardı..."

"Göğsümde bıçak olsa bile umurumda değil, yine de sana öfkelenmemeliyim." Onu olabildiğince kendime yaklaştırıp, tatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Kızgın olduğumuzda normalde yaptığımız gibi birbirimizle konuşamayız," diye yavaşça ekliyorum. "Eğlenmek için yapılan atışmalar, zamanı uygun olmadığında çabucak çok sert ve çok gerçekçi bir hal alabilir."

"Evet," diye fısıldar Rayna, başını omzuma yaslayarak. "Ve sana tam olarak güvenmemek zorunda kalmamalıyım. Her şeyi tek başıma halletmeye çalışarak her şeyi mahvediyorum. Bana senden şüphe etmem için hiçbir neden vermedin, ama ben yine de şüphe etmeye devam ediyorum."

"Bunun üzerinde çalışacağız," diye onu temin ederim. "Birlikte, tamam mı?"

"Evet." Yutkunarak, daha da yaklaşarak. "Birlikte."

"Seni sevmekten vazgeçeceğimi asla düşünmeni istemedim, Rayna. Çok daha kötüsü olabilirdi ama sana olan hislerim asla değişmezdi. Yemin ederim."

"Ben de seni seviyorum."

Bu dört kelimenin yumuşak okşaması, bu gece uyuyabilmemin tek nedeni.

Ellinci Bölüm

Rayna

Her geçen gün Apollo'nun yaraları biraz daha iyileşiyor ve karnım biraz daha büyüyor. Büyük kavgamızdan beri birbirimize çok bağlıyız, birbirimizi çabucak affettik ve yolumuza devam etmeye karar verdik. Korkunç bir gündü ve ikimiz de bir daha yapmayacağımız hatalar yaptık.

Dante, Apollo'nun iyileşmek için sorumluluklarından bir süre uzaklaşması gerektiğini ısrarla savundu ve ben de şiddetle katıldığım için o da karşı çıkmadı. Günün neredeyse her saatini birlikte geçirmek bizim için çok iyi oldu. Birbirimize daha yakınlaştık ve daha açık hale geldik. O, yaralarını temizlememe izin verdi ve bana savunmasız halini gösterdi, ben de ona daha fazla güvenmeyi öğrendim.

Bu bir süreç olacak, ama kendime onun kendini fazlasıyla kanıtladığını hatırlatıp duruyorum. O sadece bana ve Yordan'a iyi bir hayat sağlamakla kalmadı, tehlike bizi bulduğunda bile bizi güvende tuttu. Beni Luis'ten doğrudan kurtaran Abramo'ydu, ama bunu mümkün kılan Apollo'nun onunla olan ilişkisiydi.

Bu yüzden, günler geçmesine rağmen, bugün kocam için özel bir şey yapıyorum. En sevdiği bitter çikolatalı kek, içinde ahududu köpüğü dolgusu ve üstünde bütün ahududular var. O evde olmadığı için

Onunla kanepede sarılıp yatmayı ve birlikte mülk çevresinde küçük yürüyüşler yapmayı tercih ettim.

Sakin bir hafta geçirdik ve bunun için minnettarım. Yaşadığımız o kabus gibi gecenin etkisini atlatmak için rahat bir hafta geçirmemiz gerekiyordu.

"Nefis bir koku geliyor," diyor kocam, arkamdan yaklaşarak. Elleri karnımı sarıyor, çenesi omzuma hafifçe yaslanıyor. "Demek buraya gizlice gelmişsin, hmm?"

Küçük bir kahkaha atarken titriyorum. "Mutfağa gideceğimi söylemiştim."

"Mhmm," diye onaylıyor. "Yirmi dakika önce. Geri dönmediğin için atıştırmalık bir şeyler alacağınızı sandım."

"Sana atıştırmalık hazırlıyorum," diyorum, dudaklarım titriyor. "Aslında, fırına koymak üzereyim."

"Düşündüğüm şey mi?" diye soruyor, dudakları boynumu

öpüyor. Nefesimi çekip yavaşça başımı sallıyorum. "Evet."

"Bana karşı çok iyisin, aşkım." Boynumun yakamla birleştiği yere yavaş, uzun bir öpücük kondurur. "Bunu hak etmek için ne yaptım, hmm?"

"Sadece istedim," diye itiraf ediyorum, her geçen saniye daha da telaşlanarak.

Hamilelik hormonları son zamanlarda beni bir ışık anahtarı gibi açıyor, ama Apollo'nun sakın olması gerekiyor. Ve güvenli değilse ona atlamayı reddediyorum.

"Bunları fırına koyar mısın?" diye soruyorum nefes nefese, dönüp ona ilk yuvarlak tavayı uzatıyorum.

"Tabii ki," diye kolayca kabul ediyor ve hamurla dolu kalıbı alıyor.

Üçü de yerine yerleştirildikten sonra, telefonumu doğru zamanlayıcıya ayarlıyorum ve onun bana ateşli bir şekilde baktığını görüyorum. Beni yatağımıza atıp kendi adımı bile unutturmadan önce bana normalde baktığı gibi.

Dudaklarımı yalayıp, "Yorgun musun?" diye soruyorum.

O gülerek başını sallarken bana yaklaşır. "Bütün gün dinlendik, *micina*. Hayır, yorgun değilim."

"Acıktın mı?" diye tekrar deniyorum. "Pastayı beklerken sana atıştırmalık bir şeyler hazırlayabilirim."

Dudakları müstehcen, imalı bir gülümsemeye yayıldı. "Beklerken ne atıştırmak istediğimi çok iyi biliyorum."

Uyluklarımı sıkarak, onun imasına karşı koymak için tüm gücümü toplamam gerekiyor. "Sakin olman gerekiyor..."

"*Günlerdir* dinleniyorum," diye mırıldanır, eğilip boynuma burnunu sürter. "Yaralarımı temizlerken bana nasıl baktığını gördüm, aşkım. Gömleğim her çıktığında güzelim alt dudağını ısırp parçalıyorsun. Senin düşündüğün şeyi sana vermek için arzulara kapılmamak cehennem gibi bir şey."

"Sana izin vermezdim," diye fısıldıyorum. "Dinlenmen gerekiyordu."

"İşte bu yüzden denemedim bile," diye onaylar, mırıldanarak. "İnatçı karım, sırf kendini tatmin etmek için dikişlerimin açılma riskine beni sokmazdı. Hayır, o

çok özverili, benim tatlı *micina'm*."

"Durumu daha da kötüleştirme riskini göze alamazdım. Senin ihtiyacın olan şey..."

"Aynen öyle, aşkım. *İhtiyacım vardı*, geçmiş zaman. Çok iyileştim. Şimdi tek ihtiyacım olan şey seni tatmin etmek."

"A-ah Tanrım," diye kekeliyorum.

Beni ele geçirdiğini bilerek sırtıyor.

Eğilerek ilk hamleyi yapar ve dudaklarımız çarpışır. Ağızlarımızın buluşması elektrik gibidir ve yıllardır yapmadığımız gibi öpüşürüz. Buna özlem duyarız, dillerimiz birbirine dolanıp hakimiyet için savaşıırken nefes nefese kalırız. Dokunuşu hipnotiktir ve kokusu, lanet olsun, onun kokusuna asla doyamam.

Çok erkeksi ve odunsu, çok baharatlı ama tatlı.

"*Siktir*, bebeğim," diye inliyor, ağzımın içine. "Tadın çok güzel."

"Bunu özledim," diye inleyerek itiraf ediyorum. Ellerim onun pazılarına dolanıyor, onu yakınımda tutmak için sıkıca tutunuyorum.

"Ben de, aşkım. Ben de çok özledim."

Dudakları benimkilerden ayrılıp çenemi öper, sonra boynumun aşağısına doğru iner. Boğazımın hassas derisini okşarken içimden bir inilti koparıyor.

"Apollo, mutfaktayız," diye yumuşak bir sesle itiraz ediyorum, ama içimi şehvet kaplıyor. O bana dokunduğu anda sıfırdan yüze çıktığımı hissediyorum ve bunun hamileliğimden mi yoksa kocamın ne kadar seksi olmasından mı kaynaklandığını bilemiyorum.

"Henüz girmedığımız bir oda," diyor, sesi ipek gibi yumuşak. "Bunu düzeltmemiz gerek gibi görünüyor."

"İyi bir nedeni var," diye inlerim, itiraz edemeyecek kadar güçsüzüm. "Bu evi paylaşıyoruz, biliyorsun. Yukarı çıkabiliriz..."

"Keklerini gözetimsiz bırakmak mı?" diye tısladı. "Bu pek güvenli değil, değil mi bebeğim?" Apollo beni kendine yakın tuttu, kışkımdan tutup önünü benimkine sürttü. Dizi bacaklarımın arasına girdi ve ben inledim.

"Bu korkunç bir fikir," diye boğuk bir sesle söylüyorum, burnumdan nefes vererek. "O zaman neden bacağıma sürtünüyorsun?"

Kalçalarımın yavaşça sallandığını, kot pantolonumun kapladığı amımı onun bacağına sürttüğümü fark edince yüzüm kızardı. Kendimi savunacak vaktim olmadan, dili dudaklarımı ayırdı ve elleri beni okşamaya başladı. Biri göğsümü sıkıca kavrarken, diğeri kalçamı okşuyordu.

Düşünme yeteneğimi tamamen kaybederim ve onun sunduğu zevki açgözlülükle kabul ederim. Her seferinde çok iyi hissettiriyor ve günlerdir bu bağlantıyı arzuluyorum. İçimde, pantolonlarımızı yırtıp onun penisini mümkün olduğunca çabuk içime almak isteyen vahşi bir taraf var. Uzun süredir bunu yaşamadığım için bu gerginlik çok lezzetli olacaktır.

"Öpüşüşünü çok seviyorum, bebeğim," diye övüyor, bir eliyle yüzümün yanını okşuyor. Başparmağı ıslak dudaklarımı okşuyor. Bana bakarken gözleri tutkuyla dolu. "Sen inanılmazsın."

"Böyle de boşalabilirim sanki," diye itiraf ediyorum, arzuyla sarhoş olmuş bir halde.

"Öyle mi?" diye soruyor, bacaklarımın arasında kalçasını sallayarak. "Öyle olup olmadığını öğrenmek ister misin? Hassas küçük klitorisinde bunu hissedebiliyor musun, aşkım?"

Sırtımdan bir titreme geçer ve inlerim.

"Apollo, ben..."

"Ahhhh!" Arkamdan gelen bir çığlık beni sersemliğimden uyandırır. "Gözlerim! Aman Tanrım, burada yemek yiyoruz!"

Utanç, başıma bir kova buzlu su dökülmüş gibi vurur. Omzumun üzerinden bakınca, ellerini gözlerine kapamış ve ağzı açık kalmış kardeşimi görürüm.

"Yordan," diye nefes nefese, Apollo'dan uzaklaşıyorum. "Um, dışarıda olduğunu sanıyordum..."

"Mazeretin bu mu?" diye haykırır. "Evde olmadığımı sandığın için mutfakta onunla sevişmenin bir sakıncası olmadığını mı düşünüyorsun? Midem bulanıyor."

"Gözlerini açabilirsin," diyor Apollo, hiç etkilenmemiş gibi. "Giysilerimiz üzerimizde."

"Sadece öpüşüyorduk," diye ekledim çaresizce.

"Onlar *sadece öpüşme* sesleri değildi," diye boğuk bir sesle konuşur. "O sesleri kafamdan asla silemeyeceğim. Hayatım boyunca bu sesler aklımdan çıkmayacak!"

"Bir terapist için para öderim," diyor kocam, kollarını kavuşturarak ciddi bir ifadeyle. "Sakıncası yoksa, biz meşguldük."

"Cidden *devam etmeyeceksin*, değil mi?" diye bağıyor Yordan, ellerini indirirken gözlerinde dehşet dolu bir ifadeyle. "Siktir et terapiyi, beyin nakli lazım bana."

"Hiçbir şey yapmayacağız çünkü hiçbir şey olmadı," diye ısrar ediyorum, bu cehennem gibi olayı bitirmeye çalışarak. "Ben... ben pasta yapıyorum."

"Kek mi?" diye sorar Yordan inanamayan bir ifadeyle. "Sen *bebek* yapıyordun!" diye homurdanır Apollo. "O zaten hamile."

"Siktir et." Kardeşim ellerini havaya kaldırır. "Dante'nin evine gidiyorum, orada kimse ortak alanlarda kız kardeşimin namusuna tecavüz etmez."

"Dramatik davranmayı bırak," diye yanıtladı Apollo, kolunu belime dolayarak şakağıma bir öpücük kondurdu. "Eninde sonunda bizi öpüşürken görmeye alışmak zorunda kalacaksın. Erkek ol, Yordan."

"Apollo," diye azarladım.

"Dmitri'ye senin önünde Jade ile öpüşmesini söyleyeceğim ve nasıl hissedeceğini göreceğim," diye tehdit ediyor kardeşim.

"Gideceksin sanıyordum?" Kocam kaşlarını kaldırıyor. "Geri dönmeden önce bize bir saat zaman ver, olur mu?"

Yordan tiksinti dolu bir ifadeyle yüzünü buruşturur ve arkasını dönüp öfkeyle çıkar. "Bu ev bir hapisane! İkiniz de iğrençsiniz. Dante'ye sizi şikayet edene kadar bekleyin, o benim tarafımda olacak!"

"Hayır, olmayacak." Apollo gülüyor.

"Bu korkunçtu," diye sızlanarak onu itekledim. "Zavallı Yordan."

"Yordan sadece teatral bir küçük kardeş gibi davranıyor." Beni bırakmak istemeden yüzümü avuçlar. "O iyi, aşkım. Ortak alanlarda sevişmeyeceğiz, tamam mı?"

"Tamam," derim, utanç verici bir durumda yakalanmanın utancını üzerinden atmaya çalışarak.

"Ortak alanlara saygılı olacağız," diyor yine, bu sefer sırtarak. "Bugünden sonra," diye ekliyor ve eğilip beni sertçe öpüyor.

Aman Tanrım.

Bunu tahmin etmeliydim. Kimse Apollo Moretti'ye kendi evinde ne yapacağını söyleyemez. Özellikle de karısı söz konusu olduğunda.

Ve ben ona hayır diyemem.

Onu çok seviyorum.

Epilog 1

Rayna

Birkaç Ay Sonra

Boğazımdan bir çığlık kopar, çünkü başka bir korkunç dalga halinde yakıcı bir acı beni vurur. Bacaklarım kopacakmış gibi hissediyorum ve sanki uyluklarımın arasında gerçek bir ateş yanıyormuş gibi.

"Harika gidiyorsun bebeğim. Neredeyse bitti." Apollo'nun sözleri cesaret verici ve tatlı olsa da, sadece kafasını kesmek istememi daha da artırıyor.

"Bir daha *asla* seninle seks yapmayacağım!" diye tıslıyorum ve elini o kadar sıkı sıkıyorum ki, yemin ederim ki yüzünü buruşturuyor.

"Sadece nefes al, aşkım."

"Sen de sakin parçalanırken nefes almayı dene, seni sikik herif!" "Sen çok güçlüsün..."

"Bana yağ çekme," diye hırlıyorum, dişlerimi ona doğru geçiriyorum. "Sana zaten söyledim, bir daha asla sevişmeyeceğiz, Apollo Moretti. Bugünden itibaren bekarsın. *Ahhhh, siktir git, siktir git, siktir git.* Bunu bana sen yaptın!"

"Cidden ona bir şey veremez misin?" diye bağırır kocam, etrafımızı saran doktor ve hemşireleri korkutur.

Başhemşire üçüncü kez açıklıyor: "Doğum çok hızlı ilerliyor, epidural anestezi için çok geç."

onu yavaşlatır, hatta şu anda uygulamak imkansızdır."

O başka bir yorum yapamadan, bacaklarımın arasındaki doktor konuşur. "Tamam, bir kez daha ıkın Rayna."

O bana talimat verdiği anda ıkınma hissi duyuyorum ve ıkındığım anda dudaklarımdan bir çığlık kopuyor. O kadar çok gerilme ve yanma hissediyorum ki, kasılma sona erdiğinde gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Yapamıyorum," diye hıçkırarak ağladım, dudaklarım titriyordu. "Çok acıyor, Apollo."

"Yapabilirsin," diye cevaplar ve birbirine kenetlenmiş ellerimizi dudaklarına götürerek öper. "Çok az kaldı, çok yakında bitecek, aşkım."

Burnumu çekip başımı sallıyorum. "Hepsi senin suçun."

"Biliyorum, bebeğim," diyor, benim yersiz öfkeme aldırış etmeden. "Oğlumuz doğduktan sonra beni cezalandırabilirsin, tamam mı? Tüm sorumluluğu üstleniyorum."

"Tatlı olmayı bırak," diyorum, elim onun elinde titriyor. "Tatlı olduğunda sana kızmak zor."

Apollo eğilip, terlemiş olmasına aldırmadan başımın tepesine bir öpücük kondurur. "Seni çok seviyorum, *micina*. Gözlerimin önünde hayat yaratan karıma nasıl tatlı davranmam?"

Başka bir kasılma beni sertçe vurmadan önce cevap verecek vaktim yok. Doğumun en yoğun anı gelince her şey dayanılmaz bir sis haline geliyor. İtiyorum, itiyorum, çığlık atıyorum ve ağlıyorum. Nefes almak, doğal bir süreçten çok bir egzersiz ritüeli gibi geliyor, ben de buna ayak uydurmaya çalışıyorum.

O kadar çok dakika geçiyor ki, ne kadar süredir ıkındığımı hiç bilmiyorum. İnanılmaz derecede hızlı ve baş döndürücü bir his ama aynı zamanda hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor. Keşke buna daha iyi hazırlanmış olsaydım diyorum ama yine de bu deneyimin ne kadar yoğun olduğunu hiçbir şeyin tam olarak yansıtabileceğini sanmıyorum.

Ama sonunda, en zorlu itişten sonra, bir şey değişir. Basınç bir anda azalır ve ciğerlerim eskisinden daha kolay hava ile dolar. Derin bir nefes alırım, sanki maraton koşmuşum gibi nefesimi düzenlemeye çalışırım ve birdenbire ne kadar ıslak olduğumu fark ederim.

"Başardın bebeğim," diyor Apollo, yüzümün yanına öpücük

kondurarak. O anda anlıyorum, her şey bitti. Oğlumuz geldi.

Parçalanmış, keskin bir çığlık odada yankılanıyor ve kalbim deli gibi atıyor. "Tebrikler,

Rayna," diyor doktor, solgun

ve ağlayan bebeği uzatır. Kıpır kıpır olan bebeği göğsüme yatırır ve gülümser. "Çok sağlıklı bir erkek bebeğiniz var."

"A-ah Tanrım," diye kekeliyorum, kaygan küçük şeyi tutarken. Benim bebeğim. Kahretsin, o gerçek. "Apollo, ah Tanrım."

"Biliyorum, aşkım," diye fısıldar, işaret parmağının arkasını oğlumuzun yanağına nazikçe gezdirir.

"O çok iğrenç," diyorum, onun cildine yayılmış kremsi beyaz maddeyi kastederek. "Onu seviyorum."

Apollo gülüyor. "İkinizi de seviyorum."

"Üzerinde ne var?" diye soruyorum, burnumu kırıştırarak. "Zararsız mı?"

"Vernix Caseosa," en yakın hemşire nazikçe cevaplar. "Güvenli, sizi temin ederim. En azından ilk bir saat kadar yıkanmaması onun için faydalıdır. Bu tabaka vücut ısını düzenlemeye yardımcı olur, ısıyı cildinde tutarak bebeğinizi sıcak tutar. Ayrıca onu enfeksiyonlardan korumaya yardımcı olan antimikrobiyal maddeler içerir.

Yakında onu ılık bir bezle sileceğiz ve temiz ve mutlu olacak." "T-tamam," diye onaylayarak başımı sallarım. Oğluma bakmak için eğilirken, "Mutluyum," diye eklerim.

İğrenç görünümlü bir şeyle kaplısın. Bu senin için iyi bir şey.

"Titriyor," diyor Apollo aniden endişeyle, dikkatini doktora çevirerek. "İyi mi? Kanaması yok, değil mi?"

Onun benden bahsettiğini anlamam bir saniye sürer. Oğlumuza o kadar kapılmışım ki, aslında titrediğimi fark etmemişim.

"Titreme çok yaygındır," diyor doktor, sesi sakın ve durgun. "Şu anda plasentayı çıkarıyor, ama gördüğüm kadarıyla kanama çok az. Eşinizi temizleyip titremesini durdurmak için sıcak battaniyeler vereceğiz."

"Plasentayı mı çıkarıyorum?" diye soruyorum, şok olmuş bir şekilde. "Hiç hissetmiyorum bile."

"Bu da olağandışı bir durum değil," diyor doğum hemşirem beni sakinleştirerek. "Aklınız başka yerde." Göğsümdeki bebeğe nazikçe başını sallıyor. "O sizin üzerinizdeyken hayati fonksiyonlarını kontrol edeceğim, tamam mı? Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek için."

"Lütfen," diye kabul ediyorum hevesle.

"Bu küçük tatlıya bir isim koyduk mu?"

"Evet," diye cevaplar Apollo sert bir sesle.

"Koydum."

Adrenalinim azalmaya başladıkça dakikalar saniyeler gibi geçiyor. Sıcak battaniyeler ve damardan verilen sıvılar titrememin geçmesine yardımcı oluyor ve sonunda "altın saat" sona eriyor. Apollo, hemşireler oğlumuzu temizleyip onu sıkı bir battaniyeye sardıklarında şahin gibi izliyor.

Kısa süre sonra, hastane odasında sadece biz kalıyoruz, bebek kollarımda ve Apollo yatağımın başında. Bir yanımda, Jade'in ikizlerinde yaptığı gibi evde doğum yapmayı düşünseydim diye düşünüyor. Moretti evlerinin bana sunduğu muazzam rahatlığı hissetmek için her şeyi verirdim. Ancak, acil bir durumda beni kurtarmak için ekipmanlarla ve parlak zihinlerle dolu bir binada profesyonellerin etrafımda olması verdiği güvenlik hissi, kaçırılmayacak kadar iyiydi.

Hayati organlarım iyi görünüyor, ama yakında bir şeyler yemem gerekecek. Sadece midem guruldadığı için bir büfeyi silip süpürebilecekmişim gibi hissettiğim için değil, kan şekerimin ne kadar düşük olduğunu hissedebildiğim için. Ama göğsümde uyuyan bebekten ayrılmaya hazır değilim.

"O kadar mükemmel ki," diye fısıldıyorum, bağırımdan sesim kısılmış. "Onun tamamen bizim olduğuna inanamıyorum."

"Ben inanıyorum," diye mırıldanıyor Apollo. "Çok iyi iş çıkardın Rayna."

"Beklediğim gibi değildi," diye itiraf ediyorum. "Jade'e daha fazla soru sormalıydım ya da daha fazla kitap okumalıydım. Kendimi sudan çıkmış balık gibi hissettim."

"Sen doğuştan yetenekliydin," diye itiraz ediyor.

"Sana çok bağırdım," diye hafifçe tartışıyorum. "Zaten fikrimi değiştirdiğimi söylersem çok mu kötü olur? Bir tane daha istiyorum. Ne kadar değerli olduğuna bak. Nefes alışını duyuyor musun? En tatlı ses."

"Duyabiliyorum," diye onaylıyor, yumuşak bir gülümsemeyle. "Sana istediğin kadar bebek vereceğim, aşkım. Ne istersen."

"Her şeyi mi? Yumuşak, tuzlu patates kızartmasıyla dolu bir çift peynirli hamburger bile mi?"

"İstediğin bu mu?" diye gülüyor. "Hemen birini gönderip almasını sağlayacağım. Başka bir şey var mı?"

"Mozzarella çubukları da," diye nefes nefese söylüyorum, aklıma gelince ağzım sulanıyor. "Ve Armani'nin doğum çantama koymamı istediği elektrolit içeceklerinden biri. Doktor, emzirebilmem için sıvı alımımı sürdürmemi söyledi."

"Tamamdır, bebeğim."

"Bunu hallettikten sonra herkesi içeri alır mısınız?"

"Misafirleri kabul etmeye hazır olduğuna emin misin?" diye tereddütte soruyor. "Bu çok zor olabilir. Jade bile ikizlerle birlikte sadece birkaç dakika kalmamıza izin verdi, sonra Dmitri bizi kovdu, onu zor durumda bırakmayalım diye."

"Eh, beni bekleyen o kadar kalabalık bir grup yok," diye gülerek hatırlatıyorum ona. "Sadece Yordan, Elio, Jade, Ana ve baban var. Leon yarın gelebilir. Çocuklar da yok, yani stres yaratacak bir kaos çıkmasından endişelenmeme gerek yok."

"Tamam," diye kabul eder, sesi neredeyse isteksizdir. "Ama uzun kalmayacaklar. Yemek yemen ve dinlenmen lazım."

"Kabul ediyorum," diye mutlu bir şekilde kabul ediyorum. "Ya harika bir şekerleme yapacağım ya da bir daha asla iyi uyuyamayacağım. Hem yorgun hem de gergin hissediyorum."

"Sana bol bol uyku uyutacağıma söz veriyorum, aşkım." Yemeğimi sipariş ediyor, başımın üstüne bir öpücük konduruyor ve hızla odadan çıkıyor.

Geri döndüğünde, Yordan hemen yanında, neredeyse bana ulaşmak için koşuyor. Jade ve Ana hemen arkalarından geliyor, Elio ve Dante ise en son giriyorlar, sakın tavırları açıkça görülüyor. Herkesin bir anda etrafımı sarması hoş değil, bu rahatlatıcı.

Yordan ilk olarak yatağımın başına gelir, gözleri şaşkınlık ve hayretle açılmıştır. "İyi görünüyorsun," der rahat bir nefes alarak. "Çığlıklarını duydum ve düşündüm ki... *Lanet olsun*, bir bebeğin var kardeşim."

Göğsümde mutluluk ve gurur hissi yükseliyor ve başımı sallıyorum. "Evet. Bütün o çığlıklar değdi, değil mi?"

Gözleri kollarımdaki küçük mavi bohçaya sabitlenir ve yavaşça başını sallar. "Evet, tabii ki, sen iyi olduğun sürece. Yaptığımız evlat edinme işlemi onu benim kardeşim mi yoksa yeğenim mi yapıyor?"

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha patladı ve oğlum bu sese uyandı. "Kardeş, sanırım. Üvey babana sor."

"Kardeşim," Apollo sorulmadan onaylar.

Ona gülümserim ve bebeğimizi nazikçe kaldırıp ona veririm. Tanıtılması gereken biri var. Gözlerim yaşararak, babasına yaklaşmasını izlerim.

bütün oda da durup onu izlemeye başlar.

"Bu Vaughn Dante Moretti," diyor Apollo, kundaklanmış oğlumuzu babasının bekleyen kollarına nazikçe uzatıyor.

"Dante mi?" diye sorar, sesinde şaşkınlık belirgindir. "Beni onurlandırdın, oğlum."

"Doğru geldi," diye açıklıyor Apollo, duygusal hale gelmeden önce duygularını bastırıyor. "Dokuz pound, iki ons ağırlığında ve tamamen sağlıklı. The Outfit'in gelecekteki Capo'su."

"Dört kilo mu?" Dante, gözlerini hafifçe genişleterek tekrarlar.

"Bana hatırlatma," diye yataktan homurdanarak söyleniyorum. "Senin oğlunun şişman kafasını ve hepinizin ne kadar uzun boylu olduğunuzu suçluyorum. O çocuk kocaman olacak."

"Şimdiden müthiş bir varis," diye şaka yapar Elio. "Şu saçlara da bak. Birkaç hafta içinde Armani gibi erkek topuzu olacak."

"Kesinlikle olmayacak," diye cevaplar Apollo, bu fikirden kesinlikle dehşete düşmüş bir şekilde.

"Bence bebeklerin erkek topuzu çok şirin olur!" Jade mutlu bir şekilde söylüyor. Yüzünde yumuşak gözyaşları varken, bebek Vaughn'a bakıyor ve şişmiş karnını okşuyor. "O gerçekten çok değerli. Viktor'un en iyi arkadaşı olacak, bunu şimdiden söyleyebilirim. Benim bu yaramazım şu anda fırtına gibi tekmeliyor. Sanki biliyor gibi."

Jade ve Dmitri ikinci hamileliklerinde farklı bir yol izlemeye karar verdiler, bebeğin cinsiyetini öğrendiler ve erken bir isim seçtiler. Jade, doğmamış oğluna aylardır Viktor diyor ve ona çok sevimli bir ikinci isim seçti. Sage, hiç tanışmadığı ikiz kardeşinin adı.

"Umarım senin için Viktor'un kafası daha küçüktür," diye espri yapıyorum ve arkadaşşıma gülümsüyorum. Hamileliklerimizi paylaşarak daha yakınlaştık ve bunun için mutluyum. Jade muhtemelen ailenin en tatlı üyesi ve onun senin tarafında olması çok güzel.

"Bilmiyorum, bence Vaughn'un büyük kafası çok sevimli," diye ekliyor Ana, oğluma sevgiyle bakarak. "Gözleri de çok yuvarlak ve güzel. Nasıl olur da benden daha güzel kirpikleri olur? Daha bir saatlik bile değil ki."

Gülerek, gözümün köşesinden küçük bir gözyaşı siliyorum. Vaughn kesinlikle babasının saçlarını almış. Kalın, koyu ve her tarafı kaplamış. Minik kaşları bile oldukça dolgun ve belirgin.

Yordan'a dönerek soruyorum, "Onu sen de tutmak ister misin?"

"Evet," der, şaşkın bir ifadeyle. "Ama bana nasıl yapılacağını göstermelisin, ona zarar vermek istemem."

"Yordan, daha önce bebek tutmuşsun," diye Jade gülerek hatırlatır. "İkizleri sürekli kucağında tutuyorsun."

"İkizleri bu kadar küçükken hiç görmedim," diye gergin bir şekilde belirtir. "Bu kadar kırılğan görünmüyorlar."

"Bu kadar küçük olsalar bile kollarında ne kadar sağlam olduklarını görsen şaşırırsın," diyor Dante, Yordan'ın yanına yaklaşarak. "Otur, sana göstereyim."

Kardeşim, kollarını boş ve bekleyiş içinde, yatağıma en yakın sandalyeye oturur. Dante, oğlumu ona verirken doğal olmayan bir şekilde nazik davranır ve dikkatlice yavaşça hareket eder. Yordan onu güvenli bir şekilde tuttuğunda, Dante ona bebeğin başını nasıl doğru şekilde destekleyeceğini gösterir

Yordan, hayatı buna bağılıymış gibi dinler ve Vaughn'u paha biçilmez bir paket gibi kucaklar.

"O kadar minik ki."

"Bunu vajinama söyle," diye şikayet ettim, dudaklarım seğirirken, onun yüzü tiksinti ile yukarı doğru dönüyordu. "Bunu duymak istemiyorum."

"Zavallı Yordan," Ana alaycı bir şekilde söylüyor. "Daha önce vajina kelimesini hiç duymamış. Javier ona özel derslerde ne öğretiyor? Anatomi ve biyoloji derslerini atladı mı?"

Herkes onun alaycı sözlerine güler ve Yordan somurtur.

"İnsan anatomisi ve biyolojisi konusunda bilgiliyim, ama kız kardeşiminkini duymak istemem, teşekkürler."

Elimi uzatıp onun elini okşuyorum. "Sadece seninle dalga geçiyoruz, *milichko*."

Yüzü aydınlanır ve küçük kardeşine tekrar bakar. "O kadar minik ki. Neden Vaughn ismini verdiniz? Nereden geldi bu isim?"

"Rayna bu ismi sevdi," diye Apollo benim yerime cevap veriyor.

Yüzüm kızarır ve kısa bir süre başımı sallarım. "Önerdiği İtalyan isimlerinin çoğu pek çekici değildi. Dante en iyilerini çoktan çalmış galiba."

"Suçluyum," kayınpederim gülerek cevaplar.

"Ama Luca'yı seviyorum. Ya da belki Gio, bir tane daha yaparsak."

"Ne zaman?" Ana gülüyor. "Bunun bir daha asla olmayacağını bağırdığını duyduğuma yemin edebilirim. Fikrini mi değiştirdin?"

"Vaughn'un küçük yüzüne bak, tabii ki fikrini değiştirdi," diye Jade şakacı bir sesle konuşur. "Adı mükemmel, ona çok yakışıyor. İkiniz için çok mutluyum."

Apollo, Jade'in ona sarılmasını kabul eder ve Vaughn'un çılgılığı bu anı keser. Onun yemek zamanının geldiğini bilen herkes, biz sormadan bize mahremiyet tanımaya karar verir. Eve gidip uyuyacaklar ve sabah geri gelecekler, en azından Yordan ve Dante öyle yapacak. Ancak ihtiyacımız olursa daha erken geleceklerini bize bildirirler.

Vaughn'u emzirmeyi ilk denemem, hemşirelerin yardımıyla altın saatte oldu. Her şey yolunda gitti, ama kesinlikle küçük bir öğrenme süreci vardı. Hastane istek üzerine mama sağlıyor, ama şu ana kadar takviyeye ihtiyacım olmadı. Vaughn hızla tekrar emmeye başladığına göre, hala iyi gidiyoruz sanırım. Sıkıyor ve garip hissettiriyor, ama dudaklarını şapırdatarak çıkardığı mutlu sesler bunu o kadar da zorlu hale getirmiyor.

O doyduktan sonra, Apollo onu geçirtmek için götürüyor, böylece ben de yemeğimi rahatça yiyebiliyorum. Tam zamanında geldi ve paket servis çantası odaya girer girmez, ağzımın suyu akmaya başladı.

Her bir lokmayı vahşi bir şekilde yedim.

"Hala iyi misin, aşkım?" Apollo, oğlumuzu yatıştırmak için odada dolaşırken onu nazikçe sallayarak soruyor.

"Sadece yorgunum," diye cevap veriyorum hafif bir iç çekerek. "O çizburger beni hindi yemeği gibi vurdu. Gözlerim zar zor açık kalıyor gibi hissediyorum."

"Biraz uyu, bebeğim. Onu ben hallederim. Hiçbir yere gitmiyoruz, söz veriyorum."

"Emin misin?" diye tereddütle soruyorum.

Cevabında en ufak bir tereddüt yok. "Eminim."

"Yorulursan yardım istersin, değil mi?"

"Elio ve babam hızlı aramada," diye onaylar, benim ısrarlarımdan hiç rahatsız olmamış gibi. "Vaughn'a hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Annelik endişeleriyle dolu olsam da, ona inanıyorum. Her şey sakinleşip sessizleşirken, makinelerin yumuşak bip sesleri neredeyse yatıştırıcı bir ninni gibi geliyor ve uykuya dalabiliyorum.

Son duyduğum şey, kocamın oğlumuzla sessizce fısıldayarak onu sonsuza kadar seveceğini ve koruyacağını vaat etmesi.

Hayat hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Epilog 2

Apollo

Vaughn'un evde geçirdiği ilk ay çok yoğun geçiyor. Gece geç saatlerde besleme, bez değiştirme, banyo ve kusmuktan sonra kıyafet değiştirmeye dolu günler hızla geçiyor. O alışılmadık derecede sakin bir bebek, sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda veya ara sıra kucaklanmak istediğinde ağlıyor. Ama babama göre, o benim doğduğumdaki mizacımla aynı mizaca sahip.

Bu akşam, yeni evimizde düzenlediğimiz ilk akşam yemeği partisi ve Vaughn'un ilk aile yemeği olacak. Bildiğim kadarıyla herkes geliyor, bariz nedenlerden dolayı Melani hariç. Rayna, Sienna hala güvenli bir evde tutulduğu için onu görmek istemiyor. Abramo yavaş yavaş onun bölgesini ele geçiriyor ve bu süreçte Sienna'nın saklanmaya devam etmesi gerekiyor.

Karımın Melani'ye olan kininden dolayı aile içinde daha fazla sorun çıkabilir, ama Emilio'ya göre Melani de onu görmek istemiyor. Yani şimdilik kimse bu sorunu çözmeye çalışmıyor. Bu, Bianchi kardeşlerin kendilerinin halletmesi gereken bir konu.

"Bunun iyi görüldüğünden emin misin?" diye soruyor Rayna, endişeli bir ifadeyle mutfağa girerken. Ellerini karnına sürterek, heyecanla süveterini düzeltiyor.

"Çok güzelsin," diye üçüncü kez onu teselli ediyorum.

Kazak, tayt ve terlik kombinasyonu rahat ve onun düşündüğünden daha şık. Endişelenme şekline bakılırsa, yırtık bir tişört ve soluk renkli eşofman giyiyor sanırsın. Çöp torbası giyse bile yine de muhteşem görünür.

Rayna ile tanıştığımda onun muhteşem olduğunu biliyordum ve ona olan ilgim, yakınlaştıkça daha da arttı. Ama oğlumuzu bakarkenki hali? Tarif edilemez. Saçları dağınık ve kıyafetleri kusmuk lekeli olsa bile, kalbimi deli gibi çarptırıyor.

Yüzü kızarıyor. "Akşam yemeği partisi için kıyafetim yetersiz geliyor."

"Ben tam anlamıyla bir bebek giyiyorum," diyorum ona, kucağımda uyuyan oğlumuzu işaret ederek gülerek.

"Ve tasarımcı kıyafeti," diye ısrarla belirtir.

"Eminim Jade de sana çok benzer bir şey giyiyor olacaktır." Elini tutup elimde tutuyorum.

O homurdanır ama karşılığında elimi sıkar. "Evet, ama o Viktor'u sadece iki hafta önce doğurdu."

"Ve Vaughn'u daha beş hafta önce doğurdun," diye nazikçe hatırlatıyorum. "Doğum sonrası anneler için rahatlık konusunda bir süre sınırı yoktur, *micina*. Kendini iyi hissettiren şeyleri giymelisin. Bu halini çok seviyorum."

"Sen öyle diyorsan." Karım iç geçirir, ama mutlu bir iç çekiş. "Bunun için çok heyecanlıyım. Catering harika bir fikirdi. Herkesi davet etmek beni strese sokmuyor, ama kocaman ailemiz için yemek pişirmek strese sokuyor."

Dudaklarım memnuniyetle kıvrılır. "Onlara *bizim* ailemiz dediğinde çok hoşuma gidiyor."

"Ben de seviyorum," diye itiraf ediyor. "Alışmaya başladım, ama Vaughn sayesinde artık daha kolay. Etrafı teyzeler, amcalar ve kuzenlerle çevrili ve onun için her şeyi yapabilecek bir dedesi var. Artık doğal geliyor."

"Güzel." Alnına bir öpücük konduruyorum.

İnsanlar gelmeye başladığında, ön kapının hızlıca çalınması tek uyarıdır. Bu gece iki bebek olduğunu bildikleri için, ev dolduğunda her zamanki kadar gürültülü olmaz. Dostça yüzler ortalığı doldurur ve sıcak selamlaşmalar yapılır.

"Rain-uh teyze," diye bağırır Leo, bize doğru koşarak karımın dizlerine atlar. Onu sıkıca kucaklar ve karım onun yumuşak sarı saçlarını okşarken ona gülümser.

"Merhaba tatlı çocuk, seni özledim," diye ona şefkatle seslenir.

"Buraya gelirken yol boyunca senden ve bebek Vaughn'dan bahsetti," diyor Leon, Bastian'ın yanında durarak bize katılırken gülerek.

"Bebeğim Va-awn," diye onaylar Leo, mutlu bir şekilde başını sallayarak. "Burada mı?"

Rayna kıkırdayarak başını sallar ve yanındaki beni işaret eder. "Apollo amca, bebek Vaughn'u tutuyor. Şu anda bizden saklanıp uykuya dalmış durumda, ama yakında uyanacak."

"Şşşş," der Leo, parmağını dudaklarına götürerek. "Uyuyor."

"Sen çok akıllı bir çocuksun," der Rayna, ona kocaman gülümseyerek. "Kediler?" diye sorar, etrafına bakarak bir sonraki en iyi şeyi arar.

"Terbiye, Leo," diye Leon ona nazikçe hatırlatır. "Kediler, lütfen?"

Rayna, onunla daha doğrudan konuşmak için onun seviyesine iner. "Kediler, etrafta çok insan olduğu için korkmasınlar diye yukarıdaki odalarında. Ama baban seni ve Bastian'ı oraya götürürse, onları ziyaret edebilirsin, tamam mı?"

Leo heyecanla nefesini tutarak sevinir.

Kardeşim gülümsemesini saklar. "Ne dersin, Leo?"

"Teşekkürler, Rayna teyze!"

"Teşekkürler, Rayna teyze," diye ekler Bastian, neredeyse utangaç bir şekilde.

"Rica ederim," diye mutlu bir şekilde cevaplar. "En sevdiğim iki oğlum için ne isterseniz yaparım.

Moonlight ve Midnight'a benim için fazladan öpücükler ver, olur mu?"

"Evet!"

Kaybolmadan önce, Rayna'nın dudakları aşağı doğru kıvrılır. "Hayır, Cleo?" diye Leon'a sorar, çocukları uyandırmamak için sesini alçaltarak.

"Hayır," kardeşim duygusuz bir sesle cevaplar. "Bugün migreni var."

Hayır, yok.

"Oh."

Daha fazla soru sormadan önce, Leo harekete geçer. Sevdiği kedileri kucağına almak için kararlı bir şekilde babasını ve kardeşini yukarı kata sürükler. Bir çocuk için şaşırtıcı derecede naziktir ve bu yüzden kediler de çocuklarla vakit geçirmekten rahatsız olmazlar.

"Sıra bizde," diyor Jade yumuşak bir sesle, kucağında küçük bir bohça ile bize yaklaşıyor.

"Aman Tanrım." Karım aralarındaki mesafeyi kapatır ve kız kardeşime yandan nazikçe sarılır. "Ne kadar değerli olduğunu bir türlü kabullenemiyorum. Sen de çok iyi ve dinlenmiş görünüyorsun. İyi uyuyor mu?"

"Öyle," Jade mutlu bir iç çekişle onaylar. "Tabii ki hala iki saatte bir emziriyor, ama Dmitri çoğu zaman onunla birlikte uyanıyor ve benim sağdığım sütü ona veriyor. O en iyisi. Şu anda ikizler de onda. Ivan veya Matteo'nun birini almasına izin vermiyor, bu gece tam bir baba modunda."

"Apollo da besleme konusunda aynı şeyi yapıyor," Rayna mutlulukla anlatıyor.

"Tabii ki öyle." Jade bana gülümser ve Vaughn'a başını sallar. "O her zaman iyi bir baba olmuştur, sadece kendi bebeğini bekliyordu."

"Çok haklısın tatlım," der babam, aniden yanımda belirerek. "Torunum bu akşam nasıl?"

"Şu anda süt komasında," diyorum, dudaklarım titriyor. "Üç yerine dört ons içti ve bu onu hemen uyuttu."

"Ugh, süttten sarhoş bebekler en iyisidir," Jade nostaljik bir ifadeyle söyler. "Cesar bunu kendine sürekli yapardı. Isobella ondan birkaç dakika önce bitirir ve tamamen uyanık olurdu, oysa o benim göğsümde sızmış olurdu."

"Onu uyutmanın, onun direnmeden uykuya dalmasını sağlamanın birkaç yolundan biri." Babam gülümser. "O çocuk hala hiçbir şeyi kaçırmayı sevmiyor, değil mi?"

"Kesinlikle sevmiyor," diye kız kardeşim şakacı bir şekilde onaylar. "Umarım Isobella büyüdükçe onu dizginler. Bazen onun enerji seviyesi beni endişelendiriyor."

"En azından bu kadar büyük bir aileye ayak uydurabilecek," diye şaka yapıyor Rayna. "Bence Vaughn ve Viktor da birlikte yaramazlık yapacaklar, sadece daha kurnaz olacaklar."

Jade, yeni doğan oğluna bakarak mırıldanıyor. "Şu ana kadar oldukça sessizler, değil mi?"

"Şimdilik," diye onaylıyorum.

"Bu ailede her an her şey değişebilir," diye uyarıyor Ana, Rayna'yı kucaklayarak selamlıyor. "Matteo ikizlere kemirmeleri için büyük biftek parçaları veriyor ve utangaç küçük Isobella bile onları yemeye çalışırken hırlıyor."

"Doğru." Jade iç geçirir. "Ama yani, büyük, sulu bir bifteği dişlerimizin arasına aldığımızda hepimiz hırlamak istemiyor muyuz? Bunda ilkel bir şey var gibi."

Ana düşünceli bir şekilde başını sallar. "Hmmm, haklı olabilirsin."

"Yemek demişken," diye araya girdim. "Bol miktarda var. Soğumadan yemeliyiz. *Falcone's'tan* sipariş verdik."

Jade nefesini tutar. "Onların sarımsaklı ekmeği rüya gibi. Aldın mı bana da söyle?" "Bir sürü aldım," diye onaylarım. "Rayna da seviyor."

"Evet," diye hayalperest bir şekilde onaylar. "Gerçekten çok seviyorum."

"*Falcone's* iyi bir seçim," diye övgüde bulunur Martha, Jade'in yerine geçerek ünlü sarımsaklı ekmeği aramak için koşar. "Ben yemek yapmıyorsam, onlar en iyi ikinci seçenek."

"Geldiğin için teşekkürler," der Rayna, Martha'nın yanağına öpücüklerini mutlu bir şekilde kabul eder. "Bu geceyi hak ettin. Haftalardır Jade ve beni yemeklerle şımartıyorsun."

"Günlerimi neşelendiren daha fazla çocuk için ödenmesi gereken küçük bir bedel."

Herkesin resmi yemek odamıza yerleşmesi biraz zaman alıyor. Ama hepimiz oturduğumuzda ortam şaşırtıcı derecede huzurlu. Tabaklar lezzetli yemeklerle dolu, içecekler akıyor ve her yerde sohbetler başlıyor.

"Bir gün hepimizi alabilecek kadar büyük bir masa olmayacağını düşünen başka kimse var mı?" Matteo, neredeyse kalabalık olan ortama bakarak şaka yapıyor. "Neredeyse endişe verici bir hızla büyüyüyoruz."

"Çok beğendim," diyor Jade mutlu bir şekilde.

"Ben de," Martha şarap kadehini kaldırarak sevinçle bağırır.

"Hey, ben nefret etmiyorum," Matteo savunur. "Dürüst olmak gerekirse, kendi çocuğumu kucağıma alıp, ağlamaya başlamadan önce ağzıma makarna tıktırmaya çalışırken nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyorum."

"Korkunç," diye espri yapıyorum. "Hepimiz için."

Küçük kardeşim alınmak yerine gülümser. "Umarım öyledir."

Masadakiler gülüyor ve Rayna ağzını peçeteyle siliyor.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim, şimdiye kadar çok güzeldi. Bu ailenin bir parçası olduğum için gerçekten çok mutluyum."

"Awwww," diye haykırır Jade. "Rayna, biz de seninle birlikte olduğumuz için çok mutluyuz!" Herkes onaylayıcı sözler söyler ve karım gülümser.

"Daha mutlu olabileceğimi sanmıyorum."

"Ve işte benim sıram! Mükemmel zamanlama, tatlım."

Rayna koltuğunda dönerek çığlık atar. Sienna kapının arkasında, ellerini havaya kaldırmış durmaktadır.

"Vay canına, buradasın!" Karım sandalyesinden kalkar ve en yakın arkadaşına koşarak sarılır. "Nasıl buradasın?"

"Elio hapishane beni mahvetti," diye şaka yapar Sienna, ona sarılır. "Abramo sonunda kendini topladı ve ben resmen özgür bir kadın oldum."

"Aman Tanrım, Elio!" Rayna, Sienna'nın arkasında onu görünce geri çekilir. "Burada olmadığını fark etmemişim bile, ne kadar kötü biriyim!"

Elio burun kıvrır. "Ben de fark etmezdim muhtemelen, şu anda evinde bütün bir futbol takımı var."

"Bu şimdiye kadarki en güzel sürpriz." Rayna'nın gözleri yaşlarla dolarken, Elio'yu Sienna ile birlikte sıkıca kucaklıyor.

"Bu sırrı saklamak *çok zordu*." Yordan, sanki bir yükten kurtulmuş gibi derin bir nefes alır. Tam da bu nedenle bütün gece boyunca sessiz kalmıştır.

"Biliyor muydun?" diye bağıırır Rayna.

"Hey, kocan da biliyordu!" diye itiraz eder Yordan.

"İkiniz de çok sinsi," diye yarı yürekli bir azarlama ile cevap verir. "Ama, ugh. Böyle güzel bir sürprize kıyamam. Oh! Vaughn'la ve tabii ki herkesle tanışacaksınız!"

Rayna, topuklarını döndürerek Sienna'yı odaya çeker ve masayı işaret eder. "Millet, bu Sienna. Bazılarınız onunla telefonda tanışmış olabilir, ama işte burada!"

"Burada," diye espri yapar Sienna.

Masanın çoğu selamlar ve memnuniyet dolu gülümsemelerle aydınlanıyor. Ama Emilio öyle değil. Hayır, sanki hayalet görmüş gibi görünüyor. Karısının kız kardeşini ilk kez görüyor ve Rayna'nın abartmadığını kendi gözleriyle fark ediyor. Melani'nin birkaç yaş küçük kız kardeşi değil de, esmer ikizi gibi görünüyor.

Çocuksuz ve yemeğini neredeyse bitirmiş olan Matteo, Elio ve Sienna için fazladan bir sandalye çekip, her zamanki esprili tavrıyla ikisini de hoş karşıyor. Oturur oturmaz, onlara tabaklarını uzatıp yemelerine izin veriyor.

Sienna, Rayna'nın diğer tarafında oturuyor ve bana dönerek özlem dolu gözlerle bakıyor. Giydim kumaş yığınınına bakıyor, şimdiye kadar sadece resimlerinde ve videolarında gördüğü bebeği arıyor.

"Vaftiz oğlunla tanışmak ister misin?" diye soruyorum, Vaughn'a doğru başımı sallayarak. O, uykusundan uyanmış, ama hala göğsüme yapışık.

"Vaftiz oğlum mu?" diye soruyor, gözleri hemen doluyor. "Gerçekten mi, Rayna?"

"Gerçekten," diye gözyaşları içinde onaylıyor karım. "Leon onun vaftiz babası, ama onu şahsen görene kadar sana sormayı beklemek istedik."

"Kabul ediyorum, tabii ki kabul ediyorum."

Karım oğlumuz Sienna'yı ona verirken dikkatle izliyorum, iki arkadaş birbirlerine şefkatle bakarken herkes mutlu bir şekilde onları seyrediyor. Böyle anlarda, böyle günlerde, bunlara sahip olmadan bu kadar uzun süre yaşadığıma inanamıyorum. Rayna olmadan otuz üç yıl geçirdim ve hiçbiri bu kadar mutlu değildi.

Her şey *yolundaydı*, ama şimdi bunu yaşadığım için? Asla geri dönemezdim. Hiçbir şey için. Rayna'nın karım ve çocuğumun annesi olması... Bu, şimdiye kadar aldığım en büyük hediye.

Ve ona her gün aynı şeyi hissettirmek için sabırsızlanıyorum. Hayatımızın geri kalanında.

Son not

Savage Empire'ı okuduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim! Bu kitap, tahmin ettiğimden çok daha uzun ve devasa bir metin haline geldi. Komik bir şekilde, Rayna ve Apollo hakkında daha da fazla yazabileceğimi hissediyorum. Moretti evrenindeki tüm karakterleri çok sevdiğim ve onlar hakkında aklıma pek çok fikir geldiği için, istediğim her anı yakalamak zor oldu. Bu kitapta, devasa kadroya katılan birkaç yeni yüz bile tanıtıldı!

Ayrıca, bu seri üzerinde çalışmayı ne kadar çok sevdiğimi ve son zamanlarda bu hikayeye ne kadar çok sevgi kattığımı da belirtmek isterim. Savage Empire, Hidden Empire'ı geçerek benim en uzun kitabım oldu ve bu hikayenin başka bir şekilde anlatılabileceğini hayal edemiyorum. Rayna'nın huysuz tavırları ve Apollo'nun huysuz, taviz vermeyen kibirli tavırları kısaltmak için çok eğlenceliydi. En büyük kardeş olarak Apollo'nun her zaman büyük beklentileri olacaktı ve umarım bunları karşılayabilmişimdir!

Ve bu yeni karakterlerle birlikte, onaylanacak başka bir çift daha var... Elio ve Sienna gelecekte bir araya gelecek (ancak kitaplarının numarası henüz açıklanmadı)! Sevgili Sienna'mdan bahsetmişken, bazılarınızın Melani ve bu kız kardeşler arasında gerçekte neler olduğunu merak edeceğini biliyorum. Tek söyleyeceğim, her şey görüldüğü gibi olmayabilir.

Diğer heyecan verici haberler: Matteo ve Anya'nın hikayesini anlatan 4. kitabın ön siparişi şimdi başladı! Divine Empire 2026'da yayınlanacak. Serinin güncellemelerini takip etmek için sosyal medya hesaplarımı (arkada listelenmiştir) takip etmeyi unutmayın.

Okuduğunuz için hepinize tekrar teşekkür ederim. Size en kısa sürede daha fazlasını sunmak için sabırsızlanıyorum. Moretti Empire serisinin devamını istiyorsanız, Savage Empire'a bir yorum yazarak veya arkadaşlarınızla paylaşarak bana haber verin!

Teşekkürler

Öncelikle, kapak tasarımcım Sandra'ya bir kez daha teşekkür etmek istiyorum. Bu güzel kadına her kitap için genel olarak ne istediğimi anlatıyorum ve o da her seferinde beni hayran bırakıyor. Pembe, en sevdiğim ama yeterince değer verilmeyen kitap renklerinden biri ve Savage Empire, Maldo Designs sayesinde *parlıyor!*

İkinci olarak, sürekli teşvik ve tavsiyeleri için yazar arkadaşlarım ve dostlarım Sarah Blue ve Brooke'a büyük bir teşekkür ederim. İkiniz de beni her gün motive ediyorsunuz, özellikle de üretkenlik akışı durduğunda, haha.

Ayrıca, alfa okuyucularım Kaylah ve Abigail'e özel bir teşekkür etmek istiyorum. Yazarken güven kazanmak için erken geri bildirimler çok önemlidir ve sizin yorumlarınız ve teşvikiniz olmasaydı, başım dönecek kadar gergin olurum.

Editörüm Kay'den de bahsetmeliyim. O, yazdıklarım konusunda kendime çok daha fazla güvenmemi sağlayan inanılmaz bir yardımcım olmakla kalmıyor, aynı zamanda bu karakterleri de çok seviyor. Onları onun ellerine teslim etmek çok rahatlatıcı.

Ve tabii ki beta okuyucularıma da teşekkür ederim. Brooke, Britt, Jessi ve Lexi. Çabalarınız benim için çok değerli!

Son olarak, çalışmalarımı sizlerle paylaşmama izin verdiğiniz için tüm okuyucularıma çok teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum!

Yazar Hakkında

Instagram: @Kindakassiee TikTok:

@Kassandramann Goodreads: K.L.

Mann

Facebook Grubu: K.L Mann's Chaotic Queens

Diğer Bazı Eserler

Moretti İmparatorluğu Kitapları

Gizli İmparatorluk (Jade ve Dmitri)

Trajik İmparatorluk (Cassio ve Ana)

Eğlenceli, Sevimli ve Rahat Kitaplar:

Sorority Z'nin İstilasası (M/F, Uzaylı Romantizm) Drak

ile Başa Çıkmak (M/F, Uzaylı Romantizm)

Bağımsız Romanlar:

Candy Lips (FF, Üvey Kız Kardeşler, Cadılar Bayramı)

Milyardere Hediye (MMF, Kardeşin En İyi Arkadaşları, Üreme)

Derin Arzular Kısa Romanlar:

Babamın Mükemmel Balerini (MM, Yaş Farkı, Bekar Baba)

Babamın Kayıp Asi Oğlu (MM, Yaş Farkı, Dağ Adamı)

Babamın Tatlı Streameri (MM, Yaş Farkı, Tamirci) Babamın

Huysuz Kovboyu (MM, Yaş Farkı, Çiftçi)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

